

JERILEE KAYE

Không Đói Cánh
và Đẹp

Không đôi cánh và đẹp

Jerilee Kaye

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

Giới Thiệu

Allisson cảm thấy cô như là phần đứt gãy của một cuốn tiểu thuyết kinh dị. Vẻ đẹp ở tuổi mười sáu của cô thực sự quá hoàn hảo. Nhưng cô lại là nạn nhân của bạo lực gia đình, điều đó khiến Allisson trở thành một đứa trẻ mồ côi và để lại cho cô những vết sẹo khủng khiếp.

Mười bảy tuổi, Hunter Vaughn là một chàng trai tuyệt vời với một cuộc sống hoàn hảo. Vẻ ngoài điển trai, gia cảnh giàu có và mang chỉ số IQ của một thiên tài. Anh cảm thấy chính mình dường như không có gì là không thể làm được. Thế nhưng thảm kịch xảy ra, cướp đi cuộc sống hoàn hảo của anh...để lại cho anh một món quà đáng sợ: bóng tối.

Khi họ gặp nhau, cả hai đều đang trốn chạy khỏi những cơn ác mộng của bản thân. Mặc dù Hunter bị mù, nhưng anh nhìn Alice qua những vết sẹo của cô và cảm nhận được cô ấy đẹp như thế nào. Cô là thiên thần của anh. Và anh là của cô.

Hunter ra đi hứa hẹn một ngày trở về, một ngày đó anh sẽ có đủ khả năng để bảo vệ cô.

Nhưng ngày Hunter trở về cùng với ánh sáng của đôi mắt, liệu anh có tiếp tục thực hiện lời hứa của mình hay không? Liệu anh có còn nhìn cô qua những vết sẹo mà cơn ác mộng ngày trước đã để lại. Hay anh sẽ trở lại với cuộc sống hoàn hảo trước kia của mình và để cô lại trong tay một thiên thần mới, người sẽ thay thế khi anh ra đi?

Chương 1

“Làm ơn dừng lại” Tôi hét lên. Tôi bắt đầu cảm giác được giọt axit chảy dọc theo khuôn mặt của tôi, thiêu đốt làn da tôi, hủy diệt tôi.

“Lạy chúa, hãy để con gái của tôi đi!” Tôi nghe tiếng mẹ tôi khóc “ Hãy để con gái tôi đi, làm ơn, cầu xin ông, làm ơn”

“ Nó là một quả trứng ma quỷ” Người đàn ông khàn khàn nói “ Và nó xứng đáng chịu đựng tất cả những đau đớn này”

Cuối cùng ông ta cũng để tôi đi, tôi ngã xuống sàn nhà. Đau đớn đã làm tê liệt toàn bộ cơ thể tôi. Tôi kiệt sức. Tôi đấu tranh để thức tỉnh và nhìn thấy người đàn ông với đôi mắt nâu to đang tiến đến phía sau tôi một lần nữa. Tôi nhận ra khuôn mặt đó. Khuôn mặt từng là sự dịu dàng trong lòng tôi. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên tôi gặp ông ấy. Khi đó tôi chỉ mới 6 tuổi. Ông là người cha duy nhất tôi từng biết và...từng yêu. Ông đã chăm sóc tôi như thể tôi là má u thịt của mình.

Bây giờ, tôi hầu như không còn nhận ra khuôn mặt ấy. Đôi mắt trở nên đỏ với quần đen xa lạ. Lạm dụng chất kích thích không chỉ đã làm thay đổi bề ngoài mà còn thay đổi cả cách nhìn của ông ta đối với mọi thứ. Trong mắt ông ta bây giờ, tôi dường như là một con quái vật nhỏ mà ông ta cần phải diệt trừ.

Ảo giác đã chiếm lĩnh con người ông ta. Thật khó để phân biệt tiểu thuyết từ thực tế... những cơn giác mộng thực sự.

Tôi đã không còn sức lực, khi thấy ông ta vung lên cây gậy, tôi chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

“Quái vật” ông ta hét lên khi chuẩn bị vung gậy đánh vào mặt tôi.

Tôi chờ đợi đau đớn rơi xuống khuôn mặt của mình...hy vọng một phép màu. Hy vọng ở chúa rằng đó không phải là thời khắc cuối cùng của tôi, thời khắc tuyệt vọng, đau đớn.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng súng. Một tiếng, lại một tiếng. Hai tiếng. Tôi hầu như không còn phân biệt được những âm thanh.

Sự pha trộn của thuốc súng, làn da bị thiêu đốt và máu tươi là những mùi hương nồng nhất mà tôi có thể ngửi được. Sự im lặng gần như chói tai. Tôi chỉ có thể nghe thấy nhịp đập từ trái tim hoang dã của tôi. Tiếng rên rỉ lảng lẽ thuộc về tôi và hơi thở cuối cùng thuộc về người người đàn ông mà tôi từng gọi là cha.

Hơi thở của tôi dần ổn định, tôi nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trước, ánh mắt trống rỗng, không có tiêu cự. Cố gắng khiến bản thân không nghĩ đến thực tế khắc nghiệt, thực tế mà theo như tôi là một cái tát đầy đau đớn vào mặt tôi, phá hỏng đi cuộc sống của tôi.

Chương 2

Kết thúc!...những tháng ngày bị tra tấn và lạm dụng. Tháng ngày phải đấu tranh để chữa lành những vết thương. Cũng ngay lúc này...tôi cảm nhận được trái tim mình vụn vỡ. Bởi trong 16 năm của cuộc đời mình, tôi thực sự đã tìm kiếm ông ta. Ông đã luôn ở đó để chăm sóc mẹ em tôi. Đuổi đi những cơn ác mộng của tôi. Còn bây giờ...tôi tin chắc hầu hết những cơn ác mộng của mình đều có ông trong đó

Tôi nghe thấy tiếng còi báo động. sự giải thoát đã đến. Họ sẽ làm mọi thứ ổn hơn. Họ sẽ đưa tôi đến một nơi đủ xa...nơi không ai có thể làm đau tôi lần nữa. Chữa lành mọi vết thương của tôi...chắc chắn rằng tôi có thể trở lại...tôi có thể lại sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng họ chẳng làm gì được cho tôi... thứ mà tôi cần nhất. Họ không thể xóa những vết sẹo mà ông ta đã để lại...họ chẳng làm được gì cả,họ không thể mang nỗi đau,nỗi sợ hãi và những cơn ác mộng của tôi đi được

“Dậy đi cô gái ngái ngủ!” đó là điều đầu tiên tôi nghe, cảm giác như có ai đó vừa giật headphone ra khỏi đầu tôi.

Tôi cố gắng mở mắt. Nhìn đồng hồ,bây giờ đã là buổi trưa. Tôi lại nằm xuống mặc dù tôi biết Meredith ghét như vậy. Nhưng đôi khi tôi không có nhiều sự lựa chọn. Thật khó để tôi có thể ngủ vào ban đêm. Trong bóng tối, những cơn ác mộng thật tồi tệ, tôi choàng tỉnh lúc nửa đêm, gào thét trong đau đớn, muốn trốn chạy khỏi những sợ hãi và đau khổ.

Meredith nhìn chằm chằm vào quầng thâm dưới mắt của tôi và cười hồi lỗi. “Chị đã nói... một vài tư vấn viên có thể giúp em, em gái yêu quý. Thật đấy, chị có đủ khả năng để trả cho một vài phiên giao dịch.”

Tôi lắc đầu. Meredith là em gái của mẹ tôi. Cô tốt nghiệp trường đại học khi... khi cô phát hiện ra có một người cần cô chăm sóc, và người đó là tôi. Và tôi cảm nhận được cô ấy là thật lòng chăm sóc tôi. Meredith chỉ là một người trẻ tuổi vừa tốt nghiệp và gánh nặng của cô ấy chính là vừa kiếm sống vừa phải chăm sóc một người bất hạnh là tôi.

“Không cần thiết, Meredith” tôi nói. Cô ấy không muốn được gọi là chị vì cô ấy bảo như vậy sẽ thấy già hơn. “Chúng ta đã phải vật lộn để kiếm sống. Và em thật sự nghĩ sẽ lãng phí tiền vào một ai đó chẳng thể giúp em điều gì. Trong khi chúng ta có thể ăn bánh rán và uống cafe khi em ngồi xuống ghế và tán gẫu những chuyện linh tinh”

“Nhưng ít nhất...người ta sẽ kê cho em một đơn thuốc giúp em...ngủ” cô khuyên tôi

“Em đã có liều thuốc đó rồi” tôi nói với một nụ cười gượng ép trên khuôn mặt. “Đò chính là bản thảo của chị”

Cô ấy giận “sao em dám động vào đồ của chị” Meredith quăng một cái gối vào tôi.

Người dịch: June

Tôi không thể nhịn được cười. Meredith có mơ ước trở thành nhà văn. Một ngày nọ, trong

lúc ở nhà và chẳng có việc gì để làm, tôi vào phòng dì và ngó nghiêng xung quang. Tôi tìm thấy vài trang bản thảo của dì và quyết định đọc chúng. Dì ấy viết thực sự tốt nhưng mà tôi thấy mấy chuyện dì viết chẳng có gì vượt quá cho bọn 15 tuổi cả.

"Con đùa thôi mà!" tôi cười khúc khích.

"Dì sẽ đi ra ngoài" dì nói với tôi. "1 tiếng nữa dì phải có mặt ở CRC"

"Vâng, được ạ. Con sẽ ở nhà thôi" tôi nói với dì. Vẫn luôn là thế và nói thêm vào trong đầu mình.

Dì gạt đầu và nhìn tôi vẻ hối lỗi. Trong một lúc, dì chăm chú quan sát gương mặt tôi. Và tôi biết chính xác dì đang nhìn vào đâu trên khuôn mặt mình. Ấy là vết sẹo của tôi. Nó nằm ở một bên mặt, chỗ giữa xương má và tai, và chiếm toàn bộ mặt từ đó chạy dọc xuống cho tới quai hàm. Trước cái nhìn của dì, tôi đột nhiên cảm thấy lúng túng. Làn da tôi đã bị phá hủy và vết sẹo nhìn thật khủng khiếp. Tôi thường nói rằng mình thật may mắn vì bố dượng tôi chỉ đổ axit lên một bên má của tôi, và không tràn qua phần khác của khuôn mặt. Tôi đã may mắn vì nó không nhỏ vào mắt mình. Và ngay trước cả khi có vụ việc đó, thì cuộc sống của chúng tôi cũng không dư giả gì, vì thế nên chúng tôi không thể làm phẫu thuật thẩm mỹ để nó được dễ nhìn hơn.

Tôi lấy lược để chải tóc che đi vết sẹo, tránh khỏi cái nhìn của Meredith.

Dì hít một hơi thở sâu và nói "Sao con không đi với dì nhỉ?"

Tôi nhìn chằm chằm lại dì: "Tại sao?"

Dì nhún vai. "Những đứa trẻ ở trung tâm có thể cần đến một chút động viên nhỏ"

Tôi mỉm cười. "Từ con ư? Dì nghiêm túc chứ?"

Dì gạt đầu. "Dì không biết bằng cách nào con có thể làm được việc đó, Alice à. Nếu là dì.... "

Dì hít mạnh vào rồi nói tiếp "Nhưng con trông vẫn ổn mà, không ai có thể nhận ra được"

"Nói thế nghĩa là, con trông vẫn cuốn hút, và không ai sẽ thực sự có thể nhận ra rằng con có một bộ mặt sẹo trong đời thực ấy à?"

"Không, đồ ngốc!" Dì nói và mỉm cười.

"Không phải ý ấy. Dì muốn nói... chà, con vẫn hay cười, và vui đùa. Không ai có thể nhận ra thực sự đã có việc gì xảy đến với con. Phải dì thì dì đã... không thể gượng dậy mất. Một vài đứa trẻ ở trung tâm có thể sẽ học được nhiều điều từ con".

Tôi nhìn chằm chằm vào dì và trông dì ấy đúng là thực muốn tôi đi cùng. Nhưng không phải bởi vì dì nghĩ tôi sẽ có thể giúp đỡ được người ta ở đó, mà vì dì nghĩ rằng việc gặp gỡ những người ở trung tâm sẽ giúp đỡ được tôi... những người mà cũng bị tổn thương giống như tôi vậy.

Tôi đứng dậy khỏi giường và nói với dì "Vậy để con đi tắm cái đã"

Dì cười rạng rỡ nhìn tôi và nói "Con sẽ thích ở đó, Al"

Người dịch: June

Bốn mươi phút sau, Meredith đỗ chiếc xe Volkswagen già nua của dì vào khu vực đỗ xe tự do của CRC. CRC là trung tâm phục hồi chức năng của hạt Campbell. Nó là khu bất động sản rộng lớn trong thị trấn, với một tòa nhà chính rộng rãi và hàng số những khu vườn khác nhau cùng các kiến trúc nhỏ bao quanh. CRC là nơi dành cho những cư dân kém hoàn hảo hơn của khu vực. Một số người ở đây vài tuần cho những chấn thương nhỏ như gãy xương nên cần phục hồi thể chất. Và có những người phải ở lại hàng tháng trời, thậm chí nhiều năm bởi những vấn đề cần được điều trị chuyên sâu hơn... Ví dụ như những người đến đây định kỳ theo quý; những người bị chấn thương dẫn tới mất trí; hoặc những nạn nhân của nạn bạo hành... giống như tôi.

Tôi đã không mong đợi được thấy CRC giống như một công viên rộng lớn, hay là một khu vui chơi. Có rất nhiều người ở khu vườn phía trước, trò chuyện, chơi đùa. Trông nó như là sân chơi của một trường đại học hơn là một trung tâm phục hồi chức năng.

"Ở đây đẹp chứ, nhỉ" Dì Meredith hỏi khi chúng tôi tiến tới phía hành lang.

"Ban quản lý của trung tâm muốn mọi người tới đây được cảm thấy thật bình thường. Họ muốn nơi đây trở thành nơi nương náu của những người cần được giúp đỡ. Môi trường xung quanh thật thư giãn, họ mở cửa tự do cho hầu hết khách đến thăm. Có rất nhiều hoạt động giải trí nhưng cũng mang lại sự điều trị, kết hợp giữa thể thao và vui chơi; nó nuôi dưỡng sự thân thiết và tình bạn giữa những bệnh nhân với nhau".

"Và dì dẫn con tới đây vì dì nghĩ con cần được ở quanh những người này? Và thế con sẽ không cảm thấy tồi tệ về bản thân mình?" - tôi hỏi dì thẳng thừng.

Dì hít mạnh vào và không trả lời ngay.

"Không ai phải chịu đựng những gì con phải trải qua mà vẫn... ổn" Dì nói với giọng lo âu.

"Con biết thế" tôi thì thầm dưới hơi thở của mình. Tôi lắc lắc đầu

"Con không muốn trở thành gánh nặng của dì, hay của bất cứ ai, Meredith. Dì không thể chỉ cần tin tưởng ở con khi con nói ... con ổn hay sao? Con không cần tới vị bác sỹ tâm lý chết tiệt nào" Tôi nói với dì, cố gắng kiềm chế cảm xúc.

"Con ổn!"

"Dì xin lỗi" Nước mắt dâng lên trong mắt dì.

"Ôi thôi nào, Mer. Đừng khóc!"

Tôi nói, day mạnh thái dương bằng ngón tay mình. Tôi không thích nhìn thấy người khác buồn... đặc biệt là vì tôi. Bởi vì, tôi thực sự có ý như thế khi nói với dì. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Người ta chỉ cần tiếp tục tiến lên phía trước.

Meredith lấy tay lau những giọt nước mắt trên má và nói:

"Dì xin lỗi, Alice, dì chỉ ... dì chỉ muốn làm nhiều điều hơn cho con"

Tôi cười thầm nãy với dì "Và dì đã làm thế rồi. Dì không cần phải lo lắng quá nhiều"

Dì hít mạnh vào rồi nói, giọng vỡ òa:

"Dì nghe thấy tiếng của con hàng đêm, Alice. Con hét lên khi đang ngủ." "Con làm thế gần như mọi đêm. Và dì bắt đầu cảm thấy lo lắng"

Tôi thở dài. Dì chẳng cần đến trí tưởng tượng mới biết chuyện ấy. Tôi chưa bao giờ kể với gì rằng thật khó cho tôi để ngủ mỗi đêm và khi tôi kiểm soát để không bị cuốn đi, những cơn ác mộng đã tóm được tôi.

"Con cần nói chuyện với ai đó về vấn đề này, Alice"

Tôi gật đầu một cách yếu ớt.

"Vâng, nhưng không phải với một bác sỹ tâm thần" Tôi nói "Con không bị trầm cảm đâu, Mer"

"Không phải ai gặp bác sỹ tâm thần cũng là những người bị trầm cảm đâu"

"À thì, bởi vì hầu hết những lần ấy, họ là những người giàu có. Và khi bạn giàu có, bạn sẽ không bị gọi là bị khủng. Bạn sẽ được gọi là kẻ lập dị"

Meredith thở dài "Con có thể nói chuyện với dì mà, con biết đấy"

"Con có nói với dì" tôi cãi lại "Chỉ là không phải về..."

Tôi lết đi, không muốn tiếp tục câu chuyện... đúng ra là, không thực sự muốn nhớ lại. Một vài ký ức tốt hơn hết là nên bị lãng quên đi.

"Trường học sẽ bắt đầu trong vài tháng nữa" Dì nói " Họ đã gia hạn thêm học bổng của con".

"Vâng, trường hợp từ thiện" tôi lầm bầm.

Meredith lắc đầu

"Không. Vì họ biết rằng con xuất sắc" Dì cười động viên tôi.

"Và có lẽ đã đến lúc để con trở lại với những đứa trẻ tầm tuổi con. Con nên ra ngoài và vui vẻ với bạn bè."

"Con không thực sự có ai là bạn"

Đấy là sự thật. Chúng tôi đã chuyển tới thành phố này vài tháng trước khi bố dựng tôi trở nên ... điên khủng. Tôi nhận được học bổng của trường trung học Leighton, nơi uy tín nhất thị trấn mà bọn trẻ con nhà danh giá theo học. Khi ấy bộ dựng tôi có thu nhập khá tốt. Nhưng khi ông mất tiền cho bài bạc, rồi sau đó trở nên nghiện ngập ma túy...và mọi thứ chỉ còn là dĩ vãng... đúng theo nghĩa đen.

Và trong suốt quãng thời gian này, không có cơ hội nào cho việc kết bạn. Tôi đã có vài người quen nhưng họ đều đã chuyển tới thành phố khác, hoặc họ chỉ là cảm thấy không còn thích làm bạn với một đứa con gái mặt sẹo, kẻ có ông bố dựng là một tay nghiện ngập và mẹ.. là một kẻ giết người.

"Vậy thì thỉnh thoảng con hãy tới đây" Dì nói.

"Có những đứa trẻ ở đây bằng tuổi con. Và chúng cũng giống con ... chúng đang tìm kiếm ... những người bạn"

Tôi gật đầu. Tôi không thực sự tin dì nhưng tôi chỉ muốn dì không phải buồn nữa.

Meredith đã cố gắng lắm rồi cho cả hai chúng tôi. Điều tối thiểu tôi có thể làm là... làm cho dì cảm thấy như tôi đang hợp tác với dì, khi dì đang chật vật để giữ cho mọi thứ được ổn thỏa.

"Được thôi" tôi nói.

"Giờ dì có muốn con đi cùng không? Hay con có thể đi dạo loanh quanh nơi này?"

Dì gật đầu "Đi đi. Dì sẽ gặp lại con sau ba tiếng nữa"

"Tuyệt". Tôi lăm bầm, quay ngược trở lại và bỏ đi.

Tôi không thực sự biết mình đang đi đâu, nhưng tôi có hình dung được mình đã không ra khỏi nhà trong vài tháng gần đây. Tôi đã ở trong sự cô độc, thu mình lại, và thực hiện việc học hành ở nhà. Những giáo viên ở trường đã tốt bụng cho tôi tiếp tục khóa học của mình mà không cần phải tới lớp. Meredith tiếp nhận chương trình học của tôi và tôi học tại nhà. Khi tôi cần phải làm bài kiểm tra ở lớp học, tôi sẽ có mặt ở đó vài giờ... hoàn thành xuất sắc nó và lại quay về.

Tôi dạo bước vào một trong những khu vườn ở đây. Những bụi cây được cắt tỉa cẩn thận và những bông hoa đã nở rộ. Khi hít vào không khí trong lành, tôi nghĩ về chính mình... có lẽ tôi có thể mang "sự cô độc" của mình ra ngoài khi ở quanh đây.

Đi dạo xa hơn sâu vào phía sau của khu đất rộng lớn, tôi phát hiện ra một con đường mòn dẫn tôi tới một vườn cây ăn quả ẩn đằng sau tòa nhà. Tôi không biết nó sẽ dẫn mình tới đâu, nhưng tôi không thực sự quan tâm lắm. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, tôi thực sự tận hưởng sự ấm áp của những tia nắng tỏa trên da mình và hơi thở trong lành từ thiên nhiên. Tôi có thể nghe thấy tiếng những chú chim đang hót ở xa đâu đó. Vườn cây ăn quả được bao quanh bởi những cây cổ thụ rất vao và con đường mòn thì phủ đầy lá khô và hoa.

Tôi nhìn lên bầu trời, thật trong xanh... quang đãng và sáng sủa, như không gì có thể làm xáo trộn nó. Và tôi cảm thấy thật yên bình. Tại đây... cảm giác thật an toàn, giống như không gì có thể chạm vào tôi... hay làm tổn thương tôi. Kể cả những cơn ác mộng.

Tôi tiếp tục bước đi, bị thu hút bởi quang cảnh xung quanh. Rồi đột nhiên, tôi va phải thứ gì đó cứng rắn và vững chắc. Tôi hét lên, sợ rằng cú va chạm sẽ làm mình ngã sòng xoài ra trên mặt đất, nhưng vì một lý do nào đó mà tôi cảm thấy rằng mình được bao phủ, giữ tôi ấm áp và giúp tôi không bị ngã.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái thứ mà mình đã va vào, hắn ta vẫn đang giữ tôi ở rất gần.

Người dịch: June

Tôi thấy mình đang nhìn chăm chăm vào một đôi kính mát, phải mất một lúc tôi mới nhận

ra đây là một tên con trai. Làn da của hắn sáng và hoàn mỹ. Hắn có cái cằm mạnh mẽ và chiếc mũi hoàn hảo. Đôi mày của hắn ta nhướng cả lên và cả bộ mặt tràn đầy vẻ khó chịu.

“Thế đấy”. Hắn nói. “Lần cuối tôi kiểm tra, thì tôi là người duy nhất ở đây bị mù”.

Tôi nghe thấy có dấu vết của sự giận dữ và chút tuyệt vọng xen lẫn vào giọng nói êm dịu của hắn.

Hắn ta đặt tôi đứng xuống đất trên đôi chân mình và tôi vội đẩy mình ra khỏi hắn.

“Tôi xin lỗi” Tôi nói “Tôi đã không... nhìn”

“Tôi cũng vậy” Hắn càu nhàu. “Nhưng không như cô... tôi không thực sự có sự lựa chọn nào khác”

“Cái gì...” Tôi định hỏi, rồi nhớ ra hắn đã nói gì đó về việc bị mù.

“Cậu bị... mù ư” tôi hỏi lại.

Hắn ta nhướng mày lên và hỏi lại tôi một cách châm biếm: “Còn cậu thì bị điếc à?”

Được rồi, tay này cũng là một kẻ kiêu ngạo nữa. Nhưng khi hắn ta cúi xuống mò tìm cây gậy dẫn đường trên mặt đất, nó bị rơi lúc hắn va vào tôi, tôi không thể ngăn được bản thân cảm thấy tiếc cho hắn. Tôi liền cúi xuống và vớ tới chiếc gậy.

“Đừng” Hắn nói giọng thô ráp.

Tôi dừng lại và nhìn chằm chằm lại hắn. Trông hắn như đang nhìn thẳng vào tôi đằng sau đôi kính râm của hắn, mặc dù tôi biết rằng thực ra hắn không thể nhìn thấy tôi.

“Tôi chỉ.. cố gắng giúp đỡ thôi mà” Tôi nói.

“Và tôi không cần sự giúp đỡ của cậu” Hắn nói với tông giọng giận dữ nhất mà hàng tháng trời nay tôi chưa nghe qua.

Tôi có cảm giác ngay lập tức muốn phản bác lại hắn nhưng rồi tôi ngừng lại. Đánh mất khả năng nhìn đã là điều tồi tệ nhất trên đời rồi.

Hắn cúi xuống đất và cuối cùng thì cũng cầm lại được chiếc gậy trong tay. Rồi hắn đứng dậy và bắt đầu bước đi chậm rãi, vượt qua và lờ tôi đi.

Tôi quan sát hắn ta. Hắn trông như thể chắc chắn mình đang làm gì, giống như hắn đã ghi nhớ rõ về con đường trong đầu vậy. Tôi thấy hắn rẽ vào một khúc quanh rồi đi thẳng về bên phải, và tôi thấy tò mò. Tôi giữ khoảng cách và đi theo hắn.

Cây cối trên con đường này mọc sát nhau hơn và những cành cây gần như che kín bầu trời. Chỉ có vài tia nắng là lọt qua được tán lá. Cuối cùng, tôi nhìn thấy con đường dẫn tới một cái hồ xinh đẹp.

Cảnh nơi đây đẹp lộng lẫy và yên tĩnh, giống như là tôi đã hoàn toàn ở một thế giới khác. Tôi không ngừng bị sự cuốn hút bởi sự yên bình, thanh thản và riêng tư mà nơi đây mang lại. Tôi tiếp tục bước đi, tận hưởng quang cảnh xung quanh mình.

Đột nhiên, tôi lại va vào một bề mặt cứng rắn nữa. Tôi nhận ra tên con trai đã đứng lại, và bởi vì tôi không chú ý đến hắn một lúc nên khoảng cách giữa tôi và hắn đã bị thu hẹp lại.

“Chà, xin chào Kẻ vụng về!”. Hắn cầu nhàu.

“Rất xin lỗi”. Tôi thì thầm.

Hắn quay lại đối mặt với tôi. “Tại sao cô đi theo tôi?”

“Tôi không”. Tôi phản bác lại.

“Xin chào Kẻ nói dối!”

“Được rồi... tôi đã tò mò”. Tôi nói. “Ý tôi là... tại sao một người như cậu lại đi lang thang xa trung tâm như thế?”

“Một người như tôi?”. Hắn nhắc lại với giọng như là hắn thấy mình đang bị sỉ nhục.

Tôi thở dài. Có vẻ tên con trai này ghét khi bị ai đó nói ra, hay thậm chí chỉ ám chỉ tới tình trạng của hắn. Nhưng mà... hắn đâu thể tránh được việc ấy. Hắn bị mù mà. Làm sao hắn có thể dừng cảm tới thế để đi xa tới một nơi như thế này mà không có ai trông chừng hắn?.

“Tôi không có ý sỉ nhục cậu”. Tôi nói. “Nhưng... chà, chẳng phải có ai đó nên để ý tới cậu hay sao? Cậu có thể bị lạc hoặc là vấp ngã vào cái gì đó”.

Hắn ta không nói gì trong một lúc. Nhưng khi hắn nói, giọng hắn nghe nặng nề “Tôi không cần ai cả”. “Tôi... ổn”. Hắn nhấn mạnh vào từ cuối cùng.

“Được rồi”. Tôi nói rồi rẽ vào hàng cây ở phía trước. Ở một hai mét đằng xa, tôi thấy một băng ghế và một cái bàn gỗ. Nó ở ngay đó, tại trung tâm khu rừng... giữa những cái cây, quay mặt về phía hồ. Tôi bước qua tên con trai và bước tới băng ghế, rồi tôi nghe thấy một tiếng lẩm bẩm ở phía sau mình.

“Cô có thể... trở về nơi mà cô đến từ đó được không?”. Hắn yêu cầu.

“Không”. Tôi nói. “Tại sao? Ở đây thật đẹp!”.

“Giờ thì cô làm hỏng nó”. Hắn lẩm bẩm.

Tôi quay lại và trừng mắt lên nhìn hắn. Tôi biết hắn không thể nhìn thấy tôi nên tôi có thể làm bộ khuôn mặt mình theo mọi cách mà tôi muốn.

Ngay sau đó, tôi thấy môi hắn cong lên trong một cái cười nhẹ.

“Cô đang trợn mắt lên, đúng không?” Hắn hỏi.

Tôi mở tròn mắt. Tôi phải lấy tay vẩy vẩy trước mặt hắn để kiểm tra xem hắn có thực sự nhìn được hay không. Nhưng đầu hắn không di chuyển gì cả, hắn chỉ đứng đó, cười ngạo mạn.

“Làm sao mà...”

“Tôi biết thế thôi”. Hắn nói, không để cho tôi kết thúc câu hỏi. Hắn chậm rãi tiến về băng ghế, rồi từ từ ngồi xuống, đặt cây gậy dẫn đường ở phía trước mặt. Tôi ngồi xuống bên cạnh và

nhìn chăm chú vào những con thiên nga đang bơi lội ở trước mặt chúng tôi. Tôi luôn luôn có suy nghĩ rằng thiên nga là những sinh vật hoàng gia. Chúng đẹp lộng lẫy.

“Cô không định rời đi à?”. Hấn hỏi.

Không. Nơi đây quá yên bình và nó mang lại cảm giác dễ chịu tới mức tôi đã không nhận ra rằng mình đang tìm kiếm nó. Và hơn nữa... bỗng nhiên, tôi cảm thấy mình không muốn bỏ hấn ở lại. Ai mà biết chuyện gì có thể xảy ra với hấn ở một nơi mà không ai có thể tìm thấy?

“Không”. Tôi trả lời.

Hấn thở dài chán nản.

Tôi lau bầu trong miệng rồi nói: “Thôi nào”. “Cậu chỉ cần lờ tôi đi, Tôi sẽ không nói gì cả. Dù sao đi nữa thì cậu cũng có nhìn thấy tôi đâu.”

Ngay khi nói xong câu đó tôi cảm thấy hối lỗi. Một cú đẹp đấy, Alice! Nói năng mới thật trọng làm sao! Mà mình lại không có ý đó nữa!

“Tôi... tôi xin lỗi”

Hấn thở dài. “Không cần thế”. Hấn nói trước sự ngạc nhiên của tôi. “Nó thật là thế mà, cô biết đấy. Và nó không phải lỗi của cô... tôi chính là thế đấy.”

Tôi giữ chặt miệng mình. Lần này tôi giữ yên lặng và hướng sự chú ý của mình tới những con thiên nga ở trước mặt.

“Chúng có bao nhiêu con?” Hấn hỏi.

Tôi nhắm đếm trong đầu và tôi thấy trái tim mình tan vỡ vì cậu. Cậu ấy tới đây... tại một góc nhỏ của thiên đường này, và cậu không thể nhìn thấy vẻ lộng lẫy của phong cảnh, và những tạo hóa tuyệt vời đang bơi lội vui đùa trước mặt cậu.

“Sáu” tôi trả lời.

Cậu gật nhẹ đầu. “Tôi đã luôn yêu thích chúng. Tôi lớn lên ở ngôi nhà bên hồ của gia đình và luôn luôn có thiên nga ở đó. Trước đó, tôi đã không nhận ra chúng đẹp thế nào. Nếu tôi biết rằng mình không có nhiều thời gian để chiêm ngưỡng chúng... ít ra tôi có lẽ đã ngừng lại ít nhất một phút mỗi ngày chỉ để ngắm nhìn chúng.”

Khi tôi nghe cậu ta nói thế, tôi có cảm giác như cậu không chỉ nói về những con thiên nga nữa. Nó dường như... về cả những điều bình thường trong cuộc sống. Và tôi phải nói rằng... tôi biết chính xác ý cậu ấy là gì.

Tôi nghĩ tôi cũng đã có rất nhiều thời gian. Tôi nghĩ cuộc sống đã diễn ra cũng hoàn hảo như nó đã từng. Tôi nghĩ tôi đã luôn có những thứ mình chưa bao giờ lo lắng sẽ đánh mất trước đó. Để bây giờ... tất cả chỉ còn là những kỷ niệm. Và cho dù tôi có cố gắng thế nào... cho dù tôi có gắng cầu nguyện ra sao... tôi cũng không thể có lại những điều ấy.

“Vậy có gì không ổn với cậu?” Cậu ta hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Gì cơ?” Tôi hỏi lại.

“Được rồi, tôi nghĩ tôi biết đó là gì”. Hấn nói, cười ngạo mạn.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra rằng hấn ta đang đùa. Tôi nhìn vào mặt cậu ta và lần đầu tiên nhận ra, hấn thật là đẹp trai. Làn da của hấn mịn màng... không tỳ vết. Tóc hấn, là một màu vàng óng sẫm màu, nhìn gần như là màu nâu. Hấn có nét mặt của giới quý tộc, làm cho nhìn hấn vừa có vẻ thiên thần, lại như ác quỷ cùng một lúc.

“Tôi không bị điếc”. Cuối cùng tôi cũng trả lời hấn. “Và tôi không phải người ở trung tâm này”.

“Vậy điều gì đã mang cậu tới đây, tới thế giới của những điều kỳ cục, nếu như cậu không bị làm sao?”

Môi tôi cong lên trong một nụ cười. Hấn không phải là người duy nhất có khiêu hài hước ở đây.

Môi tôi cong lên trong một nụ cười. Hấn ta đâu phải là người duy nhất có khiếu hài hước ở đây, thế nên tôi nói:

“Thực ra tôi vừa mới trốn thoát khỏi nơi giam giữ những kẻ nguy hiểm ở trại tâm thần. Đã một thời gian dài rồi tôi chưa được giết ai nên tôi chỉ... đang chết dần với ham muốn được giết chóc. Tôi đã nghĩ rằng CRC là một nơi tốt để tìm kiếm một con mồi”.

Cậu ta nhìn thẳng về hướng tôi. Tôi đã trông chờ cậu ấy bỏ chạy, hay là vung cây gậy dẫn đường lên hướng về phía tôi với ý định bảo vệ chính mình. Nhưng thay vì thế hấn lại giơ hai tay lên trời và nói: “Làm tới đi. Hãy giải phóng chính mình”.

Cậu ta hoặc là đang chỉ ra sự lừa bịp của tôi hoặc chỉ là không còn quan tâm tới việc sống chết của mình nữa.

“Cậu biết đấy tôi chỉ đang đùa thôi mà.” Tôi nói.

“Tôi biết. Cậu không gây cho tôi cảm giác nguy hiểm. Mặc bệnh tâm thần ư, có lẽ. Nhưng tuy nhiên lại vô hại.” Cậu ta nói. “Hơn nữa... nếu không phải cậu đang đùa, thì tôi cũng không có ý định ngăn cản”

“Nghiêm túc chứ? Cậu bị làm sao thế?” Tôi hỏi.

Cậu ta thở dài. “Nếu cậu từng đánh mất nhiều thứ như tôi... sẽ chẳng còn gì nhiều để cậu phải cố gắng bước tiếp.”

Tôi hít vào thật mạnh. Cậu ta là ai mà nói về việc mất nhiều thứ trên đời chứ? Tôi mất mọi thứ và còn nữa... điều duy nhất tôi làm là co cụm lại... giữ nỗi đau ở trong tôi, bởi vì đó là cách duy nhất tôi biết để tồn tại sau tất cả những điều xảy ra với mình. Nén chặt những kỷ niệm. Chạy trốn khỏi cơn ác mộng và nỗi đau. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc buông xuôi và ngừng chiến đấu. Suy nghĩ ấy chưa bao giờ xuất hiện trong đầu tôi.

“Cậu không phải là người duy nhất bị mất nhiều thứ trong cuộc sống.” Tôi nói. Sự khốn khổ bao bọc lấy giọng nói tôi.

“Nhưng ít nhất cậu vẫn nhìn thấy những thứ cậu còn giữ lại được.” Cậu ta cãi lại.

Tôi hít sâu vào và nói: “Nhìn thấy chúng không phải lúc nào cũng là một món quà.” “Bởi vì nó sẽ luôn nhắc nhở cậu về những thứ cậu sẽ không bao giờ được nhìn nữa. Nó sẽ luôn nhắc nhở cậu về những thứ mà cậu đã từng có... về những người đã từng ở bên cậu mà giờ... không còn nữa.”

Cậu hít mạnh vào và giữ im lặng trong một lúc lâu, hấp thu những lời tôi vừa nói. Rồi cậu ấy hỏi: “Tên cậu là gì?”

“Allisson. Allisson Harley.” Tôi trả lời. “Còn cậu?”

“Hunter Vaughn.” Cậu ấy giơ tay về phía tôi.

Tôi đón lấy và lắc nó. “Hân hạnh được biết cậu, Hunter.”

Sau đó một lúc, cả hai chúng tôi đều giữ im lặng. Tôi chăm chú vào quang cảnh phía trước mặt chúng tôi... Hunter thì lắng nghe mọi âm thanh xung quanh cậu ấy. Tôi không ngừng cảm thấy an toàn ở đây... ở nơi này. Nó như là một thế giới khác dành cho tôi, và nó nắm giữ sự thanh bình mà tôi đang tìm kiếm trong hơn một năm nay. Tôi không nhận thấy là mình không ở đây một mình. Hunter cũng lạc vào những suy nghĩ của cậu ấy và cậu đã không cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi cảm thấy dễ chịu khi như thế này. Không ai nhìn vào tôi và thì thầm ở sau lưng tôi. Tôi biết rằng hiện giờ chẳng có ai ở quanh đây để mà tò mò về những vết sẹo mà tôi đã luôn dấu diếm và về câu chuyện khủng khiếp đằng sau nó. Tôi không bị phán xét hay là thương hại. Tôi không phải chịu áp lực về việc phải mở lòng mình cho những điều mà tôi đã giữ kín bên trong. Không có ai nói với tôi rằng sẽ ổn thôi nếu tôi khóc... như thể họ cảm thấy thương tiếc cho tôi và hiểu chính xác những gì tôi cảm thấy... bởi vì chết tiệt là họ không! Họ không trải qua những gì mà tôi đã chịu. Họ không trải qua những nỗi đau và sự ngược đãi. Họ không phải là người được giải thoát khỏi cơn óat mộng chỉ bằng việc thức dậy, để rồi nhận ra rằng một cơn ác mộng khác lại vừa bắt đầu. Không ai nói với tôi rằng mọi thứ sẽ ổn... bởi vì làm sao có thể chứ? Hai người tôi yêu nhất trên đời đã ra đi. Mọi thứ sẽ không bao giờ như trước nữa. Và chắc chắn sẽ không có gì là ổn cả.

Điện thoại của tôi đột nhiên kêu lên, cắt đứt những suy nghĩ của tôi. Đây là Meredith.

“Alice, con ở đâu? Đến giờ về nhà rồi. Dì phải kết thúc mấy cái báo cáo.”

“Vâng, gặp lại dì ở chỗ để xe trong vài phút nữa.” Tôi trả lời.

Tôi quay qua Hunter. Mặc dù cậu ấy không nhìn trực diện vào tôi, nhưng khuôn mặt cậu nghiêng về hướng tôi, chỉ ra rằng cậu ấy đang lắng nghe.

“Đây là Dì tôi.” Tôi nói. “Tôi phải đi rồi.”

Cậu đứng lên từ chỗ ngồi ở băng ghế và nhặt lấy cây gậy dẫn đường. “Tôi sẽ dẫn cậu ra.”

Tôi thấy lời tuyên bố của cậu vừa dễ thương lại vừa đáng ngạc nhiên. Với một chàng trai ở tình trạng của cậu lại đưa ra một lời đề nghị ga lăng như vậy quả thực là... hiếm có.

“Thật à... không sao đâu.” Tôi nói. “Tôi có thể tìm đường ra mà.”

“Vớ vẩn. Cậu có thể bị lạc.” Hấn nói, và lần này tôi nghe thấy sự thích thú trong giọng cậu.

Chúng tôi bước bên nhau trong im lặng. Với tất cả sự công bằng dành cho Hunter, có thể nói cậu trông như thể không cần đến cây gậy dẫn đường chút nào. Cậu trông nhanh nhẹn và giống như là đã ghi nhớ mỗi bước trên con đường.

“Cậu thường xuyên đến đây không?” tôi hỏi.

“Ít nhất hai lần một ngày... trong 200 ngày gần đây.” Cậu trả lời.

“Chả trách cậu nhớ đường đi tới vậy. Làm sao mà cậu tìm ra nó?”

“Đã bao giờ cậu nghe ai đó nói rằng khi bạn mất đi một giác quan, các giác quan khác của bạn sẽ cố gắng bù đắp nó? Tôi đã không nghĩ rằng nó là sự thật cho tới khi chính tôi trải qua điều ấy.”

“Nếu... nếu cậu không thấy phiền khi mình hỏi... đã bao lâu rồi cậu...” Tôi ngập ngừng.

“Gần một năm rồi.” Cậu trả lời chua chát.

Tôi không ngăn được mình với tay ra chạm vào tay cậu và nắm chặt. “Tôi xin lỗi.” Tôi nói.

Cậu siết mạnh lại tay tôi. “Mình cũng vậy.”

Tôi bỏ tay cậu ra và chúng tôi lại bước đi trong im lặng. Cuối cùng chúng tôi cũng tới khu sân chơi của trung tâm.

“Thật vui vì được làm quen với cậu, Hunter Vaughn.”

“Mình cũng rất vui được biết cậu, Allison Harley.” Rồi cậu hít mạnh vào và hỏi, “Cậu nói là cậu không sống ở đây. Vậy cậu làm gì ở đây thế? Cậu tới thăm ai đó à?”

“Không.” Tôi trả lời. “Dì mình làm tình nguyện ở đây hai lần một tuần. Hôm nay dì nài nỉ mình đi cùng. Dì sợ rằng nếu mình không nói chuyện với ai đó sớm, mình sẽ đánh mất khả năng ấy.”

“Họ không hiểu rằng nếu họ ép cậu đánh mất chiếc nắp của cái chai mà bạn cất giấu những cảm xúc của mình... cậu thực sự sẽ chẳng còn lại gì.” Cậu nói, nhưng tôi biết rằng cậu đang nói về chính cảm xúc của mình... không phải là của tôi.

Tôi bỗng nhận ra rằng Hunter và tôi... chúng tôi không thực sự quá khác biệt. Cả hai chúng tôi đều giận dữ, và đều đang tránh xa khỏi cái thế giới mà những người ở đó có cuộc sống hoàn hảo, đấy là cách duy nhất chúng tôi biết để đối phó với nỗi đau mà mình đang có. Kiểm nén sự khốn khổ và giữ cho không ai chạm được vào chúng là cách duy nhất để chúng tôi kiểm chế cơn thịnh nộ ở sâu bên trong mình.

“Ngày mai cậu sẽ trở lại đây chứ Allison?” Cậu hỏi.

Tôi gật đầu mặc dù tôi biết cậu không thể nhìn thấy mình. Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt cậu. “Vậy thì cậu biết tìm mình ở đâu rồi đấy.” Cậu nói trước khi quay người lại và

đi vào trong tòa nhà.

Ngày hôm sau Meredith thả tôi lại ở CRC. Dì không nói gì cả, có lẽ là do sợ rằng sẽ làm hỏng việc này, nhưng tôi biết dì thấy hạnh phúc vì tôi đã muốn quay lại. Dì có một cuộc gặp mặt với khách hàng, nhưng dì hứa sẽ tới đón tôi vào buổi chiều.

Tôi ngay lập tức đi về phía bên của tòa nhà, hướng tới con đường có hàng cây dẫn lối tới khu rừng. Tối hôm trước, tôi đã nghĩ về những lời mà Hunter nói với tôi. Tôi cảm thấy chỉ với vài từ ít ỏi mà cậu ấy nói với tôi trong khoảng thời gian ngắn chúng tôi ở cạnh nhau... cậu ấy đã thật sự nói ra những điều sâu tận tâm hồn tôi. Cậu ấy nói ra những lời mà tôi không thể nói với Meredith... những lời mà thậm chí ngay chính tôi cũng không chịu thừa nhận. Bằng cách đó... Meredith đã đúng. Tôi thực sự phải nói chuyện với một ai đó. Điều tôi cần đó là thời gian và ai đó biết chính xác những gì tôi đã phải trải qua.

Tôi thấy cậu ấy đã ở đấy, ngồi trên băng ghế, lại đang đắm chìm vào dòng suy nghĩ của riêng mình., lắng nghe mọi âm thanh khe khẽ xung quanh cậu. Tôi biết cậu nhận ra rằng tôi đã tới, trước cả khi tôi đứng trước mặt cậu. Vào phút tôi ngồi xuống bên cạnh, cậu hít vào một hơi thở sâu.

Cậu mặc quần jeans với một chiếc áo phông trắng bên dưới chiếc jacket màu đỏ. Mái tóc cậu rối bời và cậu vẫn đeo cặp kính mát ấy.

“Chào buổi sáng.” Cậu nói với tôi.

“Chào buổi sáng.” Tôi vui vẻ chào lại.

Lặng yên. Không ai trong hai chúng tôi nói gì trong một lúc. Lần đầu tiên trong nhiều tháng trời... Tôi thực sự cảm thấy mình lại có thể được là chính mình. Tôi không còn cảm thấy mình như một bóng ma... với những cơn ác mộng đang rượt đuổi.

“Cậu bao nhiêu tuổi, Allison?” Hunter hỏi tôi.

“Mười sáu.” Tôi trả lời. “Còn cậu?”

“Cũng mười sáu”

Tôi cảm thấy buồn nhưng cố gắng giữ cho khuôn mặt mình vẫn bình thường. Nhưng bên trong tôi nghĩ... buồn làm sao cho một chàng trai thông minh 16 tuổi, khỏe mạnh và đẹp trai bị mất đi món quà quý giá của thị giác?

“Cậu có khách thường xuyên tới thăm không?” Tôi hỏi.

Cậu lắc đầu: “Họ từ bỏ hy vọng vào tôi rồi. Họ chỉ tới đây khi tôi gọi họ ... nếu như tôi cần thứ gì đó.”

“Họ” là ai?”

“Bố tôi.” Cậu trả lời. “Một vài người liên quan khác. Họ chỉ đọc báo cáo về các hoạt động của tôi ở đây. Và họ chờ đợi tôi gọi đến.”

“Cậu có... theo một chương trình điều trị nào ở trung tâm này không?”

Cậu nhún vai. “Các bác sỹ kiểm tra mắt cho tôi hàng ngày. Nhưng hầu hết nó chỉ là... những lời khuyên.”

“Tại sao cậu lại nói rằng bố mẹ cậu đã từ bỏ niềm tin vào cậu?”

Cậu thở dài. “Chì là “Bố” thôi.” Cậu sửa lại lời tôi. “Chúng tôi tranh cãi mọi lúc. Ông ấy muốn tôi trải qua... một vài... nhiều những lần điều trị quyết đoán hơn. Tôi không thấy hứng thú với điều ấy.”

“Tại sao? Cậu không muốn được... cậu biết đấy?”

“Nhìn trở lại?” Cậu hỏi và tôi không trả lời.

“Chẳng phải mới ngày hôm qua cậu nói rằng được nhìn thấy không phải lúc nào cũng là một món quà hay sao?”

“Ừ... lẽ ra mình không nên nói thế.”

“Nhưng cậu nói đúng. Nếu tôi có thể nhìn thấy lại được... Tôi sẽ nhìn ra rằng mẹ tôi không còn ở bên cạnh tôi nữa. Và tôi sẽ nhớ rằng đấy là lỗi của bố tôi khi mẹ tôi không còn là chính bà lúc bà lái chiếc xe của chúng tôi đâm vào gốc cây.”

Tôi cảm thấy trái tim mình co thắt lại khi tôi nghe thấy cậu ấy nói rằng mẹ cậu đã đi xa. Bởi vì ... mẹ tôi cũng không còn nữa.

Hai phát súng. Phát đầu tiên là dành cho bố dượng tôi, và ông không còn làm tổn thương tôi được nữa. Bà đã cứu tôi. Bà đã đảm bảo rằng tôi sẽ sống và những tháng ngày với sự hành hạ về thể xác mà bố dượng tôi bắt tôi phải chịu đựng sẽ sớm kết thúc.

Phát súng thứ hai là dành cho ... bà. Bởi vì bà không thể sống với sự thực rằng bà đã giết người đàn ông mà bà yêu quý nhất. Tôi ghét bà vì điều ấy. Mặc dù với suy nghĩ rằng mình sẽ luôn luôn yêu mẹ, nhưng tôi biết... sâu trong trái tim tôi sẽ luôn ghét bà vì đã không đủ mạnh mẽ, vì rằng bà đã không nghĩ tới tôi khi bà kéo cò súng lần thứ hai, để rời bỏ tôi lại cô đơn... biết rằng tôi chưa đủ trưởng thành để lo cho chính bản thân mình và em gái bà chưa đủ khả năng để thay thế mẹ trong cuộc đời tôi.

Tôi đã không nhận ra điều ấy, cho tới khi hơi thở mình trở nên nặng nề. Tôi cảm thấy gánh nặng vẫn luôn đè lên ngực mình. Tôi biết rằng nó đã luôn ở đó, nhưng tôi từ chối nhận ra sự tồn tại của nó. Không phải là vào cái ngày tôi tỉnh dậy ở bệnh viện. Không phải trong suốt thời gian họ áp dụng những lời khuyên dành cho tôi khi tôi đang bắt đầu hàn gắn những vết thương. Không phải trong suốt những tháng ngày Meredith động viên tôi nói chuyện với dì về những điều tôi cảm thấy.

Mà là bây giờ... tại đây cùng Hunter, nó trở nên dễ dàng để đối mặt với những cơn ác mộng và thấu hiểu nỗi đau. Tôi biết rằng cậu không nhìn thấy rằng tôi đã đau đớn thế nào, hoặc rằng bao nhiêu nước mắt của tôi đã tuôn rơi. Nhưng từ khi có cậu hiện diện bên cạnh tôi, cũng tan vỡ và tổn thương giống như tôi... cậu làm cho tôi cảm thấy mình không còn cô đơn nữa. Tôi không còn là kẻ duy nhất bị bỏ rơi. Lần đầu tiên kể từ sau cái đêm ấy, tôi cảm thấy rằng có ai đó thực sự thấu hiểu những điều đang diễn ra trong lòng mình.

Nước mắt tiếp tục lăn xuống má và tôi biết Hunter có thể nghe thấy những tiếng thút thít và hơi thở nặng nề của tôi. Tôi thấy mình như bị che phủ bởi nỗi đau mất mẹ... được cứu rồi bởi bà rồi lại bị bà bỏ rơi lần thứ hai sau đó. Tôi nhớ lại những tổn thương mà tôi đã phải chịu đựng trong suốt quãng thời gian đó lúc tôi bị hành hạ về tinh thần và thể xác bởi bố dượng tôi.

Tôi cảm thấy cánh tay Hunter vòng qua bờ vai mình. Cậu nhẹ nhàng kéo tôi lại gần để tôi có thể dựa đầu mình lên ngực cậu. Và tại đó ... lần đầu tiên trong có lẽ hàng tháng rồi... tôi cuối cùng đã đánh mất khả năng kiểm soát mọi cảm xúc đã bị chôn chặt bấy lâu.

“Mẹ ơi... Bố ở đâu?” Tôi nhớ đã hỏi mẹ như thế lúc mình năm tuổi.

Bà cười. “Con là đặc biệt, Allisson. Chúa đã tạo ra con và dành riêng con cho chỉ mình mẹ!”. Bà nói, hôn lên khắp mặt tôi và sau đấy cù tôi.

Giờ tôi biết mẹ đã cố gắng rất nhiều để tôi không phải thấy rằng có gì đó không ổn với mình. Bà đã làm nhiều thứ để cho tôi thấy trọn vẹn cho dù bố đẻ của tôi đã rời bỏ tôi ngay từ giây phút bà nói với ông rằng bà đang mang thai tôi.

“Con yêu mẹ, mẹ ơi.” Tôi nói với bà bằng giọng nói bé xíu của mình.

“Và mẹ cũng yêu con rất nhiều, thiên thần nhỏ của mẹ.”

“Suyt....” Tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hunter bên tai mình.

Tôi lại thút thít lần cuối cùng rồi đẩy mình ra khỏi cậu. Tôi lau má bằng những ngón tay của mình, Hunter cũng làm thế mặc dù cậu đã cố gắng che dấu sự thật rằng cậu cũng đang khóc.

“Bà đã nắm giữ cuộc sống riêng của chính mình.” Tôi nói trong một âm điệu êm ả. “Khi bố dượng tôi đe dọa giết tôi... mẹ không có sự lựa chọn nào ngoài việc bóp cò. Để... tôi có thể ở đây ngày hôm nay, để ông ấy không còn làm đau tôi được nữa. Trong nhiều tháng trời, ông ấy đã hành hung tôi. Ông đã săn lùng tôi và tôi nhớ mình đã luôn ẩn trốn dưới gầm giường mỗi khi ông trở về nhà. Có những lúc mẹ tôi đã không thể bảo vệ được cho tôi. Nhưng chúng tôi đều yêu quý ông. Và mỗi khi không say rượu ông đều luôn cảm thấy rất ân hận. Nhưng một đêm, mọi thứ đã đi quá xa. Trong suy nghĩ bị đầu độc của mình, ông coi tôi là thứ quý dữ cần bị tra khảo và giết chết.”

Tôi nhìn sang Hunter, cậu ấy đang chăm chú nghe tôi nói. “Cậu đã hỏi rằng có gì không ổn với mình? Mình có một vết sẹo trên mặt. Ông ấy đã đổ một thứ hóa chất lên mình... cho rằng nó sẽ tẩy rửa tâm hồn mình. Nó đã đốt cháy da mình. Những vết thương có thể liền, nhưng vết sẹo sẽ mãi mãi ở đó để nhắc nhở mình nhớ lại cái đêm kinh hoàng ấy.” Tôi hít một hơi thở sâu và chặn lại tiếng nức nở đang bắt đầu thoát ra từ đôi môi. “Mẹ mình đã đủ mạnh mẽ khi giết ông ấy để bảo vệ mình. Nhưng thật không may, bà lại không đủ mạnh mẽ để ... sống với việc ấy.”

Tôi cố gắng điều khiển hơi thở, cố ngăn dòng nước mắt lại tiếp tục rơi. Quá nhiều tháng rồi tôi nắm giữ những thứ này lại trong mình. Và giờ đây cuối cùng tôi đã khóc... tôi sợ rằng mình không biết làm sao để ngừng lại được.

“Mình... mình đã không hề khóc một lần nào kể từ sau đêm ấy.” Tôi nói. “Mình chưa bao giờ

thực sự nghĩ về đêm đó trong một thời gian dài. Mình chỉ nhớ ra nó trong những giấc mơ... khi mình ngủ và những cơn ác mộng tới ám ảnh mình. Đôi khi, mình không hề muốn ngủ.”

Tôi cảm thấy Hunter chìa tay ra để với tới khuôn mặt tôi. Tôi nắm tay cậu và hướng nó để cậu có thể chạm vào má mình. Cái chạm ấm áp của cậu đã đẩy lùi sự lạnh giá, làn da chết chóc của vết sẹo.

“Vết sẹo này không phải để nhắc nhở cậu về những gì cậu mất vào đêm đó. Mà nó là để nhắc cậu nhớ rằng mẹ cậu đã từ bỏ những gì để cho cậu được sống.” Cậu ấy nói với giọng dịu dàng và trầm tĩnh.

Tôi lắc đầu. “Mình ghét bà vì điều ấy. Sao bà có thể từ bỏ đứa con gái bé nhỏ của mình lại đằng sau? Bọn mình không giàu có nhưng bọn mình đã rất hạnh phúc, và mình đã có mọi thứ mình cần. Còn giờ đây... mình chỉ còn lại một người dì.”

Hunter chạm lại vào vết sẹo của tôi.

“Trông mình thật gớm guốc.” Tôi nói.

“Mình chắc chắn trông cậu thật kiên cường.” Cậu ấy nói, mỉm cười khích lệ.

Nước mắt tôi đã ngừng rơi và Hunter rời tay khỏi má tôi. Cậu quay người trở lại hướng về chiếc hồ.

“Mẹ mình phát hiện ra bố mình ngoại tình. Bà ấy đã say khi đón mình ở trường. Mình đã không nhận ra. Rồi bà bắt đầu khóc trong xe, nói với mình rằng thật điên cuồng và cũng đau khổ làm sao khi bố mình đã lừa dối bà trong hàng năm trời. Bà đã không thể kiểm soát được cảm xúc của mình... thật không may, bà cũng đồng thời mất kiểm soát tay lái.” Cậu nói buồn bã.

“Khi đó cậu còn ở trong xe với bà ấy chứ?”

Cậu ấy gật đầu, “Mình sống. Mẹ chết. Mình ước gì mình cũng thế. Chẳng còn lại gì cho mình ở đây cả. Một vài tháng sau lễ tang của mẹ, bố mình cầu hôn với tình nhân của ông ta và mang bà ấy vào ngôi nhà của chúng mình. Giờ đây... cậu thấy đấy... làm sao mình có thể quay về nhà? Mình không thể... sẽ không... chịu đựng phải ở dưới cùng một mái nhà với bố mình và gia đình mới của ông ấy. Mình tới thị trấn này bởi vì chú mình sống ở đây, và ông ấy nói với bố mình về nơi này. Họ tưởng rằng nó sẽ giúp đỡ mình... sửa chữa mình... nếu mình ở lại đây.”

“Có không?”

“Không dù chỉ một chút.” Cậu trả lời. “Và thành thật mà nói... mình chỉ là đã mất đi ý muốn phải cố gắng. Gia đình bé nhỏ hoàn hảo mà mình đã từng có đã mất rồi... trước cả khi mình nhận ra rằng thực ra nó chẳng hoàn hảo chút nào.”

“Cậu có đổ lỗi cho bà ấy không?” Tôi hỏi cậu. “Mẹ cậu ấy? Về những gì xảy đến với cậu?”

Hunter hít một hơi thở sâu. “Sẽ thật dễ dàng hơn cho mình để khiển trách ai đó nếu họ có ở đây để nghe mình nguyên rủa, ai đó mình có thể trừng phạt. Vì thế mình không bao giờ nghĩ tới việc đổ lỗi cho mẹ về những gì xảy ra với mình... với bọn mình. Bởi vì sẽ chẳng có điều gì sẽ

xảy đến... nếu như bố mình không lừa dối bọn mình trước.”

“Mình đã không nghĩ về mẹ trong một thời gian dài.” Tôi nói giọng buồn rầu. “Mình không biết mình nên cảm ơn bà hay là.. khiến trách bà. Yêu bà hay ghét bà.” Nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi trên má tôi. “Tất cả mình có thể biết đó là... mình ước... ước gì mẹ chưa bao giờ rời bỏ mình. Hàng tháng trời... mình không muốn nói về điều này. Mình không muốn khóc. Nhưng đôi khi mình cảm thấy mệt mỏi khi phải trở lên mạnh mẽ.”

Hunter lấy một hơi thở sâu và nói: “Mình biết... chính xác những gì bạn cảm nhận.” Cậu chạm vào tay tôi và nắm chặt nó. “Allisson... cậu có thể trở nên yếu đuối tại đây cùng mình. Và mình sẽ không bao giờ phán xét cậu... mong chờ bất cứ điều gì từ cậu. Cảm nhận những điều cậu cảm thấy về việc mất đi người mẹ... đó chính là những gì mình cũng cảm thấy. Vì vậy cậu không cần phải lo lắng. Cậu có tình bạn của mình ở đây.”

Tôi mỉm cười và tôi thầm ước cậu có thể thấy nó. Đã từ lâu lắm rồi kể từ khi tôi có thể nói rằng ai đó hiểu mình... đã lâu rồi tôi mới cảm thấy rằng mình thực sự có một người bạn.

“Cảm ơn cậu.” Tôi thì thầm. Tôi dựa đầu mình lên vai cậu và cảm thấy cậu đặt cánh tay vòng quanh lưng mình. Tôi làm theo những gì cậu nói. Tôi cho phép bản thân mình trở nên yếu đuối... dù chỉ là trong một lúc nhỏ nhoi.

Ngày hôm sau, tôi lại nhờ Meredith chở tôi tới Trung tâm. Dì ấy còn hơn cả hài lòng khi thả tôi xuống đây. Chắc dì phải nhận ra có gì đó khác biệt ở tôi ngày hôm qua. Chắc chắn rồi, mắt tôi sưng lên nhưng tôi thực sự cảm thấy sáng sủa hơn. Chậm rãi, tôi đã có thể đối mặt với những con quỷ của mình. Tôi có thể từng chút một gỡ bỏ những gánh nặng của cảm xúc... những cảm xúc đã ngăn cản tôi khỏi những hoạt động như bình thường và nhìn cuộc đời một cách tích cực... dù cho tôi đã cố gắng nhiều lần để mỉm cười hay cười to lên và nói rằng tôi ổn.

Khi tôi nhảy ra khỏi xe và tiến vào khu sân chơi của Trung tâm, tôi ngay lập tức đi về phía con đường dẫn tới khu vườn mà tôi chia sẻ cùng Hunter. Khi tới đó, tôi đã ngạc nhiên khi thấy cậu có một chiếc giỏ giã ngoại và một hộp đàn ghita cùng với cậu.

“Chúng là gì thế?”

“Đoán rằng mình đã làm bạn chết đói khi ngồi đây cả ngày, nên mình nghĩ chúng ra có lẽ cần chút đồ ăn uống.” Cậu ấy nói, cười toe toét.

“Và chiếc đàn ghi ta là để...?”

Cậu ấy nhún vai và ngập ngừng “Mình đã không...”

Tôi đoán rằng cậu ấy đã không chơi đàn kể từ khi xảy ra tai nạn và hôm nay cậu ấy muốn thử lại.

Tôi mỉm cười. Và khi tôi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của Hunter... mắt mát và rối bời, tôi nghĩ rằng nếu như tôi có thể làm cho cậu ấy tìm ra lý do để sống qua mỗi ngày trong cuộc đời cậu ấy, tôi sẽ cảm thấy ổn. Tôi sẽ có thể tìm lại được chút ánh sáng mà tôi nghĩ rằng mình đã đánh mất. Cậu ấy không đáng phải bị như thế này. Cậu ấy thuộc về trường học, với những cô nàng cổ động xinh đẹp tụ tập xung quanh, hy vọng có được dù chỉ một chút sự chú ý từ cậu.

“Mình đang đói muốn chết đây.” Tôi nói với Hunter. Tôi mở chiếc giỏ già ngoai lấy ra chiếc khăn và trải nó lên bàn. Rồi tôi lấy ra những chiếc bánh kẹp cùng vài chai nước và một hộp nước hoa quả mà cậu đã mang theo.

“Ai đã chuẩn bị những thứ này thế?”

“Mình có kết bạn với bếp trưởng.” Cậu ấy nói. “ Anh ấy là người duy nhất ở nơi này làm mình thấy vui vẻ.”

Tôi cười. “Mình có thể hiểu điều đó.”

“Anh ấy đã đặt những gì trong ấy thế?”

Tôi nói lại những gì đã có trong chiếc giỏ và lấy ra đồ vật cuối cùng trong ấy. Tôi vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra đấy là một bông hoa hồng. Tôi mắc kẹt với một hơi thở sâu.

“Cái gì thế?” Cậu ấy hỏi.

“Một... bông hoa.” Tôi trả lời. “Nghĩ mà xem... anh ấy nhầm rằng đây là một buổi hò hẹn.”

Hunter chìm trong im lặng một lúc, sau đó cậu ấy nói, “Đúng vậy, mình đã không hỏi cậu nên đây không phải một buổi hò hẹn.”

Sau ấy là một khoảng im lặng lúng túng. Tôi nhìn Hunter và thấy mặt cậu ấy có chút ửng đỏ. Tôi chưa bao giờ hẹn hò với ai cả, và mẹ tôi sống chưa đủ lâu để nói với tôi về việc này. Còn Meredith thì không biết phải nói với tôi như thế nào về mấy cậu con trai. Dĩ ấy thậm chí còn không biết làm sao để nói chuyện với tôi về mẹ. Hãy thử hình dung đi ấy với ý định mở một chủ đề về những con chim và những chú ong với nhau.

Tôi đặt một hộp nước táo và một chiếc bánh kẹp trước mặt Hunter.

“Chúc ngon miệng.” Tôi nói với cậu.

“Cậu cũng thế.”

Ăn xong, tôi dọn dẹp lại chiếc bàn. Hunter cố giúp nhưng tôi nói rằng cậu cứ ngồi yên ở đó.

“Allison..” Cậu ấy chuẩn bị tranh cãi.

“Hunter!” Tôi nói kiên quyết. “Cậu không cần phải chứng tỏ điều gì với mình cả. Mình sẽ không phán xét cậu. Mình sẽ không thấy thương cảm cho cậu đâu khi mà cậu không thể đi lòng vòng nhiều như cậu có thể. Điều duy nhất mình thấy hối tiếc cho cậu là... cậu không thể thấy được rằng nơi này thật đẹp làm sao, như là một góc nhỏ của thiên đường... và mình sẽ luôn luôn cảm ơn cậu vì đã chia sẻ nó với mình.”

Cậu rơi vào im lặng. Cậu hít một hơi thở sâu rồi gật đầu. “Được rồi. Mọi thứ theo ý cậu.” Cậu lăm bàn, cuối cùng cũng để cho tôi lau sạch đồng bừa bộn và để lại mọi thứ vào trong giỏ.

“Giờ... làm gì với chiếc đàn ghi ta nhỉ?”. Tôi hỏi. “Trước đây cậu có chơi chứ?”

Hunter gật đầu.

Tôi cầm lấy hộp đàn, mở nó ra và thấy một chiếc ghi ta đẹp được bao phủ bởi những đường

cong gờ kết hợp giữa màu đen và tím. Tôi lấy nó ra và ngồi xuống cạnh cậu ấy.

Tôi đánh thử vài nốt nhạc và chỉnh sửa những sợi dây để chúng lại phát ra những âm chuẩn xác.

“Cậu sẽ không quên cách chơi đàn.” Tôi nói với cậu. “Âm nhạc đến từ trái tim. Và đôi bàn tay cậu... biết chính xác phải làm gì, cho dù cậu không thể thấy được dây đàn.”

Tôi bắt đầu gảy những sợi dây và chơi một giai điệu đều đặn. Một lần nữa, tôi nhớ bố dượng mình. Đây là một trong số thứ mà ông đã dạy tôi. Khoảng khắc gắn kết yêu thích của chúng tôi là được chơi nhạc cùng nhau.

Nước mắt dâng lên trong mắt và tôi chơi lại đoạn nhạc mà tôi đã từng yêu thích được chơi cùng với ông. Những chú mèo nằm trong nôi. Lúc đầu nó là đoạn nhạc khó chơi với tôi, nhưng theo thời gian, tôi chơi ngày càng khá hơn. Cũng giống như Hunter, tôi đã không chơi ghita kể từ khi bố dượng tôi mất đi sự minh mẫn của ông.

Hunter chăm chú lắng nghe tôi chơi đàn. Tôi không hát, tôi chỉ để cho âm nhạc luồn qua những ngón tay mình... theo cái cách mà tôi nói với Hunter rằng cậu hãy để nó định hướng cậu. Tôi sợ rằng nếu tôi hát, giọng của tôi sẽ run rẩy và tôi sẽ khóc không kiềm chế được.

Khi tôi chơi xong, Hunter nhẹ nhẹ lắc đầu.

“Sao nào?” Tôi hỏi.

“Cậu hẳn phải là một trong những cô gái đầy ấn tượng, hử.” Cậu ấy nói, mỉm cười với tôi. “Bài đó thật hay. Mình đã không ngờ rằng cậu biết chơi đấy. Không nhiều cô gái biết. Hầu hết những cô nàng tuổi cậu chỉ biết sơn móng tay... chứ không làm hỏng chúng với việc chơi ghita. Giờ... mình thấy bị thách thức.”

Tôi cười. “Được thôi, Rockstar. Để xem cậu làm được gì.”

Nếu lúc trước, cậu ấy còn thấy miễn cưỡng chơi ghita lại, thì bây giờ tôi có thể thấy sự kích thích trên khuôn mặt cậu. Cậu cầm lấy cây ghita từ tôi và bắt đầu cảm nhận những sợi dây đàn, đảm bảo chắc chắn bản thân cảm nhận đúng về tất cả chúng. Và rồi sau đó cậu ấy chơi bài Sweet Child of Mine. Lần này thì đến lượt tôi không nói được nên lời.... thật đáng kinh ngạc. Có thể bây giờ cậu ấy đang bị mù, và cậu ấy cảm thấy như trên đời này chẳng còn để lại gì cho cậu... nhưng trái tim và đôi bàn tay của cậu chưa bao giờ quên đi cách sống riêng của chúng.

Tôi mỉm cười khi cậu chơi xong. Cậu ấy nghiêng đầu mình vào đầu tôi và hướng tai về phía tôi, như thể là cậu đang chờ đợi điều gì đó.

“Sao nào?” Tôi hỏi, cười to hơn. Tôi biết cậu muốn gì và đôi khi, tôi muốn cậu phải chờ đợi một chút trước đã.

“Ôi thôi nào!” Cậu cầu nhàu mặt kiên nhẫn.

Cuối cùng, tôi cười phá lên. Tôi đứng lên từ chỗ ngồi của mình và vỗ tay, tôi thậm chí còn cho ngón tay vào miệng và huýt gió. Đúng thế, cậu đã chơi rất tốt. Cậu đáng được tán thưởng.

Cậu ấy đứng lên và sau đó cúi chào. “Cảm ơn, xin cảm ơn!” Sau đó chúng tôi cùng phá lên

cười... vui vẻ thật lòng... như cả hai chúng tôi không nghĩ rằng mình lại có thể như thế được nữa.

Cậu ấy chơi một bài hát khác. Đây là bài mà tôi biết rất rõ. Một nụ cười lướt nhẹ trên mặt tôi. Tôi nhắm mắt lại, và trước khi nhận ra, tôi bắt đầu hát. "Cậu có một chiếc xe tốc độ... mình muốn một tấm vé đi tới bất cứ đâu. Có lẽ chúng ta nên có một thỏa thuận, có lẽ cùng nhau chúng ta có thể đi tới nơi nào đó..."

Bài hát đó chạm vào tôi bởi nhiều cách khác nhau. Tôi biết Hunter cũng cảm thấy như thế. Ban đầu, tôi đã nghĩ thật châm biếm làm sao khi mà cậu ấy chơi một bài hát tên là "Chiếc xe tốc độ" khi mà chính cậu đã mất mát rất nhiều từ một vụ tai nạn xe hơi. Nhưng sau đó... đó là một tín hiệu tốt, đúng không nhỉ? Chấp nhận thực tại luôn là bước đi đầu tiên để tiếp tục bước tới phía trước. Giống như việc chơi lại bài "Những chú mèo nằm trong nôi" là cái cách mà tôi đã chấp nhận, rằng có những điều sẽ không bao giờ quay trở lại theo cái cách chúng đã từng, nhưng thế không có nghĩa là tôi không thể tìm thấy lại hạnh phúc được nữa.

Đã hơn năm giờ chiều khi chúng tôi ra khỏi khu rừng. Meredith đã tới trước đó từ lúc nào rồi.

"Chà, hôm nay quả là một ngày đáng yêu." Tôi nói với Hunter. "Mình không nghĩ là mình đã cười nhiều như thế trong vài tháng nay."

"Mình cũng thế." Hunter trả lời. Tôi nhìn chăm chú vào cậu. Cậu ấy đang nhìn hướng vào khuôn mặt tôi, mặc dù tôi biết cậu không thể thực sự nhìn thấy đôi mắt sau đôi kính râm ấy.

"Mắt cậu có màu gì thế?" Tôi hỏi Hunter.

Cậu ấy không trả lời. Rồi từ từ, cậu nắm lấy đôi kính mát của mình và đẩy nó lên gài trên đỉnh đầu. Cậu chăm chú nhìn lại tôi với đôi mắt mà tôi chắc chắn rằng có màu xanh biển quyến rũ nhất mà tôi từng được thấy. Chúng thật biểu cảm... như thể đôi mắt ấy có thể nhìn thấu tâm hồn tôi. Và chúng được bao quanh bởi đôi hàng mi dài đen mà tôi nghĩ nó chẳng giống như thuộc về các chàng trai chút nào. Có thể, nếu ai đó đó nhìn gần hơn, họ sẽ thấy đôi mắt cậu ảm đạm vì sự tổn thương ở giác mạc. Nhưng từ xa, không ai có thể nói rằng đôi mắt xanh trong sáng, đẹp dễ đó... không thể nhìn thấy gì ngoài bóng tối.

"Xanh dương." Tôi nói trong hơi thở.

Tôi nghĩ mình đã quên cách hít thở khi cứ đứng đó nhìn chăm chú vào cậu. Hunter thật... đẹp. Cho dù là không còn thị lực thì... cậu ấy vẫn thật hoàn hảo.

"Allison..." Cậu bắt đầu nói. Và tôi nghĩ giọng cậu nghe bồn chồn. "Cậu có thể... ý mình là... ngày mai. Cậu sẽ quay lại ngày mai chứ? Dành cả ngày... với mình?"

Tôi chớp mắt nhìn lại cậu rồi với một giọng trêu đùa, tôi hỏi, "Hunter Vaughn... cậu đang hẹn mình đi chơi đó à?"

Cậu ấy hít vào một hơi thở sâu. "Nào...với tất cả sự tự tin mà mình gom góp được, mình tin rằng mình đang làm thế đây."

"Cậu có biết trông mình như thế nào không? Mình nhìn thật khủng khiếp, cậu biết đấy." Tôi

nói. Đây là một lời nói dối. Tôi nhìn không thực sự khủng khiếp nếu ai đó có thể bỏ qua những vết sẹo của tôi. Tôi có mái tóc dài màu vàng, một vài sợi được tôi nhuộm đen, với đôi hàng mi đen và dài bao quanh đôi mắt màu nâu pha xanh lục nhạt. Tôi không phải là một nàng búp bê Barbie, nhưng trông tôi cũng không phải như một con quái vật như tôi đã muốn cậu ấy nghĩ thế.

Hunter lắc đầu. “Mình có thể bị mù, Allisson. Nhưng hãy tin mình khi mình nói... mình thấy cậu.” Cậu ấy nói, giọng cậu nghiêm túc... chân thành. “Và cậu... trông đẹp lạ lùng đối với mình. Giống như một thiên thần được gửi xuống từ thiên đường.”

Tôi mím chặt môi vì không muốn mình lại bật khóc. Tôi không nhận được nhiều lời khen ngợi trong những ngày gần đây. Vì vậy khi tôi nhận được nó ... nó thực sự tác động đến tôi.

“Cảm ơn cậu.” Tôi lẩm bẩm.

Cậu ấy mỉm cười. “Vậy là... đây là câu “Đồng ý” đúng không?”

“Đây có nghĩa là... “Mình sẽ nghĩ về điều đó.” Tôi sửa lại. “Tạm biệt Hunter.” Tôi quay lại và hướng về khu vực đỗ xe nơi từ đó Meredith đang nhìn tôi một cách tò mò.

Chương 3

Khi tôi trở lại Trung tâm vào ngày hôm sau, tôi tìm thấy Hunter ở khu rừng đó. Từ đằng xa, tôi nghĩ trông cậu có vẻ bồn chồn. Cậu đang đi đi lại lại ở phía trước băng ghế và bằng cách nào đó, tôi không thể ngừng mỉm cười với ý nghĩ rằng tôi làm cho cậu ấy... tôi đã khiến cậu ấy lo lắng.

Tôi bước thật chậm rãi và yên lặng hết mức có thể. Cậu ấy ngừng đi lại khi tôi ở cách cậu vài mét. Hôm nay cậu ấy mặc quần jean và một chiếc áo len đan dài tay màu xanh lục sẫm. Mái tóc cậu vẫn luôn rối bời như mọi khi. Và tôi không thể ngăn mình có suy nghĩ... nếu như cậu ấy không bị mù, liệu cậu sẽ hẹn hò với tôi chứ? Những cô nàng ở trường tôi sẽ sẵn sàng giết chóc để có được một anh chàng như thế này.

Cậu quay người hướng về phía tôi. “Mình đã lo là cậu sẽ không tới.”

“Mình... dành chút thời gian để chuẩn bị.” Tôi nói. Và tôi thực sự có ý ấy. Tôi mặc một chiếc quần jean mỏng bó sát, một chiếc áo cánh không tay màu vàng, đôi boots màu nâu và một chiếc mũ nỉ trắng trên đầu. Tôi đã dành hàng giờ để uốn cong tóc mình. Tôi biết... Hunter không nhìn thấy gì. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không cần cố gắng nhìn thật ổn với cậu ấy, theo cái cách mà tôi biết rằng tôi sẽ như thế nếu như cậu ấy có thể nhìn thấy tôi.

Cậu cười ngượng ngùng với tôi và tôi phải hít vào một hơi thở sâu và yên ắng để cậu ấy không nhận ra rằng cậu đã làm cho tôi cảm thấy khó thở tới thế nào. “Cảm ơn cậu.” Hunter thì thầm. “Điều đó rất có ý nghĩa đối với mình.”

“Vậy thì... chúng ta sẽ làm gì ngày hôm nay nhỉ?” Tôi hỏi cậu.

Cậu ấy nắm lấy tay tôi và đan những ngón tay của chúng tôi vào với nhau.

“Mình không tin là cậu vẫn chưa đi xem phần còn lại của nơi này.” Cậu ấy nói. “Cậu chắc chắn sẽ thấy ngạc nhiên cho xem.”

Cậu dẫn tôi ra khỏi khu rừng, không bao giờ bỏ tay tôi ra. “Nhân tiện, cậu có mùi thật dễ chịu.”

Tôi mỉm cười. “Còn cậu không chỉ có mùi dễ chịu, mà trông còn rất ổn nữa.”

Cậu ấy dẫn tôi vào trong khu trung tâm. Chúng tôi dùng thang máy phía bên phải. Hunter di chuyển và bước đi như một người bình thường... thì, cũng gần như thế. Cậu ấy biết nơi này rất rõ. Thậm chí cậu ấy còn ấn nút số “2” ở trên thang máy một cách chính xác.

Thang máy mở ra vào một khu nhìn như là thư viện. Chúng tôi bước vào và được chào đón bởi một người phụ nữ với mái tóc xám và đôi mắt kính dày.

“Thưa cô... chúng cháu sẽ dùng phòng chơi game ạ.” Hunter nói với cô ấy.

“Cậu biết đường rồi đấy.” Người phụ nữ nói và Hunter gật đầu. Chúng tôi bước vào một căn phòng ở phía trước, nằm bên phía tay phải và tôi đã ngạc nhiên vô cùng khi thấy nó trông

giống như khu vui chơi... bên trong một cái thư viện! Ở đây có cả những bàn chơi bi-a, và một vài trò chơi điện tử.

Hunter kéo tôi đi tới cánh cửa thứ ba. Cậu ấy quẹt thẻ ra vào cửa mình và cánh cửa mở ra cho một căn phòng nhỏ với một màn hình lớn ở chính giữa bức tường.

“Điều khiển bằng giọng nói được kích hoạt. Xin chào Hunter Vaughn.” Chiếc máy tính nói.

“Một trong những đặc quyền của việc bị mù, là họ tự động lắp đặt những hệ thống điều khiển mệnh lệnh bằng giọng nói cho cậu.” Hunter thì thầm vào tai tôi và tôi không kiềm được cười khúc khích. “Hãy ngồi xuống nào.”

Tôi kéo Hunter lại ngồi vào một trong những chiếc trường kỷ thoải mái đặt ở phía trước màn hình.

“Trò chơi.” Cậu ấy nói to, điều khiển chiếc máy tính.

“Trò chơi nào cậu muốn chơi hôm nay, Hunter?” Chiếc máy hỏi lại.

“Cờ vua. Hai người chơi. Hunter Vaughn, bên đen. Người chơi thứ hai, bên trắng.”

Ngay lập tức màn hình trước mặt chúng tôi chuyển thành một bàn cờ vua.

“Hiển thị bảng điều khiển.” Hunter nói và tôi thấy những con số xuất hiện ở phía bên trái và những chữ cái ở phía bên dưới bàn cờ. Hunter quay qua tôi và cười toe toét. “Mình đoán là cậu biết chơi cờ vua.”

“Dĩ nhiên.” Tôi nói. Thậm chí tôi còn nghĩ mình chơi khá ở trò này. Nhưng tôi thấy lo lắng về phía Hunter. Cậu ấy không thể nhìn thấy gì. “Nhưng cậu...”

“...sẽ làm cho cậu phải khó khăn để thắng được trò này, xem mình nhé.” Cậu ấy nói hoàn toàn tự tin. Cậu quay về phía màn hình. “Tốt C7 tới C5.”

“Mã G8 tới F3.” Tôi nói và theo dõi hình ảnh quân cờ di chuyển trên màn hình phía trước.

“Mã G8 tới F6.”

Vào những nước cờ tiếp theo, chúng tôi đã thực sự làm tôi thấy kinh ngạc. Tôi không thể nhận ra được là Hunter đang mù. Cậu ấy biết vị trí của toàn bộ quân cờ của tôi.... Giống như là cậu ấy đang chơi bằng trí nhớ, điều ấy với tôi thật là... thiên tài!

Và cuối cùng, tôi thua. Cho một người không nhìn thấy được. Và ngay cả khi tôi tự cho rằng mình là một trong những người chơi giỏi nhất ở trò chơi này. Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi, chắc chắn là đang đợi tôi nói gì đó rồi. Cậu ấy có một nụ cười toe tinh quái trên mặt và nó rất thích hợp với việc chọc tức và thách thức tôi.

“Chơi lại.” Tôi nói với chút cao giọng. Chiếc máy lập tức nhận lệnh và khởi động lại trò chơi.

“Tốt D7 tới D5.” Hunter điều khiển màn hình.

“Tốt C2 tới C4.” Tôi nói.

Cậu ấy cười tự mãn. “Tốt C5 ăn tốt C4.”

Lần này tôi chơi thực sự nghiêm túc. Tôi tính toán từng bước đi. Và tôi biết cậu ấy cũng làm thế. Chỉ là, cậu ấy làm điều đó ở bên trong đầu mình! Thế là cậu ấy đã chấp tôi rất nhiều rồi, đấy là lý do mà tôi không muốn bị thua ván này.

Sau năm phút, tôi cảm thấy mất tinh thần khi Hunter thông báo, “Hậu D3 tới C2.” Rồi cậu quay qua tôi với một nụ cười tự hào cậu thêm vào, “Chiếu tướng.”

Tôi lẩm bẩm, “Làm sao mà cậu làm được điều ấy?”

Cậu ấy đứng thẳng lên từ chỗ ngồi. “Hunter Vaughn, Vô địch cờ vua ở tuổi mười lăm!” rồi cậu cúi mình xuống sang bên trái, bên phải và trước mặt. Trông cậu thật tự hào về chính mình và nó chọc tức tôi thậm chí thêm hơn nữa.

“Làm sao mà cậu làm thế được? Sao điều này có thể chứ nhỉ?” Tôi hỏi cậu ấy. “Cậu có chắc là mình không nhìn thấy gì chứ?”

Cậu ấy cười to. “Mình sẽ đổi mọi thứ để có thể nhìn thấy được vẻ tức giận trên mặt cậu lúc này.” Cậu cam đoan với tôi. “Và để trả lời cho câu hỏi của cậu... nó là về việc có một trí nhớ tốt và rất nhiều sự tưởng tượng. Mình đã chơi cờ vua khi bị bịt mắt thậm chí trước khi... mình mất đi khả năng thị giác.”

Tôi vui mặt mình vào đôi bàn tay. “Ôi chúa ơi, mình thấy thật là ngốc nghếch.”

Hunter cười to. Cậu ấy bước tới phía tôi và giơ tay lên, đưa ra về phía tôi. Tôi nắm tay cậu và cậu kéo tôi đứng lên. Tôi cảm thấy Hunter luồn tay vòng quanh eo mình và kéo tôi vào người cậu.

Tôi nhìn chăm chăm vào Hunter và bị nuốt chửng. Tôi chắc chắn rằng lúc này trái tim mình đang đập ầm ầm trong lồng ngực. Tôi chỉ ước rằng cậu ấy không nghe thấy nó.

“Anh đã có ý định chờ cho tới cuối buổi hẹn để hôn em.” Hunter thì thầm.

“Nhưng?”

Anh ấy hít vào một hơi thở sâu. “Anh chưa bao giờ thực sự là người kiên nhẫn.” Và với lời ấy, anh ấy cúi đầu xuống và môi anh tìm thấy môi tôi với sự chính xác tới mức mà tôi không thể trốn thoát được nụ hôn ấy nếu như tôi muốn thế. Hơi thở của anh có mùi bạc hà. Đôi môi anh có cảm giác mượt nhẹ như nhung. Đôi cánh tay của anh như chần song sắt, giam giữ tôi, ôm tôi thật chặt sát lại cơ thể anh. Tôi trở nên mềm yếu và... không thể đứng vững. Trái tim tôi đập không kiểm soát và nhịp đập của nó trở nên thật điên cuồng.

Khi nụ hôn kết thúc, tôi cảm thấy choáng váng. Tôi thấy mừng là anh vẫn đang ôm lấy mình. Tôi không nghĩ rằng đầu gối mình có thể đỡ nổi tôi nữa. Anh ấy dựa trán tỳ vào trán tôi và hít vào hương thơm từ tôi. Tôi nhắm mắt lại. Tôi không nhìn gì cả. Thay vào đó, tôi làm điều Hunter vẫn làm. Cảm nhận. Thưởng thức khoảng khắc mà không nhìn thấy gì... không cần tới thị giác.

“Em đang nghĩ gì thế?” Anh ấy hỏi trong lời thì thầm.

Tôi hít vào một hơi thở sâu. “Đấy là... nụ hôn đầu của em.” Tôi trả lời.

Anh ấy cúi đầu tới và hôn tôi lần nữa. Rồi sau đó anh cười trên môi tôi. “Vậy thì em sẽ không bao giờ quên được anh.”

“Em có ý nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ.” Tôi thì thầm trên môi anh.

Anh ấy rời khỏi tôi và nắm lấy tay tôi trong tay anh. “Đi nào. Anh không muốn làm hỏng buổi hò hẹn này bằng việc đánh bại em ở một ván cờ vua khác. Rõ ràng là em không giỏi trò ấy lắm.”

“Cái gì cơ? Không!” Tôi nói, gầm gừ với anh.

“Và em cũng là cô nàng dễ nổi cáu nữa.” Anh ấy nói, cười to. Anh thả tay tôi ra rồi kéo tôi lại gần anh và đặt cánh tay vòng qua vai tôi, ôm tôi thật chặt và hôn lên đỉnh đầu tôi.

Anh ấy dẫn tôi vào phòng âm nhạc. Tôi bị kích thích khi nhìn thấy tất cả những nhạc cụ xung quanh mình. Khi bố mẹ tôi còn sống, cuộc sống của tôi tràn đầy âm nhạc... những âm điệu hạnh phúc, những giai điệu đầy cảm hứng.

“Ngoài ghita ra, em còn chơi loại nhạc cụ nào không?” Anh ấy hỏi tôi.

Tôi nhìn thấy một chiếc đại dương cầm ở giữa căn phòng. Tôi cười ngoác miệng. Tôi nắm lấy tay Hunter và kéo anh đi về hướng ấy. Tôi kéo cái ghế ra và ngồi lên nó, bảo Hunter cùng ngồi xuống.

Tôi cảm nhận những phím đàn trên ngón tay mình. “Em sẽ đàn và hát cho anh nghe. Em là một ca sỹ đáng thất vọng đấy.” Tôi đùa.

Tôi đặt ngón tay mình lên những phím đàn và nhắm mắt lại, để cho đôi bàn tay mình tự chơi những nốt nhạc xuất phát từ trái tim mình.

Tôi hát bài hát dành cho mẹ tôi... cho bố dượng tôi và cho mẹ của Hunter. Những người mà chúng tôi yêu quý vô cùng và không còn ở bên cạnh chúng tôi nữa.

“Dùng cả cuộc đời bạn để chờ đợi, cho một cơ hội thứ hai... cho một khoảng lặng để khiến nó tốt hơn...”

Tôi không nhận ra nhưng nước mắt bắt đầu lăn tròn xuống má tôi khi tôi hát. Tôi nhớ mẹ... và việc bà đã không có sự lựa chọn nào ngoài việc cứu lấy mạng sống cho tôi... về việc bà đã lựa chọn việc giải thoát bản thân còn hơn là đối mặt với hiện thực, với những gì bà đã làm với người bạn đời của mình.

Tôi nhớ bố dượng tôi, nhớ cách ông đã đối xử với tôi và chưa bao giờ khiến tôi nhận thấy mình không phải là con đẻ của ông... nhớ rằng ông đã thực sự quan tâm tới tôi như thế nào và ông đã cho tôi thấy tình yêu của một người cha thực sự ra sao, tình yêu mà tôi đã khát khao tìm kiếm từ khi tôi là một đứa trẻ. Và như thế, khi ông là chính mình... khi ông không mất đi sự minh mẫn của bản thân... ông sẽ không bao giờ làm tôi sợ hãi.

Tôi cũng khóc cho Hunter. Tôi hiểu được tại sao anh ấy lựa chọn việc thu mình lại, và đẩy người cha ra xa. Anh ấy đã giận dữ... anh đổ lỗi cho cha mình về mất mát to lớn của người phụ nữ quan trọng trong đời anh. Và không chỉ thế... anh ấy đã mất món quà quan trọng nhất mà

Chúa ban cho... món quà được nhìn ngắm mọi thứ.

Tôi muốn an ủi anh... thuyết phục anh đừng từ bỏ... dành cho anh dù chỉ là chút nhỏ nhoi ý chí trở lại. Như thế anh sẽ tiếp tục hành trình của mình... và nhận ra rằng cho dù đã mất mát nhiều như thế nào, cuộc đời này vẫn xứng đáng để sống tiếp... ngoài kia vẫn còn có rất nhiều điều trên thế giới xứng đáng để chiến đấu cho.

“Trong vòng tay của một thiên thần... có lẽ bạn sẽ tìm thấy... ở đó với niềm an ủi...”

Tôi hát lời cuối cùng... chơi nốt nhạc cuối cùng đã một lúc lâu rồi, nhưng không ai trong hai chúng tôi nói gì. Cả Hunter và tôi đều lạc trong suy nghĩ của chính mình. Tôi đã không đủ mạnh mẽ để nói trước. Nước mắt vẫn tiếp tục lăn trên má nhưng tôi không tạo ra một âm thanh nào. Tôi không muốn Hunter phải mang gánh nặng của tôi... bởi vì tôi biết anh ấy đã phải chịu quá nhiều gánh nặng của chính mình rồi.

“Em hát... tựa như một thiên thần.” Cuối cùng anh nói. Khi tôi quay sang nhìn anh, tôi nhận ra anh đã cố gắng rất nhiều để không bật khóc. Anh hít vào một hơi thở sâu. “Anh cảm nhận được nỗi đau của em. Nhưng em mạnh mẽ hơn thế. Đừng để cho nỗi đau làm biến đổi con người thực của em. Với anh em là... thiên thần, Allison. Và đúng vậy... anh thực sự tìm thấy sự an ủi bây giờ. Bởi vì Chúa đã gửi em tới cho anh.”

Anh ấy vươn tới trước và nắm lấy cằm tôi. Anh nâng nó lên và cúi xuống hôn tôi. Anh nếm những giọt nước mắt của tôi. Tôi tin rằng anh cũng cảm nhận được nỗi đau của tôi nữa, cho dù rằng tôi đã cố gắng giấu nó khỏi anh.

Rồi anh ấy kéo tôi vào vòng tay và ôm tôi thật chặt. Tôi cảm thấy anh hôn lên đỉnh đầu mình và hít vào trong mái tóc tôi. Chúng tôi ngồi như thế trong lặng lẽ, lắng nghe nhịp đập trái tim của nhau.

Tôi chưa bao giờ có cảm nhận như thế này trước đây. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy rung động... lời cuốn, gắn liền với cảm giác thật dễ chịu. Hunter có thể bị mù, nhưng tôi cảm thấy anh ấy nhìn thấu con người tôi, xuyên qua lớp vỏ bề ngoài cứng cáp, làm tan vỡ những cảm xúc cứng rắn giả tạo của tôi. Anh ấy có thể bị mù, nhưng tôi cảm thấy như không có ai trên đời này có thể nhìn thấy rõ con người tôi... có thể bảo vệ tôi và giữ cho tôi được an toàn trên thế thế này như anh.

Sau một lúc lâu im lặng nữa, tôi nghe thấy tiếng bíp trên đồng hồ đeo tay của anh kêu. “Anh nghĩ đó là báo hiệu đã tới giờ ăn trưa.”

Tôi không biết anh ấy sẽ dẫn mình đi đâu tiếp theo, nhưng chúng tôi quay lại thang máy và lần này anh ấy ấn nút R.

“Sân thượng ư?” Tôi hỏi.

Anh ấy cười toe toét. “Trên đỉnh thế giới.”

Thang máy mở ra và Hunter nắm lấy tay tôi trong tay anh. Thật cẩn thận, anh ấy dẫn tôi ra ngoài và đếm từng bước chân tiến lên phía trước về bên phải. Tôi tìm thấy một cánh cửa ở phía trước chúng tôi và giúp anh ấy mở nó ra.

Cánh cửa mở ra cho thấy một bể bơi. “Đây là đâu thế? Anh không định đẩy em xuống đây chứ, phải không? Em không biết bơi đâu.” Tôi nói với giọng điệu trêu chọc.

Anh ấy nhướn một bên mày lên với tôi, như thể anh thấy ngạc nhiên lắm về lời thú nhận của tôi. “Một cô nàng đầy ấn tượng có thể chơi ghita và piano như một ngôi sao nhạc rock, với giọng hát như thiên thần, và thách thức khả năng chơi cờ của một thiên tài ... mà lại không thể bơi?”

“Chà, anh biết gì không? Bố mẹ em đã nghĩ âm nhạc là một kỹ năng sinh tồn. Em chắc là họ có chút định hướng sai.”

Hunter hít thở sâu và tôi không để lỡ biểu hiện thoáng qua của sự thất vọng trên khuôn mặt anh. “Anh ước gì anh gặp em trước đây...” Anh ấy ngừng lại. “Anh sẽ rất thích được dạy em bơi lội.”

Tôi mỉm cười và tiến tới nắm chặt tay anh. “Không bao giờ là quá muộn để làm điều ấy. Có lẽ, vào một ngày nào đó.”

Anh cười mỉm cười lại với tôi. “Ừ, anh sẽ tìm hiểu thử xem.”

Anh ấy dẫn tôi hướng tới một vọng lâu có mái che. Tôi đã ngạc nhiên khi thấy ở đó có một chiếc bàn được chuẩn bị để dành cho hai người. Ở đó đã có một người phục vụ đợi sẵn. Hunter nắm lấy một chiếc ghế và kéo nó ra cho tôi.

“Cảm ơn anh.” Tôi muốn nói với anh rằng anh không cần phải làm thế, nhưng tôi có cảm giác rằng, ngay cả trước khi anh ấy mất đi thị giác, Hunter đã là một quý ông rồi. Và anh ấy cần thấy bản thân mình vẫn như trước đây ngày hôm nay. Anh ấy cần được thấy bình thường. Rằng anh vẫn có thể hỏi một cô gái đi chơi và dành cho cô ấy khoảnh thời gian quý giá của cô ấy. Và tôi nhận ra ... tôi thực sự đang tận hưởng khoảng thời gian của mình. Tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều so với tôi đã từng trong suốt một quãng thời gian dài.

Sau bữa trưa, chúng tôi dừng lại ở khu ký túc. Hunter mở cánh cửa vào một trong những phòng ở đó. Khi bước vào, tôi thấy đây là một phòng ngủ được sắp xếp gọn gàng. Mọi thứ đều màu trắng, từ chiếc giường ngủ, tới những cái ghế, đèn và những đồ vật trang trí khác. Thứ duy nhất có màu xanh dương ở đây là giấy dán tường và ván lát sàn. Có một bộ trống được đặt ở góc phòng.

“Anh cũng chơi trống nữa à?” Tôi hỏi.

Anh ấy gật đầu. “Đây là thứ duy nhất anh từng chơi từ sau vụ tai nạn. Bằng cách này hay cách khác, trong suốt năm qua, tất cả những gì anh muốn đó là ... đập thứ gì đó.” Thật là ngạc nhiên vì anh ấy nói điều ấy với giọng khá khôi hài.

“Thế anh không làm phiền những người ở phòng khác chứ?”

“Các phòng ở đây đều được cách âm.” Anh ấy trả lời. “Hãy lấy giùm anh cây ghi ta rồi chúng ta rời khỏi đây.” Rồi anh ấy cười toe toét “Anh không muốn làm cho em nghĩ rằng anh đang thực hiện một vài kế hoạch không trong sáng với em.”

Tôi thực sự đã nhìn trừng trừng vào anh ấy và đâm vào bụng anh bằng nắm đấm của mình.

“Au!” Anh ấy kêu lên. “Anh đùa thôi mà!”

“Đi nhanh thôi. Em không muốn ai bắt gặp em ở đây.” Tôi nói. “Em không lén lút vào phòng ngủ của một anh chàng trong buổi hẹn hò đầu tiên.”

“Chỉ cần nói với họ là em không cưỡng lại được, em thấy anh quyến rũ tới mức không thể chối từ.” Anh ấy nói với giọng điệu cao ngạo.

“Em sẽ nói với họ rằng anh chỉ đang giả vờ bị mù thôi, như thế em sẽ cảm thấy thật tệ cho anh nên đã chấp nhận hẹn hò với anh.”

“Ồi! Em không thực sự có ý đó đấy chứ, đúng không?”

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ấy và tôi nghĩ mình thấy nỗi đau ngang qua nó, ngay lập tức tôi thấy có lỗi... và ngu ngốc. Tôi không biết bằng cách nào để nói với anh rằng tôi hối lỗi thế nào khi nói như thế. Tôi đoán là khoảng thời gian không giao tiếp với ai ngoài Meredith đã làm tôi có chút không nhạy cảm.

“Hunter... em xin lỗi.” Tôi bước lại gần anh và bởi vì chẳng biết phải làm gì, tôi ôm anh. “Bởi vì em không có ý như thế.”

“Tốt. Bởi vì đây là cơ hội để giải thích rằng em thực sự đang làm gì ở đây với anh.” Anh ấy thì thầm.

Tôi không biết anh ấy có ý gì khi nói thế cho tới khi tôi nghe thấy có ai đó phía sau lưng tôi, “Hunter Vaughn!” Giọng nói chói tai đó thuộc về một y tá lớn tuổi đang đứng bên cạnh cửa ra vào, tay khoanh trước ngực. “Đây là trung tâm phục hồi sức khỏe, không phải là nhà nghỉ.” Bà ấy nói, nhìn vào tôi không hài lòng.

Tệ thật! Tôi mở miệng để bảo vệ chính mình, nhưng không có âm thanh nào thoát ra. Bà ấy nhướn một bên mày lên với tôi.

“Bà Devlin? Chết thật! Có phải là cháu đã không dẫn khách của mình tới thư viện?” Hunter hỏi, vẻ vô tội giả vờ bao trùm giọng nói anh ấy.

“Không... Cậu đang ở... phòng mình.” Người phụ nữ giờ có vẻ bối rối. Bà ấy bắt đầu có vẻ thấy tội lỗi nữa. Vẻ hối lỗi giả vờ của Hunter đã đánh lừa được bà.

“Cháu xin lỗi. Cô biết đấy... bị mù và tất cả những điều ấy. Cháu vẫn bị lạc khi ở trong tòa nhà này.” Anh ấy tiếp tục.

Bị lạc á? Ha! Hunter thực sự đã biết mọi góc ngách ở mọi nơi trong trung tâm này. Có khi còn rõ hơn cả cô y tá này nữa ấy.

Người phụ nữ nhìn vào tôi. Tôi hắng giọng. “Anh ta... anh ấy nói anh muốn chơi cờ với cháu. Cảm ơn Chúa vì cô tới đây đúng lúc! Cháu đã bắt đầu có suy nghĩ rằng anh ta bắt đầu không còn lịch thiệp nữa.”

Tôi nghe thấy một tiếng gầm gừ nhỏ phát ra từ ngực Hunter và tôi không ngăn được mỉm cười với chính mình.

Bà Devlin lắc đầu. “Thư viện ở dưới đây hai tầng. Nhanh lên. Khách đến thăm không phải là người trong gia đình không được phép ở đây.” Rồi bà bỏ đi.

Tôi cười phá lên ngay khi cô ấy vừa đi khỏi.

“Em đã nói gì với cô ấy hả?” Hunter hỏi. Giọng anh ấy cho tôi biết là mình sắp gặp nguy rồi. “Anh đã không lịch thiệp ấy à?”

Tôi cười. “Thôi nào, Hunter. Em chỉ đùa thôi mà.”

“Ồ, thiên thần của anh... anh đã cố tỏ ra là một quý ông cả ngày hôm nay. Nhưng từ lúc em có ý rằng anh đã không...” Không chút cảnh báo, anh ấy túm lấy eo tôi và kéo tôi vào ngực anh. Rồi anh đẩy tôi tựa vào tường. Tôi nhìn chăm chăm lên anh hoảng hốt. Anh cúi xuống tôi và đón lấy môi tôi trong một nụ hôn làm trái tim ngừng đập và đầu óc quay cuồng. Tiếng cười tắt lịm trên môi và tôi đắm chìm vào nụ hôn gây choáng váng và mê hoặc mà anh ấy dành cho tôi.

Khi nụ hôn đi qua, tôi thấy như mình được nạp thêm năng lượng... thậm chí thật kích thích. Tôi đã thấy biết ơn vì Hunter không nhìn thấy gì, nếu không thì anh ấy sẽ thấy anh đã làm tôi mất phương hướng như thế nào. Đôi môi tôi chắc chắn đã đỏ lên, làn da ửng hồng và đôi mắt nhìn lạc hồn.

Khuôn mặt anh cách tôi vài cm. Anh đưa tay lên và chạm vào vết sẹo của tôi. Ngay lúc ấy tôi thấy ngần ngại. Nhưng anh tiếp tục nhẹ nhàng chạm vào làn da bị tàn phá của tôi với những ngón tay mát lạnh và dịu dàng của anh.

“Em thật đẹp.” Anh ấy nói.

Tôi hít sâu. “Anh thậm chí không thể nhìn thấy em.”

Anh ấy lắc đầu. “Anh thấy em... thiên thần. Và với anh, em thật đẹp.”

Anh ấy cúi tới trước và tôi đã nghĩ rằng anh sẽ lại hôn lên môi tôi. Nhưng thay vào đó, Hunter quay sang bên, nơi có những vết sẹo. Anh ấy bỏ những ngón tay ra và thay vào đó là đôi môi mình.

Tôi thấy mình muốn bật khóc. Tôi đã luôn luôn cảm thấy xấu hổ về những vết sẹo của mình. Tôi che dấu chúng, lo sợ rằng chúng sẽ làm mọi người sợ hãi tránh xa. Thậm chí thỉnh thoảng chính tôi không dám nhìn vào chúng qua gương. Nhưng Hunter... làm cho tôi cảm thấy rằng không có điều gì phải xấu hổ nơi tôi cả. Rằng tôi hoàn hảo... ngay cả với quá khứ và những cơn ác mộng của tôi... ngay cả với những vết sẹo này.

Meredith đến đón tôi đúng sáu giờ tối. Tôi đã có một khoảng thời gian đáng yêu bên Hunter. Đây là những cái đầu tiên của rất nhiều điều. Buổi hẹn hò đầu tiên, nụ hôn đầu tiên... lần rung động đầu tiên, sự kích thích đầu tiên. Tôi chưa bao giờ nghĩ về các chàng trai trước đây, trước cả khi có sự cố xảy ra trong gia đình. Và mỗi ngày sau đó, mọi thứ tôi trải qua dường như đều có một màn khói vẫn bao phủ tôi. Nhưng ngày hôm nay... tôi nhận ra mình không còn nghĩ về đêm đó nữa từ lúc tôi bắt đầu chung diện cho buổi hẹn hò của mình với Hunter.

Trước khi chúng tôi tạm biệt nhau, anh ấy dẫn tôi tới cổng lối dẫn tới khu đỗ xe. Anh bước một bước lại gần tôi và nói. “Anh đã có một buổi hẹn hò tuyệt vời nhất đời mình.”

“Em rất vui.” Tôi nói. “Nó cũng thật hoàn hảo với em. Nó là lần hẹn hò tuyệt vời đầu tiên.”

“Anh vui vì anh đã vượt lên những lần hẹn khác của em.”

Tôi thoáng đỏ mặt khi anh nói thế. “Đó là... thực ra đây là lần hẹn hò đầu tiên của em... từ trước đến giờ.”

Anh ấy vẫn đứng như thế một lúc rồi sau đó cười toe toét. “Thật may mắn vì điều này đặt anh lên trên một mức nữa.”

Tôi bật cười. “Anh thật không thể tin được.” Tôi nói. “Chà, em vui vì buổi hẹn hò tốt nhất anh có kể từ khi tai nạn xảy ra là với em.”

Môi anh ấy cong lên trong một nụ cười. Rồi anh ấy cúi xuống và hôn tôi. Một nụ hôn. Và còn hơn thế, kéo dài hơn nữa... thật nhẹ nhàng, thật ngọt ngào, thật lôi cuốn. Rồi anh thì thầm. “Anh không có ý đây là buổi hẹn hò tuyệt nhất kể từ sau vụ tai nạn.” Anh hít một hơi thở sâu và thêm vào, “Đây là buổi hẹn hò tuyệt nhất từ trước tới giờ... Thiên thần.”

Tôi mắc kẹt trong một hơi thở sâu. Tôi thấy mình được tang bốc rằng cho dù Hunter có lẽ đã từng hẹn hò với hàng số các cô nàng tuyệt đẹp trước tai nạn của anh ấy... tôi, bằng cách nào đó đã vượt lên trên hết cả.

“Ngày mai em sẽ quay lại chứ?” Anh hỏi.

“Vâng.” Tôi trả lời. “Anh muốn đi loanh quanh đâu đó không?”

Anh ấy lắc đầu. “Không.” Anh ấy trả lời. “Anh đang hỏi em cùng anh cho lần hẹn hò thứ hai.”

Tôi chăm chú nhìn anh một lúc. Anh ấy cùng lúc vừa nghiêm túc vừa có vẻ lo lắng, như là anh không chắc tôi sẽ nói đồng ý.

“Mấy giờ?” Tôi hỏi.

Anh ấy thở ra và điều đó nói với tôi rằng anh đã nín thở để chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Bảy giờ tối.” Anh trả lời. “Anh sẽ gửi ai đó tới đón em. Nói với Dì em rằng em sẽ về nhà vào nửa đêm. Cô ấy không cần phải lo lắng, ai đó sẽ lái xe đưa em về nhà và đảm bảo rằng em an toàn.”

Tôi không biết anh đang có dự định gì, nhưng bỗng nhiên, tôi thấy thật hào hứng. “Được rồi. Vậy là bảy giờ. Em nên mặc gì nhỉ?”

“Nó không quan trọng. Anh... đâu thể nhìn thấy em.” Anh ấy nói, và có dấu vết của nỗi buồn trong giọng anh.

Tôi bước lại gần anh hơn và nói, “Nhưng nó quan trọng với em. Em muốn trông thật ổn với anh.”

Hunter hít một hơi thở sâu và tôi biết rằng những điều tôi nói có ý nghĩa rất nhiều đối với anh. Anh vòng đôi tay qua vai tôi và trước sự ngạc nhiên của tôi, anh ôm tôi thật chặt. “Vậy thì hãy mặc váy nhé. Màu xanh dương nếu có thể.” Anh thì thầm. Tôi mỉm cười và gật đầu, biết

rằng anh có thể cảm thấy tôi gập đầu vào ngực anh.

Tôi nghe thấy Meredith bấm còi phía sau mình. Tôi đẩy ra xa khỏi Hunter.

“Dì của em à?” Anh ấy hỏi.

“Vâng.” Tôi trả lời. Rồi tôi nói với anh địa chỉ nhà tôi để anh sẽ biết có thể đón tôi ở đâu. “Hẹn gặp anh ngày mai.”

“Không thể chờ tới lúc ấy.” Anh nói, mỉm cười với tôi.

Rồi tôi quay lại và trèo lên xe của Meredith. Khi chúng tôi đi trong im lặng, tôi nhớ lại mọi chi tiết của buổi hẹn hò với Hunter.

“Trông cháu như một kẻ ngớ ngẩn ấy, cháu biết không.” Meredith nói, đánh bật tôi ra khỏi những suy nghĩ của mình.

“Gì cơ?”

Dì ấy cười to. “Nếu cháu nhìn mặt mình, cháu sẽ thấy một kẻ ngớ ngẩn.”

“Cháu không.” Tôi phản đối.

“Yeah, cháu có. Cháu đã nhìn chăm chăm vào bảng đồng hồ và cháu cười như một anh hề! Dì chắc chắn với cháu là bảng đồng hồ chẳng có gì buồn cười cả, và Dì cũng thế. Và còn nữa, cháu đã mỉm cười tới tận mang tai. Dì đoán là nếu có thể cháu sẽ la hét lên ấy chứ.”

Tôi đảo mắt để che dấu sự ngượng ngùng của mình. Tôi đã biểu hiện như thế ư?

“Cậu ta nhìn thật dễ thương. Cho dù dì chưa có một cái nhìn toàn diện về cậu ấy.” Meredith nói.

Tôi cắn môi để khỏi mỉm cười lần nữa.

“Khi nào sẽ là lần hẹn hò tiếp theo?” Dì hỏi tôi.

Tôi dành một lúc mới trả lời. “Tối mai.”

“Hmmm.... Cậu ấy không muốn lãng phí thời gian, nhỉ?” Dì ấy trêu chọc.

“Anh ấy nhắc cháu nói với dì rằng ai đó sẽ đón cháu vào ngày mai và cũng sẽ đưa cháu về nhà vào nửa đêm.” Tôi nói.

“Đủ rõ ràng.” Meredith nói. “Cậu ta sẽ đưa cháu đi đâu? Ý dì là... dĩ nhiên... cháu biết đấy, cậu ta không thể lái xe và đi vòng vòng. Những sự lựa chọn bị giới hạn.”

Tôi nhún vai. “Cháu đoán là cháu sẽ tìm ra vào tối mai.” Tôi thực sự không có ý tưởng nào về việc Hunter sẽ dẫn tôi tới đâu. “Để nhắc nhở cháu, cháu sẽ cần mặc váy. Màu xanh dương nếu có thể. Một thứ gì đó dễ thương, bánh bao và không để lộ quá nhiều da.”

“Hmmm...” Meredith nói vẻ ngẫm nghĩ. “Cháu có thứ nào như thế không?”

Tôi nhún vai. Thành thực mà nói, tôi không chắc lắm. Khi bố dượng tôi còn sống và có thu nhập dư dả, ông thường dẫn tôi đi mua sắm và tôi sẽ mua vài bộ quần áo cho những dịp đặc

biệt. Nhưng dạo gần đây tôi thực sự không lục lọi tủ đồ của mình.

Khi chúng tôi về nhà, tôi về phòng mình trong lúc Meredith nấu bữa tối. Tôi đề nghị làm việc ấy nhưng thay vào đó, Dì khẳng khẳng đòi tôi cố gắng tìm thứ gì đó để mặc cho buổi hẹn hò của tôi.

Tôi mở tủ quần áo và kiểm tra xem mình có những gì. Kể từ khi bố mẹ tôi mất, thứ duy nhất tôi thấy thoải mái để mặc là quần jean, những cái áo sơ mi rộng lưng thùng, những chiếc áo len dài tay...và đồ ngủ, dĩ nhiên. Tôi bỏ qua vài bộ quần áo tôi không để tâm đến ngay từ đầu. Bất cứ khi nào tôi kéo ra thứ gì đó có thể nắm giữ sự chú ý của mình, tôi lại nhớ về những kỷ niệm. Một chiếc váy nhắc tôi về khoảng thời gian tôi đã từng mặc nó...thời gian khi mà cuộc sống thật đơn giản và an toàn...khi nhà tôi là nơi thoải mái, ấm áp và toàn vẹn.

Tôi kéo ra một chiếc váy màu xanh dương với những họa tiết in màu xám sẫm. Nó là một chiếc váy không tay thắt eo, một đường viền cổ hình chữ V và một dải đai rủ xung quanh eo. Một nụ cười buồn len lỏi dọc khuôn mặt tôi. Khi mẹ và tôi mua nó, tôi đã nghĩ nó quá sang trọng, quá sành điệu, nó không dành cho tôi. Tôi đã không thích nó lúc đầu nhưng mẹ đã nài nỉ tôi mua nó.

“Nó đang giảm giá mà, ngốc ạ!” Mẹ nói.

“Điều đó không phải là vấn đề, mẹ. Con sẽ không bao giờ mặc nó!” Tôi nói.

Nó là một thương hiệu đắt tiền nhưng nó được bán với một giá tốt. Có lẽ nó là chiếc cuối cùng nên cửa hàng đã bán nó với mức giá được giảm 75%. Mẹ tôi đã không thể cưỡng lại được. Bà khẳng khẳng rằng tôi phải vào phòng thử đồ và mặc thử nó lên.

Sau đó, tôi đã nghĩ nó thực sự rất không phải là kiểu của tôi. Nó quá sang trọng. Khi tôi thử lên, nó kéo dài qua đầu gối tôi, nhìn như là hơi lớn hơn cho tôi và chiếc cổ chữ V không ôm lấy bộ ngực nhỏ nhắn của tôi. Nhưng khi nó được buộc dải eo xung quanh, tất cả những gì mẹ tôi cần làm là khiến cho tôi nghẹt thở quanh eo mình và thế là chiếc váy nhìn dường như vừa với tôi. Và đây! Một sự cố gắng của bà để tôi phải mua nó.

“Con sẽ dùng nó cho dịp gì chứ?” Tôi vẫn phản đối ngay cả khi chúng tôi tới quầy thanh toán để trả tiền cho nó. “Nó quá rộng đối với con!”

Mẹ tôi lắc đầu. “Một ngày nào đó, chúng ta có lẽ sẽ tham dự một buổi tối đi ra ngoài với nhau như một gia đình. Hoặc... có lẽ khi con đồng ý cho một cuộc hẹn, con có thể mặc nó. Khi đó nó sẽ vừa với con một cách hoàn hảo.”

Bây giờ, khi tôi vuốt ve chất lụa mờ của chiếc váy, tôi nhớ mẹ như bà vẫn đang đứng bên cạnh tôi... nài nỉ tôi thử chiếc váy bởi vì đây là lần đầu tiên bà có thể mua cho tôi thứ gì đó với chiếc móc sang trọng trên nó.

Sau khi mua chiếc váy ấy, đã không có dịp nào để mặc nó. Và chúng tôi đều biết rằng mọi thứ đã xuống dốc kể từ ấy.

Tôi gạt đi những giọt nước mắt trên má khi nhớ tới mẹ mình. Bây giờ, tôi nhận ra... nếu như tôi không ghét bà vì đã kéo cò súng vào chính mình, tôi sẽ nhớ ra rằng tôi yêu bà rất nhiều, và

bà cũng yêu tôi nhiều bao nhiêu... và thật khó thể nào khi bà đã sống mạnh mẽ qua nhiều năm, bởi vì bà không muốn tôi phải cảm nhận những nỗi đau mà bà đã phải trải qua.

Tôi lớn lên trong ánh mặt trời và tiếng cười nhờ Mẹ tôi. Tôi không bao giờ biết rằng sâu bên trong, bà đang che dấu cơn bão và tất cả những nỗi đau khổ đến cùng với nó. Như thế tôi sẽ không cảm thấy những điều ấy. Như thế tôi sẽ đủ mạnh mẽ, hạnh phúc và tiếng cười để sống cuộc đời của chính mình.

Tôi nhận ra rằng một ngày... bà đơn giản là buông tay. Bà không thể chịu đựng thêm được nữa. Bà bảo vệ tôi một lần cuối cùng, và sau đó bà đầu hàng. Sau tất cả ... thật là mệt mỏi khi cứ phải luôn luôn mạnh mẽ.

Thở dài buồn bã, tôi thay quần áo và khoác lên mình chiếc váy mà mẹ tôi đã từng nghĩ rằng một ngày nào đó bà được thấy tôi mặc nó. Tôi quấn chiếc đai quanh eo mình và thắt nút lại ở bên trái. Rồi tôi nhìn chăm chú nhìn vào chính mình trong gương và thực sự không nhận ra cô gái đang đứng trước mặt tôi.

Chiếc váy giờ đây rủ xuống phía trên đầu gối tôi, đoán là mình đã cao hơn so với trước. Trước đây tôi phải quấn nó quanh mình hai lần, thì bây giờ nó vừa vặn một cách hoàn hảo. Thậm chí cổ áo kiểu chữ V cũng không còn thấy bất tiện nữa... tôi không còn là một đứa “màn hình phẳng” giống như mình đã từng nghĩ nữa. Thực ra, dáng váy còn làm tôn lên toàn bộ thân hình tôi, bao gồm cả khuôn ngực.

“Chà” Meredith nói khi đi liếc vào phòng tôi. “Alice...” Dì ấy nhìn tôi chăm chú một lúc. “Thật quá tiếc rằng bạn hẹn của cháu không thể nhìn thấy cháu trong chiếc váy này.”

Tôi cười buồn bã với dì. Tôi cũng cảm thấy thật tiếc. Tôi thực sự nhìn rất ổn trong chiếc váy này. Mẹ đã đúng khi ngay lập tức quyết định mua nó cho tôi. Nhưng giờ đây, nhìn vào chính mình trong gương, tôi nhận ra rằng có hai người tôi ước gì họ có thể nhìn thấy tôi mặc nó. Mẹ và Hunter. Và quá tệ, cả hai họ đều ... không thể.

Ngày hôm sau, tôi đã sẵn sàng lúc 7 giờ kém 10. Tôi mặc chiếc váy màu xanh dương cùng với đôi giày thủy tinh đế cao của Meredith. Mái tóc tôi được uốn quăn và kẹp lại ở một bên và một bên được thả tự do rủ xuống và uốn lượn bao lấy một bên mặt tôi, nơi có những vết sẹo, che dấu chúng đi khỏi tầm nhìn.

“Nhìn cháu thật tuyệt.” Meredith cười với tôi khi đi kết thúc việc trang điểm. Tôi đã đặc biệt nói với dì rằng mình muốn được trang điểm nhẹ nhàng, và khi dì ấy làm xong, tôi thấy thật sự hài lòng. Tôi nhìn không giống mình nữa mà vẫn là mình cùng một lúc.

Chuông cửa reo đúng 7 giờ tối và tôi lo lắng đi ra mở cửa. Một người đàn ông trong bộ tux đang đứng ở bậc cửa.

“Cô Harley?” Ông ấy hỏi.

Tôi gật đầu.

“Tôi tới đón cô.”

Meredith tiến tới phía sau tôi và hỏi, “Ông sẽ đưa cô bé tới đâu?”

“Tôi là nhân viên của The Riviera. Cậu Vaughn đã sắp xếp bữa tối và yêu cầu chúng tôi tới đón cô Harley.”

Meredith gật đầu. Dì ấy quay qua tôi. “Gọi dì khi cháu cần gì nhé. Dì sẽ tới đón cháu.”

“Thưa bà, cậu Vaughn cũng đã thu xếp để để cô ấy được đưa về nhà an toàn.” Người đàn ông ngắt lời.

Tôi mỉm cười với Meredith, rồi sau đó tôi tiến tới trước và hôn lên má dì. “Gặp lại dì sau.”

Một vài phút sau, tôi đã ở khách sạn Riviera. Khi bước vào khu vườn ở trên tầng thượng, tôi đã bị mê hoặc bởi cảnh quan ở đây. Cả khu vườn ngập tràn trong ánh sáng, bể bơi được chiếu sáng xuyên qua mặt nước tới đáy, một chiếc bàn được thu xếp cho hai người được đặt một bên, và có một nhạc công violon đứng bên cạnh, đang chơi một bản nhạc cổ điển.

Tôi thấy Hunter đứng bên cạnh bàn, chờ đợi mình. Tôi bước tới phía anh. Anh mặc một chiếc quần âu màu đen, một chiếc áo cổ cồn màu xanh dương và áo khoác màu đen. Vào lúc anh ấy nghe thấy tiếng tôi bước lại gần, anh hít vào một hơi thở sâu rồi môi anh ấy cong lên trong một nụ cười chứng tỏ rằng anh cảm nhận được sự có mặt của tôi.

“Xin chào, người đẹp.”

“Xin chào chính anh.” Tôi nói.

Anh ấy đưa cánh tay ra và tôi nhận lấy nó. Chúng tôi bước chậm rãi lại chiếc bàn. Tôi đã dẫn bước cho anh ấy, nhưng có vẻ như tôi không cần phải thế. Không nghi ngờ gì rằng anh ấy đã dành chút thời gian để ghi nhớ những bước đi trước khi tôi tới đây. Tôi cố gắng bước đi trên lớp cỏ mềm bên trên đôi giày của Meredith. Tôi không thường đi giày cao gót và chỉ tới khi còn cách chiếc bàn một chút, tôi mất thăng bằng và vấp ngã. May sao, khi tôi gần như ngã xuống thì Hunter đã ở đó, vòng đôi cánh tay quanh eo tôi, bắt lấy tôi và giữ cho tôi đứng thẳng.

“Được rồi, chúng ta tạo nên một cặp đôi nguy hiểm. Anh bị mù và em thật vụng về.” Anh cười thích thú.

“Em xin lỗi.” Tôi nói và cười khúc khích. “Em đang đi đôi cao gót của Meredith. Em không hay đi như thế này.”

Anh ấy mỉm cười. “Và em mặc một chiếc váy.”

“Vâng, màu xanh dương, như anh yêu cầu.”

“Anh sẽ đổi mọi thứ để được thấy em như thế nào tối nay.” Anh ấy nói, và có dấu vết của sự tiếu nuối lẫn vào giọng anh.

“Em nhìn ổn. Chỉ cần tượng tượng em trên đôi cao gót, khoác lên mình một chiếc váy màu xanh dương, với những vết sẹo được che dấu dưới mái tóc.”

Anh ấy chìm vào im lặng trong một lúc, như là anh đang thực sự tưởng tượng tôi trông như thế nào, rồi anh nói, “Em nhìn thật mê hoặc.”

“Cảm ơn anh.”

Anh ấy kéo một chiếc ghế ra cho tôi, rồi sau đó anh chạm mu bàn tay dọc theo mép bàn cho tới khi anh tới chỗ ngồi của mình.

Chúng tôi dùng bữa tối dưới ánh sao với một bản nhạc lãng mạn quanh mình. Chúng tôi nói chuyện về chính mình... về cuộc sống trong quá khứ của chúng tôi. Anh kể tôi nghe về tuổi thơ của anh, và làm thế nào mà anh ấy thân thiết với chú anh hơn là với bố đẻ của mình. Tôi kể với anh về chiếc váy của mình và mẹ tôi đã nhất quyết thế nào khi bắt tôi phải đồng ý để chúng tôi mua nó.

Nói với Hunter về quá khứ của mình, những gì xảy ra khi đó không còn gây khó khăn với tôi nữa. Tôi không cần phải cố gắng phải dấu chúng với anh bởi vì tôi luôn luôn cảm thấy anh sẽ không phán xét tôi, và anh sẽ không ép tôi phải cảm thấy khác đi. Thật là dễ dàng khi đề cập tới việc tôi đã tan vỡ và tổn thương như thế nào. Bởi vì tôi biết... anh cũng như vậy. Nhưng tôi biết, cho dù những vết sẹo của tôi có khủng khiếp tới đâu... cũng không gì có thể so sánh với những gì Hunter phải chịu đựng ngay lúc này. Anh ấy không chỉ mất đi người mẹ, anh còn mất đi điều quan trọng nhất anh ấy cần để tồn tại, để đứng lên và chiến đấu lại... anh ấy đã mất đi khả năng để nhìn.

Sau bữa tối, anh đứng dậy khỏi bàn và đưa tay ra tới tôi.

“Có thể nhảy cùng tôi chứ, thưa quý cô?” Anh ấy hỏi.

Tôi mỉm cười. Khi tôi nắm lấy tay anh và anh giữ tôi trong vòng tay mình, tôi không ngăn được bản thân thầm ước rằng Hunter có thể nhìn thấy khoảnh khắc này hoàn hảo biết bao, và thật kỳ diệu với tất cả những gì anh ấy đã làm cho tôi.

Đi giày cao gót làm cho tôi thấy mình cao hơn và vì vậy lúc này, tôi có thể dựa đầu mình lên bờ vai của Hunter. Lại một cái đầu tiên khác của tôi. Đây là điệu nhảy đầu tiên của tôi.

“Cho tới lúc này, cô thấy buổi hẹn của mình như thế nào, cô Harley?” Anh thì thầm vào tai tôi.

Tôi mỉm cười. “Hoàn hảo.” Và thì thầm. “Anh khiến mọi thứ thật hoàn hảo, Hunter Vaughn.”

“Mấy giờ rồi vậy?” Anh hỏi.

Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình. “Mười.”

Anh ấy nhẹ nhàng đẩy người ra khỏi tôi. “Anh nghĩ chúng ta nên ngồi xuống.” Anh nói.

Tôi nắm lấy tay anh và dẫn anh lại bàn của chúng tôi, nhưng anh ấy kéo tôi lại.

“Ở đó.” Anh ấy nói hướng về chiếc ghế đặt ở vài mét phía xa từ chỗ bàn ăn.

“Được thôi.” Tôi nắm lấy cánh tay anh và dẫn anh hướng tới băng ghế. Anh chạm vào lưng ghế rồi ngồi xuống. Anh nắm lấy tay tôi và kéo tôi ngồi xuống bên cạnh anh, choàng một cánh tay qua vai tôi, khiến tôi ngã đầu mình lại gần anh.

Anh cọ xát những ngón tay mình lên vai tôi. “Em hơi lạnh.”

“Em ổn mà.” Tôi nói.

Anh ấy đẩy mình ra khỏi tôi và cởi áo khoác ra. Anh đưa nó cho tôi. “Đây. Mặc cái này vào.”

Tôi khoác áo khoác của anh lên vai, khiến mình thấy thật ấm áp và dễ chịu. Hunter kéo tôi vào anh trở lại để tôi có thể tựa đầu mình lên bờ vai anh.

“Em có thể kể với anh em nhìn thấy gì không?” Anh ấy hỏi.

Tôi thấy mình muốn bật khóc. Anh ấy xứng đáng được nhìn ngắm ngôi vườn này. Anh ấy xứng đáng được tận hưởng khoảnh khắc này.

Tôi miêu tả lại chi tiết về khu vườn cho anh nghe, dùng chính xác những từ ngữ để tạo nên một bức tranh thật sống động như nó có thể trong đầu anh.

Sau khi tôi đã miêu tả gần như rất chi tiết tất cả, anh ấy hỏi, “Em có thể nhìn lên bầu trời không, Allisson?”

Tôi làm như anh yêu cầu và thấy được cảnh bầu trời đẹp tới mức nín thở.

“Ở đó có một vầng trăng lưỡi liềm được vây xung quanh bởi hàng ngàn vì sao lấp lánh phía trên chúng ra...” Tôi nói rồi đột ngột dừng lại, nhìn thấy một dải ánh sáng băng qua bầu trời. Nó biến mất sau vài giây, nhưng tôi biết là mình không tưởng tượng ra nó. Tôi đã định nói điều gì đó, khi có một chớp sáng khác lướt qua bầu trời... theo sau là một cái khác nữa.

“Hãy ước một điều ước, Allisson.” Hunter nói. Và điều đó nói với tôi rằng anh ấy biết tôi đang nhìn thấy gì.

Nước mắt đọng đầy trong mắt tôi. Lại một cái đầu tiên khác nữa dành cho tôi. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy mưa sao băng.

“Sao anh lại biết được?” Tôi thì thầm.

“Anh nghe trên bản tin tối hôm qua.” Anh ấy trả lời. “Và anh nhận ra bằng cách nào để có thể khiến cho buổi hẹn hò thứ hai của chúng ta trở nên ngoạn mục hơn lần đầu tiên.”

Một ngôi sao khác băng qua bầu trời. Tôi nhắm mắt lại và nói ra điều ước từ trái tim mình.

Tôi ước... rằng Hunter sẽ có thể nhìn thấy trở lại.

Tôi biết chính xác ngay lúc ấy, rằng không có gì tôi mong ước hơn thế. Tôi muốn anh ấy được nhìn thấy trở lại, không phải cho tôi... không chỉ là để nhìn thấy tôi. Tôi muốn anh có lại thị lực vì anh ấy xứng đáng được nhìn ngắm những chú thiên nga xinh đẹp trong khu vườn của chúng tôi, và cả những con đom đóm. Anh ấy xứng đáng được nhìn lên bầu trời và nhìn thấy mưa sao băng một lần nữa.

Chẳng mấy chốc, đỉnh điểm của màn mưa sao băng tới và tôi nhìn ngắm những ngôi sao nối tiếp ngôi sao băng qua bầu trời.

“Nó thật đẹp.” Tôi thì thầm với Hunter. Rồi tôi quay sang anh, “Cảm ơn anh... cảm ơn anh vì điều này.”

Anh mỉm cười với tôi rồi từ từ cúi mặt lại gần tôi. Tôi nhướn về phía trước và gặp anh. Và

khi ấy, đôi môi anh phủ lên môi tôi trong một khoảnh khắc đầy phép thuật, nơi những ngôi sao băng nhảy múa phía trên đầu, khiến cho mọi thứ trở nên hoàn hảo hơn bởi nụ hôn kỳ diệu chúng tôi trao cho nhau.

Chương 4

Tôi đến thăm Trung tâm mỗi ngày trong hơn một tháng nay. Kể từ sau buổi tối hẹn hò dưới mưa sao băng với Hunter, tôi không thể xóa bỏ được nụ cười khỏi khuôn mặt mình. Tôi thấy bừng sáng ở bên trong. Tôi cũng nhận ra mình có thể dễ dàng ngủ hơn vào buổi đêm. Những cơn ác mộng của tôi bằng cách nào đó đã được thay thế bởi những giấc mơ về một chàng trai kỳ diệu tôi gặp mặt ở một nơi không thích hợp nhất, một trung tâm phục hồi sức khỏe.

Hunter và tôi thường xuyên ở trong khu vườn của chúng tôi. Anh ấy sẽ đợi tôi ở ngay lối ra vào phía trước và chúng tôi cùng nhau đi tới khu vườn. Anh ấy luôn luôn mang theo hộp đàn ghi ta của mình đeo ở sau lưng. Và tôi luôn luôn đàn cho anh nghe bài “Trong vòng tay của một thiên thần”.

Nó giống như chúng tôi có một thế giới riêng của mình và không ai có thể chạm vào chúng tôi... gây tổn thương hoặc ám ảnh chúng tôi tại đây... trong khu vườn của mình. Hunter nắm giữ hơi thở của tôi. Anh ấy đẹp trai vô cùng... và ngọt ngào tuyệt trần. Anh ấy tặng hoa cho tôi hầu như mỗi ngày. Anh ấy hát tặng tôi trong chiều với giọng ca tuyệt đẹp của mình. Anh hôn lên những vết sẹo của tôi mỗi ngày trước khi tôi về và nói với tôi rằng anh sẽ đuổi những cơn ác mộng của tôi đi xa.

Một buổi chiều, khi mặt trời sắp lặn, chúng tôi đang ngồi dưới một gốc cây. Tôi ngồi trong lòng Hunter, tựa lưng mình vào ngực anh, với đôi cánh tay của anh vòng quanh tôi. Tôi chơi cho anh nghe bài hát trên chiếc đàn ghita. Tôi hát những ca từ với cả trái tim mình, và anh ấy chăm chú lắng nghe. Đầu tôi tựa lên bờ vai anh, anh ấy tựa má mình lên má tôi... rất gần nơi những vết sẹo. Thỉnh thoảng anh lại hôn lên thái dương tôi, rồi tới những vết sẹo. Những nụ hôn nhẹ nhàng, kéo dài của anh đã chạm tới tâm hồn tôi, rung động trái tim tôi.

Khi tôi chơi những hợp âm cuối cùng, tôi quay đầu nhìn lên mặt anh. Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn lên môi tôi.

“Anh đoán đây là bài hát em dành riêng cho anh.” Anh nói, mỉm cười dịu dàng. Rồi sau đó mặt anh trở nên nghiêm túc. “Em là thiên thần của anh, Allisson. Với em trong vòng tay... anh tìm thấy hy vọng... sự can đảm... nguồn động viên...” Anh ấy hít vào một hơi thở sâu rồi thêm vào, “Tình yêu.”

Tôi đưa tay lên và ôm lấy má anh. Anh quay sang hai bên và hôn vào tay tôi. Anh hít một hơi thở sâu và mỉm cười.

“Khi anh tới đây, anh cảm thấy nó như một lời nguyện. Nó là một bản tuyên án tử của anh. Anh tới đây để trừng phạt cha mình... trừng phạt chính bản thân. Anh đánh mất mục đích sống... ý muốn chiến đấu. Đây là địa ngục của anh.” Anh ấy nhẹ nhẹ lắc đầu. “Anh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ tìm thấy thiên đường ở đây... sẽ không bao giờ xảy ra với anh, rằng anh sẽ gặp gỡ một thiên thần giữa tất cả sự giận giữ và đau đớn mà anh cảm thấy.”

“Anh còn quá trẻ để lãng phí đời mình trong giận giữ và đau đớn, Hunter.” Tôi nói với anh. “Giống như em... cuộc đời vẫn tiếp diễn. Mẹ chúng ta đã rời xa chúng ta... nhưng chỉ có một

cách thực sự chúng ta có thể làm để họ vẫn sống trong ký ức của chúng ta... đó là chúng ta tiếp tục sống cuộc đời của mình. Quên đi. Và bước tiếp.”

“Khi anh tới đây, anh không còn chút mục đích sống. Anh không có ý định để ngày định mệnh đó qua đi. Anh sống lại ngày đó trong đầu mình trong suốt 365 ngày vừa qua. Anh không muốn có thị lực trở lại, bởi vì anh đã nghĩ không còn gì trên thế giới này tốt đẹp... và tươi sáng nữa.” Anh hít một hơi thở sâu. “Nhưng bây giờ anh sẽ đổi mọi thứ chỉ để được nhìn thấy em.”

Tôi mỉm cười và nghiêng mình tới trước để hôn anh. Tôi đặt cây ghita sang bên và quay người để có thể đối mặt mình với anh. Tôi cầm tay anh trong tay mình và nâng chúng lên mặt mình. Anh ấy chạm vào mọi nơi trên mặt tôi, như là để nhớ mọi chi tiết của nó, tưởng tượng trong suy nghĩ của mình rằng tôi nhìn như thế nào.

Anh ấy cong miệng cười với tôi. “Em chắc phải nói dối anh.”

“Gì cơ?” Tôi hỏi.

“Em nhìn không khủng khiếp.” Anh ấy nói. “Thậm chí là gần như thế cũng không.”

Tôi cười to. “Chà, em cũng không phải là nữ hoàng sắc đẹp.”

Anh ấy lắc đầu. “Em thật đẹp... thật kỳ diệu.” Và thật chậm rãi, anh ấy nghiêng mình tới trước và hôn lên mắt trái tôi... rồi mắt phải... rồi tới đỉnh mũi... má phải tôi... má trái. “Và Thiên thần... anh nghĩ ...” Anh hít sâu. “Anh phải lòng em rồi.”

Tôi mở to mắt và tôi nghĩ trái tim mình chắc là đã rụng xuống tận ngón chân. Tôi hoàn toàn ngừng thở. Và trước khi có thể phản ứng lại và nói gì đó... trước khi tôi có thể thở trở lại, Hunter xóa bỏ khoảng cách giữa hai chúng tôi và hôn lên môi tôi... làm tôi tê liệt và choáng váng cùng một lúc... và hoàn toàn lấy đi mọi giác quan của tôi.

Đêm hôm đó, sau bữa tối, tôi có một buổi trò chuyện với Meredith.

“Cháu đang hạnh phúc.” Meredith nói với tôi khi tôi đang ngồi trên trường kỷ và uống sô cô la nóng.

Tôi chỉ mỉm cười với dì. Dì ấy im lặng trong một lúc, thực sự không biết nói gì tiếp theo.

Chà, thế này thật ngượng ngịu. Tôi thực sự thấy cảm thông với Meredith. Dì nhìn thật không chắc chắn, thật không thoải mái, nhưng cũng rất quyết đoán. Thế nên tôi quyết định giúp dì. “Vâng cháu có.” Tôi nói. “Anh ấy... thật tuyệt vời.”

“Ai có thể nghĩ rằng cháu sẽ gặp gỡ ai đó ở Trung tâm, nhỉ?”

Tôi gật đầu. “Anh ấy... khiến cho cuộc sống đáng để sống trở lại.”

“Một lần nữa, tên cậu ấy là gì nhỉ?”

“Hunter. Hunter Vaughn.” Tôi trả lời.

Meredith lấy máy tính của dì ra và gõ gì đó. Sau một lúc, tôi thấy mắt dì ấy mở to.

“Gì thế ạ?”

“Bạn trai của cháu thật... nổi bật.”

“Anh ấy không phải bạn trai cháu.” Thành thật hơn, tôi không biết anh ấy có phải không. Chúng tôi không bao giờ nói về nó... về mối quan hệ giữa hai chúng tôi. Anh ấy nói anh phải lòng tôi. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói với nhau rằng chúng tôi chắc chắn... rằng tôi là bạn gái anh ấy. Có lẽ vẫn còn quá sớm. Điều quan trọng là... chúng tôi hạnh phúc. Tôi rõ ràng không còn những cơn ác mộng nữa.

Meredith tiếp tục đọc trên màn hình.

“Dù sao thì có gì ở đó thế ạ?”

“Dì đang kiểm tra dữ liệu về cậu ấy. Dì làm tình nguyện ở đây nên dì được phép truy cập dữ liệu... ít nhất là những thông tin cơ bản.” Dì trả lời. “Hunter Vaughn. Tuổi: 16. Bố mẹ: Patrick Vaughn và Diana Vaughn, đã qua đời. Con một. Cậu ấy đến từ Jacksonville...” Dì ngừng lại khi đọc được thứ gì đó trên màn hình. “Có vẻ như là.... hoàng tử của Jacksonville.”

“Gì cơ ạ?”

Dì ấy tiếp tục đọc. “Cha cậu ấy sở hữu một trong những công ty lớn phát triển bền vững nhất cả nước. Mẹ cậu ấy đã từng sở hữu những bất động sản thực sự rộng lớn. Hunter đã vượt qua bài kiểm tra IQ với...” Dì ấy ngắt lời và nhìn chăm chăm vào tôi với biểu cảm sững sốt trên khuôn mặt. “160. Wao!” Dì ấy lắc đầu. “Cậu ấy dành được danh hiệu Quán quân cờ vua ở tuổi 15. Cậu chơi ten-nít và cũng ở trong đội bóng đá trường. Đai đen Karate. Chơi ghita và trống. Chà! Còn gì mà cậu chàng này không thể làm được không?”

Tôi cảm thấy sự tự hào bao trùm lấy mình. Tôi thở dài. Vâng. Đây là Hunter. Hunter của tôi.

“Nóng bỏng. Thiên tài.” Meredith lắc đầu. “Wao! Không ngạc nhiên vì sao cháu tới Trung tâm mỗi ngày.”

Tôi cười to và ném một cái gối nhỏ vào Dì. Chúng tôi chìm vào im lặng trong một lúc. Rồi Meredith hít một hơi thở sâu.

“Alice... kể từ khi Dì được chỉ định là người... bảo hộ của cháu. Dì trở thành người duy nhất để nói với cháu rằng...” Dì hít vào sâu một lần nữa.

Ôi không! Dì ấy đang chuẩn bị “một cuộc nói chuyện nghiêm túc!” dành cho tôi. Mọi thứ bắt đầu thật là lúng túng!

“Chỉ cần chắc chắn là...” Dì ấy bắt đầu và tôi thấy gì trông có vẻ thật khó khăn.

“Bọn cháu không quan hệ tình dục, Mer.” Tôi ngắt lời dì. “Và điều ấy rất không bình thường nếu như chúng cháu sẽ làm thế. À thì, ít ra... vẫn chưa.”

Dì ấy thở phào nhẹ nhõm. “Được rồi. Dì chắc chắn rằng cháu là cô gái thông minh. Và cháu hẹn hò với một thiên tài. Nhưng... à thì, chỉ cần hãy cẩn thận. Được chứ? Dì sẽ không ngăn cản cháu đưa ra những quyết định làm gì với cuộc đời mình như cháu muốn. Nhưng cả hai cháu có thể có một tương lai tốt đẹp dành cho nhau. Thậm chí với tình trạng của cậu ấy. Miễn là cháu đưa ra những lựa chọn đúng đắn và... chờ đợi cho tới đúng thời điểm.”

Tôi gật đầu. “Cháu sẽ ghi nhớ điều ấy.”

Meredith bắt đầu tìm kiếm trên mạng trở lại.

“Có việc gì thế ạ?”

Dì thốt ra một tiếng thở dài thất vọng. “Công ty của dì đang sắp phải đóng cửa. Dì sẽ phải bắt đầu tìm kiếm một công việc mới.”

Tôi ngay lập tức cảm thấy thật buồn cho dì... thực ra tôi cảm thấy nhiều tội lỗi hơn là buồn. Dì không cần phải chăm lo cho tôi. Dì lẽ ra phải bắt đầu hẹn hò và hưởng thụ cuộc sống của chính mình. Dì mới 25 tuổi và phải gánh vác trách nhiệm của một người phụ nữ già dặn 45 tuổi. Và dù sao đi nữa có vẻ như mẹ tôi không để lại cho dì một gia tài, mà bà chỉ để lại một vài đồ nữ trang rẻ tiền, những thứ mà Meredith không muốn bán đi. Tôi cũng không muốn làm thế.

Tôi cười buồn bã với dì. Tôi nghĩ Meredith đã chăm lo cho tôi đủ lâu rồi. Đã đến lúc tôi phải làm gì đó để chia sẻ gánh vác trong nhà. Tôi uống hết cốc sô-cô-la nóng rồi bước tới bên dì. Tôi ôm lấy dì. “Cảm ơn vì đã chăm sóc cho con, Mer.” Tôi hôn lên má dì sau đó trở về phòng mình.

Ngày hôm sau, tôi đi tới quầy tin tức gần nhất và mua một tờ báo địa phương, Tôi lướt qua các mục và quyết định để ý tới phần về những việc làm bán thời gian. Bất cứ thứ gì sẽ chấp nhận cho một cô gái mới 16 tuổi.

Tôi dành cả ngày để đợi điện thoại tới vài nơi với hy vọng sẽ tìm được việc làm và giúp đỡ được Meredith. Dì ấy không nói ra, nhưng tôi biết dì ấy cần giúp đỡ. Và tôi giờ đã ổn. Với ý là “Thực sự ổn”, chứ không còn là “che đậy lại và giả vờ là đang ổn”.

Khi tôi tới CRC để thăm Hunter, đã là rất muộn vào buổi chiều. Anh ấy đang chơi ghita, ngồi ở băng ghế trong khu vườn của chúng tôi. Khi tôi tiến lại gần anh, tôi thấy miệng anh cong lên trong một nụ cười.

“Em đến rồi.” Anh nói. “Anh đã lo rằng em sẽ không tới.” Anh đặt cây ghita sang bên và chìa tay ra nắm lấy tay tôi, rồi anh kéo tôi lại gần và để tôi ngồi trên lòng mình. Hunter không phải là một người vạm vỡ, nhưng cũng không phải là anh chàng gầy gò. Anh ấy có thân hình rắn chắc hoàn hảo, không chút mỡ thừa, cùng đôi bờ vai rộng. Tôi vừa khít trong vòng tay anh với thân hình nhỏ bé của mình.

Tôi tựa đầu mình lên vai anh, tựa như đó là điều tự nhiên nhất trên thế giới dành cho tôi. Anh hôn lên đỉnh đầu tôi và hít sâu vào trong làn tóc tôi.

Tôi cười khúc khích. “Anh yêu thích làm thế đúng không?”

“Uhm... em có mùi như những trái dâu. Mùi thơm ngọt ngào này của em đã in sâu trong trí nhớ của anh. Anh sẽ nhận ra em ở bất cứ đâu.”

“Hôm nay anh có chờ em lâu không?”

“Anh sẽ chờ em tới tận nửa đêm nếu như cần phải thế.” Anh nói. Rồi với giọng có chút muộn phiền, anh nói, “Nếu được lựa chọn, anh sẽ đóng băng khoảnh khắc này.”

Tôi cười khúc khích và đẩy mình ra khỏi anh. “Mình như thế này mỗi ngày mà.” Tôi nói. “Em

e là anh sẽ cảm thấy mệt mỏi với em mất thôi.”

Anh ấy lắc đầu. “Anh sẽ không bao giờ thấy mệt mỏi với em, Thiên thần.”

Tôi bóp mũi anh và anh ngo nguậy để cắn vào tay tôi. Tôi cười to rồi lại dựa đầu mình lên vai anh.

“Meredith đã kiểm tra dữ liệu của anh.” Tôi nói.

“Điều tra xem ai là người em đã hẹn hò?” Anh ấy hỏi, giọng hoàn toàn thích thú.

“Chỉ là dì ấy thấy tò mò thôi mà.”

“Và lo lắng.” Anh thêm vào.

Tôi cười khúc khích. “Em chắc chắn là dì ấy sẽ không bao giờ thú nhận điều đó. Nhưng vâng, em cũng nghĩ thế.”

“Thế dì ấy đã tìm thấy gì?”

“Không có gì xấu cả. Hiển nhiên là anh là anh chàng đáng yêu của trường trung học Jacksonville. Bao nhiêu cô gái đã phải cố gắng rất nhiều để có được sự chú ý của anh, hử.” Tôi nói.

“Ghen ư?” Anh ấy hỏi, một nụ cười khoái trá lan rộng trên mặt.

“Không.” Đây là một lời nói dối. Tôi chắc chắn sẽ ghen nếu như tôi nhìn thấy anh ấy cùng một ai khác, những cô nàng hoàn mỹ... xinh đẹp... không có những vết sẹo... không bị tổn thương. Nhưng dù sao thì... nếu anh ấy không bị mù, thì anh đã chắc chắn sẽ không nhìn đến tôi, điều mà tôi thấy thật hoàn toàn mỉa mai làm sao.

“Dì ấy còn tìm thấy gì trong dữ liệu về anh nữa?”

“Về bố mẹ anh. Anh không đùa về ngôi vị Quán quân cờ vua của mình.”

“Em đã nghĩ là anh đùa á? Sau khi anh hạ gục em... hai lần... mà không cần nhìn khi chơi?”

Tôi véo vào sườn anh và anh cười to.

“Wow! Hunter, anh có chỉ số IQ là 160? Anh có trí thông minh của... Einstein!”

“Có một vài cuộc tranh luận về việc chỉ số IQ của Einstein thực ra là cao hơn thế.” Anh ấy nói. “Anh nghĩ anh thế cũng ổn rồi.”

“Sự khiêm tốn có vẻ không phù hợp với anh!” Tôi trêu chọc. “Vậy anh giỏi trong những lĩnh vực nào?”

“Toán.” Anh nói. “Khoa học tự nhiên. Văn học. Âm nhạc.”

“Và anh nhìn thậm chí không có vẻ là người chán ngắt.”

“Anh biết. Anh nhìn nóng bỏng, đúng không?” Anh ấy cười toe toét.

Tôi cười to. “Ôi chúa ơi! Anh khiêm tốn về bộ não của mình và thấy tự phụ về vẻ ngoài của

mình? Anh cần nghiêm túc biết rằng tài sản quý giá của mình là gì. Khoe khoang về những gì anh có... giữ im lặng về những gì anh không có.”

Anh cười to. “Ôi chúa ơi! Tôi không thể tin được là cô gái đầu tiên tôi hẹn hò một cách nghiêm túc thậm chí không hề nghĩ rằng ít ra tôi cũng thật đáng yêu!”

Tôi chớp mắt nhìn anh. “Anh... chưa bao giờ hẹn hò nghiêm túc với bất cứ ai trước đâu?”

Anh ấy gật đầu. “Giống như em nói... kẻ chán ngắt!” Anh trả lời. “Và em chưa bao giờ hẹn hò với ai trước anh?”

“Như anh biết đấy... tổn thương. Mặt sẹo.” Tôi nói giọng điềm tĩnh.

Anh hít vào một hơi thở sâu. Anh không nói gì cả, anh chỉ kéo tôi vào anh và hôn lên thái dương tôi. “Xinh đẹp.” Anh thì thầm.

“Nếu như anh không bị mù... anh có nghĩ là anh sẽ thậm chí là để ý đến em?”

“Em có nghĩ anh là người hơi hợm và anh chỉ quan tâm tới vẻ bề ngoài và quần áo đắt tiền không?”

Tôi nhún vai. Tôi không biết. Tôi không biết anh lúc trước khi anh bị mù.

“Anh chắc chắn là mình sẽ để ý tới em ngay lập tức. Hương thơm của em sẽ lôi kéo anh. Và nếu em chơi một bản nhạc và hát cho anh nghe... thế là anh bị hạ gục! Bị đo ván hoàn toàn. Mỗi mong ước của em sẽ là mệnh lệnh đối với anh. Anh có một sự mềm yếu chắc chắn với những cô nàng cá tính ấn tượng người mà có thể thách đố khả năng chơi đàn ghita của mình.” Anh nói, cười khúc khích với tôi. Rồi anh lắc đầu.” Có nhiều, rất nhiều điều về em mà một chàng trai sẵn sàng giết chóc để đạt được, Thiên thần. Đừng để bất kỳ cô gái nào làm em cảm thấy thấp kém hơn về chính mình.”

Tôi mỉm cười với những lời của anh. Nó có ý nghĩa rất nhiều đối với tôi. Tôi không có nhiều bạn và tôi không phải lúc nào cũng được đánh giá cao. Vì thế khi tôi nghe được những điều này từ Hunter, tôi không khỏi xúc động. Tôi không ngăn được bản thân có cảm giác là mình... xứng đáng được để mắt tới.

Chúng tôi ngồi đó, cuộn tròn trong vòng tay nhau cho tới khi mặt trời lặn. Trời bắt đầu tối, nhưng vì một lý do nào đó, Hunter từ chối để tôi đi về. Anh ấy tiếp tục ôm tôi, vuốt ve cánh tay tôi, hôn lên đỉnh đầu tôi.

“Chúng ta đi về chứ?” Tôi hỏi.

“Chờ một lúc nữa.” Anh thì thầm.

Tôi tựa đầu mình trở lại vai anh và nhìn chăm chú vào những tia nắng cuối ngày. Trời đã tối hơn nhưng chúng tôi vẫn ngồi đó, khóa chặt trong vòng tay nhau.

“Trời tối rồi, Hunter.” Tôi nói.

“Em sợ ư?”

“Chúng ta có thể không tìm thấy đường ra.” Tôi trả lời.

Anh ấy cười. “Em đang ở cùng anh. Và cho dù là vào ban ngày hay ban đêm thì cũng đâu khác nhau đối với anh. Lần này... hãy để anh có một lợi thế không công bằng.” Anh cười toe toét.

Tôi cười khúc khích. “Anh nói đúng. Chỉ cần chắc chắn là anh không làm em vấp ngã hoặc là thứ gì đó.”

“Bất khả thi. Em là người vụng về.” Anh trêu chọc. Rồi sau đó anh trở nên nghiêm túc. “Trời tối hẳn rồi à?”

“Vâng.” Tôi trả lời.

“Hãy nhìn xung quanh, Thiên thần. Em có thấy chúng không?” Anh thì thầm

Tôi đẩy mình ra khỏi anh và nhìn ra xung quanh và lên phía trên đầu chúng tôi chỗ những băng ghế. Bỗng nhiên, tôi có thể thấy được điều mà anh ấy muốn tôi thấy. Hơi thở của tôi tắc nghẹn nơi cổ họng và há miệng ra vì ngạc nhiên. Tôi không nói được lên lời khi nhìn ngắm những tạo hóa kỳ diệu của thiên nhiên đang bay lượn xung quanh chúng tôi, tỏa ra ánh sáng và khiến cho khu vườn của chúng tôi... trở nên thậm chí kỳ ảo hơn so với nó đã từng.

“Hunter...” tôi thì thầm.

“Chúng tuyệt đẹp, đúng không nào?”

“Đẹp tuyệt vời.” Tôi nói. “Làm sao mà anh biết được...”

“Một chú chim đã nói với anh. Tưởng tượng ra là anh sẽ làm em ngạc nhiên.” Anh cười khúc khích. “Em có thích chúng không?”

“Em yêu chúng.” Tôi thì thầm. “Giá như anh cũng có thể nhìn thấy chúng.” Nước dâng lên trong mắt tôi. Tôi thực sự ước rằng anh ấy có thể nhìn thấy chúng tôi ở đây ngay lúc này. Khoảng khắc này đẹp lộng lẫy và hoàn hảo giống như chính anh vậy.

“Anh thích được nhìn thấy khuôn mặt em khi em nhìn chúng hơn. Điều mà anh không thể nhìn thấy được ngay lúc này.” Anh nói với giọng buồn rầu.

Tôi nghiêng mình tới trước và ôm lấy anh. “Cảm ơn anh!” Tôi thì thầm. Rồi tôi nhướn người lên và tìm thấy đôi môi anh. Anh ấy hôn tôi một nụ hôn sâu thắm... ở ngay tại đây... giữa những con đom đóm.

Chúng tôi ở lại thêm một lúc nữa. Rồi đồng hồ đeo tay của Hunter kêu lên một tiếng “Bíp”.

“Tám giờ tối.” Anh ấy rên rỉ.

“Thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa là chỉ còn một giờ nữa trước khi đèn tắt. Cứ như là điều đó là một vấn đề với anh vậy, đúng không?”

Khi mà tôi nghĩ rằng anh ấy đơn giản là cảm thấy tức giận về điều ấy, anh ấy thực ra lại nhìn khá khôi hài với câu nói đùa của chính mình. Tôi nghĩ Hunter đã bắt đầu chấp nhận tình trạng

của anh ấy... thậm chí là thỏa thuận với nó. Anh ấy bắt đầu tìm thấy sự hạnh phúc sau cơn bão. Và tôi có suy nghĩ thật dễ chịu rằng tôi chính là một phần trong sự thay đổi của anh. Tôi là một phần của lý do giúp anh mỉm cười trở lại... cười to trở lại... sống trở lại.

Tôi đứng lên khỏi băng ghế và kéo anh đứng lên theo. Anh đặt một cánh tay vòng qua vai tôi. “Ở thật gần bên cạnh anh nếu như em không muốn đánh mất...”

“Cuộc sống của em?” Tôi tiếp lời anh.

“Giày của em.” Anh cười khúc khích.

Tôi bật cười. “Anh thậm chí chả buồn cười tý nào.”

“Tuy nhiên, lại quyến rũ.” Anh nói một cách tự mãn.

“Được rồi, Hoàng tử quyến rũ, hãy dẫn đường đi.”

Chúng tôi bước trên con đường một cách im lặng. Hunter bước đi như anh ấy vẫn luôn vậy. Với sự chính xác tuyệt đối tới mức bạn sẽ không thể nghĩ rằng anh ấy bị mù nếu như không có một cây gậy dẫn đường ở trong tay anh lúc này.

“Meredith sẽ tới đón em chứ?” Anh hỏi.

“Vâng. Có lẽ dì ấy đã đến đây rồi. Không biết tại sao mà dì vẫn chưa gọi cho em nữa.”

Chúng tôi bước chậm rãi, vẫn còn tận hưởng khoảng thời gian ở bên cạnh nhau. Tôi đặt tay mình vòng quanh eo Hunter. Những con đom đóm bay xung quanh chúng tôi, giữ cho con đường được soi sáng. Thật là kỳ diệu.

Hunter dẫn tôi đi suốt con đường dẫn tới chỗ đỗ xe nơi chiếc xe của Meredith đã đỗ ở đó, nhưng không thấy dì ấy đâu cả.

“Em sẽ ổn thôi. Anh có thể quay về.” Tôi nói với Hunter.

“Anh sẽ không rời em cho tới khi dì ấy tới... cho tới khi anh biết là em sẽ về nhà an toàn.”

“Chúng ta là những người bảo hộ, đúng không?”

Anh cười buồn bã. “Anh chỉ ước là mình có thể làm nhiều điều hơn cho em, em biết đấy.”

“Và anh thực sự đã thế rồi.” Tôi nói với anh. “Kể từ khi em gặp anh... em có thể ngủ ngon hơn hàng đêm.”

Anh cười toe tự mãn. “Em đang nói là em nghĩ tới anh trước khi đi ngủ và em mơ về anh đấy à?”

“Không. Em đang nói là anh góp ghê tới mức mà ngay cả những cơn ác mộng của em cũng phải bỏ chạy vì sợ hãi.”

Anh ấy cười sung sướng. “Không tể tin được!” Anh nói dưới hơi thở của mình. “Allisson Harley... chỉ có óc hài hước của em mới có thể làm anh xoay tròn quanh ngón tay nhỏ bé của em.” Rồi khuôn mặt của anh trở nên nghiêm túc. “Chỉ cần em vẫn còn nghĩ tới anh... như thế là đủ rồi.” Và anh ấy nghiêng mình tới trước rồi hôn tôi. Anh hôn tôi như anh chưa từng hôn tôi

trước đây. Anh hôn tôi như thể anh sẽ không còn được hôn tôi lần nữa.

Và khi anh đẩy người ra khỏi tôi, tôi đã đánh mất hơi thở của mình... thấy mình vụn vỡ và trống rỗng cùng một lúc. Tôi có cảm giác như mình không muốn buông anh ra... bởi vì giây phút tôi làm thế... tôi có thể sẽ không bao giờ được ôm anh trở lại... được nhìn thấy anh lần nữa... hay được hôn anh lần nữa.

Đó là lúc cuối cùng tôi cũng nhận ra tôi thực sự cảm thấy như thế nào về Hunter. Nếu một chàng trai có thể làm cho bạn cảm thấy hạnh phúc và buồn đau... tràn đầy và trống rỗng... toàn vẹn và tan vỡ... tất cả cùng một lúc... Tôi không cần phải là một thiên tài giống như anh để biết được rằng có chuyện gì đang xảy đến với mình. Tôi nhận ra, tôi chỉ đơn giản là tự biến mình trở nên yếu đuối hơn trước anh. Tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu dành cho Hunter Vaughn.

Có ai đó húng hoảng ho phía sau chúng tôi. Tôi quay người lại và thấy Meredith đang nhìn mình.

“Dì của em à?” Hunter thì thầm bên cạnh tôi.

“Vâng.”

“Anh rất vui được gặp cô ấy.” Anh nói.

Tôi mỉm cười và nắm lấy tay anh. Tôi dẫn anh tới trước mặt Meredith.

“Mer... đây là Hunter. Hunter, đây là Meredith, dì của em.”

Hunter đưa tay anh ra và chờ đợi dì tôi bắt lấy nó. “Thật là vinh hạnh được gặp cô, Meredith.” Anh nói.

“Hân hạnh được gặp cậu, Hunter.” Meredith mỉm cười. “Tôi vui là... ai đó đã giúp cho cô cháu gái của mình mỉm cười suốt những ngày qua.”

“Cô ấy không chỉ khiến cháu mỉm cười, cô ấy còn dạy cho cháu cách để cười to trở lại.” Hunter nói và mỉm cười một cách lịch sự với dì.

“Chà, chúng tôi nên về thôi. Ngày mai tôi có việc lúc sáng sớm.” Meredith nói. “Dì sẽ chờ cháu trong xe.” Dì nói với tôi rồi quay qua Hunter. “Rất vui vì được gặp cậu, Hunter.”

“Cháu cũng vậy, thưa cô.” Hunter nói.

Tôi quay qua anh. “Vậy là... em phải về rồi.”

Khuôn mặt của anh chuyển qua thật trang nghiêm, rồi anh gật đầu. Anh kéo tôi vào anh và ôm tôi thật chặt. Rồi anh hôn lên trán tôi, rồi tới môi tôi. Một nụ hôn. Nhưng có cảm giác như anh muốn kéo dài nó mãi mãi.

Tôi đã lại đánh mất đi hơi thở của mình khi kéo mình ra khỏi anh. “Hẹn gặp lại anh.”

Anh gật đầu. “Hãy bảo trọng, Thiên thần.”

“Anh cũng vậy.”

Rồi tôi trèo lên xe của Meredith. Hunter vẫn đứng ở bãi đỗ xe cho tới tận lúc Meredith đã lái đi xa. Và không biết tại sao, tôi thấy trái tim mình tan vỡ khi cảm thấy khoảng cách rộng lớn ngăn cách giữa hai chúng tôi. Tôi quay người lại và nhìn về hướng con đường một cách buồn rầu.

“Cháu yêu cậu ấy, đúng không?” Meredith hỏi.

Tôi thở dài. “Cháu nghĩ vậy.”

“Cậu ấy thấy đáng yêu! Không... cậu ấy, dĩ nhiên không biết những đứa trẻ tuổi cháu thời nay gọi nó là như thế nào... nhưng bọn dì thường cho điểm từ một tới mười. Và cậu chàng đó, Alice... là một điểm mười hoàn hảo.”

“Bọn cháu cũng vẫn chấm điểm theo cách ấy. Với cháu, anh ấy thực ra phải là 12 điểm. Và đây là cháu vẫn chưa tính cả vẻ bề ngoài vào nữa.” Tôi nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, đã bắt đầu thấy nhớ Hunter.

o O o

Chiều hôm sau, tôi quay lại CRC. Tôi không thể chờ đợi để được nhìn thấy Hunter. Ôm anh. Hôn anh. Ngày hôm qua, tôi đã không thành công trong việc tìm kiếm việc làm. Hôm nay, tôi có kế hoạch sẽ làm cho mọi thứ tươi sáng trở lại trước đã, rồi ngày mai tôi sẽ lại tiếp tục công việc tìm kiếm việc trở lại.

Nhưng khi tôi tới CRC, Hunter đã không đứng chờ tôi ở lối ra vào, chắc là anh đã tới khu rừng trước rồi. Tuy nhiên, khi tôi tới khu vực của chúng tôi, anh ấy cũng không ở đó. Tôi thấy thất vọng vô cùng. Tôi chưa bao giờ tới khu vườn này mà không nhìn thấy anh đã ngồi ở đó trên băng ghế hoặc là tựa lưng vào và cúi mình về phía trước nó... bởi vì anh ấy đã luôn mong ngóng chờ đợi tôi. Nhưng hôm nay... có điều gì đó khác lạ. Và không biết tại sao, hôm nay tôi có cảm giác không dễ chịu này... có điều gì đó không ổn.

Ở trên bàn, có đặt một chiếc hộp gỗ nhỏ. Tôi nhấc nó lên một cách lo lắng, với đôi tay run rẩy. Bằng cách nào đó, tôi biết nó là dành cho mình. Không có ai tới nơi này ngoài hai chúng tôi.

Tôi mở hộp ra và thấy một thiết bị thu âm nhỏ. Có một dòng chữ ghi chú trên nó nói rằng “Bật tôi lên” với lối viết không thẳng hàng. Trái tim tôi ngay lập tức tan vỡ vì tôi biết dòng viết tay ngượng nghịu đó là sự cố gắng của Hunter, khi anh cố viết thứ gì đó mà không thực sự nhìn thấy gì. Tôi cũng có cảm giác rằng cho dù có điều gì ở trong băng thu âm ấy... thì đó cũng là lời nói tạm biệt của anh.

Tôi hít một hơi thở sâu rồi nhấn nút khởi động. Sau một lúc, tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng nói với mình... giống như anh đang ngồi đó, bên cạnh tôi.

“Thiên thần,

Anh xin lỗi. Anh phải có một quyết định chóng vánh để rời đi và nắm lấy cơ hội của mình.

Khi anh tới nơi này, anh có kế hoạch sẽ ở đây cho tới tận lúc nào mà cha anh còn có thể chi trả nổi các hóa đơn. Anh nghĩ đây sẽ là ngục tù, là địa ngục của mình... cho tới tận cuối đời. Anh

không có ý định sẽ quay lại cuộc sống cũ của mình... hay là thậm chí sống cuộc sống của mình trở lại.

Nhưng khi em tới... em dạy anh cách mỉm cười trở lại. Em nhắc anh nhớ về những điều anh đã từng yêu quý trong cuộc đời mình và khiến anh yêu quý chính bản thân mình lần nữa. Anh đã quên đi âm thanh của tiếng cười của chính mình, cho tới khi em ở bên anh. Em làm anh rung động theo cách mà anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể. Em đem lại cho anh sự ấm áp, niềm an ủi và niềm hy vọng, là những điều mà trước đây anh chưa bao giờ nghĩ là mình cần đến chúng.

Em đem lại cho anh một lý do mới để sống... một lý do mới để tiếp tục muốn thức dậy vào mỗi sáng và được nhìn thấy ánh mặt trời. Em mang đến cuộc sống của anh một ý nghĩa mới... một lý do mới để thoát ra khỏi bóng tối nơi anh tìm thấy sự cực tuyệt trong nhiều tháng trời.

Lý do ấy là... EM. Bởi vì em... anh muốn được nhìn thấy trở lại. Anh muốn chăm sóc em. Anh muốn nhìn thấy nụ cười của em, cũng nhiều như anh yêu thích nghe tiếng cười của em vậy. Anh muốn được xây dựng một tương lai cùng với em... nơi mà anh có thể bảo vệ em, nơi mà toàn bộ con người anh toàn vẹn, có đầy đủ khả năng để xua đuổi đi những cơn ác mộng của em.

Anh muốn có thể ra ngoài cùng em trong một buổi hẹn hò bình thường. Nơi anh có thể đưa em ra khỏi những kìm hãm của trung tâm này.... Và đưa em đi xem phim hoặc là đưa em đi khiêu vũ.

Đây không phải là một lời tạm biệt. Anh biết rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Và khi thời điểm đó tới... anh sẽ được nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp thiên thần của anh. Anh sẽ có thể nhìn thấy em... và cách em nhìn lại anh.

Em có thể làm điều này cho anh không?

Em có thể viết cho anh một cuốn nhật ký không? Viết lên nó mỗi ngày cho tới khi chúng ta gặp lại nhau? Bởi vì khi anh quay lại, anh sẽ muốn biết mọi thứ mà anh đã bỏ lỡ về em... về những gì xảy đến trong cuộc sống của em khi anh đang đi xa. Khi anh trở lại... anh sẽ có thể đọc được cuốn nhật ký của em, Thiên thần. Anh sẽ là chính mình trở lại... và đủ mạnh mẽ để bảo vệ em, chăm lo cho em... sống vì em.

Anh có thứ này dành cho em. Anh để nó cùng lá thư này. Anh hi vọng em sẽ đeo nó và nghĩ về anh mỗi ngày... Bởi vì anh chắc chắn sẽ nghĩ về em mỗi ngày trong cuộc đời mình cho tới khi chúng ta lại gặp lại nhau.

Em chưa bao giờ nói với anh về cảm xúc em dành cho anh. Anh đoán là mình sẽ phải đợi cho tới khi anh trở lại để biết chắc về điều ấy. Nhưng anh muốn em biết... không có gì nghi ngờ rằng...

Anh yêu em, Thiên thần.

Anh không nói ra điều này trước mặt em bởi vì anh muốn có thể nhìn thấy khuôn mặt em khi anh nói ra điều ấy. Anh chưa bao giờ nói điều này với bất kỳ ai trước đây. Anh chưa bao giờ có cảm xúc mạnh mẽ như vậy với bất cứ ai. Nhưng giờ đây... đây là một trong những lý do vì sao anh muốn được nhìn thấy trở lại... chỉ là được nhìn thấy khuôn mặt em khi anh nói ra

những lời đó với em.

Em sẽ luôn luôn là thiên thần của anh... và anh hy vọng một ngày, anh có thể là thiên thần của em.

Với tất cả tình yêu anh dành cho em, Hunter.”

Nước mắt tôi tuôn rơi xuống má. Trái tim tôi thật nặng nề cho dù tôi biết là nó đã tan vỡ ra từng mảnh. Tôi vật lộn để hít thở và nguyên rửa chính mình. Tôi lẽ ra phải tới đây sớm hơn. Tôi lẽ ra phải ở cùng anh cả ngày hôm qua. Nếu như tôi biết rằng đó là ngày cuối cùng của chúng tôi, tôi sẽ dùng cả ngày cùng với anh. Tôi sẽ không muốn ngày ấy kết thúc. Tôi kể hôn anh hàng triệu lần và ghi nhớ cảm nhận về chúng. Tôi sẽ chụp một bức ảnh của anh trên điện thoại của tôi, như thế tôi có thể nhìn ngắm khuôn mặt anh mỗi tối trước khi đi ngủ.

Tôi sẽ nói với anh cảm xúc thực sự của mình dành cho anh. Vì rằng tôi cũng yêu anh! Trong khi anh ấy cần làm những gì để có thị lực trở lại... anh ấy sẽ có điều đó để giữ trong trái tim mình. Anh ấy xứng đáng được biết rằng tôi sẽ chờ đợi anh trở lại với tôi. Và cho dù anh không thể nhìn thấy trở lại... tôi sẽ vẫn chờ đợi anh... và yêu anh. Rằng tôi không quan tâm tới việc anh ấy bị mù... anh vẫn đủ khả năng để bảo vệ tôi... anh thực sự đã xua đuổi được nhưng cơn ác mộng của tôi đi xa. Và điều đó là đủ rồi... có anh là đủ rồi.

Bên trong chiếc hộp, tôi tìm thấy một chiếc vòng cổ bằng vàng. Mặt dây có hình dạng của một chiếc đàn ghita được cách điệu. Nó làm bằng vàng và trên đó có khắc những chữ “H&A”. Ở phía sau, có một ký hiệu chữ nổi Braille. Tôi không biết cách đọc chữ Braille nhưng tôi có cảm giác rằng mình biết ý nghĩa của chúng. Ba hàng chữ. Hàng đầu tiên có một chữ. Hàng thứ hai có bốn. Và hàng cuối cùng có ba.

Tôi ngồi trên băng ghế và co đầu gối lên tận cằm. Tôi ôm đôi chân mình... cầu ước rằng đôi cánh tay của Hunter đang bao bọc lấy tôi ngay lúc này... giống như ngày hôm qua và những ngày trước đó.

Anh đã nói rằng anh sẽ đánh đổi mọi thứ để được nhìn thấy khuôn mặt tôi. Ôi, ngay giờ đây, tôi sẽ đánh đổi mọi thứ chỉ để được có anh lại ở bên mình. Tại đây, bây giờ.

Nghĩ về khuôn mặt anh và gọi to tên anh trong đầu... tôi làm điều duy nhất tôi có thể làm lúc này... tôi để cho nước mắt mình tuôn rơi.

Chương 5

Tôi chắc là đang đùa khi nói rằng những tháng ngày của cuộc đời tôi đã trở nên hoàn hảo. Rằng mọi thứ thật tươi mới, tràn lấp những nụ cười và tiếng cười, tràn đầy hạnh phúc và tình yêu. Chắc chắn rồi, những cơn ác mộng không còn đến thường xuyên kể từ ngày tôi gặp Hunter. Nhưng tôi sống từng ngày trong đau đớn... một nỗi đau không giống như nỗi đau đớn mà Mẹ tôi và bố dượng để lại cho tôi.

Một cái đầu tiên khác. Lần thất tình đầu tiên.

Sống tiếp mỗi ngày là một cuộc đấu tranh đối với tôi. Nó cũng như là địa ngục cả với Meredith nữa. Dì ấy là người phải sống cùng tôi khi tôi cố gắng đối phó với trái tim tan vỡ của mình... điều mà trước đó tôi đã luôn nghĩ rằng mình sẽ chia sẻ cùng với Mẹ. Và dì ấy là người phải để ý tới những hóa đơn thanh toán chỉ với những khoản tiền thu nhập nhỏ nhoi dì nhận được từ những công việc ngắn hạn dì có cho tới hết năm tới.

Ngày mà Hunter rời đi, tôi lắng nghe tin nhắn của anh hết lần này tới lần khác. Chỉ để ghi nhớ âm thanh giọng nói của anh. Khi tôi nằm xuống giường đêm đó, tôi hình dung anh cũng đang nằm bên cạnh tôi, nói những lời đó với tôi.

Tôi muốn nổi giận với anh... quát mắng vào anh và nói rằng anh đã không công bằng với tôi. Anh khiến cho tôi yêu anh, rồi anh chỉ cứ thế bỏ ra đi? Tôi thậm chí không có số liên lạc của anh để có thể gọi cho anh, nói chuyện với anh, để chắc chắn với chính mình rằng anh sẽ quay lại với tôi.

Nhưng tôi cũng biết rằng anh ấy cũng yêu tôi, anh đã tìm thấy sự can đảm và động cơ để trải qua một đợt điều trị mà lẽ ra anh phải có một năm trước. Bởi vì tôi, anh ấy muốn trở nên tốt hơn, anh muốn được toàn thiện như trước. Tôi chỉ cần trông cậy và tin tưởng rằng một ngày nào đó, chúng tôi sẽ gặp lại nhau.

Tôi quay lại trường học một tháng sau ngày Hunter rời đi. Tôi cố gắng quay lại cuộc sống giữa những con người khác. Và nó như một cú đâm vào tôi rằng trong suốt năm qua, tôi đã sống trong sự trốn tránh. Tôi đã sợ hãi những cơn ác mộng của chính mình, tôi đã quên rằng còn có nhiều thứ đáng sợ khác ở ngoài đời thực.

Ngày đầu tiên tôi tới trường, sự im lặng tới mức làm ù tai khi tôi bước trên hành lang tới tủ đồ của mình. Mọi người đều nhìn vào tôi. Họ không tin được là tôi có gan dạ, can đảm và thể diện để quay lại trường học. Tôi hầu như có thể nghe được suy nghĩ của họ. Chúng là về tôi. Và chúng chẳng tốt đẹp gì.

Đầu tiên, tôi không thấy phiền khi họ đứng tránh xa tôi ra. Chắc chắn rồi, họ có thể bỏ qua những vết sẹo của tôi. Tôi che dấu nó khá tốt bên dưới mái tóc dày màu vàng của mình. Nhưng tôi không thể che dấu sự thật rằng hơn một năm trước, tên của tôi có mặt trên tất cả các tờ báo với tựa đề “Mẹ giết chết người bố dượng mất trí để bảo vệ cho cô con gái tuổi thiếu niên và sau đó quyết định tự tử.”

Tôi bước thẳng ra từ cuốn tiểu thuyết của Stephen King. Và những đứa trẻ con nhà giàu, được nuông chiều và xinh đẹp ấy không thể tin được sự thật rằng tôi chia sẻ cùng một sân trường với chúng. Tôi là một vết nhơ trong một ngôi trường danh giá không tỳ vết được biết tới là nơi học tập của những cô bé, cậu bé vàng trong thị trấn.

Trong suốt ngày đầu tiên, họ đã lễ độ, thậm chí là lịch sự. Nhưng một tuần sau, những suy nghĩ của họ đã bắt đầu to hơn. Như là họ thực sự muốn tôi nghe thấy chúng.

Mặt sẹo.

Mụ phù thủy đáng sợ.

Con gái kẻ sát nhân.

Đầu óc bố mẹ cô ta có vấn đề, nên cô ta chắc chắn cũng thế.

Gớm ghiếc.

Quái vật.

Lẽ ra cô ra không được phép quay lại trường này.

Có một vài người không nghĩ xấu về tôi. Thay vào đó, họ thấy tội nghiệp cho tôi. Và tôi không chắc là mình cũng muốn những suy nghĩ của họ hay không. Tôi sẽ không bao giờ muốn được đối xử với sự thương hại hay là được đối đãi đặc biệt chỉ bởi vì những gì xảy đến với mình. Tôi chỉ muốn được như bình thường... thậm chí là vô hình.

“Đừng để ý đến họ.” Một giọng nói cất lên ở bên cạnh tôi khi tôi lấy vài thứ ra khỏi tủ để đồ của mình.

Tôi nhìn sang bên phải và thấy một cô gái với mái tóc màu vàng sẫm màu cùng đôi mắt xanh dương xinh đẹp đang nhìn chăm chăm lại mình. Tôi đã nghĩ rằng cô ta đang đùa cợt, giả vờ tốt đẹp để nhận được thiện cảm của tôi rồi sau đó xử lý tôi với một trò chơi khăm bẩn thỉu. Nhưng khi tôi nhìn chăm chăm lại cô ấy, nụ cười của cô ấy dường như chân thật và đôi mắt của cô nhìn thật ấm áp.

“Mình là Denise Wesley.” Cô ấy nói, đưa tay ra tới tay tôi.

Tôi chưa bao giờ gặp cô ấy trước đây. Cô ta chắc là học sinh mới năm nay. Tôi miễn cưỡng bắt tay cô ta.

“Allisson Harley.” Tôi nói với một tông giọng trầm tĩnh.

“Mình biết. Bạn là người mà tất cả mọi người đang nói về.” Cô ấy nói, mỉm cười với tôi có vẻ hối lỗi.

“Chà, cho dù bất cứ gì điều gì cậu nghe thấy về tôi, chúng hoàn toàn là sự thật. Và nếu còn nghi ngờ, cậu luôn có thể tìm kiếm trên Google về tôi. Tôi chắc là tôi có trong kho lưu trữ thông tin ở trên đó.” Tôi nói giọng khô khốc.

Cô ấy nhìn chăm chú lại tôi một lúc rồi sau đó cười to. “Mình có tiết Hóa tiếp theo. Lớp học kế tiếp của bạn là gì?”

Tôi nhìn chăm chăm lại cô ta cố gắng đoán xem có gì không ổn với cô ấy. Chắc chắn rồi, phải có gì đó không ổn. Bởi vì tại sao cô ta lại nói chuyện một cách tử tế với tôi như thế? Như là cô ta thực sự muốn trở thành bạn của tôi.

“Cậu... không phải là cậu làm việc cho tờ báo trường chứ hả?” Tôi hỏi.

Cô ấy dành cho tôi một cái nhìn bối rối. “Thậm chí cho dù là để cứu rỗi cuộc sống của mình thì mình cũng không thể sáng tác được, nhưng mà sao cậu lại hỏi thế?”

Tôi đẩy mạnh một cuốn sách vào lại trong tủ đồ của mình rồi kéo ra cuốn sách Hóa học. “Tôi không nghĩ được ra lý do tại sao cậu lại muốn nói chuyện với nhân vật kỳ dị của trường.”

“Cậu là nhân vật kì dị của trường học á?” Cô ấy hỏi lại tôi với đôi mắt mở to. “Tớ lại nghĩ đó là Bà Chúa Ong ở đằng kia.” Cô ấy nói chỉ vào Chelsea Braxton, cô nàng nổi bật nhất, đứng đầu danh hiệu “Có mặt ở mọi nơi” của trường học. Bất cứ nơi nào có trò giải trí, tiệc tùng hoặc là những hoạt động liên quan của trường học, cô ta đều là người chủ của bữa tiệc, người khởi đầu và là người kết thúc. Cô ta chỉ đơn giản là sẽ không chấp nhận mình là người đứng thứ hai hoặc là bị cho ra dìa. Cô ta muốn chắc chắn rằng nếu như ở đó có một nhóm nổi bật ở trường trung học, thì cô ta phải là một phần của nó... là nữ hoàng của nhóm ấy.

“Cô ta hoàn toàn đối lập hẳn với mình. Cô ta nghĩ là mọi người đều thích cô ta” Tôi nói.

Denise cười toe toét. “Chính xác.” “Cô ta nghĩ thế.” Cô ấy lắc đầu. “Mình ghét cô ta. Và mình chắc chắn mình không phải là người duy nhất. Cô ta có được sự nổi tiếng mà thực tế lại không xứng với nó chút nào.”

“Tại sao không?”

Denise nhún vai.

“Cô ta không xinh xắn. Vẻ ngoài của cô ta toàn là nhờ vào trang điểm, quần áo hợp thời trang và những chiếc túi đắt tiền. Cô ta thậm chí không thể phân biệt sự khác nhau giữa “điểm yếu” với “yếu điểm”. Đúng vậy, cô ta làm ra vẻ như là cô ta rất thông minh, giàu có và xinh xắn. Và với những đôi giày đế mềm Jimmy Choo mà cô ta đang đi?” Cô ấy hỏi và cười khẩy. “Toàn là hàng giảm giá. Và đúng, cô ta ra vẻ như là tất cả của cô ta đều là nguyên gốc.”

Tôi ngậy ra nhìn cô ấy, không chắc tại sao cô ấy lại nói những điều này với tôi.

“Bạn thân của cô ta á? Candy Wilson? Một cô nàng xinh đẹp, hử. Nhưng mà cái đầu của cô nàng ấy ư? Trống rỗng. Chelsea giữ cô ta bên cạnh mình chỉ vì cô ta cảm thấy mình xinh đẹp khi có Candy ở bên cạnh. Giống như là... những con chim có cùng bộ lông vũ thì tụ tập lại với nhau. Đúng, đúng thế đấy!” Cô ấy đảo mắt.

“Tại sao... tại sao cậu lại nói với mình những điều này?” Tôi hỏi cô ấy.

Denise mỉm cười. “Để nói với cậu rằng luôn luôn có điều gì đó không ổn với ai đó ở mọi nơi. Họ sẽ không thể chọn cậu là người bị đẩy ra dìa. Thỉnh thoảng, người ta đẩy cậu xuống để làm sao những người khác không chú ý tới sự không hoàn hảo của chính họ. Mình đã học cùng lớp với bọn họ. Mình biết. Chelsea nghĩ rằng Candy có cuộc sống thua xa cô ta về cả vật chất...”

và Candy ra sức để được giống như cô ta. Và cô ta gọi anh trai của Candy là kẻ mắc chứng rối loạn tự kỷ. Mình tự hỏi tại sao mà họ vẫn còn là bạn của nhau.”

Tôi đóng tủ đồ của mình lại và quay sang cô ấy. Cô ấy nói đúng. Tôi thực ra nên cảm thấy thương hại cho những người có bộ não bé xíu và suy nghĩ nông cạn thay vì cảm thấy bị coi thường bởi họ. “Cùng tới lớp Hóa nào.” Tôi nói, mỉm cười với Denise.

Từ ngày hôm đó, Denise và tôi trở thành bạn thân với nhau. Cứ thế, một năm trôi qua và cô ấy chẳng làm điều gì xấu với tôi cả, như là chơi xấu tôi hay là “chẳng may” ngáng chân hoặc đẩy người tôi trong khu vực tự phục vụ trong suốt giờ ăn trưa, giống như những gì Chelsea và băng nhóm của cô ta thích làm. Denise thực sự muốn trở thành bạn của tôi.

Tôi viết nhật ký mỗi ngày. Khi tôi ngồi trên cạnh giường của mình để viết, tôi sẽ hình dung ra Hunter đang ngồi đó bên cạnh mình, lắng nghe những suy nghĩ của tôi, nghe tôi nói những lời mà mình không thể nói với bất cứ ai. Tôi sẽ nhắm mắt lại và nhớ tới khuôn mặt anh... cách anh ôm lấy tôi trong vòng tay mình và hôn tôi. Những giọt nước mắt sẽ lăn tròn xuống má tôi vì trong một lúc lâu, dường như là tôi thực sự có thể cảm thấy hơi ấm của anh bao phủ mình. Tôi có thể cảm thấy tất cả tình yêu từ trái tim anh dành cho tôi.

Tôi nghĩ về Hunter hầu như mọi lúc tôi thức dậy. Mỗi tối trước khi đi ngủ tôi sẽ cầu nguyện cho anh. Tôi ước rằng anh mạnh khỏe. Rằng bất cứ đợt điều trị nào anh phải trải qua đều giúp anh tốt hơn... hoặc ít ra là sẽ không làm cho tình trạng của anh xấu hơn đi.

Tôi ước tôi có cách nào đó để liên hệ được với anh, liên lạc được với anh. Tôi ước gì mình có số điện thoại của anh hoặc là địa chỉ e-mail của anh. Nhưng đó là những thông tin bảo mật của CRC và kể từ khi Meredith phải làm nhiều hơn một công việc, dì ấy quá bận để có thể tiếp tục việc tình nguyện của mình ở CRC. Dì ấy không thể truy cập và hệ thống thông tin để có thể cho tôi thêm tin tức về Hunter Vaughn.

Tôi nghĩ về ngày cuối cùng chúng tôi ở bên nhau và nó đã hoàn hảo như thế nào. Tôi làm sống lại những nụ hôn của chúng tôi trong đầu mình hết lần này đến lần khác trong suốt năm qua. Tôi không bao giờ tháo chiếc vòng cổ anh đã tặng tôi ra. Nó là vật duy nhất tôi có để nhắc nhở chính mình rằng anh ấy thực sự có tồn tại trong cuộc đời tôi. Rằng anh ấy là có thực. Và rằng một lần trong cuộc đời bất hạnh của mình, tôi yêu... và có ai đó nghĩ rằng tôi xứng đáng có được tình yêu.

Nhưng những ngày trở thành những tuần và những tuần trở thành những tháng... và tháng trở thành một năm rưỡi... tôi vẫn không nghe được tin tức gì từ Hunter. Tôi lên Google tìm kiếm tên anh mỗi ngày, gửi hy vọng tới Chúa, tôi sẽ không tìm thấy những tin tức xấu về anh và khi tôi không tìm ra, tôi sẽ nói một lời cầu nguyện nhỏ nhoi để cảm tạ người. Ít nhất, thế vẫn có nghĩa là anh ấy vẫn đang sống. Và tôi luôn luôn cầu nguyện rằng anh được an toàn, sống tốt và khỏe mạnh.

“Mình luôn luôn muốn hỏi bạn về chiếc vòng cổ của bạn.” Một lần Denise hỏi tôi. “Bạn trai à?”

Tôi hít một hơi thở sâu. “Một phần nào đó.” Tôi trả lời, bởi vì thực tế, Hunter và tôi chưa bao giờ thực sự nói rằng chúng tôi là của riêng nhau.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh ấy... không được khỏe. Anh ấy phải đi xa để trải qua một vài... đợt điều trị.” Tôi nói, không thể che giấu được sự buồn bã trong giọng mình.

Denise cười buồn với tôi. “Anh ấy sẽ quay lại chứ?”

Tôi thở dài. “Ngày nào mình cũng cầu nguyện rằng anh ấy sẽ quay về.”

“Và cho tới khi cậu biết chắc, cậu sẽ không hẹn hò với bất cứ ai khác nữa?”

Tôi lắc đầu. Tôi không có bất cứ ý định nào như thế. Tôi vẫn yêu Hunter. Và tôi vẫn không ngừng hy vọng mỗi ngày rằng anh ấy sẽ quay lại... cho dù là anh ấy vẫn không thể nhìn thấy được. Tôi không quan tâm nếu anh ấy bị mù. Anh hoàn hảo đối với tôi. Và anh thực sự là người duy nhất nhìn thấy tôi... khiến cho tôi thấy mình xứng đáng... cho dù là với những khiếm khuyết của tôi, quá khứ, những vết sẹo.

“Cậu biết không, cậu thật xinh đẹp.” Denise nói.

Tôi thực sự đã cười to lên với lời tuyên bố của cô ấy. “Còn cậu thì điên mất rồi, cậu thấy đấy.”

Denise lắc đầu. Cô ấy chìa tay ra và nắm lấy tóc tôi, đặt nó lên một bên mặt nơi tôi có những vết sẹo, che chúng đi đằng sau mái tóc tôi. “Mình sẽ không thể nói là bạn có một vết sẹo nếu như bạn để tóc theo cách như thế này.”

“Và cậu muốn mình làm gì sau đó?” Tôi hỏi, nhướn một bên mày. “Dùng trò gian lận của mình để có một cuộc hẹn?” Tôi lắc đầu. “Những vết sẹo này là một phần con người mình. Sớm hay muộn, anh chàng nào có đủ hứng thú hẹn hò với mình sẽ nhìn thấy chúng và bỏ chạy.”

“Thôi nào, chúng không tệ tới thế. Và cậu có thể tiến xa hơn nữa với một tính cách tuyệt vời như thế.” Cô ấy nói, cố gắng thêm vào chút chắc chắn trong tôi.

“Mình chắc chắn rằng những anh chàng thường sẽ nhìn gì khi lần đầu nhìn vào bạn.” Tôi nói một cách mỉa mai. “Để nó qua đi, Denise. Mình không hứng thú hẹn hò với ai cả. Mình... phần nào đã hứa với ai đó mình sẽ chờ đợi anh ấy.”

“Và nếu như anh ta không quay lại thì sao?”

Tôi thở dài. Tôi không muốn nghĩ tới khả năng ấy. “Mình không chịu được với suy nghĩ rằng có điều gì đó tồi tệ đã xảy ra với anh ấy.” Tôi lẩm bẩm.

“Được rồi. Thế nếu anh ta đã khá hơn... nhưng quyết định sẽ tiếp tục cuộc sống của anh ta mà không có cậu?” Cô ấy hỏi.

Đấy là lần đầu tiên tôi nghĩ về tình huống ấy. Thực sự là nó chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của tôi trước đây. Nhưng nếu như... nếu Hunter đã có được thị lực của anh ấy trở lại... và anh ấy đã quay lại cuộc sống cũ của mình thì sao? Nếu anh ấy chọn cách bỏ lại quá khứ cùng những kỷ niệm về quãng thời gian mù lòa của anh ấy lại đằng sau thì sao? Liệu tôi thực sự có thể khiển trách anh nếu như anh ấy quyết định không đến với tôi?

Tôi nhớ lại khuôn mặt của Hunter. Anh ấy thật hoàn mỹ và đẹp đẽ. Anh giàu có và thông minh. Anh ấy có cả một tương lai ở phía trước. Anh ấy xứng đáng có một cô bạn gái là một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Nếu... anh ấy lựa chọn tiếp tục bước tiếp... và tìm một cô gái khác hoàn hảo và xinh đẹp giống như anh thì sao?

Tôi lắc để đẩy những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu mình. Hunter không phải là người hời hợt như thế. Và anh ấy đã hứa với tôi. Tôi tin anh. Tôi tin anh thực lòng yêu tôi. Tôi tin anh sẽ trở lại với mình.

Meredith thường xuyên ra khỏi thị trấn, đi đang làm việc cho một công ty tổ chức các sự kiện lớn. Nếu như công ty của dì có một dự án trong khu vực hoặc là thị trấn khác, dì ấy phải đi tới đó và ở lại trong vài ngày. Tôi không thấy phiền khi bị bỏ lại một mình ở nhà. Tôi sắp 18 tuổi rồi, gần như là một người trưởng thành rồi. Và tôi luôn luôn là một người tự lập. Hơn nữa, điều cuối cùng tôi muốn làm là ngăn cản dì theo đuổi những giấc mơ của chính mình vì dì đã phải chăm sóc cho tôi.

Tôi cũng tìm được vài việc làm sau giờ học ở trường. Tôi cũng phải tiết kiệm cho chính tương lai của mình. Tôi vẫn có kế hoạch để học tiếp lên đại học. Trong khi, có cơ hội rằng tôi sẽ dành được một suất học bổng, tôi biết là mình vẫn phải dùng tiền vào khá nhiều thứ khác. Và tôi càng tiết kiệm được bao nhiêu, thì Meredith sẽ càng bớt phải lo lắng cho tôi bấy nhiêu.

Tôi nhận được việc làm ca tạm thời ở Strung, một cửa hàng bán dụng cụ âm nhạc. Một trong số những nhân viên của họ đi nghỉ lễ hai tuần, họ cần ai đó thay thế vào chỗ trống ấy. Đây là công việc tôi thực sự rất thích kể từ khi tôi có thể chơi các loại nhạc cụ.

Một tuần nọ, trước khi tan ca, cửa hàng vắng khách và tôi quyết định chơi ghita. Đã một khoảng thời gian dài rồi tôi chưa chơi đàn lại. Lần cuối cùng... ấy là lúc tôi còn ở bên Hunter.

Tôi chơi bản “Chiếc xe tốc độ” và lạc mình vào những dây đàn. Hunter đã dạy tôi chơi bài này và nó khiến tôi nhớ anh nhiều, nhiều hơn nữa. Khi tôi chơi xong, tôi nghe thấy tiếng vỗ tay khen ngợi xung quanh mình. Tôi quay người nhìn xung quanh và thấy quản lý cửa hàng và một nhân viên khác đang nhìn mình và vỗ tay. Đã có vài khách hàng trong cửa hàng lúc ấy và trông họ cũng thích thú với màn biểu diễn của tôi.

“Cảm ơn.” Tôi mỉm cười và đặt cây ghita điện lại trên giá.

“Chắc chắn là cháu chơi rất giỏi.” Ngài Henry, quản lý cửa hàng nói, cười rạng rỡ với tôi. “Bố dưỡng cháu đã dạy cháu rất tốt.”

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng lại với ông. Tôi biết ông có ý nói thế như một lời khen ngợi. Ông ấy chắc phải quen biết bố dưỡng tôi. Tôi cũng nhớ ra ông ấy. Bố dưỡng tôi đã mua cho tôi cây đàn ghita đầu tiên ở cửa hàng này. Trước khi để mình bật khóc vì kỷ niệm, tôi xin phép cáo lui và thu dọn đồ đạc của mình. Ca làm việc của tôi đã kết thúc và đã đến lúc để tôi về nhà.

Sau công việc thế chỗ tạm thời ở Strung, tôi nhận được vào làm phục vụ bàn ở Burger Inn. Nó không phải là công việc lý tưởng dành cho ...à ờ... tình trạng của tôi, nhưng người chủ đã cho tôi một cơ hội và tôi nắm lấy nó. Rất nhiều đứa trẻ ở trường tôi lang thang ở đó sau giờ học, đặc biệt là trong suốt những buổi tối ngày thứ sáu. Về cơ bản thì tôi đã thực sự may mắn

khi tồn tại được sau những trò chơi khăm của chúng hàng ngày dành cho tôi.

Thế nhưng, sau một tuần làm việc, vận may của tôi dường như đã bỏ đi. “Ê, BG! Có muốn phục vụ yêu cầu của bọn này không, hôm nay?” Một thằng con trai tên là Don Winston gào lên gọi tôi đủ to để tất cả mọi người ở Bugar Inn quay người về hướng tôi.

Tôi hít vào thật sâu. Một. Hai. Ba.

Tôi có thể làm việc này. Dù sao thì tôi cũng đã từng vượt qua nó. Trong suốt tuần vừa qua, bọn chúng không ngừng gọi tôi là BG. Nó có nghĩa là Gái Burger. Tôi không phàn nàn. Tôi là đứa con Gái làm việc tại Burger. Và trở thành Gái Burger có nghĩa là tôi sẽ có thể giúp đỡ Meredith trang trải cho những chi phí hàng ngày của tôi.

“Ê BG!” Don Winston tiếp tục gọi. “Cô không thể đến đây nhanh hơn được hả?”

“Đợi một phút nữa thôi?” Tôi nói một cách vui vẻ. Tôi thực sự phải giữ vững biểu hiện của mình.

Một phút sau, tôi phục vụ những yêu cầu của họ.

“Ê, những cái bánh kẹp sẽ không hoàn hảo nếu không có lớp phủ, đúng không các cậu?” Don nói với phần còn lại của nhóm người ngồi quanh bàn chúng.

Những đứa con gái bên cạnh hần cười khúc khích và chớp chớp lông mi. Tôi nhận ra bọn chúng ở trường học. Một trong số chúng là Chelsea Braxton. Don cười lại với chúng một cách ranh mãnh.

Không lời cảnh báo, hần đứng dậy, đưa tay lên quá đầu tôi và đổ nước tương cà lên khắp người tôi. Tôi quá sốc nên không thể phản ứng lại được ngay lúc ấy.

“Cái quái...” Tôi bắt đầu nguyên rửa nhưng ngừng lại.

Bọn con gái cười phá lên. Rồi chúng mỉm cười với tôi ra vẻ ngây thơ, lời ra vẻ thương cảm giả tạo trên bộ mặt xinh đẹp của chúng.

“Ồ, thế tốt hơn rồi đấy!” Hần tiến lại gần tôi và thì thầm vào tai tôi. “Thế này anh sẽ ăn cô em ngon hơn.”

Giờ thì, đã quá mức chịu đựng! Tôi đã quá hoảng sợ tới mức tôi vả vào mặt hần. Bọn con gái thôi cười cợt và không tin được và những gì tôi vừa làm.

“Alice!” Quản lý của tôi gọi tôi. “Cô vừa làm gì thế hả?”

“Hần ta... quấy rối cháu!” Tôi nói, cố gắng bảo vệ chính mình.

“Không, thưa cô! Cô ta nói lời nhận xét thô tục với bọn cháu và có thái độ khiếm nhã trong việc phục vụ bàn tụi cháu.” Chelsea nói với quản lý của tôi.

Cái chết tiệt gì?

“Tôi không có!” Tôi nói giận dữ. “Tôi đã cư xử hòa nhã với mấy người và mấy người đổ xốt cà lên khắp người tôi.” Rồi tôi chỉ vào Don. “Và cậu ta quấy rối tôi.”

Nhưng quản lý của tôi đã nhìn chăm chăm vào tôi với một bên mày nhướn lên, lắc lắc đầu.

“Cô bị sa thải, Alice.” Bà ấy nói.

“Nhưng cậu ta trêu chọc cháu, Andrea.” Tôi phản đối.

“Cô biết các quy tắc rồi đấy. Cô không được phép quấy rầy khách hàng cho dù là họ quấy rối cô trước.”

Tôi thở dài. “Thôi được!”

Tôi quay lưng lại với Don Winston và lũ bạn của hắn. Tôi nghe thấy hàng loạt những tiếng khịt mũi khinh bỉ và tiếng cười khúc khích, khiến cho tôi muốn quay lại và đấm bọn chúng từng đứa một. Dù sao thì tôi cũng bị sa thải rồi.

Nhưng thay vào đó, tôi quay lại tủ đồ của mình, cởi bỏ đồng phục và lau sạch xốt cà khỏi tóc và mặt mình. Tôi biết là tôi mới vừa mất việc làm, nhưng ngay lúc này, tất cả những gì tôi muốn là được tắm vòi hoa sen thật sạch.

Tôi bước ra khỏi Burger Inn, nhìn giận dữ một lần cuối vào Don và bè đảng của hắn. Bọn chúng chỉ cười to và một đứa còn lè lưỡi ra với tôi.

Tôi không thể tin được là có những đứa trẻ như Don Winston, Chelsea Braxton và vô số bọn trong nhóm chúng có thể khiến cho ai đó bị mất đi kế sinh nhai của họ và rồi sau đó cười sung sướng.

Khi tôi vội vàng bước ra ngoài, người đầu tiên tôi nhìn thấy là một tên con trai khác ở trường học của tôi. Cậu ta là người mới trong năm học này. Tên của cậu ta là gì nhỉ? Chase gì đó? Dù sao thì tôi cũng chẳng quan tâm.

“Này, cậu biết gì không?” Cậu ta gọi tôi. Tôi quay lại để đối mặt với cậu ta. “Hôm nay có phải là một ngày tồi tệ cho mái tóc của Alice Harley không nhỉ? Hay chỉ là cậu vừa mới bước ra từ một loại gel tóc có mùi ngọt ngào?” Cậu ta hỏi, với vẻ cười đùa trong mắt.

Tôi trừng mắt lên với hắn ta. “Cút xéo ngay!” Rồi tôi sải bước rời đi.

“Này, này!!!” Cậu ta gọi với theo. “Tâm trạng tồi tệ hả? Có phải là thời kỳ cò đở trong tháng không thể?”

Tôi gửi cho cậu ta một cái trợn mắt khác nữa.

“Không phải ai cũng được may mắn như cậu đâu, Chaise...” Tôi ngừng lại, nhận ra mình không biết họ của hắn.

Cậu ta đứng đợi tôi nói tiếp. Mớ tóc mái màu nâu sẫm che phủ cả đôi mắt cậu ta. Rồi cậu ta tiến một bước về phía tôi. Tôi lùi lại một bước, lo sợ rằng hắn ta có ý định hành hung thân thể tôi. Nhưng khi cậu ta dừng lại cách tôi khoảng gần một mét, cậu ta cười toe toét. Từ chỗ cậu ta đang đứng, tôi nhận ra cậu ta cao thế nào. Cậu ta chắc chắn là cao ngang Hunter. Cậu ta cũng có cùng khổ người giống anh. Bỗng nhiên, tôi không ngăn được bản thân nghĩ tới Hunter. Nếu như có anh ở đây... có lẽ những điều này sẽ không xảy ra với tôi. Ừ thì, nếu như có, thì chúng cũng sẽ không làm tôi thấy buồn lòng chút nào. Tôi sẽ không còn cảm thấy mình không thuộc

về bất cứ đâu... tôi sẽ không cảm thấy mình không được chào đón... và cô đơn.

“Anderson.” Cậu ta thì thầm. Nét mặt cậu ta trở nên ôn hòa. “Allisson Harley, tên mình là Chaise Anderson.” Cậu ta mỉm cười với tôi rồi bỏ đi.

Tôi không quan tâm tên cậu ta là gì. Cậu ta học cùng trường với tôi, và cậu ta cũng giống như những kẻ còn lại. Cậu ta là học sinh mới... nóng bỏng và giàu có. Cậu ta ngay lập tức thích hợp với ngôi trường này. Kể từ lúc cậu ta bước ra khỏi chiếc xe Porsche màu đen của cậu ta, mặc một chiếc áo khoác với mũ trùm đầu và cặp kính mát thể thao sành điệu, cậu ta đã là Quý ngài Nổi tiếng. Tôi cũng là người nổi tiếng trong trường học. Nhưng tôi chính xác là sự đối lập với Chaise Anderson. Tôi nổi tiếng theo cái nghĩa tồi tệ khi mà tất cả những gì tôi muốn chỉ là được là con ruồi đậu ở trên bờ tường, nhỏ bé, tầm thường và không ai để ý tới.

“Mình không tin được là bọn chúng làm thế với cậu!” Denise nói một cách giận dữ khi tôi gọi điện kể cho cô ấy nghe về những gì xảy ra với tôi ở tiệm burger ấy. “Ồ, mình muốn giết bọn chúng!”

“Đừng làm bấn tay cậu, chúng nó không đáng. Bên cạnh đó... cậu biết về cái thứ khốn kiếp gọi là Quả báo rồi đấy, đúng không?” Tôi nói, cố gắng hết sức để không cảm thấy quá chán nản.

“Mình sẽ hỏi bố mình xem ông có biết ai đang muốn thuê người làm bán thời gian không. Chỉ là, nếu như mình có thể nói chuyện được với ông.” Cô ấy thở dài chua chát. “Ông ấy đang bận rộn quan tâm tới một vài vấn đề của gia đình.”

Tôi nghe thấy sự lo lắng trong giọng cô ấy. “Mọi thứ ổn cả chứ?”

“Ừ, chỉ là vài vấn đề cá nhân thôi. Ông ấy đang giải quyết vài chuyện liên quan tới gia sản của gia đình với một người bên thông gia và theo dõi việc liên quan tới một ngôi nhà bên hồ. Chẳng có gì trong chúng liên quan tới tớ cả.” Cô ấy nói. “Dù sao thì, tớ phải đi đây.”

Sau khi nói chuyện với Denise, tôi lấy cuốn nhật ký của mình ra khỏi ngăn kéo bàn. Với một trái tim nặng trĩu, tôi viết về những điều đã xảy ra trong cả ngày hôm nay. Sự giận dữ mà tôi dành cho Don Winston và bạn bè hằn quay trở lại với tôi. Tôi cố gắng bình tĩnh và suy nghĩ khách quan lên. Nhưng mỗi khi tôi viết lên cuốn nhật ký của mình, biết rằng những gì tôi viết ra nghĩa là những gì Hunter sẽ đọc một ngày nào đó... tôi không ngăn được bản thân phải thành thật về tất cả những gì tôi cảm thấy. Với Hunter, tôi có thể nói ra mọi thứ và anh sẽ không bao giờ phán xét tôi. Tôi có thể yếu đuối và tôi biết anh sẽ luôn luôn mạnh mẽ thay cho tôi.

Tôi nhắm mắt lại một lúc. Một giọt nước mắt rơi ra từ mắt phải tôi, lăn tròn xuống một bên mặt, nơi gần với vết sẹo. Tôi không ước ao điều gì ngoài một điều là Hunter trở về bên tôi. Tôi không muốn phải tưởng tượng ra anh đang ngồi cạnh tôi thêm chút nào nữa. Tôi muốn anh ấy là thực.

o O o

Ngày hôm sau, tôi đang ngồi trong thư viện làm trước bài về nhà của mình. Tôi vẫn phải đi kiểm việc làm sau giờ học.

“Chà, chà... không phải là Công chúa nhạc Rock đây sao.” Tôi nghe thấy ai đó hỏi bên cạnh mình.

Tôi không cần phải nhìn cũng biết đấy là ai. Không thể làm lẫn, thói quen mới của Chaise Anderson là làm cho ngày của tôi trở nên tồi tệ.

“Ồ làm ơn, có vô số người tốt số xứng đáng hơn để có được sự chú ý của cậu ngày hôm nay, Ngài Anderson.” Tôi nói, không buồn nhìn lên cậu ta.

“Mình không chú ý tới những người ấy. Họ không thu hút bằng cậu.” Cậu ta nói với giọng kiêu ngạo.

Tôi quay ra trừng mắt lên với hắn. Nhưng hắn chỉ cười toe toét với tôi và nói, “Cậu thật đáng yêu, cậu biết đấy.” Cậu ta đang mặc một chiếc áo len dài tay có mũ choàng màu xám. Tôi không ngăn được tự hỏi, Có vấn đề gì với mấy cái mũ trùm đầu thế?

“Tôi không biết cơ đấy. Lần cuối cùng kiểm tra, tôi nhìn thật khủng khiếp.” Tôi nói, đảo tròn mắt.

“Thôi nào, một anh chàng phải làm gì để có được sự chú ý từ cậu?”

“Ồ, thôi được rồi, tôi có để ý tới cậu.” Tôi nói khô khốc. “Tôi để ý thấy cậu đang làm phiền thời gian rảnh rỗi của tôi để làm bài tập về nhà và tôi bị quấy rầy bởi cậu.”

Một nhóm những cô nàng đi ngang qua phía trước chúng tôi và tôi nghe thấy họ cười khúc khích. Tôi liếc nhìn họ và thấy được họ đang nhìn mơ màng vào Chaise. Dĩ nhiên rồi. Từ khi cậu ta chuyển tới đây, cậu ta trở thành đối tượng trong trí tưởng tượng của nhiều cô gái. Tôi không ngăn được mình đảo tròn mắt khi nghĩ về điều ấy.

“Thấy không?” Tôi nói. “Những cô gái kia kìa. Họ muốn có sự chú ý của cậu. Họ muốn cậu nói chuyện với họ. Chẳng có điều gì cậu nói với họ có thể làm phiền họ cả. Trong khi đó với tôi... chỉ riêng âm thanh của hơi thở cậu khi hít vào thôi cũng làm tôi thấy phiền. Cậu không thể chỉ là bỏ đi... hít thở ở đâu đó khác hay sao?”

Cậu ta lắc đầu. “Không. Mình thấy thoải mái với chính mình. Ngay tại đây, bên cạnh cậu.”

Tôi rên rỉ với tâm trạng thất vọng. “Cậu muốn gì, Chaise Anderson? Cậu thực sự tuyệt vọng tới mức muốn làm cho cuộc sống của ai đó trở thành địa ngục à?”

“Cậu thấy... thế đấy. Tôi muốn thay đổi quan điểm này của cậu về tôi.” Cậu ta nói một cách nghiêm túc. “Mình không tồi tệ như thế, nếu như cậu cho mình một cơ hội, Alice.”

Tôi lắc đầu. “Để làm gì?” Tôi đóng mạnh sách mình vào, thu dọn đồ đạc và chuẩn bị rời đi.

“Tiệm sách Alibri.” Cậu ấy nói.

Tôi quay lại với cậu ta và nhướn một bên mày lên.

“Cô mình sở hữu nơi ấy.” Cậu ta nói.

“Chúc mừng” Tôi nói châm biếm và quay người bỏ đi.

“Họ cần một phụ tá.” Cậu ta gọi theo tôi.

Tôi quay lại nhìn cậu ta. “Gì cơ?”

Cậu ta nhún vai. “Mình biết cậu mất việc làm ở Burger Inn. Cô mình đang tìm kiếm một phụ tá bán thời gian cho tiệm sách.”

“Và?”

“Cậu có thể muốn gọi điện cho cô ấy.” Cậu ta nói, mỉm cười. Cậu ta lấy ra một danh thiếp từ túi áo và đưa nó cho tôi.

“Và đổi lại là?” tôi hỏi

Cậu ta lắc đầu. “Mình sẽ muốn nói là một cuộc hẹn. Nhưng mình có cảm giác là dù sao thì cậu cũng sẽ nói không. Nên mình đành nói rằng, không gì cả. Không đổi lại gì. Chỉ là... mình muốn giúp cậu. Nếu cậu... sẽ xem xét lời đề nghị giúp đỡ.”

Tôi chăm chăm nhìn cậu ta nghi ngờ. Tôi đã từng bị chơi khăm. Nó xảy ra gần như mỗi ngày trong cuộc đời tôi. Nhưng cái nhìn trên mặt Chaise ấm áp và cậu ta mỉm cười vẻ thành thật. Tôi nhận tấm danh thiếp từ cậu ta. “Nghiêm túc chứ? Không có điều kiện gì?”

Cậu ta gật đầu.

Tôi nhìn chăm chú vào tấm danh thiếp trước mặt mình rồi lầm bầm, “Cảm ơn.”

Cậu ta mỉm cười. “Mình thực sự không xấu xa như thế nếu như cậu sẵn sàng tìm hiểu về mình.”

“Cho dù nó có thật là như thế, tôi nghi ngờ là mình sẽ thấy hứng thú.” Tôi nói. “Nhưng nếu như cậu thực sự nghiêm túc về việc muốn giúp đỡ mình, vậy thì, cảm ơn.”

Tôi gọi tới số điện thoại Chaise đưa cho. Tôi biết cô cậu ta, cô Bailey. Mẹ tôi đã từng mua cho tôi những quyển sách từ tiệm sách của cô ấy từ khi tôi còn là một cô bé. Cô ấy đã vui vẻ khi tôi gọi cho cô ấy và ngay lập tức tiếp tục nói với tôi về khoản lương cơ bản cô ấy đưa ra cho một công việc bán thời gian. Tôi chỉ cần tới đó mỗi ngày sau giờ học và đóng cửa tiệm lúc 10 giờ tối. Cô ấy nói rằng tôi có thể làm bài tập ở nhà của mình tại cửa hàng trong lúc trông coi cửa tiệm. Trong suốt kỳ kiểm tra, chúng tôi có thể bàn bạc thêm về lịch làm việc. Tôi đã vô cùng hạnh phúc về lời đề nghị ấy. Cô ấy sẽ trả cho tôi cao hơn mức lương tôi đã nhận được từ Burger Inn. Mức độ công việc cũng sáng sủa hơn và tôi có thể đọc bao nhiêu sách mình muốn.

Trước khi đi ngủ, tôi viết vào nhật ký như tôi có thể kể cho nghe với người có ý định đọc nó một ngày nào đấy.

Hunter yêu dấu,

Hôm nay, em nhận được việc làm mới ở Alibri. Nó thật hoàn hảo. Em không phải làm phục vụ bàn nữa. Cuộc sống của em sẽ không phải là một rạp xiếc mỗi ngày nữa. Em thấy khả quan rằng em không phải nhìn thấy bọn trẻ ở trường nhiều và bị sấm soi bởi chúng trong những ngày bình thường trong khi cố gắng bản thân không đánh lại chúng bằng một cái chảo rán.

Em chắc chắn việc phải chạm trán với những đứa trẻ đó ngoài trường học giờ sẽ hạn chế. Nay, không nhiều trong số chúng đủ thông minh tới mức thường xuyên tới một tiệm sách, đúng không?

Em ước gì anh ở đây. Em ước mình có thể quay lại khu vườn của chúng ta... và nhìn ngắm những con thiên nga và đàn đom đóm. Kể từ khi anh ra đi, em không bao giờ có can đảm quay lại đó. Em biết em sẽ chỉ khóc thảm thiết và nhớ anh mỗi phút giây.

Em hy vọng anh ổn. Đã một thời gian dài em không nghe được tin tức gì từ anh. Nó đã là... một năm rưỡi rồi. Cuốn nhật ký của em ngày càng dày hơn lên. Anh sẽ cần nhiều thời gian để đọc được hết nó.

Em nhớ anh.

Tôi thấy mình muốn bật khóc. Khi tôi tắt đèn đi vào đêm đó, tôi tự hỏi liệu Hunter vẫn còn mong đợi đọc cuốn nhật ký của mình, giống như tôi vẫn luôn mong đợi được viết cho anh mỗi ngày.

Mỗi ngày, sau giờ học tôi sẽ ngay lập tức tới Alibri. Đó không phải là công việc khó khăn lắm. Khi tôi không phải làm bài tập về nhà, tôi sẽ phủi bụi những giá sách và đảm bảo những cuốn sách được sắp xếp đúng vị trí của chúng, như thế sẽ dễ dàng hơn cho tôi hoặc nhân viên khác trong việc xác định chủ đề.

Trong suốt một tuần kể từ khi tôi làm việc ở đó, tôi không có bất kỳ cuộc chạm trán nào với bất cứ ai từ trường học, điều này khiến tôi thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. Chắc chắn rồi, chúng vẫn có những lời bình luận hiểm ác dành cho tôi ở trường học như khi tôi từng bị gọi là đồ sâu bọ không đáng được ở đó. Chúng đã nói điều đó với tôi một năm rưỡi nay rồi, và đoán xem? Tôi vẫn ở lại trường, và nhận được điểm số tốt hơn bất cứ ai trong số chúng. Tôi không thể chờ đợi tới khi tốt nghiệp rồi tôi có thể bắt đầu một cuộc sống mới ở đại học. Nhận được công việc trong tiệm sách khiến cho việc chịu đựng cuộc sống của tôi dễ dàng hơn cho tới khi tôi có thể ra khỏi thị trấn này.

Một ngày, khi tôi đang sắp xếp lại vài quyển sách không ở đúng vị trí của chúng trên giá, tôi thấy Chaise Anderson đang tìm kiếm một vài cuốn sách.

“Cậu đang làm gì ở đây thế?” Tôi hỏi một cách khô khốc.

“Nó không rõ ràng hay sao? Mình đang lấy một cuốn sách hay để đọc.” Cậu ta trả lời cộc lốc.

Tôi đảo tròn mắt. “Thật á? Mình không biết là cậu có thể đọc đấy?”

Cậu ta cười tự mãn nhưng không nói gì cả.

Tôi cố với tới giá sách ngay cạnh Chaise nhưng dừng lại khi nhận ra cậu ta không có ý di chuyển một phân nào để cho tôi có không gian.

“Xin lỗi, cậu có phiền không?”

Vẫn thế, cậu ta không hề nhúc nhích. “Đây là giá sách của tôi.”

Tôi thở dài thất vọng. “Cậu có thể tìm một giá sách khác hay là ít nhất di chuyển một ít

không? Tôi chỉ cần đặt cuốn sách này lên chỗ của nó thôi.”

Cậu ta mỉm cười với tôi và di chuyển chỉ một xíu, không tạo thêm chút khoảng trống nào cho tôi cả. Trả lại cuốn sách lại chỗ cũ có nghĩa là tôi sẽ phải đứng cách hẳn khoảng chục cm. Quá gần, tôi còn có thể ngửi thấy rõ mùi nước thơm cạo râu của cậu ta.

“Xin cứ tự nhiên.” Cậu ta ranh mãnh nói.

“Tôi sẽ đẩy cậu ra, Chaise Anderson, nếu tôi cần phải làm thế. Tôi muốn đóng cửa sớm tối nay.” Tôi hiểm soát để nói một cách gai góc.

Cậu ta nhướn một bên mày lên. “Tôi thách cậu đấy.”

“Tuyệt!” Tôi đưa tay mình ra và đẩy nhanh vào ngực cậu ta. Nhưng cậu ta đã nhanh hơn tôi. Thay vào đó, cậu ta nắm lấy tay tôi và kéo tôi lại phía cậu.

Tôi quá sốc để phản ứng lại. Tôi đánh rơi hết sổ sách tôi đang cầm. Cánh tay tôi bị nắm giữ trong đôi bàn tay Chaise và ngực cậu ta.

Tôi nghe thấy tiếng chuông cửa rung, báo cho biết rằng ai đó đang bước vào tiệm sách. Nhưng tôi bất lực không thể giúp khách hàng mới, Chaise đã bẫy được tôi đúng nơi cậu ta muốn.

“Cậu có sợ mình không, Alice?” Cậu ta hỏi trong một lời thì thầm.

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu. “Tôi không sợ cậu. Tôi ghét cậu!” Tôi nói dưới hơi thở.

Đôi mắt cậu ta chiếu ra ánh sáng yếu ớt và làm tôi nghĩ tới một con quỷ trá hình bên dưới vầng hào quang.

“Có lẽ mình có thể thay đổi suy nghĩ của cậu.” Cậu ta thì thầm đen tối. Và trước khi tôi có thể nhận ra cậu ta đang định làm gì, cậu ta cúi đầu tới trước và đôi môi cậu ta bao phủ môi tôi trong một nụ hôn nhẹ nhàng.

Sau khi cậu ta nhấc mặt lên, phải mất một phút tôi mới trấn tĩnh lại được. Đôi mắt cậu ta nháy múa, và cậu ta vẫn chưa thả tôi ra. Cậu ta chỉ nhìn chăm chú vào tôi trong đôi mắt xám nổi bật của cậu ta.

Cuối cùng, tôi tìm thấy sức mạnh để đầu cậu ta ra hết sức có thể. Trên thực tế cậu ta thành công giật mình lùi lại. Tôi chùi đôi môi mình bằng những ngón tay mình và tôi nghe thấy tiếng chuông cửa rung một lần nữa, cho biết rằng một vị khách khác cần đến sự trợ giúp của tôi.

Tôi quá nổi điên khi cậu ta đã lợi dụng tình thế như vậy, và tôi tát mạnh vào mặt cậu ta. Đầu tiên cậu ta chết lặng người rồi sau đó tôi thấy biểu hiện giận dữ bắt đầu lộ ra trên mặt cậu.

“Chà, cậu đã thành công trong việc thay đổi suy nghĩ của tôi về việc ghét cậu. Chúc mừng! Bây giờ, tôi ghê tởm cậu!” Tôi nói giận dữ.

Tôi sai chân ra xa khỏi cậu ta, không quan tâm rằng mình đã để lại một đồng sách trên sàn nhà. Tôi nhìn lướt qua những giá sách khác để kiểm tra những khách hàng đã bước vào, nhưng tôi phát hiện ra rằng chỉ có Chaise và tôi trong tiệm sách, nghĩa là bất cứ ai bước vào tiệm với

tiếng chuông kêu lần đầu đã rời đi trong tiếng chuông lần thứ hai tôi nghe thấy.

Tôi đi tới quầy thanh toán để kiểm tra máy tính tiền, đảm bảo rằng nó vẫn được khóa. Có vẻ như không có gì bị mất, và bên cạnh đó, ai lại đi ăn cắp một cuốn sách? Vì vậy tôi thở ra nhẹ nhõm. Tôi thực sự không đủ khả năng chi trả cho những vụ ăn cắp vặt trong cửa hàng như thế.

Chaise bước tới quầy thanh toán. Tôi trừng mắt lên nhìn cậu ta một cách chết chóc. Cậu ta nhìn choáng váng. Đây chắc chắn là lần đầu tiên cậu ta hôn trộm ai đó và bị ăn tát vì thế. Cậu ta chắc chắn tự tin về vẻ bề ngoài và khả năng hôn hít của mình. Rõ ràng là cậu ta chưa từng bị cô gái nào từ chối ... thậm chí là bởi những cô nàng xinh đẹp đi nữa. Chắc phải là địa ngục đối với cậu ta khi bị từ chối bởi tôi... một đứa con gái mặt sẹo bị mọi người gọi là quái vật.

“Chỉ bởi vì cậu giới thiệu cho tôi công việc này không có nghĩa là cậu có quyền... quấy rối tôi.” Tôi nói với một vẻ mặt giận dữ.

Cậu ta hít một hơi thở sâu. Cậu ta có vẻ như muốn nói điều gì đó nhưng rồi quyết định không làm thế. Cậu ta lắc đầu về hoài nghi rồi quay người bỏ đi.

Tôi cố gắng cả tối để tập trung vào công việc của mình. Thật may mắn, không có nhiều khách tới cửa hàng lắm. Tôi không ở trong tâm trạng để đưa ra bộ mặt chào đón và giả vờ rằng mọi thứ đều ổn.

Tôi đóng cửa hàng đúng 10 giờ tối. Tiệm sách ở cách nhà tôi vài khu nhà. Những con đường dẫn tới nhà tôi không được chiếu sáng tốt lắm nhưng tôi vẫn thường đi bộ một mình về mỗi tối. Tôi làm thế ngay cả khi hồi còn làm việc ở tiệm burger. Chỉ có sự khác biệt là Burger Inn ở trung tâm thị trấn và những con đường dẫn về nhà tôi từ đó có nhiều người đi lại hơn cho dù là vào lúc tối muộn.

Nhưng tôi không thấy sợ. Tôi đã trải qua những điều tệ hơn là cướp vặt. Và bên cạnh đó, thực tế là tôi đâu có ăn diện, ai lại muốn cướp vặt tôi chứ?

Khi tới một góc rẽ, một chiếc Porsche màu đen đã ở bên cạnh đường. Động cơ đang bật, nhưng màu của những cửa sổ của nó quá tối, tôi không thể nhìn ra ai đang ở bên trong. Khi tôi rẽ ở một góc khác, chiếc xe đi mất, quá nhiều cho sự nhẽ nhõm của tôi. Tôi đã sợ rằng ai đó ở trường quyết định đẩy sự chơi khăm của họ lên một mức độ khác. Hoặc là tệ hơn, nếu Chaise quyết định đợi tôi ra ngoài tiệm sách của cô cậu ta rồi cậu ta có thể quấy rối lại tôi thì sao?

Khi tôi bước lên cửa nhà mình, tôi nghe thấy tiếng một chiếc xe ô tô vượt qua. Tôi quay người và nhìn thấy chiếc xe Porsche màu đen giống như cái tôi đã nhìn thấy lúc trước. Nó lái vượt qua nhà tôi rất chậm rãi. Trái tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi ngay lập tức tra chìa khóa vào cửa. Cánh cửa không mở ra. Tôi nhìn vào đôi bàn tay mình trong sợ hãi và tôi nhận ra mình đã dùng sai chìa.

Cút thật!

Chiếc xe đã dừng lại vài mét từ chỗ nhà tôi và tôi thấy sợ hãi. Tôi có cảm giác rằng dù ai đang lái chiếc xe thì họ đang nhìn vào tôi. Tôi lấy ra một chiếc chìa khóa khác và ngay trước khi tôi có thể cắm nó vào ổ, cánh cửa mở ra.

“Alice!” Meredith chào đón tôi.

“Dì ở nhà!” Tôi không thể hạnh phúc và nhẹ nhõm hơn khi thấy dì ấy.

“Cháu ổn chứ?” Dì ấy hỏi, nhận ra rằng mặt tôi đã ửng đỏ hết lên.

Tôi quay người nhìn lại con đường, nhưng chiếc xe đã bỏ đi. Tôi gật đầu. Tôi không muốn nói với Meredith về chiếc xe. Nó có thể chẳng là gì cả và tôi không muốn làm dì lo lắng. Tôi chắc chắn rằng nếu tôi nói với dì về chuyện này, dì sẽ bắt tôi phải bỏ việc và tôi thì cần tiền cho trường đại học.

“Cháu đã ăn gì chưa?” Dì ấy hỏi khi tôi bước vào trong nhà.

“Rồi ạ. Nhưng cháu vẫn thấy đói.” Tôi trả lời. Sự quấy rối của Chaise và nỗi sợ hãi về chiếc xe thực sự làm tiêu hết bữa tối của tôi.

“Dì sẽ hâm nóng món lasagna.” Dì ấy nói.

Tôi ngồi lên ghế cạnh quầy và nhìn Meredith chuẩn bị thức ăn. Dì ấy kể với tôi về ngày làm việc của dì, và tôi kể với dì về ngày của tôi, bỏ qua phần nói về chuyện Chaise Anderson hôn trộm tôi và có một ai đó trong chiếc xe Porsche sang trọng có thể đã lén đi theo tôi. Kể trong chiếc xe Porsche thực ra có thể chính là Chaise, kể từ khi tôi nhớ rõ rằng cậu ta có lái một chiếc Porsche màu đen tới trường. Suy nghĩ đó thực sự làm tôi thấy rùng mình lần nữa.

Một giờ sau, tôi chuẩn bị đi ngủ. Tôi muốn kể với ai đó rằng tôi ghét Chaise thế nào vì những gì cậu ta đã làm. Và tôi đã cảm thấy sợ hãi ra sao khi tôi nghĩ rằng cậu ta đã theo sau tôi khi tôi bước đi trên những con đường tối om trở về nhà.

Denise sẽ đối chất rõ ràng với Chaise nếu tôi kể với cô ấy. Và cô ấy sẽ nói với Meredith về chiếc xe. Tôi không muốn bất cứ ai phải lo lắng cho mình. Thật là vui vì có ai đó quan tâm tới, nhưng tôi phải đối mặt với hiện thực. Tôi không có một thiên thần hộ mệnh bảo vệ mình khỏi những gã kiêu căng như Chaise hoặc những tên cướp vặt đường phố. Tôi phải tự chăm lo cho chính bản thân mình và tôi không muốn ai phải lo lắng cho tôi hơn những gì họ đã làm trước đó rồi... và cả những gì họ sẽ sẵn sàng làm.

Nhưng tôi biết, nếu tôi muốn rũ bỏ những lo lắng ra khỏi ngực mình, nếu tôi có thể nói với ai đó về những lo lắng thầm kín của mình, tôi chỉ có thể nói với một người.

Vì thế, tôi mở cuốn nhật ký của mình ra và bắt đầu viết.

Hunter yêu dấu...

Chương 6

Nếu trước đây, Chaise đã làm phiền tôi, giả vờ dễ thương và trêu chọc tôi quanh trường học, thì giờ cậu ta tránh mặt tôi. Tôi vẫn có thể nhìn thấy cậu ta trong suốt giờ ăn trưa hoặc là ở quanh khu vực khi cậu ta đi chơi với vài người bạn và bỗng nhiên tôi đi ngang qua họ. Tôi không thể nhìn ra biểu hiện trên khuôn mặt cậu ta. Cậu ta có vẻ thực sự đau đớn... và thần thờ.

Tôi không phải đoán tại sao. Trên tất cả, hãy xem cô gái đã từ chối cậu ta? Tôi? Mặt sẹo? Quái vật? Tôi sẽ cá rằng cậu ta không chấp nhận rằng điều đó đã xảy ra với mình.

“Cậu có làm gì với Chaise không thế?” Một lần Denise hỏi tôi trong giờ ăn trưa. Tôi ngồi với cô ấy ở góc phía xa chỗ căng tin. Chaise ngồi ở bàn trung tâm cùng với tất cả những đứa con trai và con gái nổi tiếng khác.

Khi tôi nhìn vào Chaise, cậu ta đang nhìn chăm chăm vào tôi. Cậu ta mặc một chiếc áo khoác màu đỏ trùm lên chiếc áo len dài tay với mũ trùm đầu của cậu ta. Biểu cảm của cậu ta vẫn như hai ngày trước khi tôi nói chuyện lần cuối cùng với cậu ta ở cửa hàng. Cậu ta nhìn như cái tôi của cậu đã bị đánh cho tơi tả.

Tôi nhìn chăm chăm Denise một lúc và rồi nhún vai.

“Cậu biết đấy... suốt từ lúc cậu ta tới trường, cậu ta luôn luôn nhìn cậu. Cậu ta có vẻ như thực sự bị cậu cuốn hút.”

“Nghiêm túc chứ?” tôi hỏi Denise. “Lần gần đây cậu có nhìn vào mặt mình không thế?”

Denise đảo tròn mắt. “Có! Và mình nói rằng cậu xinh đẹp! Xinh đẹp hơn hầu hết những cô nàng trong ngôi trường này. Xinh đẹp hơn Chelsea và băng nhóm của cô ta. Và đấy là họ không có những vết sẹo mà cậu có đấy.”

“Chính xác! Mình có những vết sẹo xấu xí, chúng khiến mình xấu xí.”

Denise thở dài. “Cậu đẹp, Alice. Và khi cậu che những vết sẹo lại với mái tóc cậu như thế... không ai sẽ thực sự đoán được là cậu không hoàn hảo ở đó.” Cô ấy nói. “Chaise chắc phải nhìn thấy những gì mình nhìn thấy. Cậu không muốn cho cậu ta một cơ hội hay sao? Không phải là cậu ta đủ tử tế để giúp đỡ cậu với công việc mới ở cửa hàng của cô cậu ta? Có lẽ cậu ta thực sự thích cậu.”

Tôi lắc đầu. Thành thực mà nói, tôi không thực sự hiểu được Chaise. Tại sao cậu ta lại muốn giúp đỡ tôi? Tại sao cậu ta có thể nói cậu ta bị tôi thu hút? Và sao cậu ta có thể hôn trộm tôi như thế? Có vấn đề quái gì với cậu ta thế?

“Vẫn là về anh chàng ấy, phải không?” Denise hỏi, nhìn vào vòng cổ của tôi. “H?”

Tôi nhìn xuống sợi dây chuyền và nhớ đến Hunter. Đúng vậy. Luôn luôn là Hunter.

“Cậu không biết việc gì đã xảy ra với anh ấy.” Denise nói. “Có lẽ anh ta sẽ không quay trở lại. Anh ta đã bao giờ gọi cho cậu từ khi ra đi chưa? Gửi thư điện tử hay là thư viết tay cho cậu?”

Nếu như anh ta thực sự nghiêm túc về việc muốn cậu chờ đợi, ít nhất anh ta phải cho cậu hy vọng rằng cậu đang chờ đợi một điều gì đó chứ.”

Tôi cắn môi. Tôi ghét phải chấp nhận điều ấy, nhưng thỉnh thoảng, tôi nghĩ Denise có lý. Hunter đang ở đâu? Nếu anh ấy trải qua một đợt điều trị, hoặc là ghép mắt, thì bây giờ nó chắc lành lại rồi. Nếu như việc ấy không thành công, vậy thì anh ấy sẽ phải quay trở lại trung tâm. Và nếu như anh ấy quay lại, anh ấy sẽ gọi cho tôi, đúng không? Sau tất cả, số điện thoại liên lạc của Meredith vẫn có ở đó. Anh ấy có cách để liên hệ với tôi. Nhưng tôi không có cách nào để liên lạc với anh. Hay là anh đã từ bỏ tôi? Từ bỏ mối liên kết của chúng tôi?

“Có lẽ đã đến lúc cậu dành cho những anh chàng khác một cơ hội.” Denise nói. “Nếu Chaise thực sự nghiêm túc với cậu thì sao? Nếu cậu ta thực lòng thì sao? Cậu ta biết về những vết sẹo của cậu... và cậu ta vẫn cố gắng tiến tới với cậu. Cậu có nghĩ thế là đủ lý do để cho cậu ta... một cơ hội? Chỉ là ít nhất để hiểu hơn về cậu ta?”

“Mình không nghĩ thế, Denise.” Tôi nói. “Mình không nghĩ mình sẽ hẹn hò ngay được.”

“Cậu sẽ không.” Denise buồn bã nói. “Bởi vì cậu thậm chí chẳng cố gắng. Bởi vì bạn trai của cậu... người mà có khi chẳng bao giờ quay lại... vẫn sống trong cậu. Cậu thậm chí không cho chàng trai khác một cơ hội. Mình hy vọng cậu suy nghĩ về việc này trước khi trở nên quá muộn.”

Đêm hôm đó, tôi đóng cửa tiệm Alibri muộn mất 30 phút so với bình thường vì có những khách hàng vào mấy phút cuối. Một điều tốt là, Meredith không ở trong thị trấn đêm nay. Dì sẽ không thích khi tôi trở về nhà sau 10 giờ 15.

Khi tôi khóa cửa ra vào hai lần, tôi quay người tới góc đường và có gì đó đập vào mắt tôi. Có một người đang đứng đằng sau hòm thư ở đó. Hắn ta mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu màu xám sẫm. Hắn ta nhìn có vẻ như đang chờ đợi ai đó.

Vượt qua hắn ta, tôi bắt đầu bước nhanh hơn. Sau khi đi qua một khu nhà, tôi quay người nhìn ra phía sau. Tôi nhìn thấy gã đội mũ trùm đang bước cách xa tôi khoảng 30m. Hắn ta bước đi với tốc độ bình thường... những sải chân của hắn ta nhìn chẳng có gì khả nghi cả.

Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, tôi nói với chính mình.

Tôi lại rẽ ở góc đường. Sau vài bước chân, hắn ta cũng rẽ và đi cùng hướng với tôi. Lần này, tôi giữ bước chân nhanh hơn để gia tăng khoảng cách giữa tôi và hắn. Hắn ta không có vẻ cố gắng bước nhanh hơn. Tôi rẽ chỗ góc phố cuối dẫn về nhà mình. Tôi chạy lên hiên nhà và tra chìa khóa. Cánh cửa mở ra và tôi bước nhanh vào nhà và khóa hai lần cửa. Tôi bước tới cửa sổ và kín đáo nhìn ra ngoài. Gã đó bước qua nhà tôi, nhìn lên nhà tôi vài giây và sau đó bỏ đi. Tôi không nhìn thoáng qua được gương mặt gã, nhưng thân hình hắn có vẻ như hắn chỉ ở độ tuổi thanh thiếu niên.

Tôi biết điều đó là không thể, nhưng bỗng nhiên, tôi có cảm giác mạnh mẽ rằng đấy là Chaise. Nhưng tại sao? Tôi không ngăn được nhớ lại lần cuối cùng tôi nói chuyện với cậu ta, tôi đã tát mạnh lên mặt hắn.

Nếu... cậu ta theo tôi và tìm cơ hội để tấn công tôi thì sao? Nếu cậu ta không thể chấp nhận được thực tế là tôi từ chối cậu và cậu ta nghĩ tới việc trả thù cho thể diện của mình thì sao?

Ngày hôm sau ở trường học, Chaise vẫn như vậy. Cậu ta không bao giờ tới nói chuyện với tôi lần nào nữa. Nhưng nếu như ánh mắt của bọn con trai mà có thể giết được người, tôi chắc là đã chết rồi. Cậu là không rời mắt khỏi tôi. Theo dõi tôi. Thỉnh thoảng, thậm chí là còn nhìn chăm chăm vào tôi.

Tối hôm đó, tôi lại nhìn thấy gã kia. Hắn ta vẫn đứng ở góc đường chỗ hôm trước, Và khi tôi bắt đầu bước đi, hắn cũng bắt đầu cất bước. Trái tim tôi đập ầm ầm trong lồng ngực và tôi có thể cảm thấy cả người mình nổi hết da gà.

Tôi hít vào vài hơi thở nông và đưa tay vào túi nắm chặt bình xịt tiêu cay. Tối nay tôi đi theo lối khác mọi hôm, chỉ để xem hắn có còn theo tôi nữa không.

Sau khi đi được vài mét, tôi nhìn lại phía sau và cảm thấy mất hết can đảm, tên con trai cũng đang ở đó, nhưng hắn ta giữ khoảng cách cố định. Thỉnh thoảng, hắn bước chậm hơn để không làm rút ngắn khoảng cách giữa tôi và hắn.

Chẳng lẽ đây vẫn là một sự trùng hợp? Hay là hắn đang thực sự đi theo tôi?

Khi tôi bước lên hiên nhà mình. Tôi quay người và nhìn lại phía sau lần nữa. Tôi thấy tên con trai đứng ở góc đường cách xa tôi khoảng 30m. Hắn chỉ đứng đấy và nhìn theo tôi đi vào nhà. Ngay khi tôi đã an toàn ở bên trong, tôi lén lại gần cửa sổ, tôi thấy hắn quay người và bỏ đi.

Giờ thì, điều này thực sự làm tôi thấy sồn tóc gáy!

Tôi muốn đánh liều nói với Meredith về tên con trai ấy. Nhưng tôi biết tôi không thể. Nếu biết được những gì tôi phải trải qua, dì sẽ ngay lập tức yêu cầu tôi nghỉ việc. Và ngay bây giờ... tôi không có nhiều giải pháp. Bên cạnh đó, mới chỉ có hai ngày, và tên đó vẫn chưa tấn công tôi. Thậm chí có vẻ như hắn đợi cho tôi an toàn ở trong nhà trước khi quay người bỏ đi theo hướng khác.

Đêm tiếp theo, tôi lại thấy hắn. Lần này tôi bước chậm hơn, vẫn giữ chai xịt tiêu cay trong tầm với. Tôi nín thở và nhìn về đằng sau. Chẳng có ai ở đó. Tôi thở ra nhẹ nhõm. Lần này hắn không đi theo tôi. Có lẽ hai đêm trước chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Có lẽ tôi chỉ đang hoang tưởng. Sau tất cả, hắn có thể muốn gì từ tôi chứ?

Tôi vẫn nhìn về phía sau, tôi không thấy hắn. Tôi một mình bước đi trên những con phố hoang vắng về phía nhà mình. Lần đầu tiên trong mấy ngày nay, tôi cảm thấy thư giãn.

Tôi bước vào trong nhà và khóa cửa lại đằng sau lưng. Tôi thở liên mấy hơi một cách nhẹ nhõm. Không có ai lén đi theo tôi cả, tôi chẳng có gì phải lo lắng.

Nhưng như là đã thành thói quen, tôi không ngăn được mình rón rén lại gần cửa sổ, chỉ là để kiểm tra thôi. Tim tôi liên rớt xuống tận đầu ngón chân, tôi quên mất cách để hít thở và tất cả lông trên người tôi dựng đứng cả lên khi tôi nhìn thấy tên con trai với cái mũ trùm đầu quen thuộc bước ngang qua nhà tôi. Hắn quay người nhìn lên nhà tôi, đi chậm lại một chút... và rồi chậm chạp rời đi.

Tôi dựa người vào tường và hít thở sâu, cố gắng kiềm chế tiếng tim đập như búa nện của

mình.

Đấy là ai? Hẳn ta thực sự đi theo tôi? Tại sao?

Người dịch: June

Đêm đó khi viết nhật ký, tôi kể lại với Hunter rằng tôi đã sợ hãi thế nào khi thấy mình bị một tên con trai theo sau, lén lút theo dõi và tôi không biết hắn muốn gì. Tôi nói với Hunter rằng tôi nghi ngờ kẻ đó là Chaise, chính là người đã đánh cắp một nụ hôn từ tôi. Tôi đã sợ hãi rằng có lẽ cậu ta có kế hoạch gì đó để đáp trả lại tôi. Có lẽ cậu ta đã nổi điên lên. Có lẽ đầu óc cậu ta có vấn đề. Căn bệnh ái kỷ - quá yêu mến chính bản thân mình - là một loại rối loạn nhân cách! Ai mà biết được có cái quái gì đang diễn ra trong đầu cậu ta.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra những dòng lan man mà mình đang viết. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu như có điều gì đó xảy ra với mình, Meredith có lẽ sẽ tìm thấy nhật ký của tôi và đọc được điều này. Như thế tôi có thể chắc chắn rằng mình đã để lại đủ manh mối về những nghi ngờ của tôi. Và nếu như Chaise không phải thủ phạm, thì cậu ta sẽ phải có một chứng cứ ngoại phạm rõ ràng.

Tôi tạm ngừng việc viết lại. Có lẽ tôi chỉ đang hoang tưởng thôi. Thậm chí là điên rồ. Đúng vậy, tôi đang phát điên lên với suy nghĩ rằng Chaise Anderson đang lén lút theo dõi tôi.

Tôi thở dài và nhìn lên cuốn nhật ký trước mắt mình. Tôi thậm chí là kẻ điên khùng với ý nghĩ rằng một ngày nào đó Hunter sẽ đọc cuốn nhật ký này.

Tôi chạm lên chiếc vòng cổ của anh. Anh ấy đã nói là anh yêu tôi. Nhưng tại sao anh ấy vẫn chưa quay về với tôi? Tại sao anh ấy thậm chí cũng không liên lạc với tôi? Liệu rằng vẫn còn có hy vọng gì cho tôi và Hunter?

Ngày hôm sau vẫn diễn ra như thường lệ. Những hành lang vẫn đầy nhưng tiếng rì rầm về tôi khi tôi đi tới tủ đồ của mình, những đứa con gái vẫn đưa ra những lời nhận xét ác ý để sỉ nhục tôi khi tôi đi qua chúng trong suốt giờ ăn trưa. Denise và tôi vẫn ngồi ở góc phía xa giống như một nhóm bị xã hội ruồng bỏ.

“Chaise không tới trường hôm nay.” Denise nói.

Tôi nhìn cô ấy khó hiểu rồi cười toe toe chọc. “Được rồi... đấy là giới hạn của sự ám ảnh”

“Không, ngốc ạ!” Cô ấy cười khúc khích. “Mình phần nào thấy nhớ việc theo dõi cậu ta nhìn cậu. Nó thực sự thú vị.”

Tôi đảo tròn mắt. “Lần cuối cùng nhé Denise, cậu ta không bị thu hút bởi mình. Nếu như cậu ta như thế... nó có thể là cho những lý do đáng sợ.” Tôi gần như rùng mình với suy nghĩ về tên con trai, kẻ mà tôi nghi ngờ là đang đi theo mình mỗi tối khi tôi đi về nhà sau khi làm việc. Trông hắn ta có vẻ có cùng cân nặng và hình dáng với Chaise. Nếu đấy là Chaise... vậy thì tôi sẽ thực sự thấy sợ hãi với những ý định của cậu ta... đặc biệt là từ khi tôi tát vào mặt cậu và làm bầm dập cái tôi cá nhân của cậu.

Tối hôm đó, tôi lại đóng cửa hàng rất muộn. Tôi không thường xuyên thấy khó chịu với những người mua hàng vào những phút cuối. Điều đó là tốt cho công việc kinh doanh. Nhưng

như thế là họ đã khiến cho việc đi bộ về nhà của tôi nguy hiểm hơn một chút. Những con đường về nhà tôi lúc 9 giờ tối vẫn còn đông người. Nói một cách khác, là an toàn. Tuy nhiên, sau 10 giờ, nó gần như là hoang vắng, với lưu ý rằng bạn thực tế nên cẩn thận với những người bước xung quanh bạn... đặc biệt là những người thường xuyên đi theo bạn, làm ra vẻ như đang giữ khoảng cách với bạn.

Tôi nhìn quanh con đường trước khi bắt đầu trở về nhà. Không có ai ở đây. Một hoặc hai chiếc xe ô tô băng ngang qua nhưng tôi không nhìn thấy tên con trai có mũ trùm đầu, kẻ đã ẩn nấp trong bóng tối mấy đêm trước.

Tôi bước qua hai khu nhà trong an toàn. Tuy nhiên, khi tôi rẽ ở góc đường, tôi nhìn thấy có hai người con trai đang tựa người vào cột đèn. Họ mặc những bộ quần áo tồi tàn và nhìn có vẻ như họ là người nghiện hút. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Không có cách nào để đi ngang qua họ và giả vờ là tôi không nhìn thấy họ. Đã quá muộn để băng qua đường và đi theo một lối khác hoặc quay trở lại. Nó sẽ thể hiện rõ ràng là tôi đang lẩn tránh họ, và có điều gì đó nói với tôi rằng, thậm chí họ sẽ chú ý tới tôi nhiều hơn nếu tôi làm thế.

Họ đang đứng chặn lối đi trên vỉa hè. Tôi bình tĩnh bước tránh đường họ và bước qua họ, không gây ra một tiếng động, thậm chí là không thở, cầu nguyện rằng họ sẽ không để ý tới tôi.

Tôi kiểm soát bản thân bước xa được 2 hay là 3 bước khi tôi nghe thấy ai đó hỏi. “Một cô nàng xinh đẹp làm gì ở đây vào giờ này thế nhỉ?”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân họ phía sau tôi. Tôi gia tăng tốc độ bước đi của mình, cố gắng giữ bình tĩnh, lặng lẽ với tới chai xịt hơi cay của mình.

“Này, bọn này đang nói với cô em đấy!” Tôi cảm thấy ai đó túm lấy cánh tay mình và kéo tôi lại.

“Làm ơn!” Tôi kiểm soát bản thân để nói. “Tôi chỉ bước ngang qua thôi. Tôi cần phải về nhà.”

Tôi nhìn vào khuôn mặt họ. Họ trông già hơn tôi và người họ đang bốc mùi lên.

“Thôi nào. Chắc chắn là cô em có thể rồi rã vài giờ để vui vẻ đấy.”

Tôi lắc đầu. “Xin lỗi, tôi phải đi.” Tôi giật mạnh cánh tay ra và cố gắng thoát khỏi chúng.

Nhưng gã kia ngay lập tức túm lấy tay tôi trở lại. “Không vội thế chứ!” Hắn nói. Cả hai bọn chúng chặn đường tôi và nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Ái chà! Một cô nàng ưa nhìn đây!” Một tên nói.

“Không phải là bọn này may mắn chứ hả?” Tên kia cười khoái chí một cách hiểm ác.

“Làm ơn! Tôi không muốn gặp rắc rối.” Tôi nói. “Tôi cần phải về nhà. Hãy để tôi đi.”

“Tại sao bọn này phải làm thế? Nhìn xem, cô em thật nóng bỏng... và cô độc.” Một tên nói, bước lại gần tôi và kéo tôi lại gần hắn.

Tôi phản kháng theo bản năng. Tôi giơ tay lên, nắm chặt chai xịt hơi cay, và bắt đầu xịt vào mặt hắn. Hắn thả tôi ra, tạo cho tôi khoảng thời gian để đẩy hắn ra xa, tìm ra khoảng trống nhỏ

tôi cần để trốn thoát.

Tôi cầu Chúa rằng tôi có thể về nhà an toàn. Tôi cầu nguyện rằng họ không phải là những kẻ chạy nhanh. Trong từng giây cuộc đời mình, tôi ước rằng tôi có một thiên thần hộ mệnh, người sẽ bảo vệ tôi và cứu giúp tôi khỏi sự bất hạnh chắc chắn đang đổ xuống này.

“Con quỷ cái!” Tôi nghe thấy bọn chúng chửi rủa. “Mày sẽ phải trả giá cho điều này!”

Tôi nghe thấy tiếng bọn chúng đuổi chạy sau tôi. Thật không may, sai chân của chúng dài hơn tôi và chúng đã rút ngắn khoảng cách lại chỉ sau vài giây. Tôi cảm thấy kẻ nào đó túm lấy áo khoác mình, và rồi là tới cánh tay tôi.

“Giúp với!” Tôi gào to nhất có thể. Tôi chiến đầu để thoát ra khỏi chúng, nhưng chúng có hai tên mà tôi thì chỉ có một mình. Và chúng cao to, khỏe mạnh hơn tôi. Tôi vung tay lên theo mọi hướng, cố gắng xịt bình hơi cay vào chúng lần nữa, nhưng một tên nắm được tay tôi và bình xịt hơi. Vũ khí tự vệ duy nhất của tôi giờ chỉ còn là gào hét.

Tôi nhớ ra tên con trai đi theo tôi hàng đêm. Tôi không bao giờ nghĩ rằng có thể xảy ra điều này, nhưng không hiểu sao tôi đã ước hắn đi theo tôi tối nay. Ít ra thì... hắn có thể có những ý định tốt và hắn đã có thể giúp tôi. Hoặc những tên này sẽ không dám làm đau tôi nếu chúng thấy còn có ai khác ở quanh làm chứng cho những gì chúng làm hoặc là có thể tới trợ giúp tôi.

“Giúp với!” Tôi không từ bỏ việc la hét. Chúng kéo tôi lại gần chúng, quật cánh tay tôi lại. Tôi ghì người lại và ngồi xổm xuống đường, gây ra chút khó khăn cho chúng trong việc lôi kéo tôi. Tôi sẽ cố gắng làm bất cứ gì chỉ để cho chúng không thể mang tôi đi tới nơi chúng có ý định kết liễu tôi.

Bỗng nhiên, tôi thấy một ánh sáng chói mắt và rồi tôi nghe thấy tiếng rít của lốp xe. Một chiếc xe dừng lại ngay gần chỗ tôi và bọn chúng.

“Cứu với!” Tôi gào lên một lần nữa.

Một trong những tên tấn công tôi bị kéo về phía sau bởi một lực mạnh mẽ và điều tiếp theo tôi nhìn thấy là thân hình của hắn ngã xuống mặt đất. Khi hắn cố gắng để đứng lên, tên còn lại thả tôi ra và tiến tới người tấn công bọn chúng.

Tôi được tự do. Đó là lúc tôi nhìn vào người tới giúp đỡ tôi. Anh ta quay lưng lại phía tôi, đầu anh ta ẩn dưới chiếc mũ trùm màu xám, nhưng tôi không thể nhìn lầm được. Tôi biết đây là hắn ta, tên con trai đã đi theo tôi. Người mà tôi gọi là kẻ bám đuôi tôi. Lần này hắn lái chiếc xe Porche màu đen. Hắn ta đánh lại những kẻ tấn công tôi hầu như dễ dàng.

Tôi quay người túm lấy túi của mình và bắt đầu bỏ chạy. Tôi nghe thấy một tiếng cào xước khô khốc. Tôi đứng lại và nhìn lại đằng sau mình và thấy một trong những tên kia giờ đang nằm gục dưới đất. Nhưng tên còn lại có một con dao trong tay hắn và hắn có ý định cào xước mũi chiếc xe của người giải cứu tôi.

“Chó chết!” Tôi nghe thấy ai đó chửi thề. Đây có thể là của người cứu nguy cho tôi khi anh ta nhìn thấy điều gã kia gây ra cho chiếc Porsche. Anh ta tiếp tục tiến tới tên tấn công tôi và tôi thấy hoảng sợ. Tôi làm điều duy nhất tôi nghĩ là khôn ngoan lúc ấy. Tôi bỏ chạy.

Tôi chạy không ngoái đầu lại. Tôi bỏ chạy mà không kiểm tra xem nếu tên con trai giúp đỡ tôi có thể vượt qua trận ẩu đả mà không bị tổn thương hay không. Tôi thậm chí không dừng lại đợi cậu ta kết thúc trận đánh để tôi có thể cảm ơn cậu ta. Tôi đã quá sợ hãi. Tôi không có thời gian để suy nghĩ thấu đáo. Tôi chỉ làm điều tôi nghĩ rằng sẽ cứu sống mình... hoặc là sự trong trắng của mình, hoặc là cả hai, phụ thuộc vào điều mà mấy kẻ điên rồ kia đã có kế hoạch dành cho tôi.

Chỉ tới khi tôi đã an toàn ở trong nhà mình tôi mới nhận ra bản thân không thật sự đang hít thở bình thường. Tôi khóa hai lần cánh cửa. Rồi tôi bật tất cả các bóng đèn lên và kiểm tra xem các cửa sổ cũng được khóa hay không. Khi tôi lên nhìn qua cửa sổ đằng trước, tôi thấy một chiếc Porsche màu đèn lốt qua. Nó đi chậm lại phía trước nhà tôi rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết là cậu ta đã vượt qua trận ẩu đả đó, còn sống và đủ khỏe mạnh để lái được xe như vậy.

Tôi nằm xuống trường kỷ và ôm lấy mình. Tôi thấy biết ơn vì Meredith vẫn không có ở nhà. Dì ấy sẽ hoảng loạn và tôi chắc chắn dì sẽ bắt tôi bỏ việc và đảm bảo tôi sẽ không bao giờ phải ở nhà một mình nữa.

Khi dòng nước mắt lắng đi, tôi nhớ lại những chuyện đã xảy ra một lần nữa. Tôi nhớ đêm đầu tiên tôi nhìn thấy chiếc xe ô tô đó. Tôi bước qua nó, và tôi biết rằng động cơ vẫn đang hoạt động và ai đó ở bên trong. Sau đó tôi bước đi trên những con phố, chiếc xe đã ở đó cho tới khi tôi an toàn về nhà. Rồi những ngày tiếp theo, người con trai với mũ trùm đầu đã đi theo tôi, giữ khoảng cách của anh ta, nhưng giờ thì... tôi không ngăn được suy nghĩ rằng cậu ta đang canh chừng cho tôi... đảm bảo rằng tôi sẽ trở về nhà được an toàn, biết rằng tôi sẽ phải đi bộ một mình trên những con phố.

Chaise.

Tôi gần như chắc chắn đó là cậu ta. Cùng chiều cao, cùng thân hình... cùng chiếc xe Porsche màu đen cậu ta hay lái tới trường. Có phải là cậu ta đang thực sự canh chừng cho tôi? Có phải là cậu ta thực sự bị tôi thu hút cho dù là tôi đã chối bỏ cậu ta, cậu ta vẫn đảm bảo tôi sẽ được an toàn? Cậu ta đã bảo vệ tôi cho dù tôi đã làm rõ rằng tôi không muốn cậu ta, không cần cậu ta? Rằng tôi sẽ ổn với chính bản thân mình? Rằng tôi không cần ai đó bảo vệ tôi? Hoặc là tới để giải cứu tôi khi tôi đối mặt với nguy hiểm?

Những giọt nước mắt lăn xuống hai bên má. Bất cứ điều gì cậu ta đã làm với tôi... tôi nợ cậu ta mạng sống của mình. Và tôi sẽ luôn luôn biết ơn cậu ta vì đã ở đó... bảo vệ tôi... cậu ta đã cứu tôi... cậu ta mạo hiểm mạng sống của mình chỉ để đảm bảo cho tôi được an toàn.

Tôi thấy có lỗi về cách mà tôi đã đối xử với cậu ấy. Tôi không biết tại sao cậu ấy làm thế. Nhưng tôi sẽ luôn luôn biết ơn rằng cậu ta đã ở đó tới nay, rằng cậu ta đã ở đó mỗi tối để chăm lo cho tôi.

Tôi đã đánh giá thấp sự nguy hiểm xung quanh mình. Tôi đã nghĩ không còn có gì tồi tệ hơn nữa sẽ đến với mình sau đêm tôi mất bố mẹ. Tôi đã nghĩ tôi không cần đến người bảo vệ. Nhưng Chúa biết là tôi cần! Và cho dù tôi không biết điều đó, nhưng sau tất cả tôi nhận ra rằng

mình thực sự có một Thiên thần Hộ mệnh. Và nhờ cậu ấy, tối nay tôi đã về nhà an toàn.

o O o

Ngày hôm sau ở trường học, tôi khá trầm lặng. Denise đã nói huyền thuyên về việc không thể ngủ ngon vào buổi tối vì có một số đảo lộn trong nhà cô ấy. Điều gì đó về việc bố cô ấy và người họ hàng đã thức khuya. Tôi không thực sự lắng nghe cô ấy nói. Tôi vẫn còn thấy hơi run rẩy về những gì xảy ra với tôi tối hôm trước. Tôi muốn kể cho cô ấy nghe, nhưng tôi không có can đảm để làm thế. Và tôi không muốn gây áp lực với cô ấy hoặc là làm cho cô ấy hoảng sợ. Tôi muốn nói với ai đó... ai đó sẽ hiểu về những gì mà tôi đã phải trải qua.

Tôi đã tìm kiếm Chaise cả ngày. Tôi thực sự hy vọng cậu ta ổn. Tôi hy vọng cậu ta không phải chịu một chút tổn thương nào.

Tôi đang ngồi dưới một gốc cây cùng với Denise. Tiết học cuối cùng của chúng tôi là văn học và giáo viên của chúng tôi yêu cầu chúng tôi viết một bài tiểu luận. Thầy ấy nghĩ là chúng tôi sẽ được truyền cảm hứng khi ở ngoài trời.

Tôi làm bài tiểu luận một cách nhanh chóng. Viết lách không khó khăn gì đối với tôi. Tôi tập luyện hàng ngày bằng việc viết cho Hunter. Tôi mang theo cuốn nhật ký bên mình tới trường hôm nay và tôi quyết định viết tiếp lên nó. Tôi kể với anh về những gì đã xảy ra tối hôm trước. Tôi kể với anh mọi điều, từ lúc những gã kia tấn công tôi và một cậu trai từ trường học đã tới giải cứu tôi như thế nào. Tôi biết Hunter sẽ muốn biết mọi chi tiết về sự việc này. Và cho dù nếu như anh ấy không đọc nó, tôi vẫn muốn nhớ về tất cả những gì đã xảy ra. Như thế sau này tôi có thể đọc lại chúng, và nhớ rằng trong suốt quãng thời gian tôi nghĩ là cuộc đời mình hoàn toàn bất hạnh, và rằng tôi là thói nam châm thu hút sự nguy hiểm... điều nhỏ nhoi tôi biết được là Chúa luôn luôn gửi một Thiên thần Hộ mệnh xuống cho tôi.

Tôi nghe thấy Denise ho bên cạnh mình. Cô ấy lấy khủy tay huých vào cánh tay tôi. Tôi quay sang cô ấy. Với cái đầu của mình, cô ấy ra hiệu cho tôi nhìn lên.

Tôi nhìn lên về phía bên phải mình và thấy tên con trai cao vượt lên phía trên tôi, đang nhìn xuống tôi. Tôi đóng ngay cuốn nhật ký lại và đẩy nó vào trong túi, rồi tôi đứng lên và đối diện với Chaise. Cậu ta vẫn đang mặc một chiếc áo khoác màu xám với mũ trùm đầu, giống như những gì cậu ta đã mặc tối hôm trước. Cậu ta nhìn xuống tôi một cách kỳ quặc với đôi mắt dò xét, như là cậu ta đang nghiên cứu về mặt tôi, tìm kiếm trên khuôn mặt tôi những câu trả lời cho những câu hỏi cậu ta thậm chí chưa hỏi ra. Cuối cùng, biểu cảm của cậu ta dịu lại. "Cậu... cậu ổn chứ?" Cậu ta hỏi tôi với giọng nhẹ nhàng nhất có thể.

Ngay lập tức, cả hai chúng tôi đều biết là chúng tôi đang nói về cùng một chuyện, cùng một buổi tối. Tôi thấy đầu gối mình run rẩy và vẻ bề ngoài can đảm mà tôi tỏ ra cả ngày hôm nay bắt đầu vỡ vụn.

Tôi gật đầu, nước mắt lăn xuống hai bên má. Chaise tiến tới và lau chúng với những ngón tay của mình.

"Ổn rồi." Cậu ta thì thầm. "Giờ cậu an toàn rồi."

Tôi cố gắng cười bất chấp những giọt nước mắt của mình. Tôi vô cùng biết ơn cậu ấy đã giải

cứu tôi... bảo vệ tôi. Và tôi biết tôi sẽ không bao giờ có thể trả ơn những gì cậu đã làm cho tôi, vì vậy thay vào đó, tôi cúi người tới trước và ôm cậu ta. Tôi vùi mặt mình áp vào bờ ngực cậu, tôi cảm thấy cậu ấy bao bọc mình bằng đôi cánh tay cậu ấy.

“Cảm ơn cậu.” Tôi nói trong nước mắt. “Cảm ơn cậu. Nếu cậu không ở đó... mình không biết là điều gì sẽ xảy đến với mình nữa. Cảm ơn cậu đã cứu mình.”

Phải mất một lúc cậu ấy mới trả lời. Cậu ấy hít một hơi thở sâu và thì thầm vào tai tôi. “Không... không có gì.” Cậu ấy nói giọng yếu ớt. “Mình chỉ thấy vui vì cậu không sao.”

Tôi gật đầu dựa vào ngực cậu. “Bởi vì cậu đã ở đó giải cứu cho mình, không có điều gì đã xảy đến với mình cả.” Tôi đẩy người ra khỏi cậu và nhìn chăm chú vào đôi mắt cậu.

Cậu ấy nhìn chằm chằm lại tôi và trông như là cậu đang đọc những suy nghĩ của tôi... cố gắng giải mã những từ mà tôi không thể nói thành lời. Rồi sau đó cậu ấy mỉm cười. “Mình đã nói với cậu, mình không phải là một anh chàng xấu tính nếu như cậu cho mình chỉ một cơ hội thôi.”

Tôi mỉm cười lại với cậu. “Cảm ơn cậu.”

“Thế có nghĩa là từ giờ trở đi cậu sẽ đối xử tử tế hơn với mình chứ?” Cậu ấy hỏi, cười toe toét.

Tôi gửi cậu một tiếng cười ngắn. “Mình không hứa đâu. Nhưng mình chắc chắn sẽ cố gắng.”

Cậu ấy gật đầu. “Chà, có lẽ bây giờ như thế là đủ tốt với mình rồi.”

Tôi nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp trai và nụ cười chân thành của cậu. Nếu trong những ngày trước đây, cậu ấy nhìn ảm đạm, thì bây giờ, tính khôi hài đã quay lại trên mặt cậu. Có lẽ Denise đã đúng. Có lẽ cậu ấy thực sự có ý định tốt với tôi.

Tôi bước xa khỏi cậu và tôi nhận ra rằng gần nửa bọn trẻ xung quanh tôi đã dừng lại bất cứ việc gì chúng đang làm và theo dõi chúng tôi. Mặt tôi râm ran đỏ, khi tôi nhớ ra tôi đã ôm Chaise và cậu ta đã ôm lại tôi... trước mặt tất cả những người này.

Ôi trời ơi! Sẽ tồi tệ thế nào nếu danh tiếng của cậu ấy bị ảnh hưởng?! Giống như Denise người đã không có nhiều bạn bởi vì tôi, khi mà cô ấy giàu có và xinh đẹp như phần lớn những đứa gái khác ở trường học.

Tôi bước thêm vài bước ra xa và gật đầu với Chaise. “Mình sẽ gặp lại cậu sau.” Tôi nói.

Chaise nhướn một bên mày với tôi. “Gì thế? Mình đã nghĩ là chúng ta giờ tốt đẹp rồi chứ?”

Tôi gật đầu. “Là thế. Chúng ta đủ ổn đối với mình để không... làm phiền cậu thêm nữa.”

Cậu ấy lắc đầu. “Ồ không. Mình mới vừa mạo hiểm khuôn mặt đẹp trai của mình để giải cứu cậu, công chúa. Cậu ít nhất nợ mình một buổi hẹn cho lần này.”

Tôi mở to mắt không tin được. Một buổi hẹn? Cậu ta nghiêm túc đấy chứ?

Tôi lắc đầu. “Mình biết ơn cậu. Và mình thực sự nợ cậu suốt đời. Nhưng mình... không phải để bán, thậm chí là để trao đổi lấy mạng sống của mình.”

Cậu ta nhăn mặt một chút, rồi cậu ấy gạt đầu một cách yếu ớt. “Liệu cậu ít nhất cân nhắc tới một buổi hẹn giữa bạn bè với nhau? Chỉ là đi ra ngoài. Không áp lực. Cậu thậm chí có thể mang theo bạn nếu cậu muốn.”

Tôi nhìn lên cậu ấy hoài nghi. Đầu tiên, cậu ấy giúp tôi có được công việc của mình. Sau đó cậu ta hôn trộm tôi. Rồi cậu ta theo dõi tôi và làm cho tôi sợ muốn chết. Và cuối cùng... giải cứu tôi khỏi một thảm kịch chắc chắn sẽ xảy ra và có khả năng là cái chết. Rồi bây giờ, cậu ta muốn hẹn hò với tôi.

“Cậu... cậu muốn gì ở mình chứ, Chaise?”

Cậu ta nhún vai và mỉm cười ngượng ngùng với tôi. “Cậu thực sự không có ý tưởng gì ư, Công chúa Rock?” Cậu ấy hỏi.

Tôi lắc đầu.

Thay vì trả lời, cậu ấy nói. “Được rồi. Bàn bè.” Rồi cậu ấy mỉm cười và thêm vào. “Giờ thì, mình có thể có số điện thoại của cậu chứ?”

“Để làm gì?”

Cậu ấy nhún vai. “Bạn bè thì gọi điện cho nhau, cậu biết đấy. Và cậu nói là mình có thể là bạn của cậu.”

Cậu ta khiến tôi bối rối. Một cách miễn cưỡng, tôi đưa cho cậu ấy số điện thoại cầm tay của mình. Cậu ấy rút ra điện thoại của mình và nhấc nút. Sau vài giây, điện thoại của tôi kêu bíp. Chaise cười toe toét với tôi rồi cậu ấy quay người rời đi.

Tôi ngồi lại bên Denise. Cậu ấy nhìn tôi khó hiểu, và lũ trẻ quanh chúng tôi cũng thế. Một vài đứa con gái thậm chí còn trừng mắt lên với tôi, bao gồm cả Candy và Chelsea, đang ngồi ở băng ghế gần đấy.

“Được rồi, có muốn nói với mình đấy là gì thế không?” Denise hỏi. Tôi có thể thấy sự kích thích tràn trên mặt cô ấy.

“Đừng hy vọng quá lên nhé. Cậu đã nghe những gì mình nói rồi đó. Bọn mình sẽ là bạn. Không gì hơn.”

“Được rồi. Nhưng tại sao? Tại sao trái tim lại thay đổi thế? Cậu đã nói là cậu không muốn làm bất cứ gì với cậu ta.”

Tôi gạt đầu. “Mình đã. Nhưng đó là sau khi...” Tôi thở dài. Tôi đoán mình thực sự phải kể cho Denise nghe dù là chỉ một ít về tối hôm trước. “Được rồi... mình mắc nợ cậu ấy. Đêm hôm trước, kiểu như mình đã va phải những người lập dị. Cậu ấy... bỗng nhiên có mặt ở đó...” Có lẽ là đang theo dõi tôi, tôi thêm vào trong đầu mình. “Và cậu ấy kiểu như đã cứu mình khỏi... bị hành hung.”

Mắt cậu ấy mở to. “Allisson Harley! Nghiêm trọng đấy! Cậu biết rằng cậu sẽ đi bộ trên những con đường đó về nhà một mình mỗi ngày cho tới khi cậu thôi việc đúng không?”

Tôi thở dài. “Mình biết. Mình đã hy vọng chuyện đó chỉ xảy ra một lần.” Tôi không hy vọng, tôi đã liều mạng cầu xin Chúa rằng tối qua là nỗi kinh hoàng cuối cùng của đời tôi.

“Và cậu vẫn có mặt ở chỗ làm tối nay?”

Tôi gật đầu. “Mình cần công việc này, Denise.”

“Nhưng mà làm sao cậu có thể về nhà... an toàn!”

Tôi nhún vai và rồi nhấn tay mở điện thoại khi nhớ ra tin nhắn chưa đọc của Chaise,

Chaise: Đón cậu tối nay sau giờ làm việc... bạn.;)

Sự nhẽ nhóm tràn qua người tôi. Tôi đoán tôi sẽ được an toàn thêm một tối nữa.

Chương 7

Vào phút tôi khóa cửa Alibri tối hôm ấy, tôi thấy Chaise đứng ở phía trước chiếc xe bán tải của cậu ấy. Cậu ấy thường lái chiếc Porchse tới trường, nhưng tôi không thực sự hỏi có chuyện gì xảy ra với chiếc xe. Cậu ấy chắc đã gửi nó tới xưởng sửa chữa. Tôi chỉ có thể tưởng tượng những vết xước nhăm nhở mà kẻ tấn công tôi để lại trên nó với con dao hung khí của hắn.

Chúng tôi không nói chuyện trên đường về nhà, như thể tôi không biết phải nói gì với cậu ấy. Khi cậu đỗ chiếc xe phía trước nhà tôi, tôi cảm ơn cậu và cậu mỉm cười với tôi. Cậu ấy không dời đi cho đến khi chắc chắn tôi đã được an toàn ở bên trong.

Ngày hôm sau, cậu ngồi với tôi và Denise ở căng tin trường. Denise nhìn vào cậu như thể là cậu mọc thêm một cái đầu rồi ấy.

“Thật sự là cậu phải đi đi để chúng tôi có thể buôn chuyện về cậu.” Denise nói rành rành ra như thế.

Tôi lườm cô ấy.

Chaise quay người qua tôi với một nụ cười tự mãn. “Vậy là... cậu có nói về mình?” Cậu ta hỏi.

“Không!” Tôi trả lời kèm theo chút phồng thủ. Đây là sự thật. Denise đã nói về cậu ta. Tôi sẽ không sẵn sàng tham gia vào cuộc nói chuyện ấy.

“Thật chứ? Tại sao cậu không ở cùng với đám còn lại trong bọn cậu ấy?” Denise hỏi cậu ta.

Cậu ấy nhún vai. “Alice cũng là bạn tôi, cô...” Cậu ấy ngập ngừng. “Thế tên cậu là gì nhỉ?”

Denise gườm gườm nhìn vào cậu ta.

“Dù sao thì...” Chaise tiếp tục. “Tôi muốn ngồi và ăn trưa cùng với bạn tôi. Thậm chí là nếu phải cùng với những người kém hòa thuận khác ở xung quanh cô ấy.”

Denise đã định trả miếng cậu ta điều gì đó nhưng tôi ngăn cô ấy lại. “Các cậu! Các cậu muốn tở bỏ đi à? Các cậu có thể thế này với nhau cả ngày. Mình nghĩ các cậu có thể tự làm thế với nhau, mình không cần phải ngồi đây.”

Họ ngừng nói ngay lập tức. Ban đầu chúng tôi ăn trong im lặng trong 5 phút, rồi Chaise hỏi, “Bài luận văn của các cậu đến đâu rồi?”

“Gần như viết xong rồi.” Tôi trả lời.

Denise rên rỉ. “Mình thậm chí còn chưa bắt đầu viết.”

Giáo viên của chúng tôi yêu cầu chúng tôi viết một bài phê bình về những cuốn sách bán chạy nhất và gây ra những tranh cãi về tôn giáo. Tôi đã chọn cuốn Mật mã Da Vinci. Tôi đã đọc cuốn sách này hàng nghìn lần rồi. Cả Chaise và Denise đều kêu họ bị chậm trễ. Mấy cậu ấy thậm chí còn chưa chọn ra được cuốn sách nào để phê bình... mà trước đó họ còn phải đọc cái

đã.

“Sao mình không đến tiệm sách với cậu hôm nay nhỉ?” Cậu ta hỏi tôi. “Mình có thể đọc ở đó trong khi cậu làm việc và làm bài tập về nhà.”

Điều đó nghe có vẻ không phải là một ý tưởng hay. Tôi có cảm giác rằng cậu ấy lại sẽ đòi đưa tôi về nhà dù thế nào đi nữa. Vậy thì sao tôi không đồng ý với cậu ấy và giúp cậu ta với bài tiểu luận chứ.

“Mình cũng đến nhé có được không? Mình vẫn chưa biết phải viết cái gì nữa?” Denise nói.

Tôi mỉm cười xúc động với cô ấy. “Một ý tưởng tuyệt vời.”

“Nó đã là một ý tuyệt vời cho tới 5 giây trước.” Chaise lẩm bẩm.

“Tôi nghe thấy đấy.” Denise nói và gườm gườm nhìn cậu ta. Cô ấy quay sang tôi. “Mình đến đó được mà, đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Không.” Chaise nói.

“Lời của ai thế?” Denise hỏi.

“Lời của cháu trai người sở hữu tiệm sách.” Chaise đáp lại ngay.

“Cậu ấy đến được mà.” Tôi nói. Tôi quay qua Chaise, “Lời của Quản lý buổi tối của cửa hàng sách.”

“Được rồi.” Chaise thua cuộc nói.

Denise cười đắc thắng, rồi cô ấy thu dọn khay ăn của mình. “Mình phải tới lớp học tiếp theo sớm. Mình vẫn chưa làm bài tập về nhà.”

“Vào những phút cuối á?” Tôi hỏi cô ấy không tin được.

“Uh.” Cô ấy trả lời. “Mình không thể tập trung được khi ở nhà. Người họ hàng rắc rối lại mang theo vài phiền toái về nhà. Mà chẳng có gì thú vị. Mình sẽ gặp lại cậu sau.”

Tôi quay lại phía Chaise. “Cậu Anderson... cậu đã hứa là cậu sẽ là bạn của tôi. Và điều đó có nghĩa là cậu sẽ phải là bạn với bất cứ ai tôi kết bạn với.”

“Thật ấy hả? Cô ta á?” Cậu ấy hỏi.

Tôi nhướn một bên mày lên với cậu ấy. Cậu thở dài. “Được rồi. Mình đã nghĩ là mình có thể có thời gian riêng tư với cậu để cậu hiểu rõ mình hơn.”

Tôi cắn môi dưới. “Chaise...” Tôi bắt đầu nói. “Tại sao... tại sao cậu lại làm điều này? Ý mình là... nhìn xung quanh cậu xem. Có bao nhiêu là cô gái đang nhìn chăm chăm vào mình ngay lúc này vì cậu đang ngồi đây ăn trưa với mình. Cậu có thể có sự lựa chọn tốt nhất của cậu. Tại sao cậu lại... nhất định muốn làm bạn với mình?”

Cậu ấy nhún vai. “Điều ấy không rõ ràng hay sao?” Cậu hỏi.

“Mình... ngờ nghệch. Còn ngốc nghếch nữa.” Tôi trả lời khô khốc.

Cậu ấy mỉm cười ngượng ngùng. “Tớ... thích cậu.” Cậu trả lời.

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta như thể cậu ta là người mất trí. “Cậu có... nhìn mình không thể? Những vết sẹo của mình? Và trông chúng khủng khiếp thế nào?”

“Mình ngờ nghệch. Còn bị mù nữa.” Cậu ta nói với một nụ cười toe toét. “Nhưng mình thấy cậu, Alice. Và cậu... tuyệt đối xinh đẹp.”

Những lời nói quen thuộc của cậu ấy đập vào tôi như kẻ cướp trong đêm tối. Bàn tay tôi vô tình nắm lấy sợi dây chuyền và tôi nắm chặt nó trong tay mình.

Anh nhìn thấy em... và em... với anh em đẹp lạ lùng.

Tôi nhìn xuống khay ăn của mình, cố gắng hết sức ngăn không cho nước mắt rơi.

Chaise vươn tới trước và đẩy cằm tôi lên. Tôi kéo ra khỏi cái chạm của cậu ấy.

“Mình nói điều gì sai sao?” Cậu ấy hỏi.

Tôi lắc đầu và hít sâu vào. “Cảm ơn cậu.” Thay vào đó tôi nói với cậu ấy, giữ cho giọng mình được bình tĩnh. “Nhưng mình nghiêm túc đấy, Chaise... đừng nuôi hy vọng. Mình không tìm kiếm một người bạn trai. Nhưng ý mình như thế... mình muốn cậu là bạn mình.”

Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi, cố gắng đọc những suy nghĩ của tôi và sau đó gật đầu. “Được. Không thúc ép. Mình sẽ là bạn cậu. Nhưng đừng đặt câu hỏi với mình mỗi khi mình gọi điện cho cậu hoặc là muốn cậu đi chơi với mình. Hoặc là nếu mình muốn đưa cậu về nhà mỗi tối sau giờ làm việc để mình chắc chắn rằng cậu về nhà an toàn. Bạn bè làm thế, cậu biết đấy.”

Tôi mỉm cười với cậu. Cho tới khi nào cậu ấy còn chấp nhận là bạn bè, thì điều đó ổn thôi. Bởi vì suy nghĩ rằng tôi đi chơi với cậu ấy trong một buổi hẹn hò thực sự khiến tôi cảm thấy có gì đó sai trái... như là tôi đang gian dối.

Tối hôm đó ở cửa hàng sách, tôi làm việc với cuốn tiểu thuyết của mình trong khi Chaise và Denise lướt qua những giá sách để tìm kiếm một cuốn sách mà họ có thể đọc. Lần đầu tiên trong nhiều tháng trời, tôi cảm thấy thật thư giãn, và hạnh phúc. Lần đầu tiên kể từ khi Hunter rời đi, tôi không cảm thấy cô đơn. Tôi thực sự có thể mỉm cười. Thậm chí Chaise và Denise cãi nhau lặt vặt không ngót khiến tôi thực sự cười to lên.

Tôi có thể là đứa trẻ mồ côi, tôi có thể nghèo khổ và có những vết sẹo và người – gần như là – bạn trai của tôi có thể không bao giờ quay trở lại, nhưng tôi nghĩ rằng giờ đây... tôi có thể sống những ngày vui vẻ của cuộc đời... với Meredith, người luôn yêu thương tôi một cách kiên nhẫn trong những năm qua... với Denise, người từ bỏ cuộc sống hào nhoáng nơi trường học thay vào đó kết bạn với tôi... và giờ với Chaise, người có lẽ muốn nhiều hơn từ tôi, nhưng sẵn sàng chấp nhận tình bạn của tôi thay vào đó.

Thay vì làm bài tiểu luận của mình, tôi lấy cuốn nhật ký ra khỏi túi.

Hunter yêu dấu,

Em sẽ đổi mọi thứ để có anh bên cạnh em... tại đây... tối nay, trong vòng tay những người bạn của em. Anh sẽ thích họ. Chà... có lẽ với Chaise thì không nhiều lắm.

Anh thấy đấy... Chaise là cậu con trai đã cứu em tối đó. Cậu ấy đã theo em về nhà... đảm bảo rằng em được an toàn mỗi tối sau giờ làm việc. Sau đó, khi sự may mắn của em đi mất, cậu ấy đã ở đó giải cứu em... giống như một Thiên thần hộ mệnh mà Chúa gửi tới để đảm bảo rằng em không phải chạy trốn khỏi những cơn ác mộng mới.

Cậu ấy nói cậu thích em. Nhưng này! Nhìn nhé! Em đã nói với cậu ấy là bọn em chỉ có thể là bạn. Em vẫn không thể hẹn hò với bất cứ ai.

Em gần như đã nói với anh chàng hoàn hảo này rằng em sẽ đợi anh ta trở lại. Và em vẫn đang chờ đợi. Em vẫn tin tưởng rằng một ngày... em sẽ gặp lại anh ta... chạm vào anh ta... hôn anh ta... nghe anh ta nói những lời anh ấy đã nói với em trước khi rời đi... để em có thể nói lại những lời đó với anh ta.

Hãy quay về với em, Hunter. Vẫn mãi là anh. Em sẽ luôn luôn là của anh.

Tôi kết thúc lá thư của mình chỉ vừa lúc Denise bước tới quầy thanh toán. Tôi ngay lập tức đóng nó lại và đẩy nó ra khỏi tầm nhìn của cô ấy. Nhưng quá muộn, cô ấy đã nhìn thấy nó.

“Lại viết vào nhật ký của cậu à?” Cô ấy hỏi.

Tôi chỉ nhún vai. “Chỉ là ghi chép lại cuộc đời mình ấy mà.” Tôi đơn giản trả lời.

“Cẩn thận với nó đấy. Ai đó có thể lấy nó và mang nó tới cho một nhà sản xuất phim ở Hollywood. Cuộc đời cậu... là một thiên sử thi.” Cô ấy mỉm cười với tôi, và tôi biết cô ấy nói thế không phải với ý xấu.

“Thế cậu đã chọn được cuốn sách cho mình chưa?”

Cô ấy gật đầu. “Chaise đang dành giết với mình để có được nó.”

“Tung đồng xu ấy.” Tôi cười toe với cô.

“Không vấn đề gì.” Cô ấy nói. “Cậu ta có thể chọn giống mình. Dù sao thì mình chắc chắn là mình sẽ viết bài phê bình tốt hơn cậu ta.” Cô ấy nghe rất tự tin khi nói thế.

Đã 10 giờ và tôi đóng cửa hàng. Tất cả chúng tôi đi tới chiếc xe bán tải của Chaise.

“Chiếc Porsche của cậu đâu?” Denise hỏi khi cô ấy ngồi vào ghế sau.

“Ahhh... ở xưởng xe.” Chaise trả lời. Giọng cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy không muốn đề cập tới vấn đề ấy. Và tôi biết tại sao. Tôi cũng không muốn nói tới buổi tối hôm ấy nữa.

Tôi mỉm cười với cậu, đôi mắt tôi nói với cậu rằng tôi biết ơn cậu biết bao với sự hy sinh mà cậu ấy bỏ ra.

“Mình đang đói muốn chết.” Chaise nói. “Bọn mình ăn gì đó trước khi về chứ.”

“Điều tốt nhất cậu nói được trong suốt tối nay đấy.” Denise đồng tình.

Chúng tôi đi tới Burger Inn. Khi người bồi bàn phục vụ yêu cầu của chúng tôi, tôi nghĩ về

khoảng thời gian mình đã có ở đây, phục vụ những yêu cầu của khách hàng... và trở thành trò cười cho những đứa trẻ ở trường học. Có thể nói rằng mới chỉ với tuần thôi kể từ ngày Don Winston đổ nước xốt cà lên khắp người tôi, nhưng cuộc đời tôi bây giờ không nghi ngờ gì là tốt hơn rất nhiều. Tôi không chỉ có một công việc tốt hơn, tôi còn có thêm một người bạn mới.

Chúng tôi thả Denise ở nhà cô ấy. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nơi ở của cô. Khiếp thật! Cô ấy thật giàu! Nhà cô ấy ít nhất cao ba tầng với một khu vườn rộng lớn ở phía trước.

“Chúc các cậu ngủ ngon.” Cô ấy nói một cách vui vẻ. Rồi cô quay qua Chaise. “Nếu cậu chỉ cần đặt một ngón tay lên người cô ấy, tôi thề là tôi sẽ thuê người xử lý cậu và xác của cậu sẽ được tìm thấy trong một thùng rác.”

“Tôi có lẽ sẽ làm thế chỉ để chỉ để bắt thóp được cậu thôi, cậu biết đấy.” Chaise nói với giọng thách thức.

“Nếu tôi đang bịp bợm, thì cứ thử mà xem.” Cô ấy nói rồi quay sang tôi. “Gọi mình ngay khi cậu về tới nhà nhé.”

Chaise và tôi đi trong im lặng trong vài phút. Sau đó cậu hỏi tôi, “Cậu ổn chứ?”

“Ừ.” Tôi trả lời. “Cảm ơn vì đã chở tui này.”

“Đừng để ý đến.” Cậu ấy nói.

“Mình chưa bao giờ hỏi cậu đã ở đâu trước khi cậu tới đây.”

Chaise kể với tôi rằng cậu ấy sinh ra và lớn lên ở Đức. Bố cậu nhận được việc ở thị trấn, nên cả nhà cậu ấy chuyển tới đây.

“Mình không biết là liệu mình có ổn không với điều ấy.” Cậu ấy nói. “Mình nói với mẹ là mình sẽ dành ra một năm. Nếu mình không thích điều này, mình sẽ quay lại Đức. Thế còn cậu thì sao? Có kế hoạch nào về trường đại học không?”

Tôi gật đầu. “Mình hy vọng là sẽ dành được học bổng của một trường đại học.”

“Thế sao cậu phải đi làm sau giờ học, nếu cậu không thấy phiền khi mình hỏi?”

“Mình không còn bố mẹ để làm việc hộ mình.” Tôi trả lời cộc lốc.

“Thế cậu sống với ai?”

“Dì của mình.” Tôi trả lời. “Mình mình thực sự không thể bắt cô ấy làm tất cả mọi thứ. Dì ấy cũng có cuộc sống riêng của dì. Giống như mình... dì cũng bị đẩy vào... tình huống này.”

Cậu ấy rơi vào im lặng một lúc. “Mình xin lỗi.” Cậu nói. “Mình đã nghe về chuyện xảy ra với cậu.”

Tôi hít một hơi thở sâu. “Mình chắc chắn bọn trẻ ở trường học không để phí thời gian của họ để lấp đầy cậu với nhưng chi tiết đẫm máu của cuộc đời mình.”

“Mình vui là họ đã làm thế.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta với một bên mày nhướn lên.

“Chà... khi mình lần đầu nhìn thấy cậu ở trường học, mình đã nghĩ cậu thật xinh đẹp. Và cậu có nét đau buồn ấy bao quanh mình. Bọn trẻ có lẽ cười cợt cậu hoặc là sỉ nhục cậu mọi giây phút chúng có, nhưng mình đã thấy cách cậu không bao giờ để cho điều đó làm phiền cậu. Cậu nhìn thật kiên cường và mình nhận thấy lòng can đảm của cậu. Mình đã nghe về những gì xảy ra với cậu và mình nghĩ mình chưa bao giờ biết một ai mạnh mẽ như cậu.” Cậu ấy ngừng lại một lúc rồi thêm vào, “Một ngày, mình tới Strung để lấy một món quà cho em gái mình. Mình thấy cậu ở đó. Cậu đang chơi ghi ta như một ngôi sao nhạc rock và mình đã nghĩ... Chết tiệt thật! Đây chính là cô gái ấy!”

“Đây là lý do vì sao mà cậu gọi mình là Công chúa nhạc Rock?” Tôi hỏi. “Cậu đã nghe thấy mình chơi đàn trước đó?”

Cậu ấy gật đầu. “Mình... đã thích cậu kể từ ngày ấy. Và mình thích cậu nhiều hơn nữa mỗi khi mình thấy cậu tự mình đứng lên và không bao giờ để cho bọn trẻ ở trường đánh bại được cậu.”

“Thỉnh thoảng những người ở trường học có thể rất phiền toái. Họ khiến mình trở thành mục tiêu của họ vì họ biết mình không thể trả đũa lại, hoặc là mình sẽ không đủ khả năng chiến đấu lại.”

“Lũ con trai chỉ là những lũ ngớ ngẩn.” Cậu ấy nói. “Bọn con gái thì rõ ràng là đang ghen tỵ.”

“Ghen tỵ á?” Tôi lặp lại.

Cậu ấy nhìn chăm chú tôi một lúc. “Mình không phải là người duy nhất bị cậu quyến rũ, cậu biết đấy.”

Điều ấy đập vào tôi như một trò đùa, tôi thực sự cười to lên.

Chaise lắc đầu. “Những vết sẹo của cậu nhìn không xấu tới thế, Alice.” Cậu ấy nói. “Khi những tên con trai nói về cậu ở phòng thay đồ, chúng không hề đề cập tới những vết sẹo của cậu. Và đây là thông tin nội bộ đấy, tin mình đi.”

“Cho dù là mình tin cậu... mình không để tâm, Chaise.” Tôi nói. “Mình chỉ muốn thoát khỏi chỗ này. Lên học đại học ở một thành phố nơi mà không ai đọc về những câu chuyện liên quan tới mình.”

“Cậu chỉ còn chưa tới một năm và điều đó sẽ thành hiện thực thôi.” Chaise mỉm cười với tôi một cách chắc chắn.

“Mình hy vọng rằng cậu đúng.”

Chaise thả tôi ở trước nhà. Tôi xuống xe và vẫy tay tạm biệt cậu.

“Cảm ơn vì đã cho mình đi nhờ.” Tôi nói.

“Mình sẽ làm giống thế vào ngày mai.” Cậu ấy cười toe toét.

Tôi lắc đầu. “Không. Ngày mai mình nghỉ làm lúc 6 giờ. Cuối tuần mà, nhớ không?”

“Vậy mình sẽ đón cậu lúc 5 giờ 59.” Cậu ấy nói, chớp nhoáng gửi cho tôi một nụ cười quyết

rũ.

“Được rồi, bất cứ thứ gì khiến cậu thấy thích.” Tôi cười to. “Chúc ngủ ngon.”

Meredith ở trong nhà khi tôi đi vào trong. Thực ra là dì ấy đang nhìn tôi từ chỗ cửa sổ.

“Ai thế?”

“Chaise Anderson.” Tôi trả lời.

“Bạn trai à?” Dì hỏi.

Tôi lắc đầu. “Bạn thôi ạ.”

Dì ấy gật đầu. Tôi biết dì ấy muốn hỏi tôi nhiều hơn, hoặc là nói chuyện với tôi về Hunter, nhưng có lẽ dì ấy không biết phải bắt đầu thế nào. Và tôi cũng không muốn nói về Hunter. Tôi không muốn người nào đó khác nữa ngoài Denise nói với tôi về khả năng rằng Hunter có lẽ không bao giờ quay lại và rằng tôi nên mở rộng trái tim mình cho ai đó khác đang ở đây bên cạnh tôi... thực sự bên cạnh tôi và cố gắng có được sự chú ý của tôi. Ai đó giống như Chaise.

Hunter, anh đang ở đâu? Anh vẫn còn nhớ lời hứa anh nói với em chứ? Anh vẫn có ý định giữ chúng phải không?

Một tuần sau đó, vào ngày thứ hai, tôi bước dọc hành lang tới tủ đồ của mình. Tôi cảm thấy có gì đó khác lạ. Tôi không còn thấy sự chú ý của bất cứ ai lên mình nữa. Giống như là có gì đó thu hút thị hiếu của họ và tôi giờ trở thành tin tức cũ rồi. Tôi có thể nở nụ cười trên mặt cho một cơ hội như thế. Tôi thấy mình vô hình.

Khi tôi tới tủ đồ của mình, tôi thấy Denise. Cô ấy cau mày khó chịu.

“Hôm nay có gì xảy ra với cậu thế?” Tôi hỏi cô.

“Mọi thứ!” Cô ấy nói vẻ chán nản.

“Được rồi, cậu có thể nói ra ít nhất một thứ trong đó được không?”

Trong suốt mấy tháng gần đây, cô ấy đều nói về một người họ hàng kẻ gây ra vài điều khó chịu nhưng cô ấy không bao giờ thực sự muốn nói đến việc ấy. Bây giờ, tôi tự hỏi có chuyện gì xảy ra khiến tâm trạng cô ấy thật cáu bẳn vào một buổi sáng thứ hai đầu tuần như thế này.

Tôi cảm thấy một cánh tay vòng quanh vai mình và tôi chẳng cần đoán cũng biết chúng thuộc về ai.

“Chào buổi sáng, các quý cô.” Chaise hớn hờ chào bọn tôi trong tâm trạng vui vẻ của cậu ta. Trong suốt 2 tuần này, ba người bọn tôi nhìn như là một bộ tam. Bất cứ nơi nào có tôi và Denise, Chaise sẽ đi theo. Cậu ấy không bao giờ bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để cố gắng quyến rũ tôi. Nhưng chẳng có gì thay đổi. Tôi vẫn quý cậu ấy như một người bạn và tôi nói rõ ràng với cậu ấy như thế. Nhưng tôi dần cảm thấy dễ chịu hơn với cậu ấy. Tôi bắt đầu tin tưởng cậu. Tôi cảm thấy chúng tôi có cùng chí hướng hầu hết thời gian. Cậu ấy khiến tôi cười to và tôi nhận ra không còn ai dám sỉ nhục tôi khi có cậu ấy ở quanh. Nếu ai đó làm thế, cậu sẽ không ngần ngại quắc mắt lên với chúng và chỉ với cái nhìn chăm chăm chết chóc của cậu cũng đủ để ai đó phải

bỏ chạy theo hướng ngược lại. Một vài đứa trẻ ở trường còn coi trọng cậu ấy giống như là người trong hoàng gia. “Các cô gái của tôi ngày hôm nay thế nào?” Cậu ấy hỏi cả hai bọn tôi.

“Mình hạnh phúc.” Tôi nói mỉm cười với cậu. “Giống như là hàng năm rồi, lần đầu tiên mình không phải là nhân vật trong những lời xì xào bàn tán của thị trấn. Mình chỉ là chú ruồi trên bờ tường. Không ai quan tâm tới mình. Và đấy đúng là điều mình muốn.”

Cả Chaise và tôi đều nhìn chăm chăm vào Denise. Cô ấy thở dài và nói. “Ờ, đấy là bởi vì có chuyện mới để nói tới trong thị trấn. Ai đó đã lấy mất chiếc vương miện khỏi cậu.”

Tôi nhướn một bên mày lên với cô ấy.

“Người họ hàng của mình quyết định tới sống giữa những kẻ nhỏ bé tầm thường hơn hẳn.” Cô ấy nói.

Tôi ngậy người ra nhìn chăm chăm vào cô ấy. Chaise nhìn cũng có vẻ như không hiểu Denise đang nói gì.

“Nếu như có thần thánh sống giữa chúng ta, thì anh ta có lẽ là một trong số họ. Và anh ta biết thế. Thật là không may, cả bố mẹ mình và tất cả những ai xung quanh mình đều nghĩ thế.”

“Xin lỗi, cưng à.” Chaise nói. “Bọn này vẫn không hiểu cậu nói gì.”

Denise thở dài. “Chuẩn bị bị hạ bệ nhé, Chaise Anderson. Ai đó đang đăng ký nhập học vào trường này là một chúa tể vĩ đại hơn cậu đấy.”

Chaise đảo tròn mắt. “Như là mình quan tâm ấy.” Cậu ấy nói, rồi nhìn chăm chú xuống tôi. “Chỉ cần tới khi mình còn là vị chúa tể trong thế giới của cậu, mình không thấy phiền.”

Tôi giả vờ ho. “Không có gì thay đổi, Anderson.” Tôi nói với cậu. “Chúc may mắn hơn vào lần tới.” Tôi cười to và nắm lấy cánh tay Denise. “Đi nào, chúng ta sẽ vào lớp muộn mất. Hôm nay mình thấy thật lạc quan. Nhớ nhắc mình cảm ơn ông anh họ của cậu sau này nhé.”

Suốt ngày hôm đó tôi được nghe nói về việc chuyển trường của anh chàng mới này. Đúng thế. Anh họ của Denise. Hiển nhiên, anh ta khiến người ta chết ngất đi được, huyền bí, vương giả, thực sự giàu có và hoàn toàn nóng bỏng.

Tôi không hiểu sao Denise lại không vui vẻ hay là tự hào về điều ấy. Tôi chưa bao giờ có người anh chị em họ nào. Tôi luôn luôn muốn có một người như thế. Tôi tự hỏi tại sao cô ấy lại nghĩ anh ta là lời nguyền của mình.

Không nhìn thấy Denise ở đâu trong suốt giờ ăn trưa nên tôi chia sẻ chiếc bàn của mình với chỉ mình Chaise.

Cậu ấy ngồi ở chiếc ghế bên cạnh tôi. Cả hai chúng tôi đều nhìn ra ngoài cửa sổ, lưng chúng tôi quay lại với phần còn lại của dân cư trường trung học Leighton. Tôi thích như thế. Tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ bộ mặt của người bạn học nào khi tôi ăn. Những cái nhìn thương cảm và kinh tởm trên gương mặt họ không thực sự lôi kéo được sự ngon miệng của tôi.

Tôi ăn bữa trưa của mình trong yên lặng. Tôi không thấy phiền khi Chaise ở bên cạnh. Cánh tay của cậu ấy vắt ngang qua lưng ghế tôi. Cậu ấy thấy dễ chịu và cậu đã học được cách hòa

nhập với tôi. Cậu ấy biết rằng đây là khoảng thời gian tôi thích được ở riêng trong suy nghĩ của chính mình.

Tôi đã ăn hết nửa chiếc bánh sô cô la của mình khi cậu ấy hỏi, “Thứ bảy này cậu có định làm gì không?”

“Làm việc.” Tôi trả lời đơn giản.

“Chà, mình có thể yêu cầu cô mình cho cậu một ngày nghỉ.”

Tôi nhìn chằm chằm vào cậu. “Như thế là không chuyên nghiệp.” Tôi nói và rồi lắc đầu. “Và không. Mình sẽ vẫn không hẹn hò với cậu đâu.” Tôi gửi cho cậu ấy một nụ cười xin lỗi.

“Nó không phải là một buổi hẹn hò.” Cậu ấy nói với cái mặt nhăn nhó. “Mình đang muốn nhờ cậu một việc.”

“Gì thế?”

“Em gái mình... nó muốn học những bước căn bản của đàn piano cho lớp học nhạc của nó. Denise nói với mình rằng cậu cũng chơi piano rất tốt nữa. Mình tự hỏi là nếu như cậu có thể giúp.”

“Nhưng mình làm việc vào các ngày thứ bảy.” Tôi nói.

“Nếu nó là một sự nhờ vả, cô mình sẽ không thấy phiền đối ca cho cậu một ngày.”

Sau cái tối tôi bị tấn công, Chaise đã đón tôi sau giờ làm việc mỗi tối. Những cơn ác mộng phải đi bộ về nhà trên những con đường tăm tối đã kết thúc hoàn toàn. Cậu ấy biểu hiện như cậu là người bảo vệ của tôi, Thiên thần hộ mệnh của tôi và cậu ấy làm việc ấy mà không đòi hỏi bất cứ sự đáp trả nào từ tôi. Cậu ấy làm điều đó thậm chí ngay khi tôi luôn nhắc cậu ấy nhớ rằng tôi chỉ có thể là bạn của cậu. Dạy piano căn bản cho em gái cậu ấy sẽ chỉ là một lời cảm ơn nhỏ bé so với những giúp đỡ to lớn mà cậu ấy đã làm cho tôi. Và tôi sẽ luôn luôn biết ơn cậu ấy về tối hôm đó.

“Chà, nếu như cô cậu cho phép, thì được thôi.”

Cậu ấy cười rạng rỡ. “Cảm ơn cậu. Em gái mình sẽ sướng rơn lên.” Cậu ấy đặt một cánh tay vòng quanh tôi và ôm chặt tôi. Tôi cười lại với cậu.

“Nóng bỏng chết mất thôi!” Một đứa con gái phía sau chúng tôi nói. Những đứa con gái khác đồng ý với cô ta và tất cả bọn họ phát ra âm thanh cứ như là họ đang chảy nước miếng ra ấy.

Yep. Kịch nghệ trong trường trung học. Sân khấu phim dài tập mỗi ngày!

Chaise đảo tròn mắt.

“Mình không nghĩ là họ đang nói về cậu, cậu biết đấy.” Tôi trêu chọc.

Cậu ấy cười khúc khích. “Mình biết. Đây là anh chàng học sinh mới.”

“Mình hy vọng cái tôi của cậu không bị tổn thương.” Tôi vẫn chưa nhìn thấy anh họ của Denise. Nhưng tôi đã nghe được rất nhiều về anh ta. Bao nhiêu cô nàng đã nhìn thấy hấn liền

tưởng tưởng chính họ đang ngây ngất trong tình yêu với anh ta.

Chaise đặt một tay vòng quanh bờ vai tôi trở lại và nhẹ nhàng ôm chặt tôi. “Dĩ nhiên không! Cô nàng xinh xắn nhất trường vẫn đang ngồi đây bên cạnh mình. Hẳn ta thực ra sẽ phải ghen tỵ với mình.”

Tôi đẩy nhẹ cậu ra. Tôi biết cậu ấy đang đùa, nhưng những lời đó thực sự khiến cho tôi có chút tự tin. Trong một vài khoảnh khắc, thậm chí với những vết sẹo của mình, tôi không còn cảm thấy như có gì đó ghê khiếp về mình.

Trước khi về lớp mình, tôi quyết định dừng chân ở tủ đồ. Tôi đã hy vọng sẽ nhìn thấy Denise và hỏi tại sao cô ấy không thể tham gia cùng bọn tôi trong giờ ăn trưa. Chaise lựa chọn không đi cùng tôi tới lớp học ngày hôm nay, điều này cũng ổn với tôi. Tôi tin là sẽ không có ai quấy rối mình dọc đường đi. Thậm chí có ai làm thế... tôi đã có những kỹ năng hoàn hảo để bỏ qua chúng. Đây là trường trung học mà, tôi chỉ cần bước qua mà thôi.

Nhưng hiển nhiên, một vài người chỉ là không thể chịu đựng được. Tôi biết những đứa trẻ ấy ghét tôi và chúng mang tôi ra làm trò cười. Và nhìn thấy tôi không được bảo vệ bởi Chaise hay là Denise thật là cơ hội quá tốt đối với chúng để mà bỏ qua.

Khi tôi bước xuống đại sảnh, một vài mét từ chỗ tủ đồ của mình, có ai đó đã cố ý đưa chân ra chặn giữa đường, khiến cho tôi bị vấp ngã. Thỉnh thoảng, tôi quên mất mình là một kẻ vụng về.

Chết tiệt! Tôi biết là mình sắp ngã đập mặt xuống nền nhà. Tôi gồng mình để chịu cơn đau sẽ đi kèm sau đó. Nhưng ngay khi tôi mất thăng bằng, tôi cảm thấy có gì đó bao bọc quanh mình, giữ lấy tôi được tôi, tránh cho tôi khỏi ngã.

Tôi thấy một mùi thơm của nước hoa phái nam ngọt ngào và đôi cánh tay mạnh mẽ giữ tôi thật chặt, bảo vệ cho sự thăng bằng của tôi. Cả sảnh dường như im bật, và tôi chắc chắn là mọi con mắt đang dồn lên tôi và người vừa mới đỡ lấy tôi.

Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là một chiếc áo khoác màu đỏ trên đôi vai rộng lớn. Người đỡ tôi là một tên con trai. Hắn giữ đôi cánh tay hắn xung quanh tôi, và tôi cảm thấy thật ấm áp... thật an toàn... và kỳ lạ làm sao... tôi thấy thật quen thuộc.

Tôi đẩy bản thân mình nhìn lên khuôn mặt hắn và những gì nhìn thấy được khiến cho trái tim tôi ngay lập tức ngừng đập. Hơi thở tắc nghẽn trong cổ họng và tôi thấy mình muốn ngất xỉu ngay lập tức khi đó, tại ngay chỗ đấy.

Anh ấy đang nhìn xuống tôi với đôi mắt xanh xương đẹp đẽ khiến cho tôi cảm thấy như chúng có thể nhìn thấu tâm hồn mình.

Một khoảng khắc bất tận tràn qua chúng tôi. Mọi thứ ngừng chuyển động. Tôi không thể nghe thấy gì, không thể nhìn thấy gì, ngoài gương mặt đẹp trai của anh.

“Em ổn chứ?” Anh ấy hỏi.

Tôi không tìm thấy can đảm để nói lên lời. Những giọt nước mắt đang trực trào tuôn ra.

Anh ấy để tôi đứng lại trên đôi chân mình. Vào lúc anh ấy thả tôi ra và rời bước ra xa khỏi tôi, tôi bị kéo lại thực tại. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quen thuộc của anh, giờ đây đang có một cái nhăn mày ở đó. Có chuyện gì đó, có điều gì đó sai trái. Anh ấy nhìn có vẻ... khó chịu, với tôi.

Tôi nhìn chăm chú vào anh với biểu cảm bối rối trên mặt mình.

“Từ từ thôi, ok?” Anh ấy nói giọng lạnh lẽo. Và chỉ thế, anh ấy bước đi, với cái nhìn nửa bên mắt sang đứa con gái vừa ngáng chân làm tôi vấp ngã.

Tôi không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Anh ấy nhìn thẳng vào tôi, nhưng vì lý do nào đó... tôi cảm thấy như anh ấy nhìn thẳng xuyên qua tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào lưng anh khi anh bước xuống đại sảnh, không để ý tới những tiếng thở dài của bọn con gái xung quanh anh, không quay tâm tới cách họ đang nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt mơ màng. Anh ấy bước đi một đường thẳng hoàn hảo hoàn toàn chính xác và tự tin.

Không... Hunter Vaughn không còn bị mù nữa. Nhưng bằng cách nào đó...anh ấy khiến cho tôi cảm thấy như anh không hề nhìn thấy tôi.

Cô ấy thở dài. “Người họ hàng của mình.”

Chương 8

Tôi thấy mình tê liệt, não tôi từ chối hoạt động, đầu gối tôi có vẻ như không đỡ nổi sức nặng của tôi được nữa. Đại sảnh đã đầy tiếng ồn ào với tiếng người cười nói trở lại, la hét và hát hò. Nhưng tôi không nghe thấy gì, không nhìn thấy được gì trước mặt mình. Thế giới dường như trở nên mờ ảo và mọi thứ dường như chuyển động trong một vận động chậm rãi, tôi thấy như mình đang ở trong một bộ phim bi kịch. Và điều khác biệt duy nhất giữa một cảnh phim thất tình với thực tại của tôi ấy là nhạc nền của phim.

Tôi bước đi một cách mù quáng về phía phòng vệ sinh nữ và khóa mình trong một buồng ở đây.

Anh ấy đã quay lại. Anh ấy hoàn toàn ổn!

Tôi cảm thấy yếu ớt khi niềm vui, nỗi buồn và sự khuây khỏa bao trùm lấy tôi cùng một lúc. Tôi lặng lẽ để những giọt nước mắt tuôn rơi, những giọt nước mắt tôi đã kiềm chế kể từ lúc tôi lại được nhìn thấy khuôn mặt anh.

Hunter đã làm được. Đợt điều trị của anh ấy đã thành công. Anh ấy đã toàn thiện trở lại. Anh ấy không cần phải cảm thấy mình không làm được gì và vô dụng nữa. Anh có thể trở lại là chính mình, sống một cuộc sống bình thường và tận hưởng những điều tốt đẹp nhất mà cuộc sống ban tặng cho anh.

Anh ấy đã nhìn vào mắt tôi và nhìn vào gương mặt tôi. Tôi cần mỗi khi buồn bã nhận ra rằng anh ấy nhìn thẳng xuyên qua người tôi. Như là tôi... vô hình. Thật mỉa mai làm sao rằng tôi đã luôn luôn muốn mình là kẻ vô hình kể từ khi tôi trở lại trường học. Nhưng bây giờ tôi lại muốn Hunter nhìn vào tôi... và nhìn thấy tôi theo cách anh ấy đã nhìn như khi anh bị mù.

Tôi đã chờ đợi khoảng khắc này suốt 548 ngày qua. Mỗi đêm, tôi sẽ tưởng tượng ra cảnh ném mình vào vòng tay anh và ôm anh thật chặt. Tôi đã nghĩ về việc ấy sẽ diễn ra như thế nào khi anh cuối cùng nói anh yêu tôi... và tôi sẽ nói tôi cũng yêu anh.

Nhưng bây giờ anh ấy đang ở đây... lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy khuôn mặt tôi, lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy trông tôi ra sao... và anh ấy thậm chí dường như không nhận ra tôi.

Có lẽ anh ấy đã không nhận ra. Có lẽ do anh ấy đã không chạm vào khuôn mặt tôi. Khi anh ấy bị mù, anh đã chạm lên những vết sẹo của tôi, và cố gắng ghi nhớ hình dáng khuôn mặt tôi. Anh ấy sẽ không biết tôi nhìn như thế nào cho tới khi anh chạm vào tôi. Có lẽ là tôi đã sai. Có lẽ anh ấy cuối cùng sẽ nhận ra tôi là ai và mọi thứ sẽ quay lại như chúng đã từng... theo cái cách mà tôi đã hình dung rằng chúng sẽ như thế.

Khi tôi ra khỏi phòng vệ sinh nữ, đại sảnh không còn ai. Tôi quyết định trốn đi thật nhanh và đi về nhà. Tôi không thể đối diện với Chaise và Denise. Họ sẽ hỏi tôi những câu hỏi như là tại sao tôi lại khóc. Và tôi không thể trả lời được. Vẫn chưa. Tôi đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi. Nhưng bây giờ, tôi thấy như khoảnh khắc ấy làm trái tim tôi tan vỡ nhiều hơn lần Hunter rời đi.

Tôi giữ chiếc vòng cổ của Hunter trong tay mình. Em tin anh. Em tin vào chúng ta.

Tôi gọi cho cô Bailey và nói với cô ấy tối nay tôi không thể đi làm, tôi cảm thấy không được khỏe. Nó không phải là một lời nói dối. Tôi không bị ốm, nhưng tôi cũng chẳng thấy khỏe mạnh. Khi tôi về tới nhà, tôi đi thẳng lên phòng ngủ và cuộn tròn lại dưới tấm chăn.

Tôi nhớ lại những lời anh đã nói với tôi, những lời hứa anh ấy đã nói, những điều đã khiến tôi mạnh mẽ và giữ vững tôi trong suốt 1 năm rưỡi qua.

“Em có mùi như những trái dâu. Giờ đây hương thơm này của em đã khắc sâu trong trí nhớ của anh. Anh sẽ nhận ra em ở bất cứ đâu.”

“Anh thấy em... Thiên thần. Và với anh em thật xinh đẹp.”

“Bởi vì em... anh muốn được nhìn thấy trở lại. Anh muốn chăm sóc cho em. Anh muốn nhìn thấy nụ cười của em, nhiều như anh yêu tiếng em cười. Anh muốn xây dựng một tương lai với em... nơi mà anh có thể bảo vệ em, nơi mà anh hoàn toàn là chính mình, có đủ khả năng để xua đi những cơn ác mộng của em.”

Lần đầu tiên kể từ thời điểm Hunter rời đi, tôi không cảm thấy muốn viết vào cuốn nhật ký của mình chút nào nữa. Hunter đã nói tôi hãy viết lên đó mỗi ngày cho tới khi chúng tôi gặp lại nhau.Ồ, hôm nay chúng tôi đã gặp lại nhau. Và hôm nay... tôi thấy tồi tệ y như cái ngày anh ấy rời đi. Thậm chí là còn tệ hơn thế.

Tôi ngủ thiếp đi trong mấy tiếng. Tôi thức dậy bởi tiếng chuông từ di động của mình. Tôi có hơn 20 cuộc gọi nhỡ từ cả Denise và Chaise.

Điện thoại lại đổ chuông. Lần này tôi nhắc máy trả lời. Đây là Chaise.

“Cậu ở đâu thế?” Giọng cậu ấy không hài lòng lắm. “Cậu khiến cho mình lo lắng suốt buổi chiều.”

Trái tim tôi ấm lại bởi suy nghĩ Chaise thực lòng lo lắng cho mình, rằng cậu ấy có thể nhìn thấy tôi ngay từ đầu. Giờ tôi cũng quan tâm tới cậu ấy. Cậu ấy là một người bạn thân thiết. Tôi thích gọi cậu ấy là Thiên thần hộ mệnh của mình. Nhưng giờ đây tôi biết rằng mình sẽ không thể mở rộng trái tim để yêu cậu. Cậu ấy không phải là... Hunter.

“Bỗng nhiên mình bị đau đầu. Mình về nhà rồi.” Tôi trả lời.

“Ở yên đó. Mình đến đây.”

Cậu ấy cúp máy. Tôi không cố gắng ra khỏi giường. Điện thoại lại kêu. Lần này là Denise.

“Cậu ở đâu thế.”

“Ở nhà.”

“Cậu bỏ học à?”

“Mình bị đau đầu.” Tôi lại nói dối.

“Chết! Ở yên đó. Mình sẽ tới đó sau một lát thôi.”

Cô ấy định gác máy thì tôi nói. “Denise?”

“Ừ?”

Tôi hít mạnh vào. “Anh họ cậu ấy? Tên anh ấy là gì?”

Tôi lo lắng chờ đợi câu trả lời của cô ấy. Sau một lúc tưởng như dài vô tận, cô ấy trả lời. “Hunter. Hunter Vaughn. Giờ thì, đợi mình nhé.”

Sau vài phút, chuông cửa nhà tôi đổ chuông. Tôi cuối cùng cũng ra khỏi giường để đi ra cửa. Tôi mở cửa và vào phút Chaise nhìn thấy tôi, cậu ấy kéo tôi vào vòng tay cậu và ôm tôi thật chặt.

Tôi nhắm mắt lại và để mặc cậu ấy ôm mình. Tôi biết thế là sai rồi, nhưng tôi thấy mình cạn kiệt... và tan vỡ. Và tôi cần ấy đó an ủi mình... mạnh mẽ giùm cho tôi. Tôi có thể không bao giờ đáp lại những tình cảm của Chaise nhưng ngay lúc này... tôi cần cậu ấy. Tôi cần ai đó nắm giữ tôi và vực tôi dậy... bởi vì tôi cảm thấy toàn bộ con người mình dường như bị vỡ tan thành hàng triệu mảnh. Người duy nhất giữ cho tôi mạnh mẽ trong một năm rưỡi qua không thể nhìn thấy tôi... không thể nhớ tôi... thậm chí là không thể nhận ra tôi.

Chaise tựa cằm mình gần đầu tôi và cậu ấy giữ vòng tay mình bao quanh tôi. Chúng tôi đứng ở hiên nhà trong vài phút, với tôi khóa chặt trong cái ôm của Chaise, cố gắng kiềm chế không khóc, không thổn thức.

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy âm thanh của tiếng đóng cửa xe. Chaise và tôi quay ra nhìn lại đằng sau cậu ấy. Tôi thấy Denise tiến lại gần chúng tôi. Chiếc xe đằng sau cậu lái đi, động cơ của nó gây ra một tiếng ồn lớn, gầm lên giận dữ và sau vài giây tôi nghe thấy tiếng rít của lốp xe. Thậm chí là Denise phải chạy lại phía những con đường để kiểm tra xem nếu mọi thứ vẫn ổn. Cô ấy lắc đầu và lẩm bẩm, “Thật là ngu ngốc mà!”

Tôi đẩy người ra khỏi Chaise. Cậu ấy miễn cưỡng bỏ tôi ra.

“Ai thế?” Chaise hỏi Denise.

“Tên anh họ đều cáng của mình.” Denise trả lời với giọng tức tối.

“Hunter Vaughn.” Chaise nói.

“Duy nhất có người ấy thôi.” Denise nói mỉa mai.

Người dịch: June

“Cậu vừa cãi cọ hay là gì đó à?” Chaise hỏi. “Anh ta có vẻ như muốn đâm chiếc xe của anh ta vào gốc cây ấy.”

Denise lắc đầu. “Bọn này thậm chí còn chẳng nói chuyện với nhau theo bất cứ cách nào. Thỉnh thoảng chỉ là anh ta thật đều cáng. À thì, anh ta có vẻ như luôn luôn cáu giận. Anh ta ruồng rẫy chính mình, mắc vào mấy vụ đánh nhau. Và với tình trạng của anh ta... anh ta lẽ ra phải thật cẩn thận chứ.”

“Tình trạng?” Chaise lặp lại khi tất cả chúng tôi đi vào nhà.

Tôi đóng cửa lại phía sau mình. Tôi không phải đợi tới khi Denise trả lời mới hiểu. Tôi biết ý cố ấy là gì khi nói tới tình trạng của Hunter. Anh ấy mới chỉ cấy ghép mô mắt thành công. Anh ấy nên cẩn thận với đôi mắt mình vì chỉ cần tổn thương nhẹ ở đầu thôi cũng có thể khiến cho anh ấy lại mất đi thị lực.

“Hunter đã gặp tai nạn ô tô khiến cho cô mình qua đời, là mẹ của anh ấy.” Denise nói. “Tai nạn ấy... khiến anh ấy bị mù.”

Chaise mở to mắt. “Bị mù á? Mình thấy trông anh ta không phải đang bị mù.”

Denise gật đầu. “Anh ấy đã bị thế. Hơn một năm trước. Anh ấy đã ở trong một cơ sở từ thiện ở đây, không muốn sống với bất cứ ai trong số bọn mình. Không ngay cả khi mình đi du học ở London. Nhưng một ngày, anh ta chỉ đơn giản là nói với bố anh ấy là anh đã sẵn sàng cho cơ hội ghép mắt. Bố anh ấy ngay lập tức nắm lấy cơ hội khi có người hiến tặng và đảm bảo rằng anh được điều trị bởi những bác sỹ giỏi nhất, với những phương tiện tốt nhất trên thế giới. Gia đình anh ấy có lẽ giàu hơn bọn mình gấp nhiều lần. Khi anh ấy hoàn toàn được chữa trị, anh đã quay lại thị trấn, nói rằng anh muốn ở đây cho tới khi học lên đại học.” Denise thở dài. “Trước đây mình có hơi quý anh ấy, chỉ là bọn mình không hợp nhau lắm. Anh ấy quá... hoàn hảo. Thông minh. Tài năng. Ưa nhìn. Anh ấy quả là may mắn.”

“Nhưng mà anh ấy đã mất đi người mẹ và thị lực của mình.” Tôi nói với họ rồi lắc đầu. “Cậu thì vẫn còn cả hai. Cậu lẽ ra phải nhận ra rằng cậu may mắn hơn anh ấy nhiều.”

Denise nhìn chăm chăm vào tôi một lúc. Rồi tôi thấy sự bối rối và có lỗi tràn qua gương mặt cô ấy. Cô ấy gật đầu. “Cậu nói đúng. Chắc là phải rất khó khăn với anh ấy.”

“Nó là như thế đấy!” Tôi ngắt lời cô ấy. Tôi không ngăn được mình. Tôi chỉ là không cần phải phán đoán về những cảm nhận của Hunter. Tôi biết chúng! Tôi biết rằng đã chật vật thế nào với anh ấy và cách tồn tại duy nhất của anh là làm chủ chính mình và tránh xa mọi điều. Nó đã là địa ngục với anh khi mất đi những điều quan trọng nhất trong cuộc đời.

Chaise nhìn chăm chăm vào tôi một lúc. “Cậu ổn chứ, cưng?”

Tôi lắc chính mình để quay lại hiện tại. Denise nhìn tôi vẻ kỳ cục, như là cô ấy không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với tôi. Tôi nhận ra rằng tôi đã quá gay gắt với cô ấy và cô ấy đâu có biết rằng tôi biết Hunter từ trước khi anh ấy trải qua ca mổ của anh.

“Mình xin lỗi. Chắc tại do cơn đau đầu.” Tôi lại nói dối. Tôi ngồi xuống trường kỷ và Chaise ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Cậu chắc là cậu ổn chứ?” Denise hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Cậu chắc phải thấy đói rồi.” Denise nói. “Giờ đã gần tới giờ ăn tối.”

“Sao bọn mình không gọi pizza và tất cả chúng ta sẽ cùng nhau làm bài tập về nhà nhỉ?” Chaise hỏi.

Denise nhún vai. “Nghe có vẻ là một ý hay. Mình không thể về nhà với bữa tối cùng gia đình

được. Chắc chắn là bố mẹ mình sẽ lại trút xuống Đức Vua Hunter những lời động viên cho ngày đầu tiên quay lại trường học. Mặc dù trên thực tế, anh ta đã đuổi kịp chương trình học mà anh ấy đã bỏ lỡ trong suốt thời gian xảy ra tai nạn.”

“Thế nghĩa là anh ta sẽ không tốt nghiệp cùng bọn mình à?” Chaise hỏi.

“Ồ, anh ta sẽ làm được. Sau ca mổ của anh ấy, anh đã học ở nhà rất nhiều để bù lại khoảng thời gian anh ấy đã mất. Và anh ấy đã tham gia những lớp học đặc biệt và đẩy nhanh những bài kiểm tra, giờ thì anh ấy có thể tốt nghiệp vào năm nay.” Denise trả lời.

“Họ đâu thể làm thế, đúng không?” Chaise hỏi.

“Mình chắc chắn là họ có thể tạo ra một ngoại lệ.” Tôi nói. “Nếu ai đó thông minh một cách khác thường tới mức trí não của anh ta chỉ cần dốc sức là có thể đạt được mức học gấp hai hoặc gấp ba lần những người bình thường đạt được.”

Denise nhìn chăm chăm vào tôi một lúc và rồi cô ấy gật đầu. “Và Hunter thì lại thông minh một cách khác thường.”

Chaise nhướn một bên mày lên. “Thật á?”

Denise gật đầu. “Ừ. Anh ta thông minh như là Einstein ấy!” Tôi nghĩ là lần này tôi nghe thấy sự tự hào trong giọng cô ấy. Rồi cô ấy thở dài. “Mình đoán đó là lý do vì sao mình không thích anh ấy. Bởi vì cho dù mình hoàn thành tốt bài kiểm tra của mình bao nhiêu lần, bố mẹ mình vẫn sẽ cứ dương đuốc lên cho người cháu trai của họ... kẻ đã chính thức vượt qua kỳ kiểm tra IQ với chỉ số của một thiên tài. Họ đã rất tự hào về anh ấy, họ đôi khi còn quên là mình mới là con của họ.”

“Thật chứ? Thật không may!” Chaise nghe như là cậu ấy không tin vào những gì Denise nói và cậu ấy cũng có vẻ như là người thứ hai ở đây càng ngày càng không ưa gì Hunter.

“Yep! Thiên tài và nóng bỏng! Đúng là một sự kết hợp hiếm hoi.” Denise nói, đảo tròn hai mắt.

“Có lẽ cậu chỉ là thấy thất vọng vì cậu không thể hẹn hò với anh ta do anh ta là anh họ cậu.” Chaise nói với Denise với nụ cười trêu chọc xéch tới mang tai.

Cô ấy với lấy một cái gối và ném nó vào cậu. “Đồ hư hỏng!” Cô ấy lăm bắm dưới hơi thở và Chaise cười rộ lên.

“Việc ghép mắt của anh ấy... thế nào rồi?” Tôi hỏi, cố gắng cho nghe sao có vẻ bình thường.

“Nó đã thành công. Nhưng anh ấy phải rất cẩn thận với nó. Mặc dù những ca ghép mắt có thể tồn tại trong một thời gian rất dài, hiển nhiên, nó không phải là mãi mãi. Anh ấy có lẽ cần phải có một lần ghép mắt khác nữa khi lần này hết tác dụng.”

Tôi gật đầu yếu ớt, nhưng có gì đó trong tôi rạn vỡ. Tôi lại không thể ngăn mình cảm thấy buồn cho Hunter. Nhưng tôi cũng thấy hạnh phúc nữa. 10 hay là 20 năm... với một chàng trai như anh ấy có thể tạo ra những biến đổi to lớn... những năm tháng huy hoàng. Tôi nhớ tới lá thư của anh và cách anh đã nói với tôi rằng anh quyết định vượt qua đợt điều trị là bởi vì... bởi

vì anh ấy muốn nhìn thấy tôi, anh ấy muốn có thể bảo vệ được tôi. Những ký ức ấy dày vò trái tim tôi. Tôi mong muốn cằn cào anh nhận ra tôi là ai và nói với tôi rằng anh có ý như thế trong từng lời anh ấy hứa với tôi, cho dù là giờ đây anh đã hoàn toàn bình phục và hoàn hảo.

Bọn tôi làm xong bài tập về nhà của mình lúc 10 giờ tối. Meredith lại đang ở ngoài thị trấn. Và mặc dù ban đầu tôi đã muốn được ở một mình, nhưng tôi thấy biết ơn khi Denise và Chaise quyết định ở lại với tôi tối nay.

“Mình phải gọi Hunter tới đón mình thôi.” Denise nói.

“Không cần đâu.” Chaise đáp lời. “Mình sẽ cho cậu đi nhờ.”

Tôi mỉm cười khi thấy cậu ấy nói thế. Bây giờ Denise và Chaise dường như thân thiện với nhau hơn. Chắc chắn là họ vẫn hay trêu chọc nhau, nhưng ít ra họ không còn công kích nhau nữa và bây giờ họ đã biết cách hợp tác với nhau.

Các cậu ấy thu dọn đồ đạc và đi ra cửa.

“Chúc cậu ngủ ngon và nhớ nghỉ ngơi nhé.” Denise nói, cúi người về phía trước và hôn lên má tôi. Rồi cô ấy bước ra ngoài, để lại Chaise với tôi một lúc với nhau.

“Cậu chắc là cậu sẽ ổn khi ở nhà một mình chứ?” Chaise hỏi.

Tôi gật đầu.

“Nếu có việc gì xảy ra, hãy gọi cho mình trước khi gọi 911 nhé?” Cậu ấy trêu chọc.

Tôi cười khúc khích. “Cậu diễn vai Thiên thần hộ mệnh quá tốt rồi. Cảm ơn cậu. Nhưng đừng lo lắng quá, mình sẽ ổn thôi.”

“Chúc ngủ ngon.” Cậu ấy nói. Rồi cậu ấy cúi người tới trước và hôn lên đỉnh đầu tôi. “Hãy mơ những giấc mơ đẹp.”

“Cậu cũng thế.”

Người dịch: June

Ngày hôm sau, tôi thấy mình tỉnh táo hơn nhiều khi bước đi trên hành lang. Khi mà thủ tục bình thường hàng ngày của tôi bao gồm lách người tránh khỏi những cái chân muốn ngáng tôi ngã dúm mặt xuống sàn nhà và lờ đi những lời rì rầm cạnh khốe và khinh bỉ suốt đường đi, hôm nay trong tâm trí tôi còn có một điều khác nữa, tôi đang tìm kiếm Hunter.

Tôi không nhìn thấy anh ấy sáng nay. Chúng tôi không có chung tiết học nào. Và tôi không biết mình nên thấy biết ơn hay là buồn vì điều đó. Tới giờ ăn trưa, tôi xếp hàng một mình để lấy thức ăn ở căng tin. Denise và Chaise vẫn chưa thấy tới.

Tôi nhận thấy Nữ hoàng Ong Chelsea và Candy ngó ngàng đã xếp hàng phía trước mình.

“Mình không thể hiểu được tại sao Chaise lại đánh vào cô ta!” Chelsea nói.

“Thôi nào! Chả phải cậu ta bị mù hay sao? Cô ta là một con quái vật!” Candy tiếp lời.

Tôi chẳng cần phải phỏng đoán, rằng “cô ta” ở những lời tuyên bố ấy, thực tế đang ám chỉ

tới “tôi”. Tôi tự hỏi nếu họ nhận ra tôi đang đứng ngay đằng sau họ. Có khi họ biết thế, nhưng họ không thèm để tâm. Tôi bước lùi lại vài bước để gia tăng khoảng cách giữa tôi và họ. Tôi thực sự không muốn phải nghe những gì họ đang nói về tôi. Tôi chỉ muốn ăn bữa trưa của mình mà tôi thì thấy hơi đói rồi. Tôi chẳng muốn mất đi khẩu vị vào lúc này.

Khi tôi lùi lại một bước nữa, tôi va vào trong một thứ gì đó cứng rắn và vững chắc phía sau tôi. Tôi quay người lại và thấy Hunter đang nhìn chăm chăm xuống tôi với một cái nhíu mày trên mặt. Anh ấy nhìn như thể anh thấy thật sự khó chịu khi phải có một chút nào đó liên hệ với tôi về mặt thể xác theo đúng nghĩa đen.

“Em định cứ va chạm vào tôi mỗi ngày còn lại trong suốt toàn bộ năm học hả?” Anh ấy hỏi với biểu cảm chán nản trên mặt. “Hãy nói cho tôi biết kế hoạch rồi tôi sẽ chuẩn bị cho nó.”

“Em... em xin lỗi.” Tôi nói giọng yếu ớt.

Anh ấy quay người khỏi tôi và xúc cho mình một ít khoai tây nghiền. Tôi bị đóng băng tại chỗ, không thể khiến bản thân di chuyển được. Tôi chỉ đứng ở đó và nhìn chăm chăm vào anh với biểu cảm căng cứng sờ trên mặt. Khi anh ấy quay lại về phía tôi, anh thấy tôi đã không hề nhúc nhích. Anh nhướn một bên mày lên với tôi và rồi như thể nhận ra tôi sẽ không sớm di chuyển, anh bước qua tôi và không bao giờ nhìn lại đằng sau.

Tôi nhìn chăm chăm vào đồ ăn ở trước mặt mình, bây giờ thì thực sự không còn tìm ra thứ gì hứng thú để ăn nữa. Tôi đã hoàn toàn đánh mất khẩu vị của mình.

“Ê này.” Một đứa con trai bên cạnh tôi nói. “Cậu đang chặn hàng đấy.”

Tôi xin lỗi và lấy một hộp sữa từ khay của mình rồi trả tiền cho nó ở quầy thanh toán. Tôi bước tới chiếc bàn quen thuộc của chúng tôi. Tôi nhìn thấy Hunter ở giữa căng tin, nơi mà tất cả những đứa con trai và con gái nổi tiếng trong trường hay ngồi. Trái tim tôi nặng trĩu. Tôi tự hỏi có phải anh ấy thực sự như thế này không trước khi anh ấy mất đi thị lực. Anh ấy trông như thể anh thuộc về chỗ ấy, hội nhóm của những kẻ thành thị được ân sủng, những đứa trẻ hư giàu có và những kẻ hay bắt nạt trong trường học.

Tôi uống chỗ sữa của mình và nhìn chăm chăm vào khoảng không. Tôi nhớ lại lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi. Anh ấy đối xử với tôi như thể tôi là công chúa cho dù anh ấy đang bị mù. Đây là một trong những lần hạnh phúc nhất đời tôi kể từ ngày tôi mất đi gia đình mình. Anh ấy khiến cho tôi cảm thấy tôi phù hợp với anh, rằng anh sẽ luôn đứng bên cạnh tôi. Thậm chí khi anh ấy bị mù, anh nhìn thấy những điều ẩn sâu bên trong con người tôi, nói ra tâm hồn tôi... chạm vào trái tim tôi. Nhưng bây giờ...

Em định cứ va chạm vào tôi mỗi ngày còn lại trong suốt toàn bộ năm học hả? Hãy nói cho tôi biết kế hoạch rồi tôi sẽ chuẩn bị cho nó.

Điều ấy gần như là anh ấy đang nói, Chết tiệt, hãy tránh ra xa khỏi tôi.

Sao anh có thể nói thế với tôi khi mà trước khi rời đi, anh đã nói. Anh muốn nhìn thấy nụ cười của em, nhiều như anh yêu tiếng cười của em... anh muốn xây dựng một tương lai với em... nơi anh có thể bảo vệ em, nơi anh hoàn toàn là chính mình, có đủ khả năng để xua đuổi đi những cơn ác mộng của em”?

Giờ đây, anh ấy nhìn vào tôi như những kẻ khác... giống như nhìn vào đồ sâu bọ... giống như chỉ nhìn thoáng qua tôi cũng làm cho máu anh ấy sôi lên... giống như là anh ấy ghét tôi. Sao anh có thể làm thế khi mà anh ấy đã nói anh muốn nhìn thấy gương mặt của thiên thần của anh, rằng anh muốn nhìn thấy cái cách tôi nhìn anh?

Sao mọi thứ lại có thể đảo lộn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài như thế này? Với hơn một năm trời... tôi có tình yêu của chúng tôi làm nơi nương tựa. Tôi cũng có những hy vọng về sự trở lại của anh ấy để trụ vững. Rằng chẳng là vấn đề với những gì những đứa trẻ khác trong trường học nói hoặc làm với tôi. Bởi vì tình yêu của Hunter đủ cho tôi tiếp bước và sống mỗi ngày với nụ cười. Nhưng bây giờ... tôi nhận được gì đây?

Những giọt nước mắt lăn dài xuống má tôi và tôi gạt chúng đi trước khi có ai đó có thể nhận ra. Tôi nhắm nháp sữa của mình. Chỉ tới khi ai đó đẩy một chiếc khay với một quả táo trên nó lên trước mặt tôi.

Tôi nhìn chằm chằm lên và thấy Chaise ngồi xuống chiếc ghế còn trống bên cạnh mình.

“Sữa thôi chưa đủ.” Cậu ấy nói. Cậu đặt cái khay của cậu lên bàn. “Cậu bị đau đầu mới chỉ hôm qua thôi. Mình không muốn cậu bị ốm.”

Tôi mỉm cười ân cần với cậu ấy. “Cậu thực sự tạo nên một Thiên thần hộ mệnh tuyệt vời.” Tôi trêu cậu.

“Đấy, mình là thế!” Cậu ấy nói cộc lốc. “Thật là không may, mình đã được gọi là bạn trai của cậu còn hơn.”

Tôi thở dài. Lại thế rồi. “Chaise...” Tôi bắt đầu nói.

“Mình biết!” Cậu ấy thở ra thất vọng. “Cậu không thể, đúng chứ?”

Tôi gạt đầu.

“Alice... tại sao không? Tại mình ư? Có điều gì đó không được với mình, cậu không thể thích mình ư?”

“Mình thích cậu.” Tôi nói. “Chỉ là không...”

“Không thích mình, giống cái cách mình thích cậu.” Cậu ấy kết thúc lời tôi, lại thở ra nặng nề.

Tôi cắn môi. Chúa biết là Chaise có thể trở nên đáng yêu như thế nào. Cậu ấy thực sự đẹp trai, giống như người mẫu bước ra từ những trang bìa của một tờ tạp chí, cậu ấy ngọt ngào, cậu ấy vui tính và khi cậu ấy muốn điều gì đó, cậu sẽ hành động để có được nó... khi cậu ấy quan tâm tới điều gì, cậu ấy sẽ làm tất cả để bảo vệ điều ấy. Tôi lẽ ra nên yêu cậu. Nhưng tôi không thể. Tôi đã yêu người khác, và nhớ lại nỗi đau tan vỡ trong lồng ngực, tôi nhận ra rằng tôi vẫn còn yêu người ấy.

“Chaise... cậu quá tốt đối với mình.” Tôi nói. “Cho dù là trông mình như thế, vậy vẫn thích mình. Nhưng... mình không thể.”

Cậu ấy nhướn một bên mày lên. Rồi mắt cậu ấy nhìn xuống ngực tôi, nơi có chiếc vòng cổ.

“Có ai đó khác phải không?” Cậu ấy hỏi.

Tôi không muốn làm cậu ấy tổn thương, nhưng tôi cũng muốn thành thực với cậu. Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Anh ta đang ở đâu?”

Khoảng 20 mét đằng sau chúng ta.

Tôi muốn kể với cậu ấy. Nhưng tôi không biết phải nói làm sao. Tôi thậm chí không biết nếu như Hunter vẫn còn là con người như trước kia khi mà anh ấy còn bị mù. Khi tôi nghe thấy tiếng cười đến từ chiếc bàn nơi Hunter đang ngồi... tôi nhận ra rằng anh ấy thuộc về nơi ấy. Với những người bị anh mê hoặc. Sau tất cả, anh ấy đã là cậu bé vàng trước khi mất đi thị giác. Và giờ thì anh ấy không còn bị mù nữa, thế nên thật là dễ dàng để quay lại những thói quen cũ, có lẽ chàng trai - người đã yêu tôi - giờ thực sự không bao giờ quay trở lại. Bởi vì người con trai nhìn vào tôi với vẻ chán ghét lúc vừa rồi... đấy không phải là Hunter của tôi. Họ trông giống nhau, nhưng Hunter của tôi đủ kiên cường để đấu tranh cho tôi, và sẽ nhìn thấy rằng có gì đó trong tôi xứng đáng để yêu thương.

“Anh ấy... đã đi xa rồi.” Tôi trả lời giọng yếu ớt.

Người dịch: June

Chaise nhìn chăm chú vào tôi một lúc và rồi thì thầm, “Vậy thì bé cưng à... hãy để anh ta ra khỏi trái tim cậu, để mình có thể bước vào.” Cậu ấy nói giọng dữ dội.

Khi ấy tôi thấy chạnh lòng vì Chaise. Tôi ước gì mọi thứ có thể dễ dàng như thế. Tôi ước gì trái tim tôi có một cái công tắc để tôi có thể ấn nút tắt với một chàng trai và bật lên cho một chàng trai khác.

Tôi với tới bàn tay Chaise và siết chặt. “Mình xin lỗi, Chaise.” Nước mắt bắt đầu dâng đầy trong đôi mắt tôi. Tôi không muốn khóc, nhưng kể từ khi Hunter trở lại, tôi trở lên dễ xúc động. Tôi lại có quá nhiều nỗi giận dữ và thất vọng kìm nén, khi tôi đã nghĩ là mình có thể kiểm soát những cảm xúc của chính mình kể từ ngày tôi gặp gỡ Hunter.

Chaise thở dài và kéo tay cậu ấy ra. “Này!” Cậu ấy nói giọng dịu dàng. Cậu khum lấy khuôn mặt tôi giữa đôi tay cậu. “Đừng khóc, bé cưng. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Cho tới khi nào cậu còn để mình quan tâm và yêu cậu... cho dù là như một người bạn, thế cũng đủ tốt rồi. Ai mà biết được chứ? Có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ thức dậy và nhận ra rằng... cậu đã yêu mình mất rồi.” Cậu ấy cười toe tự mãn. “Dù sao thì, nó không giống như là bạn trai cũ của cậu đang ở quanh đây để khiến cho cậu cảm thấy khác đi.”

Tôi cắn môi. Nếu như mà cậu biết được.

Tôi thở dài. “Cậu nói cứ như là cậu đang hy vọng có một phép lạ.”

Chaise cười với tôi chua chát. “Khi phép màu đến với cậu, cậu lại không tin vào nó chút nào.” Cậu ấy nói. “Mình tin vào chúng... như thể cuộc sống của mình phụ thuộc vào chúng.”

“Chaise...” Tôi thì thầm. Tôi thực sự không biết nói gì cả. Tôi thấy có lỗi và buồn rầu. Nhưng tôi không thể nói dối cậu ấy. Tôi không thể ép buộc bản thân mình yêu cậu. Tôi thậm chí không thể ép bản thân quên được Hunter.

Chúng tôi nghe thấy tiếng cười to hơn từ chỗ trung tâm nơi mà tôi biết Hunter đang ngồi với phần còn lại của “những con người tuyệt đẹp”. Nhưng một lúc ngắn ngủi sau, bọn tôi nghe thấy một tiếng xô đẩy. Chúng tôi quay người lại và nhận ra âm thanh ấy là gì. Mọi người đều bất động... thậm chí tôi cảm thấy thời gian cũng ngừng trôi. Thứ duy nhất chuyển động ấy là Hunter và Don Winston.

Hunter nắm lấy cổ áo Don, anh ấy vung cánh tay lên và đâm vào cằm Don. Rồi sau đó anh ấy đẩy hẳn vào chiếc bàn.

Hunter quay người và bỏ đi không nói một lời. Mọi người đều bị sốc, mọi người đều thấy sợ hãi. Họ hy vọng là Don sẽ đánh trả lại, nhưng cậu ta chỉ nhìn vào Hunter như thể cậu ta không biết điều gì vừa xảy ra.

Hunter có một cái nhìn hung dữ ở trên mặt. Anh ấy nhìn trùng trùng về hướng tôi và mắt chúng tôi gặp nhau. Anh nhướn một bên mày lên rồi bỏ đi, nhẹ nhẹ lắc đầu. Rồi anh ấy đẩy cánh cửa căng tin mở ra với một lực mạnh mẽ.

Thế giới chuyển động trở lại khi anh ấy ra khỏi tầm nhìn. Mọi người đều muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Nhiều đứa trẻ tới bên cạnh Don để hỏi cậu ta xem cậu ta có ổn không.

Tôi quay người đi khỏi bọn họ. Don chắc phải nói gì đó ngu ngốc, thứ mà hẳn không biết là sẽ thật ghê tởm khi nói ra. Hunter đã là người rất khôn ngoan, một anh chàng có đầu óc. Thời gian anh bị mù đã dạy anh ấy rằng cần suy nghĩ trước khi hành động. Don chắc đã làm gì đó khiêu khích anh ấy.

“Mình không thể nói rằng Winton không xứng đáng bị thế.” Chaise nói, lắc đầu. Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi một lúc. “Tuy vậy anh họ của Denise có vẻ như là một quả pháo, lúc nào cũng dễ bùng nổ. Còn tệ hơn cả cô ấy.”

“Dù sao đi nữa thì Denise đang ở đâu ấy nhỉ?” Tôi hỏi, cố gắng thay đổi đề tài. “Dạo gần đây cậu ấy có vẻ quá bận rộn tới mức không thể ăn trưa.”

Chaise hất đầu cậu ấy về bên phải. “Cậu hãy tự hỏi cô ấy đi.”

Bỗng nhiên, Denise ngồi xuống trước mặt chúng tôi, đặt khay của cậu ấy lên bàn. Mặt của cô ấy đỏ ửng lên.

“Mọi thứ ổn cả chứ?” Chaise hỏi cậu ấy.

Denise lắc đầu. “Hunter thỉnh thoảng bị mất kiểm soát.”

“Chúng ta có thể nói thế.” Chaise nói. Có vẻ như cậu ấy không quan tâm tới.

“Mình chỉ không biết tại sao anh ta lại bùng nổ lên như thế. Trước khi tai nạn xảy ra, anh ấy chỉ là hay chơi bời... thậm chí là kiêu ngạo. Khi anh ấy mất mẹ và thị lực của mình, anh đã giận dữ với cả thế giới. Mình hiểu điều đó. Nhưng bây giờ anh ấy đã có thể nhìn trở lại... mình nghĩ

là anh ấy sẽ quay lại cái vẻ bánh bao, kẻ ranh mãnh mình đã từng biết. Mình thậm chí là chuẩn bị để đối phó với điều đó nữa. Nhưng không phải thế này... trầm lặng, ủ ê, gây ra những rắc rối không thể chịu đựng được đến cùng với anh ta.

“Có lẽ là anh ta vẫn đang đối phó với việc quay lại trường học.” Chaise phỏng đoán.

“Mình hy vọng thế. Mình không muốn lúc nào cũng phải lo lắng về anh ấy. Nhưng mình không ngừng được.”

Tôi cũng không ngừng được. Đây không phải là Hunter tôi từng biết. Thậm chí ngay cả khi anh ấy bị mù và tức giận với cả thế giới, anh ấy cũng không như thế này. Anh ấy sẽ không cần thiết phải bắt đầu những trận đánh nhau... đặc biệt không khi mà anh đang ở trong trường học, với đầy những nội quy, quy củ phải tuân theo và những giáo viên cần được tôn trọng. Anh ấy thông minh hơn thế.

Tôi nói với Chaise và Denise rằng tôi sẽ rời đi trước. Tôi còn phải ghé qua tủ đồ đồ của mình và lớp học của tôi sắp bắt đầu trong vài phút nữa.

Đại sảnh vẫn gần như không có ai khi tôi tới đó. Hầu hết bọn trẻ chắc là vẫn ở căng tin, ăn trưa và bàn tán về tai nạn xảy ra giữa Don và Hunter.

Tôi thấy một người con trai quen thuộc đứng ở trước tủ đồ đồ của anh ấy. Trái tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực. Tôi hít một hơi thở sâu và thu gom lòng can đảm của mình. Tôi muốn nói chuyện với anh ấy. Tôi muốn biết chắc liệu anh ấy có biết tôi không... liệu anh ấy có biết tôi là ai không. Nếu như anh ấy biết... và anh ấy không còn quan tâm tới tôi nữa, vậy thì tôi biết là mình lên bước tiếp. Tôi nên buông xuôi cho mọi hy vọng mà mình vẫn đang giữ trong tim.

Tôi đứng đằng sau anh ấy vài bước chân. Tôi hít vào một hơi thở sâu lần nữa và rồi tôi nói, “Hunter...”

Vào phút mà tôi gọi anh ấy, anh ấy ngừng ngay những gì đang làm lại nhưng anh không quay lại để đối mặt với tôi. Anh hít vào vài hơi thở và sau đó lấy thứ gì đó ra khỏi tủ đồ đồ của mình.

“Em muốn gì đây?” Anh ấy hỏi giọng lạnh lẽo.

Đúng vậy. Tôi muốn gì đây?

Tôi hít vào một hơi thở sâu lần nữa. “Anh có... anh có biết em là ai không?” Đây là câu hỏi duy nhất tôi có thể nghĩ ra... đơn giản, ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề.

Anh ấy bất động vài giây nhưng vẫn không quay lại nhìn vào tôi. Tôi chờ trong một lúc tưởng như vô tận trước khi anh ấy đóng tủ đồ của mình với một lực thật mạnh, hơn mức cần thiết, rồi cuối cùng anh ấy cũng quay sang tôi. Một biểu cảm lạnh lẽo lướt qua gương mặt anh ấy. Anh nhìn chăm chăm vào tôi một lúc với đôi mắt nhú lại như thể anh đang cố hết sức để nhận ra tôi, nhớ ra tôi. Tôi nín thở khi anh ấy nhìn chăm chú xuống mình.

“Không.” Cuối cùng anh ấy nói lắc lắc đầu. “Rõ ràng là anh không biết em một chút nào.” Tôi nghĩ là trái tim tôi đã tan vỡ ngay lập tức. Rồi anh ấy nói thêm, “Ồ, khoan đã. Đúng rồi. Em là bạn gái của Chaise Anderson.” Anh nói thẳng thừng, đôi mắt anh trống rỗng không có cảm xúc

gì... giống như là anh ấy không quan tâm chút nào.

Điều đó làm tôi kinh ngạc. Lần cuối cùng tôi kiểm tra, thì tôi là bạn gái của anh ấy nhưng anh ấy lại làm ra vẻ như là anh không còn quan tâm chút nào tới tôi. Anh ấy làm ra vẻ giữa chúng tôi không có một quá khứ và thậm chí là sự hiện diện của tôi làm phiền anh ấy, giống như phần lớn những đứa trẻ khác trong ngôi trường này. Tôi không thể tìm thấy giọng nói của mình. Trái tim tôi đã tan vỡ và tôi không thể đứng vững hay là hít thở được.

Anh ấy bước lên một bước về phía tôi. Đôi mắt anh buồn chán nhìn xuyên qua tôi khi anh nhìn xuống tôi. Anh ấy đứng quá gần, tôi gần như cảm nhận được hơi ấm của anh, tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa ngọt ngào của anh, tôi có thể nhìn thấy đồng tử của anh đang mở rộng ra.

Anh ấy tiếp tục nhìn xuống tôi với biểu cảm giận dữ trên khuôn mặt. Tôi không thể nhận ra anh một chút nào. Anh ấy nhìn giống như người con trai tôi yêu... nhưng cũng không còn là người ấy nữa. Thậm chí trước đây khi anh ấy không thể nhìn thấy tôi, anh cũng chưa bao giờ nhìn vào tôi như thế này.

“Có vấn đề gì ở đây thế?” Một giọng nói quen thuộc hỏi ở phía sau chúng tôi, khiến cho cả hai chúng tôi bừng tỉnh khỏi trạng thái bị thôi miên.

Tôi quay người và thấy Chaise đang nhìn thận trọng vào Hunter. Không rời mắt khỏi anh ấy, cậu ấy vươn tới và kéo tôi ra xa để tôi có thể đứng bên cạnh cậu.

“Cậu ổn chứ, bé cưng?” Cậu ấy hỏi khi nhìn xuống tôi. Tôi không thể trả lời. Tôi vẫn có thể cảm thấy nguồn điện từ Hunter bao trùm mình. Buồn cười làm sao bây giờ tôi có thể thấy sự khác biệt to lớn giữa hai người con trai này. Ở gần bên Chaise có cảm giác được an toàn và dễ chịu. Giống như là bạn được ôm ấp bởi chiếc chăn thời còn thơ ấu. Ở gần bên Hunter tôi cảm thấy như có xung điện, giống như bị lôi kéo bởi lực hấp dẫn hoặc là bởi những cực nam châm. Không cần biết bạn cố gắng thế nào để chống lại nó, bạn sẽ không thể chiến thắng nó... không cần biết nguy hiểm thế nào và không an toàn ra sao, không cần biết có thể nó mang lại đau đớn thế nào cho bạn... bạn sẽ vẫn muốn chết vì nó... hiến dâng... dành tất cả cho anh ấy.

“Bé cưng ấy hả? Không đùa chứ?” Hunter cười to như thể đó là điều lố bịch nhất anh ấy từng nghe. Tôi muốn tát anh vì anh khiến cho điều ấy nghe như thể việc Chaise hẹn hò với tôi là một trò hề đáng cười... Như thể bất cứ ai hẹn hò với tôi là một trò hề đáng cười.

Chaise rõ ràng là cũng cảm thấy giống như thế. “Đúng vậy! Nghiêm túc đấy! Anh có vấn đề gì với điều ấy hả?” Cậu ấy giận dữ hỏi. Cậu ấy đẩy người tôi ra sau cậu, như là cậu che chắn cho tôi khỏi Hunter. Tôi nhớ lại cái tối tôi được cậu ấy cứu khỏi những kẻ lập dị. Tôi gần như quên mất là Chaise đã cảm thấy nhiệm vụ của cậu ấy là phải bảo vệ cho tôi.

Hunter nhìn vào cái cách Chaise đứng trước tôi và anh ấy dường như còn thấy phần nộ hơn nữa. Anh cuộn tròn bàn tay thành nắm đấm và nhướn một mên mày thách thức Chaise. Trái tim tôi đập thành thịnh trong lồng ngực. Tôi không muốn chuyện này đi ra ngoài tầm kiểm soát.

Ôi không! Chuyện này không thể xảy ra được!

“Chaise... đi thôi.” Tôi nói, kéo Chaise đi.

Chaise cũng đang nhìn giận dữ vào Hunter, cậu ấy thậm chí không xê dịch một bước khi tôi kéo cậu ấy.

“Chaise, làm ơn đi.” Tôi gần như là năn nỉ.

Cuối cùng, tôi cảm thấy Chaise thả lỏng. Cậu ấy chỉ một ngón tay vào Hunter và nói, “Hãy tránh xa khỏi cô ấy!”

Hunter gườm gườm nhìn cậu ấy và nói, “Rất vui lòng!”

Chaise cuối cùng nắm lấy tay tôi và chúng tôi bỏ đi. Sau vài giây, chúng tôi nghe thấy một tiếng “bang” ầm ĩ. Không ai trong hai đứa tôi hay là Chaise quay người lại nhưng cả hai chúng tôi đều biết chuyện gì xảy ra. Hunter không thể nhìn được đã đâm mạnh vào cửa tủ đồ của anh ấy.

Chaise lắc đầu cậu ấy lạnh lùng, như là cậu ấy không tin được rằng có tên con trai nào lại có thể nóng nảy tới thế và lúc nào cũng giận dữ. Tôi cũng không thể tin được. Hunter, thậm chí là ngay khi anh ấy còn bị mù và giận dữ với cả thế giới, đã rất điềm tĩnh. Anh ấy trầm tĩnh và kiềm chế tất cả những cái đó lại. Anh ấy đủ thông minh để giữ những cảm xúc của mình dưới sự kiểm soát. Nhưng bây giờ... anh ấy đánh nhau ngẫu hứng với những đứa trẻ khác và lăng mạ người khác... lăng mạ tôi. Và anh ấy thậm chí còn không biết tôi. Anh ấy như thể không nhận ra tôi là ai, thậm chí cả giọng nói của tôi. Nếu anh ấy đã thực sự yêu tôi... giọng nói của tôi sẽ phải trở nên thân quen với anh ấy, cho dù là anh ấy không có ý tưởng nào trông tôi ra sao. Và thậm chí nếu anh ấy không nhớ ra tôi, không biết sao Hunter có thể trở nên khó chịu như thế với tôi được. Cái cách anh ấy nhìn vào tôi... nói với tôi... như thể anh ấy chán ghét tôi. Anh ấy khiến cho tôi cảm thấy thật bé nhỏ, thật xấu xí, thật tầm thường.

“Cậu ổn chứ?” Chaise hỏi, sự lo âu tràn ngập giọng cậu ấy.

Tôi gật đầu, “Mình đã nghĩ là cậu sẽ đánh nhau với anh ấy. Mình thấy sợ. Anh ấy mới có một cuộc giải phẫu ghép mắt, và mình đã thấy cậu đánh nhau rồi. Nó sẽ không tốt cho ca mổ của anh ấy.”

Chaise nhìn chăm chăm vào tôi một lúc lâu. Rồi cậu ấy cười khoái trá. “Chà... mình không quan tâm nếu như anh ta có bị mù trở lại. Anh ta không có quyền lăng mạ cậu như thế. Cậu biết là mình sẽ luôn luôn bảo vệ cậu, đúng không? Sau hết thì mình là Thiên thần hộ mệnh của cậu cơ mà.”

Tôi mỉm cười với cậu. Tôi có lẽ đã vĩnh viễn mất đi tình yêu của Hunter... nhưng ít nhất thì tôi thấy biết ơn rằng giờ đây... tôi có tình bạn của Chaise thay vào đấy. Điều đó có lẽ không công bằng với Chaise rằng cậu ấy chỉ là một người bạn... một người bảo vệ... một Thiên thần hộ mệnh của tôi. Nhưng tôi đã hy vọng rằng mọi thứ sẽ đâu vào đấy vào một ngày nào đó.

Chương 9

Vào tối hôm thứ sáu, Denise nhất định đòi tôi phải ngủ lại nhà cô ấy. Cô ấy nói rằng cô ấy là bạn tốt nhất của tôi trong hơn một năm rồi và tôi chưa bao giờ gặp gỡ gia đình cô. Tôi không muốn đi nhưng cô ấy cứ nài nỉ mãi, thậm chí gần như là bật khóc. Cô ấy thậm chí còn nói với cả Meredith về việc ấy. Và kể từ khi tôi không muốn Meredith phải thắc mắc xa hơn rằng có gì đó không ổn, tại sao tôi không thể ngủ lại nhà Denise, tôi quyết định sẽ can đảm làm việc đó. Sau hết, Denise và Hunter không thực sự gần gũi. Và cô ấy có một ngôi nhà rất rộng lớn. Nếu tôi ở lại trong phòng Denise, tôi sẽ ổn cả thôi.

Khi Chaise tới đón tôi vào tối hôm ấy, cậu ấy hỏi tôi về chuyện đó.

“Vậy là cậu sẽ trải qua một đêm dưới cùng một mái nhà với Quý Ngài Nóng Tính?”

“Hử?” Tôi ngây người ra nhìn chăm chăm vào cậu.

“Hunter Vaughn. Anh ta sống cùng với Denise, đúng chứ?”

“Ồ.” Là tất cả những gì tôi có thể nói. Tôi không muốn nói chuyện về Hunter, tôi thậm chí không muốn nhớ tới anh ấy. Bởi vì nếu tôi làm thế...tôi sẽ chỉ nhớ tới lần cuối cùng anh ấy nhìn vào tôi... với sự coi thường, chán nản... như thể anh ấy sắp nôn mửa tới nơi. Tôi muốn giữ gìn kỷ niệm của Hunter trong tâm trí tôi. Về một người đã từng dịu dàng, ngọt ngào... tuyệt vời.

“Nếu như anh ta quá công kích cậu, hãy nói với mình, được không?”

Không. Nhưng tôi gật đầu một cách yếu ớt.

“Quý ngài Biết tuốt Ngạo mạn nghĩ rằng anh ta ở trên tất cả những người khác.” Cậu ấy lẩm bẩm.

Chaise đưa tôi tới nhà Denise thay vì về nhà tôi như mọi khi. “Mai mình sẽ tới đón cậu.” Cậu ấy nói. “Nhớ nhé, em gái mình ấy.”

Tôi cười với cậu. “Mình nhớ mà.”

Chaise chăm chú nhìn vào tôi một lúc rồi cậu ấy lại nhìn xuống dây chuyền của tôi. Cậu ấy khẽ cau mày. “Anh ta vẫn có ở đó, hử.” Cậu than phiền.

Tôi cắn chặt môi nhưng không trả lời. Ngay lúc này... nếu như có sự lựa chọn dành cho mình, tôi sẽ để Hunter ra khỏi trái tim và cố gắng bước tiếp. Nhưng thỉnh thoảng, bạn không thể tự đưa ra quyết định trong tình yêu được. Trái tim của bạn đưa ra mọi quyết định khờ khạo cho bạn. Và tôi vẫn còn yêu Hunter cho dù nếu như anh ấy không còn yêu tôi nữa... bất kể là nếu như anh ấy không còn muốn có bất cứ điều gì với tôi nữa.

Tôi nhìn chăm chú vào Chaise. “Mình phải đi đây.”

Cậu ấy nhẹ gật đầu và tôi bước xuống khỏi xe cậu. Tôi bước về phía cửa trước nhà Denise. Trước khi tôi bước tới hiên nhà, tôi nhìn chăm chăm lên trên và nhìn thấy Hunter. Anh ấy đang đứng trên ban công tầng hai phía trên tôi. Anh chẳng mặc gì ngoài một chiếc quần jean, thân

hình của anh phô ra cho tầm nhìn của tôi. Anh ấy cầm một chai bia ở một tay. Anh đang nhìn xuống tôi, quan sát tôi. Đôi lông mày của anh nhướn lên và tôi nghĩ là trông anh có vẻ không được hài lòng. Nhưng tôi thấy quen với việc ấy rồi. Đây là phản ứng không thay đổi của anh ấy với tôi kể từ khi anh quay trở lại. Anh ấy luôn luôn nhìn khó chịu với tôi... chà, anh ấy chẳng phải là người đầu tiên. Có bao nhiêu kẻ như thế đầy ra ở trường học ấy.

Hunter Vaughn đang từ từ tiến vào “Danh sách phốt lờ đi” của tôi. Tôi ước gì tôi cũng có thể phốt lờ đi cái nhói đau bên trong lồng ngực mỗi khi tôi nhìn thấy ánh nhìn giận dữ trên khuôn mặt anh khi anh nhìn vào tôi.

Tôi hít một hơi thở sâu và rung chuông. Tôi nhìn lại sau lưng và thấy Chaise vẫn chưa rời đi. Cậu ấy đang đợi cho tới khi tôi bước hẳn vào trong nhà. Dĩ nhiên rồi, giống như là một Thiên thần hộ mệnh thận sự cậu ấy luôn từng, cậu ấy đợi cho tới khi tôi đã an toàn ở bên trong.

Denise đã thích mê đi khi cô ấy nhìn thấy tôi. Ngôi nhà của cô ấy thật đồ sộ. Chỉ mỗi phòng khách thôi cũng to gấp hai lần toàn bộ nhà tôi. Những trần nhà cao vợi vợi và chúng được trang hoàng với những chiếc đèn chùm bằng pha lê đẹp đẽ.

“Bọn mình đã dùng bữa tối rồi.” Cô ấy nói. “Nhưng mình đã chuẩn bị vài món cho cậu.”

Cô ấy dẫn tôi đi tới phòng ăn. Tôi nhìn thấy một người phụ nữ tóc vàng sẫm xinh đẹp đang đứng ở đó, đưa ra những chỉ dẫn cho người giúp việc.

“Mẹ! Alice tới rồi.” Cô ấy nói với người phụ nữ.

Người phụ nữ ấy cười với tôi. “Chào, cháu yêu. Cô đã nghe rất nhiều về cháu. Thật là tốt vì cuối cùng cũng được gặp cháu.” Mẹ Denise đưa tay ra cho tôi. Tôi bẽn lén bắt lấy nó. “Bữa tối của cháu đã sẵn sàng. Cô xin lỗi, bọn cô đã ăn rồi mà không có cháu.”

“Không sao ạ. Cũng muộn lắm rồi, cháu biết. Nhưng mà ca làm việc của cháu không kết thúc cho tới 10 giờ.” Tôi nói.

“Ừ, Denise đã nhắc cô là cháu làm việc ở Alibri.”

Tôi gật đầu.

“Cô có biết Agnes Bailey. Một người phụ nữ tốt bụng. Cô tin rằng cửa hàng ấy hoạt động tốt.”

Tôi lại gật đầu. “Vâng ạ, thưa cô.”

“Hãy gọi cô là Susan.” Cô ấy nói.

“Vâng ạ... Susan.” Tôi mỉm cười.

Susan mỉm cười với tôi và tôi có thể thấy sự ấm áp trên nụ cười chân thật của cô ấy. Rồi cô ấy quay qua Denise, “Hãy tham gia cùng với Alice khi bọn ấy ăn nhé.”

Chúng tôi tiến tới một chiếc bàn bằng sứ mười chỗ ngồi với những chiếc ghế sang trọng màu xanh lục và phủ đệm màu kem. Bàn ăn đã được bày ra dành cho hai người.

“Con không định ăn tối nữa đâu Mẹ ơi.” Denise nói. “Nhưng mà con sẽ ăn chút tráng miệng.”

“Mẹ biết. Đĩa ăn kia là cho Hunter. Cậu ấy vẫn chưa ăn tối.”

Trái tim tôi đập thành thạch trong lồng ngực khi tên anh ấy được đề cập đến. Đầu gối đã cảm thấy yếu ớt và tôi chắc chắn là gò má mình đang trở nên ửng hồng. Tôi hoàn toàn chắc chắn là sẽ không thể ngồi ăn thoải mái nếu như có Hunter ngồi cách tôi có vài bước chân.

“Bọn con có thể ăn trước rồi mẹ hãy gọi anh ấy sau được không?” Denise hỏi, đảo tròn hai mắt.

“Denise...” Mẹ cậu ấy thở dài. “Con biết là...Hunter đang có khoảng thời gian khó khăn để hòa nhập lại với... mọi thứ. Cậu ấy luôn luôn cần sự bầu bạn ấm áp, phải không Alice?”

Susan nhìn vào tôi, mong chờ tôi đồng ý với cô ấy. “Cháu... cháu đoán thế.” Tôi cố gắng mỉm cười.

“Giờ thì ăn tối thôi. Mẹ sẽ gọi Hunter.” Susan nói, không để cho bất cứ ai trong chúng tôi có thời gian tranh cãi lại.

Denise rên rỉ khi mẹ cô ấy đã đi ra. Cậu ấy kéo tôi ngồi xuống một trong những chiếc ghế. “Đi nào, ăn nhanh lên rồi bọn mình có thể lên phòng mình.”

Tôi không thể đồng ý với cô ấy hơn được nữa. Tôi cũng đói và tôi biết rằng vào phút Hunter bước vào phòng ăn, tôi thậm chí sẽ không thể nhai được thức ăn của mình.

Bữa ăn có món mỳ ống với cá hồi và rau trộn thập cẩm. Tôi bắt đầu ăn trong khi Denise nói với tôi rằng ngày mai, một vài người anh chị em họ của cô ấy sẽ từ Manhattan tới đây và tất cả bọn họ đều có kế hoạch để đi tới ngôi nhà bên hồ của họ.

Tôi chỉ lắng nghe cô ấy một nửa, tôi đang tập trung vào việc nhai cho thật nhanh mà không mất đi phép tắc xã giao trên bàn ăn hay là bị ghen bởi thức ăn. Một phần trong tôi cũng vô thức để ý xem nếu như Hunter có tới tham gia ăn tối với tôi. Tôi đã ăn hết thức ăn của mình nhưng Hunter vẫn chưa thấy xuất hiện. Tôi nghĩ là anh ấy cũng không có khẩu vị để ăn với tôi trên bàn ăn tối. Và tôi không biết là tôi nên thấy nhẹ nhõm hay hoặc là thậm chí thấy tan vỡ trái tim hơn nữa về điều đó.

Tôi đang ăn món bánh cà rốt nổi tiếng của Susan thì Denise bỗng nhiên ngừng nói chuyện. Tôi nhận ra rằng Hunter đã bước vào phòng ăn. Tôi nhìn lên anh từ khóe mắt mình. Anh ấy vẫn chỉ mặc độc chiếc quần jean. Anh chẳng mặc gì ở phía trên và đang để chân trần. Anh đi tới tủ lạnh để lấy thứ gì đó trong khi lưng anh quay về phía chúng tôi, tôi nắm lấy cơ hội để nhìn vào tấm lưng đẹp tựa điêu khắc của anh. Anh ấy săn chắc và có những múi cơ rắn chắc một cách hoàn hảo. Những cơ bắp ấy không bị kéo căng phồng hân lên nhưng mà chết tiệt thật! Hunter thực sự biết cách chăm sóc cho cơ thể của mình, hử.

Rồi tôi nhìn lên phía thân trên của anh. Những múi cơ ở đấy thậm chí còn săn chắc hoàn hảo hơn nữa. Anh ấy có một cái bụng sáu múi hoàn hảo, bằng chứng rằng anh đã thường xuyên dùng nhiều giờ mỗi tuần để tập luyện. Tôi nhớ ra rằng Hunter đã đạt được đai đen Karate. Nhưng tôi nghi ngờ rằng sau này anh ấy đã dành thời gian để tập luyện quyền anh. Điều đó sẽ rất không tốt tới việc ghép mắt của anh ấy. Khi tôi nhìn chăm chú vào những múi cơ hoàn hảo

của anh, tôi vô tình cắn vào môi dưới của mình để giữ cho miệng mình không há ra.

Đôi mắt tôi lướt lên phía bộ ngực và đôi bờ vai anh. Chúng thật rộng lớn và tôi nhớ rằng đã thật vững chắc thế nào khi dựa vào chúng, tựa ngực tôi lên đấy trong khi đôi cánh tay vững chắc của anh vòng quanh tôi, giữ cho tôi được an toàn... giữ cho tôi ấm áp.

Cuối cùng, đôi mắt tôi đi lên khuôn mặt anh. Mắt tôi khóa vào mắt anh và tôi hoảng hốt nhận ra anh ấy đang theo dõi tôi nhìn chăm chăm vào cơ thể anh. Tôi thấy nóng bừng lên từ cổ cho tới cả khuôn mặt.

“Anh có thể mặc cái gì vào không?” Denise hỏi anh ấy với giọng cầu tiết.

Hunter đưa chai bia của anh ấy lên miệng và uống một hơi, đôi mắt của anh chưa bao giờ rời khỏi tôi. Anh ấy không nói gì cả, nhưng trước khi bỏ đi, môi anh ấy cong lên trong một nụ cười kiêu căng ngạo mạn và tôi biết rằng cái đó là dành cho mình.

Tôi chắc chắn là mình đỏ dừ lên hết rồi. Tôi nhìn chăm chăm xuống cái bánh của mình. Thật là ngượng ngùng quá thôi! Anh ấy bắt được tôi đang nhìn chăm chăm vào anh. Có lẽ thậm chí anh ấy nghĩ tôi đã trở mặt ra một cách ngớ ngẩn... hoặc là tệ hơn nữa, liếc mắt thèm muốn vào anh!

Ôi lạy trời! Lạy đất! Hãy rút ra và nuốt trọn tôi nhanh lên!

Người dịch: June

“Mình xin lỗi. Thỉnh thoảng anh ấy phô diễn thế đấy. Anh ta biết là anh ta ưa nhìn mà.” Denise nói lại đảo tròn hai mắt.

Tôi không nói gì cả. Thay vào đó, tôi chỉ tiếp tục ăn bánh.

Tôi đã ngượng chín người khi bị bắt gặp đang nhìn anh chăm chăm. Nhưng thật là ngớ ngẩn! tôi thấy ít nhất thì đây là lần đầu tiên kể từ khi anh ấy quay lại, anh không nhìn tôi với vẻ chán ghét hoặc coi thường.

“VẬY là, cậu sẽ đến phải không?” Denise hỏi tôi.

Tôi ngó người ra nhìn lại cô ấy, ngay lập tức bị giật ra khỏi những suy nghĩ của mình.

“Ngày mai. Có 4 người anh chị em họ của mình sẽ tới đây. Bọn mình đã lớn lên cùng nhau. Nhưng bọn mình đã không gặp nhau trong một khoảng thời gian dài. Mình sẽ cảm thấy rất không thoải mái. Bố mẹ mình nói là cuối tuần bọn mình có thể đi tới ngôi nhà bên hồ. Sẽ rất thú vị. Cậu phải đi với mình!”

Tôi lắc đầu. “Không, mình không thể.” Tôi cũng không muốn nữa. Tôi thực sự không cảm thấy thoải mái với những người tôi mới gặp lần đầu. Tôi biết phần lớn bọn trẻ ở trường trung học Leighton đã một năm rưỡi rồi, thế mà đến tận giờ tôi chỉ thấy dễ chịu với hai trong số chúng. Chà, là ba nếu như Hunter không thay đổi từ một thiên thần hoàn hảo này tới một tay đáng ghét điển hình ở trường trung học kia. Đến tận bây giờ, ngay những đứa trẻ ở trường học vẫn không thể bỏ qua những vết sẹo của tôi. Tôi tự hỏi làm thế nào những người anh chị em họ của Denise có thể phản ứng lại với chúng.

“Ồ làm ơn đi mà!” Cô ấy quay qua, trề miệng xuống và chớp chớp mắt với tôi.

“Không hiệu quả đâu, Denise.” Tôi nói lắc lắc đầu.

“Tại sao chứ?”

“Chaise.” Tôi trả lời.

“Không phải là bạn trai của cậu.” Cô ấy nói. Rồi cô ấy nhìn vào tôi vẻ cáo buộc. “Hay là cậu ta là thế rồi và cậu không chịu nói với mình đấy hả?”

“Cái gì? Không!” Tôi nói. “Mình đã hứa với cậu ấy là mình sẽ tới dạy cho em gái cậu ấy cách chơi một bản piano.”

Denise rên rỉ. “Cậu không thể dòi nó đi à?”

Tôi lắc đầu. “không. Chaise đã nói với cô của cậu ấy cho mình một ngày nghỉ việc chỉ để làm thế.”

Cô ấy thở dài buồn bã. Tôi mỉm cười xin lỗi lại cô ấy. Nếu mọi thứ khác đi, tôi sẽ xúc động mà làm theo yêu cầu của cô. Denise đã rất tốt với tôi ngay từ những ngày đầu. Cô ấy giống như Chaise. Cô ấy nhìn qua những vết sẹo của tôi và thật lòng trở thành bạn của tôi.

Sau khi tôi ăn xong bánh của mình, Denise dẫn tôi lên phòng của cô ấy.

“Bố cậu đâu rồi?” Tôi hỏi cô.

“Tới mai ông ấy mới về nhà. Bố đang đi công tác.”

Chúng tôi đi lên tầng hai và đi xuống một hành lang được trải thảm. Phải có ít nhất năm phòng ngủ ở tầng này.

“Có bao nhiêu phòng ngủ ở trong nhà cậu thế?” Tôi hỏi.

“Ồ, bảy.” Cô ấy nói. “Còn có thêm hai phòng khách ở tầng gác và sau đó là thư viện và phòng giải trí. Mình sẽ thích được dẫn cậu tới đó, nhưng mà gần đây phòng giải trí đã trở thành lãnh thổ của Hunter”

“Tại sao? Có gì ở đó thế?”

“Một bàn chơi bi-da và chơi bài. Những màn hình LCD lớn nơi cậu có thể chơi mọi trò chơi điện tử. Hunter dành hơn hai giờ mỗi ngày ở đó... chơi bi-da và... mình nghĩ là cờ vua. Dù sao thì không ai ở nhà này có thể theo được anh ấy trong trò cờ vua nên chẳng có ai muốn chơi với anh ấy. Mình nghĩ anh ta chơi với máy tính hoặc là tham gia vào những giải đấu trực tuyến.”

Hunter Vaughn, kiện tướng cờ vua ở tuổi mười lăm. Tôi nhớ lại những lời anh nói trong suốt ngày hẹn hò đầu tiên của chúng tôi. Thậm chí khi anh ấy không thể nhìn thấy gì, Hunter đã không thể đánh bại. Tôi tự hỏi sẽ thế nào để tôi đánh bại được anh ấy bây giờ, khi mà anh không phải tưởng tượng ra những quân cờ ở trong đầu nữa.

Phòng của Denise thật rộng lớn. Cô ấy có một chiếc giường kiểu công chúa, một chiếc ghế đủ rộng để làm chỗ ngủ ngày, một màn hình ti vi tinh thể lỏng lớn và một chỗ để đồ rộng rãi.

Phòng tắm của cô ấy được lát toàn bộ với những viên gạch màu hồng nhạt và một bể tắm sục lớn ở giữa phòng.

“Nhanh lên nào, lại đây thử bồn tắm sục nhé. Cậu trông có vẻ mệt mỏi. Nó sẽ giúp cậu bớt căng thẳng.”

Cho tới khi nào chúng tôi còn ở trong ranh giới của phòng cô ấy, tôi sẽ không tranh cãi với cô. Tôi mặc bộ đồ tắm hai mảnh vào và tham gia cùng cô ấy trong bể tắm sục.

“VẬY... có gì diễn ra giữa cậu và Chaise không?”

Tôi ngậy người ra nhìn chằm chằm vào cô ấy. Rồi tôi lắc đầu.

“Thôi nào, Alice. Chaise đã hoàn toàn phát điên lên vì cậu. Ban đầu, mình đã hoài nghi vì có vẻ như hơi vội vã khi cậu ấy muốn trở thành bạn cậu. Nhưng sau vài tuần... cậu ấy dường như rất thực lòng với cậu.”

“Tuy rằng mình thấy rất tệ về điều này. Nhưng mình không thể... đáp lại những tình cảm của cậu ấy.”

“Bởi vì anh ta ư?” Cô ấy hỏi, nhìn vào ngực tôi.

Tay tôi lại chạm vào chiếc vòng cổ của mình. Tôi vẫn không tháo chiếc vòng cổ của Hunter ra. Tôi không thể. Tôi có cảm giác như việc bỏ nó đi và không bao giờ đeo nó lại có nghĩa là nói vĩnh biệt với Hunter trước đây... Hunter bị mù lòa, người đã yêu tôi... một Hunter tuyệt diệu, người tôi đã yêu.

Tôi gật đầu yếu ớt với cô ấy.

“Cậu đã gặp anh ta ở đâu?” Cô ấy hỏi. “Tên anh ta là gì thế?”

Tôi không thể trả lời câu hỏi ấy. Tôi không thể nói với Denise rằng người cô ấy đang hỏi tới chỉ là đang ở trong căn phòng phía trên chúng tôi. Hunter thậm chí không thể nhớ ra tôi... hoặc là từ chối nhận ra tôi. Làm sao tôi có thể nói với em họ anh ấy rằng anh ấy chính là người tôi đã chờ đợi quay lại với tôi trong suốt ngần ấy thời gian?

“Hãy chỉ gọi anh ấy là H.” Tôi trả lời. “Anh ấy đã đi xa.” Tôi giữ cho câu trả lời của mình tối thiểu nhất có thể. Tôi không thể tiếp tục nói dối Denise. Tôi không phải là một người giỏi nói dối tới mức ấy.

“Chaise có biết là có ai đó khác không?”

Tôi gật đầu. “Mình đã nói với cậu ấy tại sao mình không thể để bản thân mình phải lòng cậu ấy. Mình không muốn làm tổn thương cậu ấy. Nhưng mình đã làm thế rồi. Và ít nhất điều mình có thể làm là thành thật với cậu ấy. Mình mang nợ Chaise rất nhiều. Thời gian mình bắt đầu làm việc ở Alibri... mình đã từ chối cậu ấy, thậm chí trở lên khiếm nhã với cậu ấy. Nhưng cậu ấy không ngừng chỉ cho mình thấy rằng cậu ấy quan tâm tới mình. Cậu ấy thậm chí đi theo mình về nhà hầu hết mọi tối. Mình đã rất sợ hãi, mình đã nghĩ là có ai đó bám theo mình. Và rồi một tối có vài kẻ lập dị nghĩ là sẽ chơi đùa với mình, mình không thể biết ơn Chaise được hơn nữa vì cậu ấy đã theo mình suốt thời gian đó. Cậu ấy ra khỏi xe cậu ấy đúng lúc để cứu mình.” Tôi

thở dài. “Chaise là Thiên thần hộ mệnh của mình, người bảo vệ mình... người bạn yêu quý của mình. Nhưng cho dù với suy nghĩ mình muốn có gắng để trở thành thứ gì đó hơn thế, mình chỉ... không thể. Có lẽ vẫn chưa đến lúc.”

“Nhưng đừng yêu cậu ấy chỉ vì cậu ấy là Thiên thần Hộ mệnh của cậu và rằng cậu nợ cậu ấy rất nhiều, đồng ý nhé?” Denise nói. “Cậu xứng đáng được rung động và say đắm trong tình yêu mà không phải cần tới lý lẽ hay là logic. Tình yêu đích thực sẽ là như thế đấy.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy một lúc và tôi nghĩ cô ấy nhìn thật mơ màng. Bỗng nhiên, tôi nhận ra rằng kể từ khi tôi gặp cô ấy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy hoặc nghe thấy chuyện cô ấy hẹn hò với ai ở trường học. Có rất nhiều anh chàng quan tâm đến cô ấy nhưng cô chỉ làm cho họ từ bỏ. Nhưng bây giờ... cô ấy nhìn như thể cô đang ở tận cung trăng vậy.

“Denise...” Tôi mở lời. “Cậu đang yêu hả?”

Cô ấy bừng tỉnh lại từ vẻ mơ màng và nhìn chăm chăm vào tôi. Mặt cô ấy ửng đỏ nhanh tới nỗi cô ấy không kịp che dấu nó đi.

“Ồi chúa ơi!” Tôi thì thào. “Đấy là ai? Mình thậm chí không biết là cậu đang hẹn hò với ai đó.”

“Đấy là...ừm.” Cô ấy ngập ngừng. “Cậu biết Arthur Buckley chứ?”

Tôi lướt lại trong trí óc, vì một lý do nào đó cái tên ấy rất quen thuộc. Và rồi nó đánh mạnh vào tôi. Arthur Buckley là giáo viên dạy mỹ thuật mới.

“Denise, ông ta... gì chứ? 25 tuổi rồi?”

“24. Anh ấy thông mình, anh ấy đã tốt nghiệp sớm.”

“Nhưng... thế là trái luật khi mà học sinh lại đi hẹn hò với giáo viên.” Tôi rít lên giận dữ với cô ấy. Tôi không hài lòng với cô. Và tôi biết bố mẹ cô ấy... kể cả Hunter... sẽ mắng mỏ cô vì điều này.

“Mình nghĩ là mình đang yêu, Alice.” Cô ấy nói.

“Nhưng mà cậu mới có 18 tuổi và ông ta quá già so với cậu!” Tôi cãi lại.

“Tuổi tác không là vấn đề gì.”

“Đấy là lý do vì sao cậu luôn luôn biệt tăm tích trong suốt giờ ăn trưa hả?”

Cô ấy thở dài rồi sau đó gật đầu.

“Ồi chúa ơi, Denise!” Tôi rên rỉ. “Điều này thật tồi tệ!”

“Alice! Mình chưa kể với ai cả. Và mình đã nghĩ là cậu sẽ đứng về phía mình.”

“Mình có.” Tôi nói với cô ấy thật bình tĩnh. “Nhưng... bố mẹ cậu sẽ giết cậu mất.”

“Họ sẽ làm thế.” Cô ấy nói với vẻ hoàn toàn chắc chắn.

“Thế Hunter có biết không?”

Cô ấy lắc đầu. “Và mình cũng chẳng bận tâm tới những gì anh ấy nói hay nghĩ.”

“Nhưng còn bố mẹ cậu?”

“Mình biết là họ sẽ thấy thất vọng, Nhưng đây là lần đầu tiên mình cảm thấy như thế này.”

“Denise... cậu có chắc là ông ta không đang lợi dụng cậu chứ?”

“Anh ấy nói là anh ấy yêu mình.”

“Một tên con trai có thể nói bất cứ thứ gì để cậu tin chỉ để hắn có thể chui vào trong quần của cậu.”

Cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi một lúc. Rồi cô ấy nói, “Chắc chắn, đấy có phải là những gì H đã nói để thò được vào trong quần cậu trước khi anh ta bỏ cậu không?” Rõ ràng là cô ấy đã mù mẫm cả rồi.

Tôi rơi vào im lặng sau câu nói ấy. Tôi biết là Denise đã thất vọng. Cô ấy biết những gì cô ấy đang làm là không đúng và cô ấy liệu lĩnh muốn tôi là bạn của cô ấy... ở bên phe cô ấy. Và tôi thực sự là bạn của cô. Nhưng tôi không ngăn được mình sợ hãi cho cô ấy. Chắc chắn rồi, Arthur Buckley có vẻ ngoài ưa nhìn nhưng ông ta phải biết rõ rằng dù dỗ một đứa trẻ trung học là quá trẻ so với ông ta. Ông ta là giáo viên mà. Ông ta phải biết rõ hơn ai hết chứ.

Tôi hít vào một hơi thở sâu. “Denise...” Tôi thì thầm. “Mình chỉ muốn cậu hãy suy nghĩ thật thấu đáo.”

“Mình đã nghĩ kỹ rồi. Và mình tin anh ấy.”

“Cậu yêu ông ta ư?”

Cô ấy gật đầu. “Vậy cậu không thể chỉ cần thấy hạnh phúc cho mình ư?”

Tôi muốn như thế. Nhưng tôi không thể. Denise quá tuyệt vời để có được bất kỳ chàng trai nào cô ấy muốn. Bất kỳ chàng trai nào – ở cùng độ tuổi của cô ấy. Tại sao cô ấy lại chấp thuận với một người mà lẽ ra đủ trưởng thành để hiểu biết hơn thế và có thể không bao giờ có được những lời hứa hẹn tốt đẹp dành cho cô ấy.

“Cậu đã ngủ với ông ta chưa?” Tôi hỏi cô.

Cô ấy hít sâu vào. “Bọn mình chỉ có thể nhìn thấy nhau ở trường học. Bọn mình đã lên kế hoạch rất nhiều, nhưng cả hai bọn mình đều sợ nếu bị ai đó bắt được và anh ấy sẽ bị mất việc.”

“Và ông ta có thể bị đi tù nếu như bố mẹ cậu biết được chuyện này.”

Tôi thấy mừng là ít ra cô ấy đủ khôn ngoan để không đi quá xa hơn những gì cô ấy nên làm.

“Cậu không thấy hạnh phúc cho mình ư, đúng không?” Cô ấy hỏi.

Tôi thở dài. “Mình lo lắng cho cậu.”

“Mình có thể xử lý được nó, Alice. Mình đủ lớn để tự đưa ra quyết định và tự mình phán xét xem cái gì đúng và sai!” Cô ấy nói ra với rất nhiều cảm xúc khiến tôi cảm thấy như cô ấy đã tập luyện nhiều cách để chuẩn bị nói với bố mẹ cô ấy khi cuối cùng cô quyết định nói cho họ rõ.”

“Chỉ cần... hãy cẩn thận nhé.” Tôi nói với cô ấy với giọng dịu dàng.

Cô ấy gật đầu.

Chúng tôi yên lặng trong 10 phút tiếp theo. Tôi thấy thật tồi tệ khi không giúp đỡ được cô ấy với quyết định của cô. Denise đã luôn luôn để ý cho tôi. Lẽ ra đây phải là lúc tôi để ý cho cô ấy. Nhưng tôi không thể ngăn được mình thấy lo lắng. Tôi có một cảm giác xấu về Arthur Buckley. Denise giàu có và được bảo bọc. Cô ấy không bị đặt vào thế giới thực giống như tôi. Cô ấy có lẽ không thể nhận ra sự nguy hiểm cho dù nếu như cô ấy mặt đối mặt với nó.

Cuối cùng, cô ấy đứng lên. “Mình đi trước đây.” Cô ấy nói lặng lẽ. “Mình sẽ tắm vòi sen ở phòng tắm khác. Cậu có thể sử dụng ở đây.”

Tôi ra khỏi bồn tắm sạch sau cô ấy. “Không. Mình sẽ sang phòng tắm khác, chỉ cần cậu chỉ cho mình nó ở đâu thôi.”

Cô ấy không tranh cãi với tôi. Rõ ràng là cô ấy không thấy hài lòng với tôi rồi.

“Cánh cửa thứ ba ở cuối sảnh.”

Tôi lau khô người và mặc vào áo choàng tắm mà cô ấy đưa cho tôi. Rồi tôi cầm theo túi của mình và lặng lẽ đi ra khỏi phòng cô ấy.

Đại sảnh tối om. Tất cả đèn đều bị tắt. Tôi không biết công tắc đèn để ở đâu. Tôi lần tìm đường về phía trước tới cuối sảnh, giữ cho đôi tay mình trên tường để đảm bảo tôi không vấp ngã vào thứ gì đó. Tôi không chắc là tôi có thể đủ khả năng chi trả cho bất cứ thứ gì nếu tôi làm vỡ.

Họ giàu có mà. Họ không thể chi trả để thắp sáng một hoặc hai ngọn đèn hay sao? Tiết kiệm một vài đô la tiền điện có đáng để mạo hiểm những cái cổ của họ hay không nhỉ?

Những bức tường được bao phủ bằng giấy dán tường. Tôi cảm thấy một đường cong và sau đó là lớp gỗ trơn mượt. Tôi nghĩ là tôi đã tiến tới cánh cửa thứ nhất. Tôi tìm tay nắm cửa chỉ để chắc chắn. Khi tôi cảm thấy lớp thép lạnh áp vào lòng bàn tay mình, tôi nói với chính mình, còn hai cánh cửa nữa.

Tôi bước đi từng bước thật cẩn thận. Tôi đã thất vọng với hy vọng là tay tôi sẽ cảm thấy nút công tắc đèn sớm thôi.

Bỗng nhiên, tôi va vào cái gì đó vững chắc trước mặt mình. Nó thật cứng rắn và đã đứng ở đó, như thể nó đang chờ đợi tôi va vào ấy. Tôi ấn đôi tay mình về phía trước và tôi cảm thấy làn da cứng rắn, trơn mượt dưới cánh tay tôi.

Trái tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực và tôi đã nghĩ là mình quên mất cách hít thở như thế nào rồi. Cho dù không nhìn thấy gì, tôi ngay lập tức biết là mình vừa va vào cái gì... đúng hơn là, tôi vừa va vào ai.

Tôi vẫn đứng yên đó, không thể di chuyển, sợ hãi sẽ tạo ra tiếng động. Tôi cảm thấy anh ấy di chuyển phía trước tôi. Tuy nhiên anh ấy không lùi lại đằng sau, thay vào đó, tôi cảm thấy những ngón tay anh ấy lướt qua má tôi, gần như là chạm vào những vết sẹo của tôi. Rồi tôi cảm

thấy bàn tay anh đặt lên gáy mình. Tôi hít thở sâu và nhắm mắt lại.

Cái chạm của anh ấy thật tích điện và đầu gối tôi từ từ trở nên mềm nhũn, tôi gần như chắc chắn mình sẽ không thể chống đỡ nổi chính sức nặng của mình thêm một phút nào nữa.

Trong bóng tối... có lẽ Hunter sẽ nhớ ra đã có gì giữa hai chúng tôi. Có lẽ khi anh ấy không thể nhìn thấy khuôn mặt tôi, cái chạm của anh ấy sẽ nhớ ra tôi đã một lần là ai trong cuộc đời anh ấy.

Tôi cảm thấy anh chạm vào những mắt xích trên sợi dây chuyền của tôi. Thật nhẹ nhàng, anh ấy kéo nó ra khỏi áo choàng của tôi. Những ngón tay của anh lần theo sợi xích xuống phía dưới mặt dây chuyền. Nếu như anh ấy có thể chạm vào nó, tôi chắc chắn anh ấy sẽ biết... anh sẽ biết rằng tôi vẫn đang đeo sợi dây chuyền của anh. Những chữ khắc trên đó là chữ Braille. Anh ấy sẽ biết rằng anh vẫn ở trong trái tim tôi, rằng anh ấy vẫn là người duy nhất.

Nhưng trước khi tôi có thể chắc chắn rằng anh chạm được vào mặt dây chuyền, tôi nghe thấy một cánh cửa phía sau chúng tôi mở ra và một chút ánh sáng trườn lên lối đi tắm tối.

“Alice?” Tôi nghe thấy Alise gọi tôi ở phía sau mình.

Một giây sau, anh sáng tràn khắp sảnh khi Denise bật tất cả đèn lên. Tôi nhìn chằm chằm lên khuôn mặt đẹp trai của Hunter. Anh đang nhìn xuống tôi, không thể đoán ra biểu cảm trên khuôn mặt của anh ấy. Anh lùi lại một bước, đôi bàn tay của anh đã thả xuống cạnh mình, không còn chạm vào tôi nữa.

“Anh đã nói với em là hãy cho anh biết kế hoạch tiếp theo khi em quyết định va vào người anh mà.” Anh ấy nói với với giọng ngạo mạn mà tôi bắt đầu cảm thấy ghét kể từ lần đầu anh ấy nói với tôi từ sau ca mổ của anh.

Tôi nhắm mắt lại và hít vào một hơi thở sâu. Tôi muốn tát vào mặt anh nhưng tôi biết rằng sẽ nguy hiểm tới tình trạng sức khỏe của anh ấy. Cho dù là anh ấy muốn tỏ ra mạnh mẽ thế nào, anh ấy không phải là một người bất bại như anh ấy muốn thể hiện.

“Alice?” Denise gọi tôi lần nữa. “Mình xong rồi. Giờ cậu có thể dùng phòng tắm.”

Tôi gửi tới Hunter cái trợn mắt cuối cùng và rồi tôi quay gót và đi thẳng tới phòng của Denise. Tôi đóng cánh cửa lại phía sau lưng, giữ vững cảm xúc rộn ràng của mình, không để cho Denise nghi ngờ rằng có điều gì đó đã xảy ra.

“Cậu ổn chứ?” Cô ấy hỏi. “Anh ta lại trở nên khiếm nhã à?”

“Không.” Tôi trả lời, lắc đầu. “Chỉ là mình va người vào anh ấy. Hành lang tối om ấy, mình không thể tìm thấy công tắc ở đâu.”

“Thỉnh thoảng Hunter thích ở trong bóng tối thế nên anh ấy tắt hết đèn ở sảnh đi khi anh ấy rút lui vào phòng của anh vào buổi tối. Anh ấy đi lại thoải mái trong bóng tối, cứ như là anh có thể nhìn thấy ấy. Anh ấy có thể đi quanh nhà trong bóng tối đen kịt và anh sẽ không bị ngã xuống cầu thang hay là va vào bất cứ đồ vật nào. Mình nghĩ là anh ấy biết mọi góc ngách trong ngôi nhà này ghi nhớ trong đầu anh ấy. Thỉnh thoảng, mình muốn sắp xếp lại nội thất khi anh ấy đi ra ngoài về muộn, chỉ để xem anh ấy sẽ bị vấp ngã hoặc là va vào thứ gì đó khi anh ấy

quay về.

Tôi mỉm cười với điều ấy. Denise sẽ cố gắng bất cứ thứ gì để quấy rầy Hunter. “Khi mà cậu bị mù, bóng tối sẽ trở thành bạn của cậu, người bầu bạn duy nhất của cậu. Cậu học cách tin tưởng vào trí nhớ và các giác quan khác của cậu.”

Denise gật đầu. “Thỉnh thoảng mình nghĩ là cậu hiểu Hunter rõ hơn cả mình. Và cậu thậm chí là chẳng biết anh ấy.”

Tôi cắn chặt môi.

Tôi nghĩ là tôi biết anh ấy rõ hơn bất cứ ai.

“Mình xin lỗi, Alice.” Cô ấy nói sau khi hít vào thật sâu. “Mình biết là cậu lo lắng cho mình. Nhưng thực đấy... hãy tin mình lần này. Arthur thật tuyệt vời. Có lẽ ngày nào đó... bốn chúng mình có thể có một buổi hẹn hò kếp.”

“Bốn bọn mình á?”

Cô ấy nhún vai. “Khi cậu cuối cùng cũng quyết định ném cho Chaise một khúc xương và đưa cho cậu ấy một cái hẹn cậu ấy xứng đáng kể từ cái đêm cậu ấy giải cứu cậu.”

Tôi mỉm cười yếu ớt với cô. Nhưng trong lòng mình, những gì tôi thực sự muốn nói là, Mình không nghĩ rằng điều đó sẽ xảy ra vào bất cứ lúc nào đâu. Ông anh họ nóng bỏng thất thường của cậu vẫn đang làm xáo trộn tâm trí mình kể từ ngày mình lần đầu tiên va vào anh ta.

Chương 10

Denise và tôi thức nói chuyện với nhau tới tận 3 giờ sáng. Lần đầu tiên, đến lượt bọn tôi mang bọn trẻ ở trường ra làm trò cười và thấy rằng bọn chúng đã giả tạo thế nào... bọn chúng đã cố gắng hết sức ra sao để ngụy trang cho những thứ chúng không có. Và trong khi chúng che giấu những khuyết điểm của mình, chúng sử dụng rất nhiều năng lượng để làm nổi bật lên những khiếm khuyết của tôi. Thỉnh thoảng nhìn vào cách người ta cố gắng hết sức để tìm kiếm những thiếu sót và sai lầm, bạn sẽ nghĩ rằng dường như phải có một giải thưởng lớn đi kèm với nó.

Chúng tôi phải thức dậy lúc 8 giờ vì Chaise đã nói với tôi cậu ấy sẽ tới đón tôi vào lúc 9 giờ. Denise không vui lắm vì điều này và cô ấy vẫn nằn nì tôi tham gia cùng cô ấy và anh chị em họ của cô, sử dụng thời gian nghỉ cuối tuần còn lại ở ngôi nhà bên hồ của họ.

Nhưng vẫn như thế, tôi sử dụng Chaise để từ chối.

Hunter đã không ăn sáng cùng chúng tôi và tôi thấy vui vì điều đó. Tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra giữa hai chúng tôi tối hôm qua. Tôi đi đi lại lại cảnh ấy trong đầu mình, đấy là lý do vì sao mà tôi chỉ ngủ được hai tiếng đồng hồ thay vì lẽ ra phải là 5 tiếng.

Đã có một lúc, tôi đã khẳng định rằng anh ấy biết tôi là ai. Tôi tự hỏi tại sao anh ấy không đẩy tôi ra hoặc là xua đuổi tôi. Thay vào đó, anh ấy nắm lấy cơ hội để chạm vào tôi. Tôi ước gì anh ấy đã chạm vào những vết sẹo của tôi lần nữa. Tôi đã từng yêu thích cảm giác khi anh ấy làm thế. Anh là người đầu tiên khiến cho tôi cảm thấy rằng những vết sẹo của tôi không là vấn đề gì cả, rằng cho dù có chúng, tôi vẫn xinh đẹp. Và tôi liệu lĩnh mong muốn được biết liệu rằng anh ấy vẫn cảm thấy giống như thế.

Nhưng bây giờ... mỗi lần anh ấy nhìn vào tôi, anh ấy có vẻ thô lỗ, ghét bỏ, ghê tởm và giận dữ. Nó khiến cho tôi không thể không nghĩ rằng anh chỉ là thấy ngượng và xấu hổ vì ban đầu anh thậm chí đã yêu tôi.

Có lẽ khi bạn chẳng còn lại gì, bạn sẽ dễ dàng yêu ngay người đầu tiên mà bạn thấy cảm kích và có chút tình cảm với. Bạn sẽ lầm lẫn cảm giác đó là tình yêu... và rằng tình yêu đó thật phi thường. Vậy là bạn đeo đuổi, nuôi dưỡng nó... làm mọi thứ bạn có thể để nắm giữ nó. Nhưng ngay khi bạn có lại mọi thứ, bạn nhận ra rằng những cảm giác của bạn hay là con người kia chẳng có gì phi thường cả.

Nhưng cho dù tôi cảm thấy tồi tệ thế nào, cho dù trái tim tôi đã tan vỡ ra sao, hoặc là tôi muốn quay lại khu vườn đó cùng Hunter rất nhiều... tôi biết tôi sẽ không thể có lại điều đó theo bất cứ cách nào. Tôi vẫn biết ơn khoảng tôi gian chúng tôi đã có bên nhau, những khoảnh khắc chúng tôi đã chia sẻ bây giờ chỉ còn là những kỷ niệm. Những kỷ niệm tôi biết tôi sẽ giữ mãi cho tới hết phần đời còn lại.

Những giọt nước mắt lăn tròn xuống hai má tôi và tôi nhận ra cho dù thật là đau đớn, tôi vẫn thấy hạnh phúc rằng ít nhất, Hunter đã có lại thị lực. Anh ấy sẽ có thể làm những điều kỳ diệu với cuộc đời của mình. Anh ấy sẽ có thể nhìn thấy những điều tốt đẹp trên thế giới bằng

chính đôi mắt của anh, cho dù nếu anh ấy lựa chọn nhìn những thứ ấy không phải cùng với tôi.

Chaise đã ở trước cửa nhà Denise đúng 9 giờ sáng.

“Sao cậu không vào nhà?” Tôi hỏi cậu ấy khi tôi leo vào trong xe của cậu. “Cậu có thể gặp mẹ của Denise. Cô ấy thực sự rất tốt.”

Chaise lắc đầu. “Con chó bảo vệ có ký hiệu “Không được vào” viết đầy trên trán.” Cậu ấy nói giọng rất nghiêm túc.

Tôi không hiểu ý cậu ấy là gì cho tới khi tôi nhìn vào cậu, tôi thấy cậu ấu đang nhìn vào thứ gì đó trong nhà Denise. Tôi quay người và thấy Hunter lại đang đứng trên ban công phòng anh ấy. Anh chỉ mặc một chiếc quần ngủ màu xanh dương. Anh ấy có một chai nước giải khát trong tay và anh ấy nhìn vào chúng tôi với vẻ mặt buồn chán.

“Anh ta có bao giờ mặc áo không thể?”

Tôi muốn bật cười. Tôi không thấy Hunter mặc chiếc áo nào kể từ khi tôi tới đây vào tối qua, nhưng tôi tự hỏi nếu nó chỉ là để chọc tức tôi thì sao. Sau hết, tôi không ngăn được mình cắn môi trước mặt anh ấy khi tôi nhìn thấy anh ở trần. Thật là xấu hổ! Nếu mà tôi như thế trước mặt Chaise, cậu ấy sẽ như ở trên cung trăng. Nhưng với Hunter... chà, cái tôi của anh ấy có lẽ giờ chắc cũng ở tận cung trăng.

Nhà của Chaise cũng thật rộng lớn. Nó là căn biệt thự hai tầng và mỗi đồ nội thất trong nhà như là đang gào hét lên sự xa xỉ. Một bé gái chạy đến chỗ chúng tôi. Cô bé thật xinh xắn, với mái tóc nâu sẫm và đôi mắt xám xinh đẹp. Cô bé nhìn rất giống Chaise.

“Xin chào, chị là Alice. Tên em là gì?”

“Chastity ạ.” Cô bé trả lời miệng cười tươi.

“Em đã chơi piano được bao lâu rồi?” Tôi hỏi cô bé.

“Mới có vài tháng thôi ạ.” Cô bé trả lời. Cô nhóc nhìn chăm chăm vào tôi một cách tức cười, và rồi cô bé hỏi “Chị là bạn gái của anh Chaise à?”

Mắt tôi mở to và tôi không thể trả lời ngay lập tức.

Tôi nghe thấy tiếng Chaise tắc lưỡi phía sau chúng tôi. Cậu ấy đặt một cánh tay vòng qua vai tôi. “Anh đang trong quá trình biến việc đó thành sự thật, nhóc yêu ạ.”

“Chà, anh chưa cố gắng lắm, đúng không?”

Chaise cười to. “Chị ấy rất khó để có được.”

Cô bé cười ẩn tượng với tôi. “Hừm... em thích chị ấy.”

Cô bé nắm lấy tay tôi và chúng tôi ngồi xuống trước cây đại dương cầm.

“Chị có hát không?” Cô bé hỏi.

Tôi nhún vai. “Chị sẽ cố.”

“Chị có thể đàn và hát cho em nghe được không?”

Chaise đứng phía trước chúng tôi. Cậu ấy cười toe toét với tôi, mỉm cười khích lệ.

“Mình biết bạn có thể chơi đàn. Nhưng mình vẫn chưa được nghe cậu hát bao giờ.” Cậu ấy nói với tôi.

“Đi nào, hát cho bọn em nghe đi, Alice.” Chastity nài nỉ.

Tôi thở dài và nhướn một bên mày lên với Chaise. Cậu ấy tiếp tục mỉm cười với tôi.

Tôi đặt tay lên những phím đàn và bắt đầu chơi. Và sau đó tôi hát bài hát tôi đã không hát trong một thời gian dài.

“Dùng cả cuộc đời bạn để chờ đợi...”

Một bài hát mang lại cho tôi rất nhiều kỷ niệm. Là bài hát mà nhắc lại cho tôi người con trai đầu tiên tôi từng yêu... người con trai tôi biết mình vẫn còn yêu. Là người con trai - người đã thay thế những cơn ác mộng của tôi bằng những ký ức đẹp đẽ để chúng không còn có thể rượt đuổi tôi trong giấc ngủ. Người con trai đã nhìn thấy tôi khi anh ấy không thể nhìn thấy gì... và nhìn xuyên thẳng qua người tôi khi mà anh ấy có lại thị lực.

Khi tôi chơi xong, tôi thậm chí không biết là một giọt nước mắt đã lăn xuống má mình cho tới khi Chaise tiến tới phía trước và gạt nó đi bằng ngón tay cái của cậu.

“Mình xin lỗi.” Tôi thì thầm, lau má mình bằng những ngón tay của tôi.

Chastity im lặng quan sát tôi. Rồi cô nhóc thở ra và nói, “Chị hát như một thiên thần ấy.”

Câu nói ấy khiến cho tôi muốn bật khóc lần nữa. Đây là điều mà Hunter cũng nói với tôi khi lần đầu anh ấy nghe thấy tôi hát. Tôi nhìn lên Chaise và khuôn mặt cậu ấy nhìn nghiêm nghị, như thể bài hát cũng nói ra tâm hồn cậu.

“Chị có thể dạy em bài đó không?” Chastity hỏi.

Tôi mỉm cười với cô bé và cúi người tới trước véo nhẹ vào mũi cô nhóc. “Chắc chắn rồi. Nó dễ thôi mà.” Tôi nói với cô bé. “Em biết những hợp âm chứ, đúng không?”

Cô bé gật đầu.

“Em bắt đầu với hợp âm C, và rồi hợp âm F thay cho C.” Tôi nói.

Chaise quan sát tôi dạy cho em cậu ấy. Cô bé học nhanh và cô nhóc trước đó đã biết tất cả những hợp âm vì thế chỉ sau 2 giờ, cô nhóc có thể tự mình chơi được bài hát đó.

Tới giữa trưa, Chaise thông báo rằng bữa trưa đã sẵn sàng. Sau đấy, Chastity và tôi lại chơi piano. Co bé đã biết bản nhạc nên lần này, tôi chỉ chơi những bài hát ngẫu hứng và cả ba chúng tôi hát cùng nhau.

Đã một giờ chiều và Chastity nói rằng cô bé sẽ ngủ trưa. Cô bé hôn tôi vào má và bắt tôi phải hứa là sẽ quay lại nhà họ lần nữa.

“Con bé thích cậu.” Chaise nói với tôi.

“Mình đã đợi nó hỏi mình về vết sẹo của mình.” Tôi nói có phần mệt mỏi.

“Con bé sẽ không làm thế.” Cậu ấy nói. “Mình đã kể với con bé về nó.”

Tôi nhìn chăm chăm vào Chaise. “Cậu... đã nói gì?”

“Rằng cậu xinh đẹp. Cậu bị những vết sẹo đó khi cậu còn trẻ và mẹ cậu đã chiến đấu để cho cậu được sống. Mặc dù với vết bỏng trên da cậu, cậu mạnh mẽ và cậu lựa chọn sống tiếp. Thay vào việc giận dữ với cả thế giới, cậu lựa chọn vui vẻ và mỉm cười. Thay vì bị gục ngã, cậu lựa chọn đứng lên. Và đấy là một đặc điểm rất đáng khâm phục.”

Tôi mỉm cười với cậu ấy và tiến tới nắm chặt tay cậu. “Cảm ơn cậu.”

Cậu ấy lật bàn tay lên và đan những ngón tay của chúng tôi vào nhau. Cậu nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay của chúng tôi một lúc. “Bàn tay của chúng mình hoàn toàn khớp lại với nhau.” Cậu ấy nói lặng lẽ.

Tôi siết tay cậu ấy lần nữa và rồi nhẹ nhàng rút tay mình ra. Cậu ấy hít sâu vào. “Bài hát ấy...” Cậu mở lời. “Có phải là bài hát cậu dành cho anh ta?”

Câu hỏi ấy khiến tôi mất một lúc mới trả lời được. Tôi gật đầu. Tôi biết rằng tôi đã làm tổn thương Chaise hết lần này tới lần khác. Nhưng tôi không thể nói dối cậu ấy. Tôi không thể đưa cho cậu ấy những hy vọng sai lầm. Cậu ấy biết là tôi yêu quý cậu như một người bạn. Tôi sẽ không nói điều gì khác trừ khi... có một hy vọng thực sự cho chúng tôi. Nhưng ngay bây giờ... tôi thậm chí không thể hy vọng có thể đẩy Hunter ra khỏi tâm trí của mình.

“Mình đã từng hát bài hát đó rất nhiều cho anh ấy nghe.” Tôi nói, “Mình đã đã chơi bài đó một lần bằng piano và mỗi ngày bằng ghita.”

“Có chuyện gì xảy ra với anh ta thế?”

Tôi nhún vai. “Anh ấy ra đi... và rồi mình đoán là anh ấy chỉ tiếp tục bước tiếp.”

Chaise thở dài. “Cậu có bước tiếp không?”

Tôi từ từ lắc đầu. “Mình chỉ đang cố gắng vượt qua sự thật là anh ấy có thể sẽ không bao giờ nhìn mình theo cái cách anh ấy đã từng trước đây, khi chúng mình còn ở bên nhau. Trước hết mình cần chấp nhận rằng không còn hy vọng nào cho chúng mình nữa. Và có lẽ chỉ tới lúc ấy mình mới có thể cố gắng bước tiếp được.”

“Mình sẽ ở đó, Alice.” Cậu ấy nói nhẹ nhàng. “Khi thời điểm đó đến... mình sẽ ở đó bên cạnh cậu.”

“Mình biết.” Tôi nói buồn rầu. “Mình biết mình chắc là đã làm tổn thương cậu...khiến cậu phải lêo đéo đi theo mình như thế này. Nhưng mình muốn có tình bạn của cậu. Mình cần nó. Giờ đây mình yêu mến cậu như là một người bạn thân thiết.”

Cậu ấy gật đầu. “Nếu như mình có bị tổn thương... thì đừng trách bản thân cậu. Đấy là sự lựa chọn của mình. Mình biết mình đang làm gì. Mình chỉ là... phải nắm lấy một cơ hội.” Cậu ấy nói nhẹ nhàng, vươn tay ra tới trước và đẩy một lọn tóc ra khỏi mặt tôi. “Mình ước gì mình biết

anh ta là ai.”

Tôi nhướn một bên mày lên. “Và cậu dự định sẽ làm gì?”

“Đắm vào mặt hấn ta để hấn ta có thể thấy hấn đã làm tổn thương cậu nhiều như thế nào.” Cậu ấy trả lời và tôi đã nghĩ trái tim tôi tan vỡ ra nhiều hơn nữa vì cậu ấy.

Tôi thở dài. “Tại sao cậu lại quá tốt như thế?” Tôi hỏi cậu ấy, nước mắt lại dâng đầy trong mắt.

Cậu ấy chìa tay tới trước và lau đi những giọt nước mắt của tôi bằng hai ngón tay cái của cậu. “Này, đừng khóc.” Cậu ấy nói, mỉm cười. “Mình cần phải trở nên tốt đẹp hơn mà. Mình là Thiên thần hộ mệnh của cậu, nhớ không nào?”

Tôi cười khúc khích một cách buồn bã. “Mình mãi mãi nợ cậu mạng sống của mình.”

Cậu ấy nhìn chăm chú vào tôi một lúc và tôi nhìn thấy một cảm xúc nào đó lướt qua khuôn mặt cậu. Cậu ấy mở miệng ra để nói gì đó nhưng rồi điện thoại của cậu ấy reo lên.

Cậu ấy lôi nó ra khỏi túi quần và trả lời.

“Được rồi!” Cậu ấy nói với người ở đầu bên kia. “Bọn mình đang chuẩn bị xuất phát đây.” Rồi cậu ấy cúp máy.

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu và nhướn một bên mày lên.

“Denise.” Cậu nói. “Đi nào. Bọn mình sẽ bắt cóc cậu.”

Tôi mở to mắt. “Gì cơ?”

Chaise đứng lên và kéo tôi đứng lên theo. “Mình đã hứa với Denise là chúng ta sẽ tới với cô ấy ở ngôi nhà bên hồ vào cuối tuần.”

“Cái gì? Chaise, không!” Tôi phản đối. “Mình đã nói với cô ấy là mình không thể tới vì cậu.”

“Và vừa nãy cô ấy gọi cho mình và bắt mình phải thề là sẽ đến cùng với cậu. Hoặc là cô ấy sẽ tự treo cô chính mình. Và cũng nhiều như mình muốn nhìn thấy chuyện ấy xảy ra, mình không muốn cái chết của cô ấy giày vò lương tâm mình. Thế là mình đồng ý.”

“Chaise!” Tôi rên rỉ. “Mình không muốn tới đó! Những người họ hàng của cô ấy không phải là người trong thị trấn này.”

“Vậy thì sao? Họ là... con người thôi. Không phải người ngoài hành tinh khác. Họ đến từ bên ngoài thị trấn, chứ đâu có phải đến từ ngoài hành tinh khác.”

“Nhưng có lẽ họ sẽ thấy mình như... cậu biết đó.”

Chaise nhướn một bên mày lên. “Vậy thì họ sẽ gặp vấn đề với mình.” Cậu ấy nói. “Đừng lo lắng. Mình sẽ ở đó với cậu. Nào hãy giúp Denise đi nào, đồng ý chứ? Cậu ấy nghe có vẻ như thật sự cần có chúng ta ở đó.”

“Chaise, mình không sẵn sàng cho điều này.” Tôi nói. “Mình không sẵn sàng để... trải qua kỳ cuối tuần đi xa và tiệc tùng và gặp gỡ những người mới.”

Cậu ấy nhướn một bên mày lên. “Bé cưng à, cậu đã trải qua hơn một năm ở trường trung học. Khi nào thì cậu sẽ sẵn sàng đây?” Cậu ấy hỏi. “Mình sẽ ở đó. Cậu có tin là mình sẽ không để cho bất cứ việc gì xảy ra với cậu ở dưới sự quan sát của mình chứ?”

Tôi thở dài. Tôi đoán là cậu ấy đúng. Tôi không nên quá để ý tới những người họ hàng của Denise. Tôi có thể sẽ chẳng bao giờ gặp lại họ sau cuối tuần này. Và tôi thực sự nên bắt đầu gom góp lòng can đảm của mình để mạo hiểm với những điều mới mẻ... gặp gỡ những con người mới. Ít nhất thì, những người anh chị em họ của Denise không sống trong thị trấn này khi cái chết của người bố dượng “hoang tưởng” và người mẹ “tự sát” của tôi là những gì mà tất cả mọi người bàn tán.

Chúng tôi tạt qua nhà tôi để tôi có thể mang theo quần áo cho kỳ nghỉ cuối tuần. Meredith đang ở nhà. Dì ấy hoàn toàn hài lòng rằng cuối cùng thì tôi cũng mở lòng mình ra và có thể tìm thấy những người bạn tôi có thể thực sự tin tưởng và đi ra ngoài cùng.

Khi chúng tôi tới nhà Denise, cô ấy đã sẵn sàng và đang đứng chờ chúng tôi ở khu vườn phía trước nhà. Cô ấy gần như là đã nguyên rửa Chaise vì đã đến muộn. Cô ấy leo lên chiếc SUV màu đen và tôi có thể thấy ở đó có người đi cùng cô ấy. Sau đó, một chiếc Cadillac Escalade màu trắng đẹp để đi ra từ gara và tới phía trước chúng tôi. Ngay khi chiếc Escalade chuyển bánh, Denise lái đằng sau nó, ra hiệu cho Chaise bắt đầu nổ máy và đi theo.

“Chúng ta sẽ lái xe trong bao lâu?” Tôi hỏi Chaise.

“Không chắc nữa. Nhưng chắc là phải hơn một tiếng rưỡi.”

Tôi ngáp, mắt tôi ngay sau đó thấy nặng trĩu. Sự thiếu ngủ đêm hôm qua đã chộp được tôi.

“Buồn ngủ à?” Cậu ấy hỏi.

Tôi gật đầu.

“Vậy thì hãy thư giãn đi và nhắm mắt lại. Mình sẽ đánh thức cậu khi chúng ta tới đó.”

Tôi tựa vào chiếc ghế hành khách của Chaise và ngay lập tức ngủ thiếp đi. Tôi đã thở hổn hển khi Chaise tát nhẹ vào má tôi hơn một giờ sau. Tôi ngồi dậy trên ghế, sẵn sàng che chắn khuôn mặt mình khỏi cú đánh mà tôi đã nghĩ là sắp giáng xuống.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Ánh nắng tỏa trên da tôi và tôi có thể mỉm cười với hương thơm tươi mát của trái đất.

Chaise đã nhìn vào tôi với vẻ lo lắng trên mặt cậu. Tôi nhận ra rằng mình lại có một trong những cơn ác mộng đó. Hiện giờ chúng ít khi đến. Nhưng khi chúng quay lại, chúng không còn tạo ra cảm giác như là những giấc mơ hay là những cơn ác mộng chút nào. Chúng chỉ là những ký ức còn tươi mới lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

Tôi thở dài nhẹ nhõm khi nhận ra rằng mình được an toàn. Tôi nhìn vào gương mặt đẹp trai của Chaise và tôi biết sẽ không có gì làm tổn thương tôi ở nơi này. Sau tất cả, Thiên thần hộ mệnh của tôi đang ngồi đây ngay bên cạnh tôi.

“Mình xin lỗi. Chúng ta đã tới nơi rồi à?”

Chaise gật đầu. Rồi cậu ấy hỏi, “Cậu ổn chứ? Nhìn như thể cậu có vài cơn ác mộng vậy.”

Tôi lắc đầu. “Mình ổn.”

Chaise mở cửa và bước ra khỏi xe. Tôi cũng bước ra và cầm lấy túi của mình từ ghế sau. Chúng tôi bước tới chỗ Denise. Cậu ấy đang ở cùng hai cậu con trai và hai người con gái, họ đang nhìn vào chúng tôi vẻ tò mò. Những cô gái đó lên nhìn vào Chaise và tôi không thể đồ lỗi cho họ. Chaise hoàn toàn ưà nhìn.

Hai người con trai là Ben và Ross. Những cô gái tự giới thiệu họ là April và Mica. Trong khi họ bị thu hút bởi Chaise, họ rõ ràng cười vào tôi. Mica thậm chí không che dấu sự thật rằng cô ấy thấy tò mò về những vết sẹo của tôi khi có một cơn gió thổi từ hướng đối diện tới, làm cho mái tóc của tôi bay khỏi khuôn mặt, để lộ ra mảng da khủng khiếp mà tôi che dấu dưới mái tóc vàng dày của mình.

Cửa chiếc Escalade mở ra và người lái xe bước xuống. Trái tim tôi lỡ mất một nhịp khi tôi nhìn thấy dáng người quen thuộc bước ra khỏi xe, mặc một chiếc quần jean, áo sơ mi đen và một chiếc kính mát đen tuyền bóng loáng. Tôi nghe thấy Chaise lặng lẽ rên rỉ. Tôi cũng không bỏ lỡ những cái hít vào khó khăn đến từ Mica và April.

Tôi nhìn chằm chằm vào họ một cách tò mò. Anh em họ mà, đúng chứ?

Mica bắt được cái nhìn của tôi vào cô ta và nhận ra họ thật là lộ liễu trong cách họ nhìn hau háu vào Hunter như thế. Lúc Denise sẵn sàng dẫn tất cả mọi người vào trong ngôi nhà đồ sộ, cô ta trợn mắt lên với tôi. Tôi chỉ biết lắc đầu và nhìn đi chỗ khác.

Tuyệt thật! Cuộc đào tẩu cuối tuần này đang dần trở nên thật ngoạn mục.

Ngôi nhà là sự kết hợp tuyệt vời giữa gỗ và kính. Những trần nhà cao vút và những bức tường làm bằng kính quay mặt vào khung cảnh đẹp tuyệt của bờ hồ, khiến cho toàn bộ ngôi nhà gần như là có thể nhìn thấy được từ bất cứ ai ở bên bờ đối diện.

“Sao anh không hướng dẫn một vòng nhỉ, Hunter?” Denise hỏi.

Hunter chỉ nhướn một bên mày lên với cô ấy. “Đi mà làm gì thì làm.” Anh ấy nói và rồi bỏ chúng tôi lại để biến đi qua mấy cánh cửa bằng kính.

Denise đảo tròn hai mắt. “Anh ấy thậm chí chẳng quan tâm.”

“Dù sao thì tại sao anh ta phải tới đây chứ?” Ben hỏi. Hiển nhiên là anh ta cũng không yêu mến gì Hunter.

“Bởi vì bố nghĩ là phải có ai đó lớn tuổi hơn chúng ta chịu trách nhiệm ở đây. Và bên cạnh đó... ngôi nhà này không phải là của chúng ta. Thực ra nó là của Hunter.”

“Chẳng phải thế là quá trẻ để sở hữu một ngôi nhà hay sao?” Ross hỏi.

“Anh ấy 18 tuổi rồi.” Denise trả lời. “Sau ca mổ của anh, anh ấy giành được quyền kiểm soát những quỹ ủy thác và tài sản thừa kế từ mẹ anh ấy. Một phần của tài sản thừa kế ấy là anh ấy sẽ có nơi ở của riêng mình. Anh ấy chọn ngôi nhà này. Nó thuộc quyền sở hữu của anh ấy đấy.”

tháng nay rồi, và đúng, hiển nhiên anh ấy sẽ tới đây. Và khi các cậu tới chơi, mẹ đã nghĩ là thật là ý hay để ngôi nhà này có vài khách đến thăm.

Chaise đảo tròn mắt và tôi huých cậu ấy bằng cùi chỏ của mình.

Denise dẫn chúng tôi đi tới cầu thang bằng kính đi lên tầng hai của ngôi nhà. Nó có năm phòng ngủ rộng rãi. Denise thông báo việc phân chia phòng. Phòng ngủ chính dĩ nhiên sẽ được Hunter sử dụng. Theo như lời của Denise, cô ấy đã biết hết toàn bộ ngôi nhà này từ những lần tới thăm trước đây của cô ấy, nhưng từ đó tới giờ, chỉ có Hunter được phép ở trong phòng ngủ của chủ nhân. Denise và tôi sẽ cùng nhau chia sẻ căn phòng đối diện phòng Hunter. Hai người con gái sẽ ở cùng phòng trong khi hai tên con trai kia ở một phòng khác. Chaise nhận căn phòng ở sát cầu thang gác. Phòng của Chaise gần như là trống rỗng chỉ có một cái ghế ngủ xôfa đặt ở trong góc.

“Hunter có kế hoạch biến căn phòng này thành phòng giải trí. Nhưng mình hy vọng cậu sẽ thấy cái ghế nệm lớn này cũng ổn cả.” Denise nói với Chaise về xin lỗi.

“Mình sẽ ổn thôi.” Chaise nháy mắt với cô ấy.

Denise và tôi quay lại phòng chúng tôi để tắm rửa và thay sang quần áo đi bơi.

“Denise, cậu có họ hàng thế nào với họ thế?” Tôi hỏi.

“Họ là con cái của anh em ruột của mẹ mình. Ben, Ross và April là anh chị em ruột. Mica là con một. Cậu phải thứ lỗi cho cô ta thôi. Cô ta 17 tuổi và hoàn toàn là một đứa hư hỏng khi bọn mình trưởng thành.”

“Vậy là Hunter...”

“Không có quan hệ gì với họ cả. Nhưng họ gặp anh ấy rất nhiều khi chúng mình cũng nhau lớn lên.” Cô ấy nói.

Điều đó lý giải tại sao họ lại chảy nước dãi lên anh ấy. Không có quan hệ máu mủ. Tôi gần như đã sợ rằng có gì đó không ổn với người nhà của Denise.

Người dịch: June

“Cậu nghĩ sao về ngôi nhà?” Denise hỏi tôi.

“Nó là một giấc mơ.” Tôi thì thầm.

“Hunter có sự ưu đãi chắc chắn dành cho những hồ nước, mình đoán thế. Mình không biết tại sao. Anh ấy quá ám ảnh về việc có được ngôi nhà bên hồ trước khi anh ấy quay về đây.”

Tôi biết tại sao Hunter lại thích những hồ nước. Trong hơn một năm kể từ khi anh ấy mất đi người mẹ và thị giác, khu vườn bên cạnh hồ nước đó là những gì khiến anh ấy cảm thấy an toàn nhất. Đấy đã là nơi ẩn náu của anh ấy... một nơi anh tìm ra thiên đường của riêng mình.

“Có một căn nhà gỗ nhỏ ở phía bên kia hồ. Nó là một phần của cơ ngơi này.” Denise nói, cắt ngang những suy nghĩ của tôi. “Nó chỉ có một phòng ngủ và một lò sưởi. Nước ở phía bên đó thích hợp cho việc bơi lội hơn nhiều. Lát nữa bọn mình sẽ tới đó.”

Tôi ló ra khỏi phòng tắm với một chiếc quần short màu tím và thân trên của bộ áo tắm màu vàng kín đáo. Bộ đồ bơi tôi có này là quà của Meredith hơn một năm trước, nhưng tôi chưa bao giờ mặc chúng. Tôi không có nhu cầu đi bơi, thậm chí tôi không thể bơi cho dù khi ấy cần để cứu lấy mạng mình đi chăng nữa.

Denise gửi tới tôi một nụ cười tán thành. “Thấy không? Đây là một trong những lý do vì sao Chaise phát điên lên vì cậu!”

“Denise!” Tôi rên rỉ với cô ấy.

“Như mình vẫn nói. Cậu xinh đẹp. Và thân hình của cậu... thật ấn tượng!” Được rồi, theo một cách nào đó, đấy không phải là một lời nói dối. Tôi không thường xuyên phô ra quá nhiều da dẻ nhưng tôi có một thân hình mảnh mai và vòng eo thon gọn. Tôi không luyện tập nhiều nhưng kể từ khi tôi cẩn thận trong việc tiêu xài, tôi đi bộ rất nhiều, việc đó cũng có những cái lợi của chính nó.

Tôi cầm theo một cái túi nhỏ và sắp vào đó một bộ quần áo để có thể thay đổi. Những người khác đã sẵn sàng ở hiên nhà, tất cả đều đã mặc đồ bơi của họ. Chaise nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi bước về phía cậu ấy, tôi thực sự thấy thật ngượng ngùng.

“Thôi đi!” Tôi huých cậu ta.

Cậu ấy cười to và đẩy một lọn tóc ra khỏi mặt tôi.

“Cậu chưa bao giờ ngừng khiến mình nín thở, Công chúa Rock.” Cậu ấy nói.

“Và cậu chưa bao giờ ngừng khiến mình thấy có lỗi vì điều ấy, Chaise.” Tôi nói một cách công bằng.

Cậu ấy mỉm cười với tôi nhưng nụ cười đó không thực sự đến được đôi mắt cậu. “Có lẽ một ngày nào đó, bé cưng à.”

Tôi thở dài. “Chaise... cậu có thể đừng... gọi mình như thế?”

“Bé cưng á?” Cậu ấy hỏi, đôi mắt cậu lấp lánh một cách vui thích.

Tôi gật đầu. “Nó khiến cho người khác hiểu nhầm về mối quan hệ của chúng ta.”

“Mình không quan tâm tới người khác nghĩ gì. Mình không thể nghe được suy nghĩ của họ, cậu thấy đấy.” Cậu ấy cười toe toét một cách thích thú.

Tôi thở dài. “Nhưng mình quan tâm. Vì nó khiến cho họ thậm chí còn ghét mình hơn nữa.”

Cậu ấy nhướn một bên mày lên. “Tại sao?”

Tôi nhún vai. “Người ta dường như không thể tin được là mình lại có được một anh chàng như cậu.”

“Họ tốt hơn hết là nên tin như thế. Bởi vì cậu có mình. Thật là không may, điều ấy lại không diễn ra theo cả hai chiều.”

“Bọn họ không thể làm tổn thương hay là xúc phạm đến cậu. Thật là không may, điều ấy lại

không diễn ra theo cả hai chiều.”

Chaise rên rỉ. “Được rồi. Mình sẽ dừng lại.”

Tôi cười tươi với cậu ấy. “Đi nào, Denise đang mất kiên nhẫn rồi.”

Chúng tôi đi tới bến tàu.

“Chúng ta ở đây làm gì?” Chaise hỏi khi chúng tôi bắt kịp Denise. Bên cạnh cô ấy chỉ có mỗi mình Mica.

“Bọn mình sẽ đi bơi ở chỗ một ngôi nhà bên hồ khác. Nước ở đó tốt hơn cho việc bơi lội. Hunter đã đưa Ross, Ben và April đi trước rồi. Xuồng máy chỉ có thể chở bốn người một lúc. Bọn mình sẽ đợi ở đây cho tới khi có một người quay lại và đón chúng ta sang phía bên kia.”

Nửa tiếng sau, tất cả bọn tôi đều đã ở trong căn nhà nhỏ ở giữa hồ. Ngôi nhà này tuy nhỏ bé nhưng rất ấm cúng. Nó chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách lớn với một lò sưởi và quầy bếp bằng kim loại. Những cửa kính mở lên vào trong một hàng hiên rộng lớn với một chiếc bàn ngoài trời và những chiếc ghế ngồi thư giãn. Mép cầu tàu cách xa khoảng 30m tính từ phía ngôi nhà.

Denise nói đúng. Nước ở đây có vẻ như sạch sẽ và sâu hơn. Những người họ hàng của Denise không lãng phí thời gian đã nhảy ngay xuống nước. Denise và Chaise cũng vui vẻ tham gia. Tôi ngồi ở mép cầu tàu và quan sát họ.

“Tới đây nào, Alice! Nhảy xuống đi!” Chaise thúc giục.

Tôi lắc đầu. “Mình thấy ổn ở đây. Các cậu cứ vui vẻ đi.” Chà, sự thực là, nước nhìn có vẻ rất sâu và tôi biết tôi sẽ không thử vận may để đứng được trong đó trước khi bị chết chìm. Thậm chí là chẳng có điểm nào để mà bám víu vào.

Tôi nhìn chăm chú lên bầu trời. Có vẻ như là hơi tối một cách bất thường vào thời gian này trong ngày. Những đám mây có vẻ dày mà tối hơn. Tôi đoán rằng tối nay sẽ có mưa. Tôi hy vọng những người khác cũng nhận ra điều đó, bởi vì chiếc xuồng không thể chở tất cả chúng tôi trong cùng một chuyến.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc từ đằng xa. Tôi nhìn về phía bên phải mình và thấy Hunter đang ngồi trong một những ghế tựa ở góc trong cũng phía đối diện của chiếc bàn, mặc dù chiếc quần đùi đi biển. Anh ấy lại đang đeo chiếc kính mát của mình khiến cho tôi sẽ không biết được nếu như anh ấy đang nhìn vào tôi hay là quan sát những đứa trẻ khác bơi lội. Anh ấy chỉ biểu lộ như thể bọn tôi không tồn tại.

Tôi quay lại với những người kia. Tôi thực sự thấy buồn vì sự thật là... anh ấy cũng thể hiện như thể tôi chẳng hề tồn tại. Kể từ lúc anh ấy quay về, anh ấy không hề tỏ ra có biết tới sự tồn tại của tôi. Anh ấy không chỉ khiến cho tôi cảm thấy như anh ấy không biết tôi, anh còn khiến cho tôi cảm thấy rằng anh ấy chả thèm cho điều ấy một cơ hội.

Sau một lúc, mọi người ra khỏi nước và tới bên chiếc bàn. Bọn tôi ăn đồ ăn nhanh mà Denise đã mang theo. Tôi chỉ lắng nghe một nửa cuộc trò chuyện. Chaise có vẻ như cảm thấy thoải mái với những người mới. Những cô gái đã hoàn toàn bị cậu ấy quyến rũ và tôi chẳng hề

thấy phiền vì họ. Nếu như họ không cho tôi ấn tượng họ là những đứa trẻ hư hỏng, thì tôi sẽ thích việc Chaise bị lôi cuốn bởi một người trong bọn họ. Họ đẹp lộng lẫy và có vẻ như thiết tha có được sự chú ý của cậu ấy. Nhưng tôi yêu quý Chaise như một người bạn. Tôi sẽ muốn một ai đó tốt hơn dành cho cậu.

Hunter vẫn ở chỗ của anh ấy ở góc trong cùng chỗ đối diện với chiếc bàn, đang chơi cây đàn ghita của anh, không để ý tới sự tồn tại của chúng tôi.

Khi Chaise đang nói chuyện với cả nhóm, tôi đi vòng quanh và bị thu hút bởi khung cảnh phía trước mặt. Tôi nhớ lại chiếc hồ mà tôi đã chia sẻ cùng Hunter. Tôi thở dài khi nhìn vào mặt nước phía trước mình. Nếu như Hunter và tôi vẫn còn bên nhau, nơi này sẽ là một giấc mơ đối với tôi. Nó hoàn toàn tuyệt đẹp. Ngôi nhà bên hồ nhỏ bé này cách xa khu nhà chính gần một dặm. Nó có vẻ như cô lập, giống như nó đang ở trong thế giới riêng của chính nó. Giống như thể nếu có một cặp đôi sở hữu ngôi nhà và tận hưởng khoảng thời gian tách biệt và riêng tư cùng nhau, ngôi nhà nhỏ này phù hợp để họ rời bỏ phần còn lại của thế giới lại phía sau.

Tôi đã quá chìm đắm vào những suy nghĩ của mình nên không nhận ra có ai đó đang đứng đằng sau mình. Tôi không có thời gian để nghĩ ngợi, thậm chí là quay người lại. Tôi cảm thấy đôi bàn tay ở trên lưng mình và rồi một lực đẩy mạnh khiến cho tôi mất thăng bằng và làm tôi ngã ra ngoài và rơi xuống nước.

Nỗi hoảng sợ kẹp chặt lấy tôi. Tôi biết rằng một khi toàn bộ cơ thể và sức nặng của mình chìm trong nước, tôi sẽ không thể tự mình ngoi lên được. Tôi chỉ hy vọng là có ai đó nhanh chóng nhận ra rằng tôi sẽ không sớm ngoi lên để thở được.

Nước thật lạnh và tối, tôi không thể nhìn thấy gì cho dù đã mở to hai mắt. Tôi vẫy hai cánh tay và đôi chân xung quanh mình và vùng vẫy người để trôi lên mặt nước bằng chính khả năng của mình, nhưng tôi chỉ càng chìm xuống sâu hơn, sâu hơn nữa.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy đôi cánh tay mạnh mẽ vòng quanh eo mình, kéo tôi lên an toàn lên phía trên mặt nước. Tôi vòng cánh tay xung quanh người đang giữ lấy mình, đủ thấy biết ơn rằng mình đã không phải vùng vẫy quá nhiều hoặc quá lâu. Có ai đó đã nhảy xuống nước vào giây tôi bị ngã khỏi cầu tàu. Tôi biết đó chỉ có thể là Chaise. Cậu ấy là người ở gần tôi nhất, trừ cái người đã đẩy vào tôi.

Khi chúng tôi nổi lên mặt nước, tôi nhìn lên và nhận ra rằng lần này không phải Chaise là người đã cứu tôi. Hunter đang nhìn xuống tôi, đôi cánh tay anh ấy bao bọc chặt chẽ vòng quanh cái eo nhỏ nhắn của tôi.

“Em ổn chứ?” Anh ấy hỏi.

Giọng anh ấy dịu dàng thân thiết, tôi muốn bật khóc. Anh ấy nghe như anh ấy đã từng trước khi anh ấy rời đi. Dịu dàng. Quan tâm. Tôi không thể tìm thấy giọng mình, nên tôi gật đầu.

“Anh giữ được em rồi.” Anh ấy thì thầm thật dịu dàng.

“Anh có được em rồi.” Anh ấy thì thầm thật dịu dàng tới mức chỉ có hai chúng tôi nghe được điều đó. Anh ấy bơi về phía cầu thang đi lên. Anh nhẹ nhàng dìu tôi cho tới khi tôi có thể nắm lấy những thanh vịn vững chắc. Anh từ từ dẫn tôi để tôi có thể tự đẩy mình bước lên những cầu

thang. Chaise và Denise đã đứng ở phía trên, chờ đợi tôi trong lo lắng. Chaise kéo tôi lên trên cầu tàu và Denise quấn một chiếc khăn tắm xung quanh tôi. Hunter đi ngay đằng sau tôi.

Tôi hít vào mấy hơi thở để lấy lại bình tĩnh và nhận ra rằng mình đã sợ hãi tới mức nào. Chaise đặt một cánh tay vòng quanh vai tôi và nhẹ nhàng xiết lại. “Cậu ổn chứ?” Cậu ấy hỏi và tôi cố gắng gật đầu.

Hunter bước qua chúng tôi với vẻ giận dữ trên khuôn mặt. Anh ấy đi thẳng tới chỗ Mica và chỉ một ngón tay và cô ta.

“Lần tới khi cô đẩy ai đó xuống làn nước sâu, hãy đảm bảo rằng họ biết bơi nghe chưa!” Anh ấy nói giọng oang oang và giận dữ.

Mica nhìn chết lạng đi. Những người họ hàng còn lại của Denise cũng im bật và họ thực sự sợ hãi Hunter.

“Cậu không biết bơi à?” Denise thì thầm với tôi.

Tôi không trả lời.

“Cố làm việc gì giống như thế một lần nữa xem, tôi sẽ đá cô ra khỏi nhà tôi!” Hunter nói giọng hăm dọa, ngay cả tôi cũng thấy sợ.

Hunter quay người lại và nhìn vào tôi. Đôi mắt tôi đã ngập tràn nước. Những cảm xúc lẫn lộn chạy hoang dã trong lồng ngực tôi. Tôi vẫn có thể cảm thấy nỗi sợ hãi và hoảng hốt mà tôi đã cảm thấy khi tôi ngã xuống nước. Và tôi thấy hạnh phúc và tan vỡ về sự thật là Hunter đã cứu tôi... và anh ấy nói với tôi thật dịu dàng, sự lo lắng trên gương mặt của anh ấy khi anh ấy nói anh đã giữ được tôi rất chân thật. Vào một lúc ngắn ngủi, tôi nhớ lại người con trai mà anh ấy đã từng là, người con trai đã từng yêu tôi.

“Làm thế nào mà anh biết được là cô ấy không biết bơi?” Chaise hỏi Hunter với giọng lạnh lẽo và thận trọng.

Hunter nhìn chằm chằm vào chúng tôi thêm một lúc. Trái tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực khi tôi chờ đợi câu trả lời của anh ấy. Tôi chờ đợi bất kỳ dấu hiệu nào rằng anh nhớ ra bất cứ điều gì tôi đã nói với anh ấy trong suốt quãng thời gian chúng tôi bên nhau.

Anh ấy quay người khỏi chúng tôi và trả lời với giọng điềm tĩnh, “Nếu như cô ấy biết, thế thì cô ấy sẽ phải tham gia cùng tất cả các cậu dưới nước, chẳng phải sao?” Giọng của anh ấy đều đều, không có cảm xúc gì và câu trả lời của anh ấy chẳng có gì ngoài lô-gic. Nếu như tôi có thể rên lên vì thất vọng, chắc là tôi đã làm thế rồi.

Hunter bước đi bỏ chúng tôi lại và biến mất vào trong ngôi nhà. Khi tôi bắt gặp đôi mắt của Mica, cô ấy tránh nhìn vào tôi. Denise bước đến chỗ cô ta.

“Cô đã nghĩ cái gì thế hả?” Cô ấy giận dữ hỏi cô ta. “Mấy người có vấn đề với Alice hả?”

Những cô gái nhìn xuống chân của họ, không thể trả lời.

“Alice là bạn thân nhất của tôi! Cô ấy chẳng làm gì mấy người cả. Giờ thì hãy xin lỗi đi!” Denise nghe như cô ấy đang nói với đám trẻ con mười tuổi đầu ấy.

April và Mica tiến tới chỗ tôi. Có nước trong mắt của Mica khi cô ấy nói. “Alice, tôi xin lỗi. Tôi chỉ định đùa chút thôi. Tôi không biết là cô không thể bơi. Tôi không bao giờ có ý định làm cô đau.”

Họ đã không thích tôi. Nếu như cần phải phỏng đoán, tôi nghĩ là họ chỉ ghen tỵ vì họ đã nghĩ là tôi cùng với Chaise và họ thấy cậu ấy thật quyến rũ. Tôi biết là họ không có ý muốn làm tôi chết đuối. Tôi chính xác là không tới đây với dòng chữ “Tôi không biết bơi.” ở trên trán.

Tôi chỉ gật đầu với Mica và April. Cả hai bọn họ mỉm cười rầu rĩ với tôi và rồi quay người đi vào trong nhà. Tất cả chúng tôi đều im lặng sau đó.

Chaise cũng im lặng một cách bất thường. Tôi nhìn cậu ấy tò mò. Cậu ấy có vẻ như thực sự thấy buồn bực rằng tôi gần như gặp nguy hiểm ngay dưới mũi cậu ấy.

“Mình ổn mà.” Tôi nói với cậu, mỉm cười để làm cậu thấy yên lòng hơn.

Cậu ấy lại chìm sâu vào suy nghĩ của riêng mình và nhìn chăm chăm vào tôi. Cậu ấy mỉm cười dịu dàng với tôi. “Mình mừng là cậu ổn cả.”

April và Mica không muốn ở thêm phút nào trong ngôi nhà nữa. Tôi đoán là do họ thấy sợ Hunter. Ross tình nguyện chở họ trong chuyến thuyền đầu tiên và sẽ quay lại đón những người còn lại.

“Cậu có thấy phiền không nếu mình đi cùng với họ?” Chaise hỏi.

“Tại sao chứ?”

“Mình... để quên điện thoại ở trên xe. Mình cần phải gọi về cho mẹ. Bà ấy chắc là sẽ thấy lo lắng.” Cậu ấy trả lời.

Tôi nghĩ lý do của cậu ấy thật yếu ớt nhưng tôi không thực sự ở trong tâm trạng để tranh luận ngay lúc này. Nên thay vì thế tôi gật đầu.

Trời bắt đầu tối và chúng tôi có thể nghe thấy những tiếng sấm rền nho nhỏ. Tôi đã phỏng đoán đúng, trời sẽ mưa sớm thôi và chúng tôi vẫn cần đi hai chuyến tàu để tất cả chúng tôi có thể trở về khu nhà chính.

“Cậu sẽ bị lạnh đấy.” Denise nói với tôi. “Hãy đi thay bộ đồ của cậu trong phòng tắm trong lúc chúng mình chờ đợi Ross quay trở lại.”

Tôi gật đầu và cầm lấy túi xách của mình. Khi tôi đi vào trong phòng tắm, tôi thoáng thấy Hunter đang ngồi một mình ngoài chiếc bàn, chẳng tỏ ra cố gắng để tán gẫu với Denise và Ben. Anh ấy đã mặc vào một chiếc quần short sạch sẽ và một chiếc sơ mi màu trắng.

Tôi tắm nhanh để gột rửa hết nước hồ khỏi da mình. Rồi tôi lau khô người và thay một bộ quần áo mặc bên trong mới lấy ra từ túi xách. Tôi mặc một chiếc quần lửng và chiếc áo sơ mi màu tím dài tay. Chuyến tàu quay trở về sẽ bị lạnh. Tôi không nghe thấy tiếng Denise gõ cửa hay là gọi tôi nên tôi cho là Ross vẫn chưa quay trở lại. Tôi lấy máy sấy tóc để sấy khô tóc mình.

Khi tôi ra khỏi phòng tắm, cả căn nhà chìm trong yên lặng và phòng khách thì vắng tanh.

“Denise!” Tôi gọi.

Không có tiếng trả lời. Tôi đi ra cửa trước và thấy là chiếc thuyền không có ở đó.

“Denise!” Tôi gọi lần nữa.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Tôi đi tới chỗ chiếc bàn. Tôi thấy Hunter đứng ở cuối cầu tàu, đang nhìn về phía chân trời, chìm đắm trong những suy nghĩ của anh ấy. Trời đã có mưa phùn nhưng anh ấy nhìn có vẻ như không có ý định sẽ quay vào trong nhà. Tôi lo lắng tiến tới phía anh.

“Denise đâu rồi ạ?” Tôi hỏi.

“Họ rời đi rồi.” Anh ấy trả lời.

“Mà không có em ư?”

Anh ấy quay người lại đối mặt với tôi. “ Có vẻ như là Mica bị hoảng loạn, cô ta phải thở vào một cái túi giấy. Denise phải vội vàng tới đó để kiểm soát tình huống. Anh đoán là họ không chọn anh vì anh sẽ gây ra kinh sợ.”

“Vậy là Denise bỏ lại em ở đây một mình ư?” Tôi hỏi, cố gắng để không hoảng hốt.

Anh ấy nhướn một bên mày lên và nhìn vào tôi như thể tôi là kẻ mất trí. “Không hẳn.” Anh ấy trả lời. Gương mặt anh ấy chuyển qua nghiêm trọng và ranh mãnh cùng một lúc. Rồi anh ấy thêm vào, “Cô ấy bỏ lại em ở đây một mình... với anh.”

Trái tim tôi đập được ba nhịp dồn dập trước khi nó rơi tõm xuống tận ngón chân tôi. Tôi nín một hơi thở dài nhất trên đời. Và khi tôi thấy được nụ cười nhếch mép trên mặt Hunter, tôi chắc chắn là mặt mình đã đỏ bừng lên.

Chương 11

Ngay khi nụ cười nhếch mép của Hunter nhạt đi trên khuôn mặt của anh, chúng tôi nhìn thấy những tia chớp dọc ngang bầu trời kèm theo những tiếng sấm ùng ùng. Vài giây sau, bầu trời trút xuống cơn thịnh nộ của nó và những giọt nước nặng nề thấm ướt làn da chúng tôi.

Tôi quay gót và hướng về phía ngôi nhà. Tôi cố chạy thật nhanh, nhưng thật là không may, cơn mưa đã ngay lập tức làm cho nền của cầu tàu trơn trượt và đôi dép lê của tôi không có đế chống trượt. Tôi bước một bước quá nhanh và bị mất thăng bằng. Tôi hét lên, biết chắc chắn là mình sẽ lại ngã dập mông trong 3, 2...

Nhưng ngay lập tức tôi cảm thấy đôi cánh tay vòng quanh mình, chống lại cú ngã của tôi, bắt giữ tôi. Tôi nhìn lên phía trên mình và thấy Hunter nhìn xuống tôi với một vẻ khô hài trên mặt, đôi cánh tay anh ấy đang vòng xung quanh tôi.

Anh ấy kéo tôi lên và trước khi tôi có thể đặt vững hai chân lại trên bề mặt để lấy lại thăng bằng, tôi cảm thấy đôi cánh tay ở dưới chân mình và nền nhà biến mất phía dưới tôi. Tôi để thoát ra một tiếng hét khác. Hunter hất đôi cánh tay của anh ấy lên và bắt đầu bước về phía ngôi nhà.

“Để em xuống.” Tôi nói giọng phản đối.

Anh ấy lắc đầu. “Không đời nào. Em là một kẻ vụng về, Allisson.”

Tôi cắn chặt môi. Trái tim tôi lại đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi không thể thở nổi và tôi hoàn toàn chắc chắn là mắt mình đang dần chuyển từ ửng đỏ sang tím.

Allisson.

Chúng ta tạo nên một cặp đôi thật nguy hiểm. Anh thì bí mù và em thật vụng về.

Tôi nhớ anh ấy đã từng nói những lời đó với tôi như thể anh mới nói chúng ngày hôm qua thôi. Anh ấy có nhớ mình đã nói những lời đó không? Anh ấy có nhớ ra tôi? Liệu rằng anh ấy có muốn nhớ ra tôi không? Hay là tôi chỉ là một phần của những cơn ác mộng và anh ấy lựa chọn để lại phía sau.

Chúng tôi đã tới được chỗ căn nhà và anh ắt đặt tôi xuống đứng trên đôi chân mình. Cả hai bọn tôi đều ướt sũng bởi trận mưa. Tôi từ chối nhìn vào anh và đi vào phòng tắm chộp lấy cho mình một chiếc khăn tắm và một cái khác cho Hunter. Tôi đi ra phòng khách và đưa nó cho anh. Anh đón lấy nó không nói một lời nào, và cũng từ chối nhìn vào mắt tôi.

Tôi choàng chiếc khăn tắm vòng quanh đôi bờ vai để giữ ấm. Hunter cởi bỏ chiếc áo sơ mi ướt sũng của anh ấy ra và đi tới lò sưởi. Tôi quan sát anh nhóm lửa, những suy nghĩ của tôi chạy đua và những dây thần kinh của tôi rối như tơ vò.

Tôi sẽ làm gì ở đây một mình với Hunter đây? Ngôi nhà thực sự không rộng lớn để bọn tôi chơi trò chốn tìm trong khi chúng tôi cố gắng lẫn tránh nhau. Thật là không khả thi để không nói chuyện hay thậm chí là nhìn vào nhau.

Khi anh ấy quay người lại, thân hình hoàn hảo của anh ấy một lần nữa lại phơi bày ra trước mắt tôi. Tôi vội quay người đi khỏi anh ấy. Tôi sẽ không để bị bắt gặp đang chảy nước dãi lên thân hình anh hai lần đâu!

Không một lời nào, anh ấy đi vào phòng ngủ. Khi trở lại anh ấy đã mặc một chiếc áo sơ mi trắng mới.

“Em không định thay đồ hả?” Anh ấy hỏi phía sau tôi. “Em sẽ bị ốm thôi.”

“Em chỉ mang theo một cái áo sơ mi từ ngôi nhà chính.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Anh ấy quay lại phòng ngủ và khi quay ra anh đang cầm theo một chiếc áo sơ mi màu xám.

“Hãy mượn của anh.” Anh ấy nói. “Hãy đi thay đồ đi trước khi em bị cảm lạnh.”

Tôi không tranh cãi với anh ấy. Tôi cầm lấy cái áo sơ mi, lẩm bẩm câu cảm ơn của mình trước khi tôi đi tới phòng tắm. Khi tôi quay lại phòng khách, Hunter đang đứng ở những khung cửa kính, quan sát cơn mưa. Sấm tiếp tục gầm vang và có vẻ như cơn bão sẽ không bao giờ ngừng.

Tôi đi tới phía trước lò sưởi để giữ ấm cho chính mình. Ở đó có một bàn cà phê bằng gỗ xinh xắn phía bên cạnh tôi. Những bề mặt của nó được chạm khắc với những dây leo và những bông hoa xinh xắn. Ở giữa mặt bàn được đánh véc ni có những hoa văn hình kẻ ô vuông. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra những hoa văn đó là hình ảnh của một bàn cờ. Tôi mỉm cười. Nó được làm thật khéo léo. Nó thật là phù hợp với người chủ nhân của ngôi nhà, người mà đã trở thành một quán quân cờ vua.

“Em muốn chơi chứ?” Hunter hỏi phía sau tôi. Tôi quay người để nhìn vào anh. Anh ấy đang theo dõi tôi nhìn vào bàn cà phê cờ vua của anh ấy.

“Em không biết.” Là tất cả những gì tôi có thể nói. Và nó là câu trả lời duy nhất tôi có. Tôi không biết liệu tôi muốn chơi với một thiên tài cờ vua đang đứng trước mặt mình. Tôi không biết liệu tôi muốn nhớ lại lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi. Tôi không biết liệu tôi có thể ngồi trước mặt anh hàng giờ và giả vờ như chúng tôi không có những quả bom đang treo lơ lửng trong đầu của chúng tôi, sẵn sàng rơi xuống và nổ tung mọi thứ bất cứ lúc nào. Tôi không biết liệu tôi có thể chịu được những lời nhận xét chế giễu của Hunter và những cái nhìn lảng mạn. Tôi không biết nếu tôi có thể là một kẻ đạo đức giả và giả vờ tôi có thể chịu đựng thêm nữa sự từ chối của anh nhận biết về tôi... và quá khứ của chúng tôi.

Anh ấy bước về phía bàn cà phê, mở ngăn kéo và lấy ra những quân cờ. Anh ấy lặng lẽ đặt chúng lên bàn cờ và rồi anh ngồi xuống một trong những chiếc trường kỷ. Anh nhướn một bên mày lên với tôi và chờ đợi tôi tới ngồi phía trước mặt anh. Khi tôi không nhúc nhích, anh ấy cau mày. “Có vẻ như em sẽ chẳng thể đi được bất cứ đâu.” Anh ấy nói khô khốc. “Với mức độ này của cơn bão, có vẻ như chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây một giờ, có lẽ còn hơn thế.”

Tôi nhướn một bên mày lên với anh. “Sẽ thế nào nếu em nói là em không biết chơi?” Nó không phải là một câu hỏi. Đây là một sự thách thức. Tôi chọc tức anh phải nhớ ra tôi... nhớ ra chúng tôi.

Hunter nhìn chăm chăm vào tôi vài giây. Tôi như chờ đợi trong bất tận để có được câu trả lời của anh. Cuối cùng anh ấy nói. “Anh sẽ nói, ngồi xuống đi và chứng minh điều đó.” Anh ấy nhướn một bên mày thách thức tôi.

Giờ thì sao đây hả? Tôi hỏi chính mình. Tôi biết là anh ấy biết tôi. Tôi biết anh ấy nhớ ra tôi. Anh ấy chỉ là từ chối thừa nhận sự thật đó. Và nếu như tôi giả vờ rằng tôi không biết chơi cờ là thế nào, tôi sẽ chỉ nhìn như là một đứa ngốc trước mặt anh.

Tôi muốn kết thúc chuyện này. Tôi muốn bước tiếp. Thật là không công bằng rằng tôi vẫn hy vọng là Hunter và tôi sẽ có một tương lai. Thật là không công bằng rằng anh ấy thoát ra chuyện này thật dễ dàng. Tôi đã chờ đợi anh ấy một năm rưỡi trời! Tôi đóng lại mọi cánh cửa với bất kỳ khả năng nào thậm chí là thích một ai đó khác bởi vì tôi đã giữ chặt lấy lời hứa của anh ấy rằng anh ấy sẽ quay lại với tôi.

Nhưng không biết tại sao, tôi không muốn bắt đầu cuộc tranh cãi này. Và thậm chí là nếu tôi có, tôi không biết làm sao để bắt đầu. Tôi không biết làm sao để đối phó với nó nếu như anh ấy lựa chọn từ chối tôi hay là cười vào mặt tôi và nói với tôi rằng tôi đã hoang tưởng vào việc tin vào những lời hứa của anh trước khi anh ra đi. Rằng nó tất cả nó chỉ là một lời nói dối.

Tôi hít một hơi thở sâu và làm những gì mình có thể vào lúc ấy. Tôi chơi cờ với Hunter. Ít ra thì trong một giờ tới hoặc là gần như thế, đầu tôi sẽ phải bận rộn với những thứ khác. Sẽ là một thách thức để đánh bại được anh ấy trong trò chơi này, nhưng nó chắc chắn là sẽ dễ dàng hơn việc cố gắng để tính toán xem tôi phải làm gì với anh ấy trong đời thực.

Tôi di chuyển quân tốt của mình. Anh ấy di chuyển quân của anh ấy. Tôi di chuyển quân mã, anh ấy di chuyển quân tịnh. Tôi nhử tốt, anh ấy từ chối ăn nó. Thay vào đó, anh ấy tiến một bước khác đứng đối diện với tôi ở đường chéo, để tôi phải lựa chọn ăn anh ấy hay là tiến tiếp lên cao hơn.

Ở một trạng thái khác, ở ngoài đời thực, Hunter và tôi đang chơi cờ vua. Nó hoàn toàn là một trò đấu trí. Mỗi người trong chúng tôi cố gắng hiểu được người kia, đoán trước những bước đi của người khác, lập chiến lược làm sao cứu vãn những quân cơ, từ chối để bị ăn mất và cố gắng hết khả năng để không bị thua và dành lấy chiến thắng.

Tôi bị mất hai quân. Hunter thì bốn. Tôi đưa tay tới quân tịnh và lưỡng lự. Khi tôi nhìn lên, Hunter đang nhìn vào tôi thật mãnh liệt. Anh ấy đang nghiên cứu tôi. Tôi không thể nào đọc được những biểu cảm trên mặt anh. Trong đôi mắt anh, tôi thấy sự hoài nghi và sự ngưỡng mộ mà tôi kéo dài điều này thật lâu. Nhưng cả hai chúng tôi đều biết điều không thể tránh được. Chỉ có một người trong chúng tôi có thể thắng được trận đấu này. Chỉ có một người sẽ bước đi mà không bị thiệt hại. Và người đó sẽ không phải là tôi.

Tôi thở dài và di chuyển quân của mình. Bước đi duy nhất tôi có thể làm. Hunter không bao giờ rời mắt khỏi tôi. Anh ấy không phải nhìn xuống nơi tôi tiến quân cờ của mình tới. Anh ấy đưa tay ra phía trước và di chuyển quân hậu. Và với giọng thì thầm thật nhẹ nhàng, anh ấy nói, “Chiếu tướng.”

Dịch: June

Tôi gõ nhẹ vào quân vua của tôi trong thất vọng. Tôi dựa lưng vào ghế ngồi và nhìn chăm chăm vào bàn cờ. Tôi ngồi như thế cả phút, chỉ nhìn chăm chăm vào quân vua thua trận. Sự nhận thức trườn xuyên suốt tôi như một người bạn bội bạc đang chờ đợi để đâm tôi ở sau lưng. Tôi sẽ không thắng được trận này.

Khi tôi ngược mắt lên nhìn vào Hunter, tôi nhận ra anh ấy vẫn đang nhìn chăm chú vào tôi cũng dữ dội như cái cách tôi đang chăm chăm nhìn vào quân cờ thất bại của mình. Đôi mắt anh ấy khoan thủng những lỗ xuyên thẳng vào tâm hồn tôi. Biểu cảm của anh ấy là trộn lẫn của sự thất vọng, giận dữ và buồn bã. Anh ấy đã thắng, nhưng tại sao anh ấy lại nhìn chăm chăm vào tôi như thể điều đó là không đủ? Như thể anh ấy vẫn chưa hoàn thành xong?

“Anh có bao giờ thấy mệt mỏi với chiến thắng không?” Tôi hỏi anh giọng yếu ớt.

Ban đầu anh ấy không trả lời tôi. Rồi sau đó với một giọng điềm tĩnh, anh trả lời, “Ai nói là anh luôn luôn dành chiến thắng chứ?” Tôi nghĩ là lại thấy được sự giận dữ trong giọng của anh, nhưng anh ấy đã cố gắng kiểm soát nó.

Trước khi tôi có thể mở miệng để nói được gì đó, một tiếng nổ bùng làm gián đoạn chúng tôi. Hunter cuối cùng cũng rời đôi mắt của anh ấy ra khỏi tôi và nhìn chăm chăm vào những khung cửa kính phía bên ngoài, nơi cơn mưa đang xối xả hơn bất cứ lúc nào.

“Em vẫn chưa cảm ơn anh.” Tôi nói. “Anh biết đó... về chiều nay. Anh đã cứu em. Những gì anh làm thật nguy hiểm cho anh... cho....” Tôi ngắt lời. Đây là sự thật. Anh ấy không nên nhảy xuống hồ nước mà không có đồ bảo hộ cho đôi mắt. Nó thật là nguy hiểm cho ca ghép mắt của anh.

Khi tôi nhìn lên, tôi thấy Hunter lại đang nghiên cứu khuôn mặt tôi, như thể anh ấy đang cố gắng đọc được những cảm xúc phía sau từng lời của tôi. Rồi anh ấy thở dài và nói, “Điều đó chẳng quan trọng.” Anh ấy ngừng một lúc rồi nói tiếp, “Anh chẳng quan tâm nữa.”. Có gì đó trong lời tuyên bố của anh ấy khiến tôi nao núng. Nó nhắc lại cho tôi nhớ tới lần đầu tiên tôi gặp anh, khi anh ấy mất đi hết ý chí, hết mọi lý do để tồn tại và sống tiếp cuộc đời anh.

Tôi không thể chịu được sức nặng trong cái nhìn của anh. Nó khiến tôi cảm thấy buồn bã, hối lỗi và còn tan vỡ hơn tôi đã từng. Những lời chúng tôi nói với nhau càng tiến gần hơn tới một vấn đề mà chúng tôi cần phải tranh luận, nhưng không hiểu sao, có vẻ như không ai trong chúng tôi muốn bắt đầu cuộc nói chuyện ấy.

“Em đoán là chúng ta sẽ không được giải cứu sớm.” Tôi lẩm bẩm, đứng lên khỏi chỗ ngồi và quay người về hướng những cửa sổ bằng kính đẳng sau tôi, nhìn chăm chăm vào bầu trời tối đen, giờ lại đang được rọi sáng ít nhất mỗi 10 giây bởi những tia chớp.

“Chúng ta có thể bị kẹt ở đây hàng giờ liền.” Anh ấy nói phía sau tôi. “Anh chắc chắn là Anderson sẽ không vui về gì về điều đó.” Giọng nói của anh nghe như thể là sự kết hợp của sự thích thú, ghê tởm và nhạo báng. Tôi quay người và nhìn vào khuôn mặt anh. Anh ấy nói thêm, “Mặc dù nếu anh là cậu ta, ngay từ đầu anh sẽ không rời đi mà không có em.”

Tôi muốn nói gì đó đáp trả lại nhưng tôi không thể tìm thấy giọng của mình. Tôi muốn nói với anh ấy là Chaise không phải bạn trai của tôi. Nhưng hơn cả thế, tôi muốn hét lên với anh,

hỏi anh tại sao lại phớt lờ tôi, từ chối nhận ra tôi, từ chối chấp nhận sự thật rằng chúng tôi biết nhau một thời gian dài về trước.

Anh ấy cũng đang nhìn tôi thật dữ dội. Đôi mắt anh khiến toàn bộ tôi bốc cháy. Rồi anh nhìn xuống ngực tôi và đôi bàn tay tôi tự động đưa lên sợi dây chuyền xung quanh cổ mình, nắm chặt lấy mặt dây trong lòng bàn tay.

Tôi lại thấy anh ấy cười nhếch môi rồi anh lắc đầu. Nó nhìn như thể anh muốn nói điều gì đó nhưng lại chọn không làm thế. Anh ấy nhìn như thể anh sắp sửa bùng phát, nhưng vào thời điểm cuối cùng, anh có thể kiềm nén lại những cảm xúc của mình.

Tôi không hiểu được anh. Nó dường như thể anh ấy phát bệnh phải che dấu những cảm nhận về tôi và anh không ngừng được để cho một vài suy nghĩ của anh ấy về tôi tràn ra. Tôi chẳng làm gì với anh cả, nhưng tôi không thể hiểu nổi tại sao có vẻ như anh ấy có những hình dung gớm ghiếc về tôi trong đầu anh.

Tôi đã chờ đợi anh ấy hơn một năm trời, hy vọng anh sẽ trân trọng những lời hứa anh ấy đã nói trước khi rời đi. Nhưng khi anh ấy quay lại, anh ấy làm ra vẻ như thể tôi chẳng là gì với anh ấy... rằng anh không quan tâm một tý nào về tôi hay là những cảm nhận của tôi. Và hơn thế nữa, anh ấy không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào làm cho tôi cảm thấy mình chẳng có ý nghĩa gì, tôi không bao giờ có ý nghĩa gì và anh ấy không thêm quan tâm bất cứ thứ chi tiết nào về tôi.

Cơn thịnh nộ bùng lên khắp người tôi với cường độ tôi nghĩ là mình không thể kiểm soát được. Thậm chí là kể từ khi có sự trở lại của anh, trái tim tôi đã bị tan vỡ và thêm những tổn thương và bị xúc phạm. Không chỉ vì anh ấy đã lừa dối tôi, mà còn vì anh ấy đã không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào khiến cho tôi cảm thấy... như những đứa trẻ còn lại ở trường học đã làm. Đồ sâu bọ. Đáng khinh. Thừa thãi.

Tôi cần phải biết tại sao. Tôi chịu đựng sự khó chịu và xua đuổi của anh đủ rồi. Tôi im lặng như thế là đủ rồi. Tôi khóc lóc và không để cho anh ấy biết là anh ấy đã tổn thương tôi như thế nào đã đủ lắm rồi. Tôi đã bị trừng phạt bởi những tội lỗi mà ngay từ đầu tôi chẳng biết là mình đã phạm phải như thế là đủ rồi.

Tôi hít vào thật sâu và bước lại gần anh. “Anh muốn nói thẳng vào mặt em điều gì, Hunter Vaughn?” Tôi giận dữ hỏi.

Anh ấy không trả lời, thay vào đó anh ấy tiếp tục nhìn mãnh liệt vào tôi.

“Tại sao lúc nào cũng có vẻ như anh nổi điên lên với em? Tại sao, Hunter? Tại sao anh trừng phạt em với những thứ mà em không biết là mình đã làm? Tại sao có vẻ như sự tồn tại của em khiến cho anh thấy ghê tởm? Giống như em làm anh thấy phiền phức? Hay là chỉ cần có sự hiện diện của em trong bán kính vài mét quanh anh cũng đủ khiến cho anh muốn ói? Tại sao Hunter? Trả lời em!”

Nước mắt lăn xuống má tôi nhưng tôi từ chối thoát lui. Tôi đã khơi mào lên rồi. Cuối cùng tôi đã tìm thấy can đảm để đối mặt với anh. Tôi cần biết tại sao anh ấy đối thay. Tôi cần phải nghe thấy nó trực tiếp từ anh. Cho dù là nó đau đớn thế nào!

Anh ấy có thể nói rằng tôi khiến anh ấy ghê tởm, rằng anh ấy ghét tôi, rằng anh ấy nghĩ tôi là

một con quái vật. Tôi đã sẵn sàng để nghe bất cứ thứ gì từ anh... chỉ để có được một chút nhận thức được tại sao anh ấy đối xử với tôi như thế. Tôi cần biết để ít nhất tôi có thể từ bỏ đi hy vọng rằng anh ấy quay lại để thực hiện những lời hứa của anh. Tôi cần phải kết thúc thôi.

“Nói với em, Hunter Vaughn! Tại sao? Tại sao anh lúc nào cũng có vẻ giận dữ với em? Tại sao anh lại ghét em?”

Hunter chỉ nhìn chăm chăm vào tôi, không ngờ tới cơn giận dữ của tôi. Anh ấy nhìn như thể anh không biết được cái gì vừa đâm vào anh. Như thể anh ấy đã không kỳ vọng rằng tôi sẽ chống trả lại và hỏi ra những câu hỏi mà anh ấy không muốn trả lời... hoặc là có thể là không có câu trả lời.

Tôi đứng đó, nước mắt tuôn trào hai bên má. Với những tiếng nước nở vỡ òa, tôi hỏi lần nữa, “Anh có bao giờ thấy mệt mỏi việc trùng trùng mắt lên giận dữ với em? Phớt lờ em? Ghét bỏ em? Anh có thấy mệt mỏi với những trò chơi đó chưa?”

Tôi đã hít thở thật nặng nề và trùng trùng nhìn vào anh, thách thức anh ấy nói lên... nói ra với tôi sự thật.

Cuối cùng, anh ấy đứng lên khỏi chỗ ngồi của mình và từ từ bước về phía tôi. Anh ấy đứng cách xa tôi một bước chân, quá gần, khuỷu tay của chúng tôi gần như chạm vào nhau. Tôi nhìn chăm chăm lên anh và cố gắng đánh bật ra những biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Anh ấy hít vào thật sâu. “Em sai rồi.” Anh ấy lắc đầu. Thật là ngạc nhiên, giọng anh ấy thật bình tĩnh... thậm chí dịu dàng. “Sự hiện diện của em không làm cho anh thấy ghê tởm, không có bất cứ điều gì khiến anh phát ói cả. Anh không hề thấy ghê sợ em một chút nào.”

Tôi ngây người nhìn chăm chăm vào anh. Tôi không nói gì cả, khuyến khích anh tiếp lời. Rồi anh ấy thì thầm. “Nhưng em nói đúng.” Biểu cảm của anh ấy vỡ tan, giọng anh khàn khàn. “Anh thấy mệt mỏi.” Anh ấy hít một hơi thở sâu khác. “Anh mệt mỏi phải chống lại điều này, Allison.”

Trước khi tôi nhận biết được, tôi cảm thấy đôi cánh tay anh vòng qua eo tôi và anh ấy kéo tôi vào anh. Rồi anh cúi người tới trước và bao phủ lên đôi môi tôi bằng môi anh. Anh hôn tôi dữ dội, trọn vẹn. Anh hôn tôi như thể anh không thể tìm thấy những điều đúng đắn để nói và thay vào đó, anh trút ra tất cả những cảm xúc của mình, tất cả những sự giận dữ của anh vào trong những nụ hôn ấy. Anh ấy hôn tôi... như thể anh ấy muốn hôn tôi cho dù là sau này không bao giờ có thể làm thế được nữa.

Tôi không suy nghĩ... không thể suy nghĩ được cho dù là tôi muốn thế. Đôi cánh tay tôi lấy lại sức sống của chính nó và chúng tự động vòng quanh cổ Hunter và tôi kéo anh lại phía tôi mạnh mẽ như anh đang kéo tôi vào anh. Tôi hôn lại anh cũng với cảm xúc mãnh liệt như anh đang hôn tôi. Tôi hôn anh như thể tôi muôn tuôn trào ra tất cả những cảm xúc tôi dồn nén bấy lâu vào trong nụ hôn đó. Tôi hôn anh như thể tôi đã chờ đợi được hôn anh kể từ ngày anh rời bỏ tôi.

Hunter nhắc bồng tôi lên và bắt đầu bước đi. Tôi không biết anh ấy đang đưa tôi đi đâu nhưng tôi không quan tâm. Đôi môi anh ấy không bao giờ rời khỏi môi tôi, đôi cánh tay anh ấy

vòng quanh tôi thậm chí không hề mất đi sự kiềm kẹp đang ở xung quanh eo tôi.

Khi anh ấy thả tôi ra, tôi cảm thấy lưng mình chạm vào lớp đệm mềm mại trên giường ngủ của anh. Anh nằm xuống phía trên tôi mà không hề rời ra một giây. Đôi môi của anh tìm thấy môi tôi và anh ấy lại hôn tôi. Tôi than thở trên môi anh khi những cảm xúc mãnh liệt vật xoắn dọc người tôi với cường độ mạnh mẽ tới mức tôi không thể kiểm soát nổi.

Bàn tay anh chạm vào má tôi và tôi cảm thấy anh ấy vuốt ve vết sẹo của tôi. Tôi lại than thở khi tôi cảm thấy cảm giác quen thuộc nơi những ngón tay của anh trên làn da bị phá hủy của mình. Anh ấy hôn lên bên má tôi, cổ tôi và rồi cuối cùng, anh ấy hôn lên những vết sẹo của tôi... theo cái cách anh ấy đã từng và tôi không ngăn được những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt mình.

Dịch bởi: June

Cuối cùng, anh ngừng hôn tôi. Anh tựa trán lên cằm tôi và hít vào mùi hương của tôi. Anh hít vào vài hơi thở sâu, tiếng nức nở bật ra khỏi đôi môi tôi khi tôi đưa tay lên vuốt ve tóc anh.

Anh hít một hơi thở sâu khác và nhấc đầu lên để anh có thể nhìn vào đôi mắt tôi. Khi tôi tìm lại được can đảm để nhìn lại anh, tôi nhận ra anh ấy cũng đang khóc. Anh đang nhìn xuống tôi với cảm xúc vỡ òa trên khuôn mặt. Anh gạt những giọt nước mắt của tôi bằng những ngón tay của anh rồi anh nhẹ nhàng cúi người tới trước và đặt lên tôi một nụ hôn thật sâu.

Cuối cùng, anh kéo người ra khỏi tôi. Anh ngồi lên và quay lưng lại với tôi. Anh hít những hơi thật sâu như thể anh đang cố gắng kìm lại những cảm xúc của mình.

“Anh đoán như thế đã chứng minh rằng anh không ghê tởm em một chút nào. Và cỡ lẽ giờ đây, em hiểu được tại sao anh phải cố gắng để tránh xa khỏi em mọi lúc. Anh không thấy muốn ới nữa chỉ với một cái nhìn thoáng qua với sự hiện diện của em. Còn lâu mới như thế.” Anh ấy hít vào một hơi thở sâu khác. “Mọi lúc anh nhìn vào em, Allison, anh phải chịu đựng ham muốn kéo em vào trong vòng tay anh... và hôn em... như anh vừa làm.”

Rồi anh ấy đứng lên khỏi giường và ra khỏi phòng, đóng lại cánh cửa phía sau anh.

Tôi lấy một chiếc gối và cuộn mình ôm lấy nó. Từ lúc bắt đầu khóc tới giờ tôi đã không ngừng lại được. Tôi lặng lẽ chùi đi những giọt nước mắt khi tôi vùi mặt mình vào chiếc gối.

Sao mọi thứ lại có thể rối tung lên như thế? Một năm rưỡi trước, tôi hăm hở nhắm tính những ngày Hunter sẽ quay về và cuối cùng nhìn thấy tôi. Tôi đã tin rằng anh ấy sẽ không nhìn vào tôi khác đi. Tôi đã bị thuyết phục rằng anh ấy yêu chính con người tôi ngay cả khi biết tôi trông như thế nào. Tôi đã nghĩ là Hunter khác hẳn những người còn lại của thế giới... và rằng tình yêu của chúng tôi vượt khỏi những lẽ thường.

Nhưng bây giờ... tôi chỉ không thể hiểu tất cả những giận dữ mà anh ấy che giấu bên trong. Thỉnh thoảng, tôi cảm thấy như anh ấy không còn nhận ra tôi. Hoặc nếu như anh ấy có... anh ấy đã căm ghét sự thật là anh ấy phải lòng một kẻ như tôi... xấu xí, nghèo nào... thảm hại. Trong hầu hết thời gian, anh ấy làm như thể anh ấy không thèm quan tâm tới tôi, rằng tôi không tồn tại. Rằng anh thậm chí không thể nhớ ra những khoảng thời gian kỳ diệu chúng tôi trải qua cùng nhau trong khu vườn của chúng tôi.

Tôi lại nghe thấy những âm thanh giận dữ của tiếng sấm. Con bão bên ngoài đang ngày càng thịnh nộ. Nó phản chiếu gần như tất cả sự đau khổ tôi cảm thấy trong lòng. Tôi giận dữ và hoang mang. Hơn thế nữa, tôi tổn thương và tan vỡ. Hunter đã từng là một người bạn... một nơi nương tựa. Tôi không bao giờ cảm thấy anh ấy phát xét tôi một chút nào. Anh ấy không bao giờ khiến cho tôi cảm thấy như có gì đó sai trái ở mình. Anh ấy đuổi đi những cơn ác mộng của tôi và ở trong anh, tôi tìm thấy lòng can đảm để mở rộng trái tim mình và cho phép mình rơi vào tình yêu... với những hy vọng và không hề e ngại.

Giờ đây, mọi lúc anh ấy nhìn vào tôi, tôi thấy như anh ấy đang phán xét tôi, như thể anh ấy không thể tin là anh ấy đã trải qua những khoảng khắc trước đó của cuộc đời anh với tôi. Khi anh hôn tôi, tôi có cảm giác như một phần trong anh vẫn còn yêu tôi... vẫn muốn tôi. Nhưng anh lại nói là anh đang chiến đấu với nó. Như thể tôi vẫn là cô gái anh ấy muốn... nhưng bộ não thiên tài của anh ấy đang nói với anh ấy hãy tránh xa khỏi tôi.

Tôi biết, khi anh ấy bị mù, khi anh không thể nhìn thấy tôi, khi anh không biết tôi là ai và không nhìn thấy trông tôi thế nào... anh đã yêu tôi bằng cả con tim. Nhưng bây giờ, tâm trí của anh quyết định chống lại điều đó. Anh tạo ra cảm giác như anh không thể yêu những gì anh có thể nhìn thấy bằng đôi mắt của mình.

Anh nói là anh đã muốn hôn tôi như anh vừa hôn. Anh đã chịu đựng ham muốn mỗi khi anh ấy nhìn vào tôi.

Tại sao?

Sao anh ấy có thể hôn tôi với nhiều đam mê và mãnh liệt như thế và rồi lại chống lại nó? Tôi vẫn còn yêu anh. Luôn luôn là anh. Nhưng tại sao anh ấy lại từ bỏ tôi? Từ bỏ chúng tôi? Tại sao anh ấy lựa chọn tránh xa? Đây là tại vì chúng tôi quá khác biệt? Rằng anh ấy đứng ở bậc cao hơn nhiều và tôi chỉ là kẻ đã chết rồi... một phế phẩm ở đó? Có phải là vì anh ấy thật quá hoàn hảo còn tôi lại quá thô ráp?

Tôi không biết khi nào thì nước mắt mình cạn đi. Và khi ấy, tôi không có can đảm hay là sức lực để quay lại phòng khách. Sự mệt mỏi và nỗi đau ở trái tim đã đánh bại tôi. Tôi nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ, hy vọng rằng lần này những cơn ác mộng sẽ không rượt đuổi tôi, hy vọng rằng khi tôi thức dậy, Hunter sẽ không bao giờ còn có thể làm tổn thương những cảm xúc của tôi được nữa.

Tôi không biết mình đã ngủ trong bao lâu. Khi tôi thức dậy, ánh sáng đã xuyên vào trong phòng, và tôi rúc vào thật thoải mái trong một chiếc chăn ấm áp. Ngoài trời chắc đã tạnh mưa và mọi thứ có vẻ thật im lặng và thanh bình. Tôi lần tay tới chiếc đèn ở bên cạnh giường và tắt nó đi. Đôi mắt tôi điều chỉnh với ánh sáng và tôi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Đã là 6 giờ sáng.

Tôi nhìn quanh và thấy là mình đang ở một mình. Nhưng tôi biết rằng vào lúc nửa đêm, khi tôi đang ngủ say, Hunter chắc đã vào phòng và đắp chăn cho tôi.

Tôi đi vào phòng tắm và rửa mặt. Tôi tìm thấy một chai nước xúc miệng gần bồn rửa và dùng nó. Cuối cùng, tôi chải tóc mình. Trận mưa đã ngừng và tôi biết rằng Denise hoặc là

Chaise sẽ quay lại đây sớm để đón chúng tôi.

Trước khi tôi ra khỏi phòng tắm, tôi nghĩ là mình đã nghe thấy tiếng nhạc được chơi từ phòng khách. Tôi nhẹ nhàng mở cửa. Âm nhạc tuôn trào vào đôi tai tôi. Khi tôi bước tới phía những chiếc trường kỷ, tôi có thể thấy Hunter ngồi đó lưng quay lại phía tôi. Tôi nghe thấy bài hát quen thuộc mà anh ấy đang chơi trên chiếc ghi ta của anh. Đó là bài hát mà tôi đã luôn luôn chơi cho anh nghe.

Tôi cảm thấy bụng mình vặn xoắn lại trong những mối nối và tôi thấy nỗi đau vỡ òa trong lồng ngực lần thứ n trong hai tư giờ vừa qua.

Đêm trước khi anh ấy hôn tôi, tôi biết là anh ấy nhận ra tôi, anh ấy nhớ tới quãng thời gian chúng tôi ở bên nhau. Anh ấy biết rằng tôi là cô gái anh đã hứa hẹn sẽ quay lại sớm nhất có thể khi anh ấy có lại thị lực. Nhưng tôi không thể hiểu được điều gì khiến anh ấy thay đổi suy nghĩ của mình... điều gì khiến cho anh phớt lờ tôi, căm ghét tôi... không còn yêu tôi nữa.

Đột nhiên, anh ấy ngừng chơi đàn và không nhúc nhích trong vài giây, nhận ra là tôi đang đứng đằng sau anh. Anh hít một hơi thở sâu và cuối cùng lên tiếng. “Em đã hỏi anh tại sao... anh luôn luôn như là giận dữ với em?”

Tôi không trả lời. Tôi đặt tay lên miệng và từ chối để anh nghe thấy tôi khóc thút thít.

Anh ấy lại thở dài. “Đó là bởi vì... anh. Anh phát điên lên vì em.”

Tôi nhắm mắt lại một lúc và cuối cùng tìm thấy giọng mình. “Chuyện gì... em đã làm chuyện gì với anh chứ?”

Anh ấy lắc đầu nhưng anh vẫn từ chối quay người lại và nhìn vào tôi. “Đó là về những gì em đã không làm với anh, Allison.” Anh ấy trả lời.

Sự tĩnh lặng ngậm tràn cả phòng trong 60 giây dài đằng đẳng khi tôi chờ đợi anh ấy tiếp tục... giải thích điều gì khiến cho anh ấy ghét bỏ tôi.

Cuối cùng, anh ấy đặt cây đàn ghi ta sang bên. Rồi anh đứng lên và quay người đối mặt với tôi. Biểu cảm trên khuôn mặt anh không thể đọc được. Anh ấy nhìn rạn nứt, tan vỡ và rối bời. Nhưng một lần trong đời, anh ấy nhìn chẳng có chút giận dữ nào.

Rồi anh nói, “Em đã không chờ đợi anh.” Anh nói giọng tĩnh lặng. “Và em... làm tan vỡ trái tim anh... Thiên thần.”

Tôi thậm chí không dám thở. Tôi nhìn vào đôi mắt anh, cố gắng hiểu những gì anh muốn nói qua những lời đó. Anh ấy biết tôi là ai trong suốt quãng thời gian ấy. Anh ấy nhận ra tôi vào mỗi giây chúng tôi ở cạnh nhau... ngay từ khoảng khắc lần đầu tiên tôi va vào anh ở dọc hành lang của trường trung học Leighton. Và tất cả những lần anh ấy làm tan vỡ trái tim tôi, anh ấy đã làm thế bởi vì trái tim của anh ấy cũng vỡ tan. Bởi vì anh ấy đã nghĩ là tôi từ bỏ anh... tôi từ bỏ mối quan hệ của chúng tôi.

Anh nhìn vào đôi mắt tôi và lần đầu tiên, tôi nhìn thấy nỗi đau của anh. Tôi nhìn thấy những giọt nước mắt anh muốn ngăn lại, thấy nỗi đau trong tim anh cố gắng che đậy bằng sự giận dữ và lòng kiêu ngạo. Lần đầu tiên kể từ lúc anh ấy quay lại, anh không che đậy những cảm xúc của

mình với tôi. Tôi nhìn thấy người con trai tôi yêu trong suốt quãng thời gian ngắn ngủi trong khu vườn của chúng tôi. Tôi cũng thấy một người con trai tuyệt vọng... đau đớn, trái tim tan vỡ và thất vọng. Anh nhìn giống như một anh chàng đang cố gắng rất nhiều và làm mọi thứ anh ta có thể... chỉ để tìm ra sự tranh đấu của anh ấy là không đáng cho... rằng anh ấy đã quá muộn... rằng mọi thứ anh ấy hi vọng đã đi mất.

Tôi không hiểu làm thế nào mà anh ấy lại nghĩ như thế... hay là cảm thấy như thế. Bởi vì tôi biết tôi đã chờ đợi anh trong một năm rưỡi trời. Tôi không bao giờ ngừng việc viết vào cuốn nhật ký dành cho anh cho tới khi anh quay về. Làm sao anh có thể có suy nghĩ là tôi có thể làm tan vỡ trái tim anh? Rằng tôi đã không chờ đợi anh quay lại?

Tôi đang định nói gì đó thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra và Denise và Chaise đi vào trong phòng. Ngay lập tức, Chaise chạy lại chỗ tôi và ôm chầm lấy tôi, kéo tôi vào trong một cái ôm thật chặt. Tôi không ôm lại cậu ấy. Nhưng khi tôi nhắm đôi mắt lại, tôi nhận ra rằng câu trả lời tôi đang tìm kiếm đang ở ngay đây... vây quanh tôi trong đôi cánh tay của cậu ấy.

Khi tôi quay lại phía Hunter, tôi thấy anh ấy nhìn vào tôi với đôi mắt nhú lại. Rồi anh ấy lắc đầu và quay lưng lại với chúng tôi. Anh bước về cửa trước và đóng nó lại đằng sau anh với một cái đập thật mạnh.

Chương 12

“Cậu ổn chứ?” Chaise hỏi tôi với giọng dịu dàng.

Tôi không thể nói được, sợ rằng nếu tôi làm thế, tôi sẽ chỉ lại khóc hoặc là hét lên với anh ấy... với Hunter. Tôi gật đầu nhẹ với cậu và nhẹ nhàng đẩy ra. Chaise nhìn xuống tôi và quan sát gương mặt tôi.

“Sao cậu lại khóc? Anh ta làm cho cậu khóc à?” Cậu ấy hỏi. Có âm điệu cảnh báo trong giọng của cậu, như thể cậu ấy đang sẵn sàng chạy lại đằng sau Hunter và hất tung anh ấy lên nếu như tôi xác nhận điều ấy.

Tôi giả vờ cười to. “Không, ngốc ạ. Mình chỉ là đang thấy vui mừng vì hai cậu cuối cùng cũng quay lại vì bọn mình.” Đây thật là một lời nói dối ngu ngốc. Nhưng tôi không thể nói với Chaise sự thật. Vẫn chưa. Cậu ấy sẽ bị phá hủy và tôi... đã nợ cậu rất nhiều... tôi nợ cậu ấy mạng sống của mình.

Nhưng một mặt khác... Hunter... anh ấy đã bị phá hủy bởi vì anh ấy đã nghĩ tôi không chờ đợi anh. Trước khi anh ấy rời đi, anh không bao giờ thực sự biết tôi cảm thấy thế nào về anh. Tôi đã không nói với anh ấy rằng anh đã đánh cắp trái tim tôi và mang nó đi cùng anh khi anh đi xa. Anh hỏi tôi hãy chờ đợi anh. Nhưng anh chưa bao giờ nhận được câu trả lời từ tôi. Anh ấy đã không biết rằng tôi đã hứa với chính mình sẽ chờ đợi ngày anh trở lại với tôi.

Chaise nhìn tôi với biểu cảm nghiêm trọng trên khuôn mặt. Tôi thấy thật không thoải mái vì tôi đoán là cậu ấy đang cố gắng hiểu tâm trạng của tôi. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy cái kéo mạnh ở dây chuyền trên cổ của mình. Khi tôi nhìn xuống, tôi thấy cậu ấy đang cầm lấy mặt dây trong lòng bàn tay, cảm nhận những vết khắc bằng những ngón tay của cậu. Tôi ngay lập tức giật lấy nó khỏi cậu. Cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt thu hẹp lại, che dấu những suy nghĩ của mình khỏi tôi.

Tôi bước ra xa khỏi cậu và quay người về phía Denise. “Chúng ta đi được rồi chứ?”

Cô ấy mỉm cười với tôi và gật đầu. “Lấy túi của cậu đi. Chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Khi bọn tôi bước ra khỏi ngôi nhà, Hunter đã ngồi sẵn sàng trên con thuyền, chờ đợi bọn tôi tới. Anh ấy đang nhìn chăm chú về phía trước hướng tới ngôi nhà chính, từ chối không nhìn vào bọn tôi. Denise trèo vào trong và ngồi bên cạnh ông anh họ của cô ấy. Tôi ngồi cạnh cô ấy và Chaise trèo lên ngồi vào chỗ đối diện với chúng tôi.

Hunter khởi động động cơ và tất cả chúng tôi chịu đựng mười lăm phút tiếp theo trong im lặng. Mỗi người trong tất cả bọn tôi đều chìm đắm trong suy nghĩ riêng của chính mình. Chaise đang nhìn vào khung cảnh phía sau chúng tôi. Cậu ấy không nhìn vào mắt tôi. Hunter thì đang nhìn về phía trước về ngôi nhà chính, tập trung vào việc điều khiển chiếc thuyền. Tôi chỉ đơn giản là nhìn vào bất cứ thứ gì ngoại trừ ba người đang đi cùng mình. Denise thì đang nhìn vào khuôn mặt của mỗi người bọn tôi, cô gắng tự mình tìm hiểu xem có chuyện gì đang diễn ra.

Khi bọn tôi tiến tới được ngôi nhà chính, tôi ngay lập tức đi vào phòng tôi và khóa mình

trong phòng tắm. Tôi tắm nước nóng và chỉ khi đó, tôi khóc trào ra những giọt nước mắt mà tôi đã kìm lại từ lúc Chaise và Denise xen vào giữa Hunter và tôi.

Tôi cố gắng nhớ lại tất cả những khoảng khắc với Hunter kể từ lúc anh ấy quay lại trường học. Lần đầu tiên lúc anh ấy va vào tôi, anh ấy nhìn xuyên thẳng qua người tôi. Anh ấy đã không nhận ra tôi chút nào. Và anh ấy ngay lập tức có thái độ lạnh lùng ngay từ khoảng khắc đầu tiên ấy. Anh đã không nhìn thấy tôi và Chaise cho tới tận vụ xô xát của anh với Don Winston và ngay cả trước khi vụ đó xảy ra, anh ấy thực sự tỏ ra như thể anh không biết tôi là ai và chẳng thêm bận tâm tới. Sao anh có thể nói rằng anh ấy phát điên lên với tôi vì tôi đã không chờ đợi anh... và rằng tôi làm tan vỡ trái tim anh?

Chaise chỉ là một người bạn tốt. Khi tôi chạm mặt Hunter ở trên hành lang, anh ấy đã nói với tôi rằng tôi là bạn gái của Chaise. Nhưng mà thậm chí ngay cả trước ngày đó... anh ấy đã lừa tôi đi rồi, căm ghét tôi. Anh ấy đã nhận ra tôi khi nào để rồi nghĩ là tôi đã tìm kiếm người khác trong khi anh ấy đang ở xa?

Tôi đã chờ đợi Hunter trong mọi thời gian. Tôi đã cự tuyệt Chaise và từ chối những cảm xúc của cậu ấy thậm chí cả khi Hunter lừa tôi đi. Tôi vẫn giương ngọn đuốc lên cho Hunter. Nhưng anh đã phán xét tôi mà không cần biết tới sự thật. Rằng anh ấy đã nghĩ tôi là kẻ hời hợt như thế nào? Rằng anh ấy nhận thấy những cảm xúc của tôi dành cho anh ấy thật dễ bị phai nhạt ra sao?

Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm, tôi đã mặc cho mình một chiếc quần short màu trắng và một chiếc sơ mi trắng đồng bộ. Denise đã đang ngồi trên giường chờ đợi tôi.

“Được rồi, hãy nói với mình rằng Hunter không làm bất cứ gì với cậu.” Cô ấy nói, giọng hoàn toàn lo lắng.

Tôi ngó người ra với cô ấy rồi tôi lắc đầu.

“Không. Bọn mình thậm chí còn chẳng nói chuyện nhiều.” Đây là sự thật. Tôi nghĩ chúng tôi đã trao đổi với nhau còn ít hơn 30 câu, trong tất cả có 10 phút. Nhưng mà này, chúng tôi đã để mọi chuyện diễn biến hơn hẳn 15 phút! Nhưng tôi sẽ không bao giờ nói thêm điều đó với Denise. Vẫn chưa. Tôi phải sắp xếp lại những suy nghĩ của mình trước đã và nghĩ về những việc tôi sắp phải làm.

Denise thở dài. “Được rồi, tốt. Bởi vì mình sẽ không tha thứ cho anh ấy nếu như anh xúc phạm cậu hay là lợi dụng cậu.”

“Mình không nghĩ có khả năng là anh ấy sẽ lợi dụng bất cứ ai.”

Denise gật đầu. “Ừ, nhưng anh ấy chắc chắn có khả năng sẽ giết bất cứ ai chỉ với độc cái lưỡi sắc nhọn ấy.” Cô ấy nói. Rồi cô ấy rên rỉ. “Cậu đã đúng. Chuyển đi này đúng là một ý tưởng tồi.”

“Chuyện gì đã xảy ra... khi mà bọn mình không ở đây? Và tại sao cậu lại bỏ mình ở đó?”

“Chà, Mica chắc chắn có vấn đề trong đầu. Rõ ràng là, đây là lần đầu tiên có ai đó quát mắng và nói thẳng vào mặt cô ta, cô ta không thể chịu được điều đó. Khi cô ta quay về, cô ta không ngừng than khóc và điều đó khiến cô ta khó thở. Bọn họ phải đưa cho cô ta một cái túi giấy để

thở vào trong đó giúp cho cô ta bình tĩnh hơn.” Denise đảo tròn hai mắt. “Mình đã hoảng sợ khi họ nói với mình là cô ta đang ở bên bờ vực của việc bị suy sụp trầm trọng nên mình phải vội vã quay lại ngôi nhà mà không nói với cậu. Mình không biết là một cơn bão sẽ sớm đến như thế khiến cho bọn mình không thể quay lại đón cậu. Mình nghĩ mình chỉ có thể gọi vào điện thoại của Hunter một lần vào buổi sáng và anh ấy đã nói với mình rằng cậu đang ngủ trong phòng.

Tôi gật đầu. “Ừ. Mình nghĩ là mình đã thiếp đi lúc bảy giờ tối. Mình đã quá mệt. Mình đã không ngủ được nhiều trong hai ngày nay.”

“Chaise muốn quay lại đón cậu cho dù là trời đang mưa. Bọn mình phải ngăn cậu ấy lại vì đây là một ý định tồi tệ. Mình nói với cậu ấy rằng Hunter ở đó, anh ấy sẽ không để cho bất cứ thứ gì xấu xảy đến với cậu.” Denise nói, rồi cậu ấy nhìn vào tôi thật kỳ lạ. “Mình nghĩ là điều đó còn làm Chaise lo lắng hơn nữa.”

Tôi biết cô ấy đang đề cập tới điều gì khi nói thế nhưng tôi chẳng nói gì cả.

“Mình nghĩ là... Chaise đang ghen tỵ với Hunter. Cậu ấy không thích việc Hunter đã nhảy xuống nước trước vào lúc Mica đẩy cậu. Nghĩa là... Hunter đã quan sát cậu khi mà Chaise nghĩ rằng đó là việc của cậu ấy.”

Tôi lắc đầu. “Đấy không phải là việc của Chaise. Cậu ấy không phải là bạn trai của mình.”

“Alice... nếu như cậu thực sự không có ý định đáp trả những cảm xúc của Chaise... cậu chỉ cần nói với cậu ấy.”

“Mình đã làm thế rồi. Rất nhiều lần. Nhưng cậu ấy cũng là bạn mình, Denise. Mình không muốn cậu ấy tỏ ra hơn mức tình bạn với mình. Mình ước gì cậu ấy chỉ là hãy từ bỏ. Mình nợ cậu ấy việc cứu sống mình... việc cậu ấy đã chăm sóc mình ngay cả khi mình nghĩ là mình không cần cậu ấy làm thế. Nhưng cậu ấy từ chối việc từ bỏ mình. Thế thì mình phải làm gì đây?”

Tôi đã thấy hạnh phúc với tình bạn của Chaise. Cậu ấy là một anh chàng tốt bụng. Và cậu ấy thực sự quan tâm tới tôi. Cậu ấy là Thiên thần hộ mệnh của tôi. Nhưng thật không may, tình bạn của tôi với cậu ấy cũng bắt tôi phải trả giá... người con trai quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

“Cậu sẽ tìm hiểu ra điều đó một ngày nào đó.” Denise mỉm cười động viên tôi.

Tất cả bọn tôi, ngoại trừ Hunter, đã ăn sáng ở trong phòng khách. Mica đã điềm tĩnh trở lại và tôi hy vọng Denise sẽ nói với bố mẹ cô ấy về chuyện xảy ra. Rõ ràng là cô ấy cần phải gặp ai đó để kiểm soát được những xúc cảm của mình. Tôi biết thiên hướng tự sát khi tôi nhìn thấy những dấu hiệu. Tôi là đứa con gái có người mẹ đã tự giết chết chính mình khi mà phải chịu đựng quá nhiều thứ.

Tôi nghĩ Hunter đã khóa mình vào trong phòng ngủ của chủ nhà. Tôi không biết là mình nên vui vẻ hay là buồn rầu về việc đó. Có lẽ là anh ấy đang tránh mặt tôi... tránh nhìn thấy tôi cùng với Chaise. Tôi muốn nói chuyện với anh ấy. Nhưng bằng cách nào? Làm thế nào để tôi có thể gặp được anh ấy đang một mình để chúng tôi có thể nói chuyện về chúng tôi? Để tôi có thể nói với anh ấy sự thực về tôi và Chaise, và tất cả sự chờ đợi tôi đã có trong suốt một năm rưỡi qua?

Tôi ước là anh ấy đã nói những lời đó vào tối qua, khi mà chúng tôi có tất cả mọi thời gian trên đời để nói về chúng tôi. Rồi tôi có thể giải thích mọi thứ. Nhưng bây giờ, nó khiến cho mọi thứ phức tạp hơn lên khi có Chaise và Denise ở xung quanh. Tôi cũng có những lời giải thích thực sự nghiêm trọng cần phải nói với họ nữa... đặc biệt là với Chaise và tôi muốn thật cần trọng hết mức có thể bởi vì nó sẽ giết chết cậu ấy mất. Và tôi đã giết cậu ấy mỗi ngày khi tôi không thể đáp trả lại những cảm xúc cậu ấy dành cho tôi.

Trên đường về nhà, Chaise cũng giữ im lặng. Cậu ấy vui vẻ để lại tôi với chính những suy nghĩ của riêng mình, trong khi cậu ấy lạc vào những suy nghĩ của chính cậu. Khi cậu ấy thả tôi xuống trước cửa nhà tôi, tôi cảm ơn cậu ấy thật lặng lẽ. Cậu ấy chỉ gật đầu và rồi lái xe đi.

Người dịch: June

“Nó thế nào?” Meredith hỏi tôi thật chào mừng ngay khi tôi bước vào trong nhà.

Phải mất một phút để tôi bước ra khỏi những suy nghĩ của mình và trả lời dì ấy.

“Ồn cả, cháu đoán thế.” Tôi trả lời cộc lốc. Rồi tôi đi thẳng lên phòng mình.

Tôi thay sang một chiếc quần short thoải mái và một chiếc áo sơ mi lớn xấu xí. Rồi tôi nép mình lên giường và lấy một cái gối che lên mặt.

Một vài phút sau, tôi cảm thấy một cái vỗ nhẹ lên cánh tay mình. Tôi quay người và nhìn thấy Meredith đang ngồi ở một bên giường tôi.

“Cháu có muốn nói về nó không?” Dì ấy hỏi.

Tôi hít vào thật sâu và lắc đầu.

“Thôi nào, Alice. Dì nghĩ là cháu đã học được cách tin tưởng dì rồi chứ.” Dì ấy nói. “Dì biết đang có chuyện gì đó xảy ra. Dì có thể nhìn thấy nó trên mặt cháu. Có điều gì đó làm cháu thấy phiền lòng.”

Nước mắt lăn dài xuống hai bên má tôi. Tôi ngồi dậy trên giường và nhìn chăm chú vào dì ấy một lúc lâu.

“Có phải là về một anh chàng không?” Dì ấy hỏi.

Tôi thở dài. “Những anh chàng.”

Dì ấy lui người lại một chút và rồi không ngừng cười khúc khích. “Cháu yêu à, một nửa những cô gái tuổi cháu sẽ làm bất cứ gì để có được vấn đề giống như của cháu đấy.”

“Chà, họ được chào đón thay thế vị trí cháu bất cứ lúc nào.” Tôi nói giọng châm biếm.

Meredith cười thật nhẹ nhàng với tôi. “Kể cho dì nghe xem nào.”

Tôi thực sự không biết bắt đầu từ đâu ngoại trừ từ ngay lúc ban đầu. Tôi kể với dì ấy về công việc mới của tôi, và rằng tôi đã đi bộ về nhà một mình như thế nào trong những tối ấy. Rồi tôi kể với dì ấy về sự hiện diện của Chaise ngay từ lần đầu và cậu ấy đã lén đi theo tôi ra sao khi tôi đi bộ về nhà mỗi tối. Nhưng mà cậu ấy làm việc đó với những ý định rất tốt. Cậu ấy đã đảm bảo chắc chắn tôi được về nhà an toàn. Rồi tôi không thấy được lý do nào để không

thành thực với Meredith về những kẻ kỳ dị tôi đụng độ phải trên những con đường và họ đã có thể làm những gì với tôi như thế nào nếu như Chaise đã không tới giải cứu tôi. Tôi thấy dì ấy lưỡng lự nhưng dì không cắt ngang lời bộc bạch của tôi. Rồi tôi kể với dì ấy Chaise đã trở thành một người bạn tốt sau chuyện đó ra sao và cậu ấy đã đón tôi sau giờ làm việc và đưa tôi về nhà mỗi tối để đảm bảo chắc chắn tôi được an toàn như thế nào.

Cuối cùng, tôi kể với dì ấy rằng Hunter đã quay lại trường học sau ca phẫu thuật ghép giác mạc thành công và anh ấy đã lừa tôi đi như thế nào trong tất cả mọi lúc... thậm chí là căm ghét tôi. Rồi tôi nói với dì về cuộc đối thoại của chúng tôi và rằng Hunter đã nói với tôi rằng tôi đã làm tan vỡ trái tim anh ấy và rằng đó là lý do tại sao anh ấy đã nổi giận lên với tôi.

“Cháu không biết phải làm gì đây, Mer.” Tôi nói trong nước mắt. “Chaise đã trở nên thân thiết với cháu... nhưng chỉ như là một người bạn. Cháu mang nợ cậu ấy rất nhiều vì đã cứu sống cháu. Nhưng cháu không thể đáp trả lại những cảm xúc của cậu ấy.”

“Bởi vì Hunter ư?”

Tôi gật đầu. “Đó sẽ luôn luôn là Hunter.”

“Nhưng bởi vì Chaise đã ở bên cạnh cháu như một anh bạn trai sốt sắng, bất cứ ai cũng sẽ nghĩ rằng có gì đó diễn ra giữa hai bọn cháu. Nếu như bất cứ ai cũng cho rằng Chaise là bạn trai của cháu, liệu cháu có thể trách Hunter đã nghĩ rằng cháu lựa chọn bước tiếp mà không có cậu ấy hơn là đợi chờ cậu ấy quay lại hay không?”

Tôi chậm chạp lắc đầu. “Cháu không muốn anh ấy nghĩ như thế. Cháu đã chờ đợi anh ấy mỗi ngày. Cháu có thể sống sót trong suốt thời gian này với một nụ cười trên mặt và không lo lắng về cuộc đời thật khó khăn và cô đơn thế nào... bởi vì cháu đã luôn luôn mong ngóng sự trở lại của Hunter... cháu đã chờ đợi mỗi ngày anh ấy giữ lời hứa quay trở lại với cháu.”

“Và cậu ấy thực đã quay lại. Cậu ấy quay về vì cháu. Nhưng khi cậu ấy trở về, cậu ấy thấy rằng đã có ai đó khác chăm lo cho cháu. Cậu ấy đã nghĩ là cậu ấy đã quá muộn. Cậu ấy chắc phải trách móc bản thân mình vì đã để quá lâu, nhưng đó cũng không phải là lỗi của cậu ấy. Cháu là lý do để cậu ấy lựa chọn bước tiếp và sống lại cuộc đời của cậu ấy... nhưng khi cậu ấy quay lại, cậu nhận ra rằng Chaise đã làm công việc mà ban đầu nó chính là lý do để cậu trải qua ca phẫu thuật mắt ấy.”

Meredith đã đúng. Tôi không thể trách Hunter vì chuyện này. Nhưng nó là một sự hiểu lầm. Tôi có thể nói với anh ấy rằng đó vẫn là anh... rằng đó luôn luôn là anh và rằng Chaise và tôi chỉ là những người bạn tốt. Nhưng nếu như Hunter và tôi quay lại với nhau, tôi sẽ đánh mất Chaise và tình bạn của cậu ấy. Tôi sẽ đánh mất Thiên thần Hộ mệnh của tôi và tôi biết là tôi sẽ làm tổn thương những cảm xúc của cậu ấy hơn cả mức có thể tin được. Tôi không nghĩ là cậu ấy đáng bị như thế. Nhưng nếu tôi không lựa chọn Hunter, rồi thì Hunter sẽ tiếp tục bị tổn thương và anh ấy cũng không đáng bị như thế.

Tôi nặng nề thở ra một cách tuyệt vọng. Tại sao cuộc sống và tình yêu cứ phải trở nên phức tạp như thế? Tại sao tôi không thể yêu mà không gặp trở ngại? Mà không phải nhận lấy tổn thương hay là làm người khác tổn thương?

Meredith mỉm cười với tôi. “Cháu có một tấm lòng bao la, Alice. Thật là kinh ngạc rằng cháu luôn luôn... luôn luôn đặt cảm xúc của những người xung quanh cháu lên trước cảm xúc của chính mình. Và đôi khi... đấy chính là vấn đề của cháu đấy. Cháu không bao giờ nghĩ cho chính mình. Cháu không bao giờ ích kỷ. Bởi vì nếu cháu như thế... cháu sẽ nhắc điện thoại lên ngay bây giờ và nói chuyện với Hunter, cùng cậu ấy quay lại bên nhau.”

“Cháu muốn được yêu Hunter và ở bên cạnh anh ấy... mà không có những cảm giác tội tệ và có lỗi về việc làm tổn thương những cảm xúc của Chaise. Chaise là một người tốt và đã làm một việc lớn là cứu vớt cuộc đời cháu. Thậm chí với suy nghĩ là việc cháu làm tan vỡ trái tim của cậu ấy là không tránh khỏi, nhưng cháu không nghĩ là mình có can đảm làm điều đó.” Tôi buồn bã nói.

“Dù với cách nào, cháu cũng sẽ làm tan vỡ trái tim của một trong số họ, Alice.” Meredith nói. “Cháu biết trái tim nào cháu thà làm tổn thương còn hơn. Nhưng ngay lúc này, trái tim của chàng trai cháu không muốn làm cho đau khổ đã đang bị tan vỡ rồi.”

Ôi chúa ơi, Hunter! Và tôi cảm thấy trái tim mình cũng vỡ tan với suy nghĩ ấy.

“Nếu cháu làm tổn thương Chaise, nó sẽ không phải có nghĩa là cháu không biết ơn cậu ấy vì những hi sinh to lớn cậu ấy đã làm cho cháu chứ? Cậu ấy đã mạo hiểm mạng sống của chính cậu ấy để cứu mạng cháu. Thật là tệ khi mà cháu không thể yêu cậu ấy. Nhưng bây giờ còn tệ hơn nữa bởi vì cháu phải nói với cậu ấy là cháu lựa chọn ai đó khác thay vì cậu ấy.”

“Nếu như Chaise thực sự yêu cháu... vậy thì cậu ấy sẽ để cho cháu được tự do. Cậu ấy sẽ thấy hạnh phúc cho cháu cho dù nếu nó làm cậu ấy bị tổn thương. Nếu như Hunter xứng đáng với cháu... cậu ấy cũng sẽ để cháu được tự do có tình yêu với ai đó xứng đáng với cháu hơn cậu ấy... hoặc là cậu ấy sẽ chiến đấu vì cháu bởi vì cậu ấy cảm thấy rằng không có ai trong đời có thể bảo vệ cháu tốt hơn cậu ấy được.”

Meredith nhìn vào tôi một lúc và rồi mỉm cười động viên tôi. “Cháu phải thành thật với Chaise, Alice.” Dì ấy nói. “Cháu phải nói với cậu ấy cháu cảm thấy thế nào. Nếu cậu ấy không biết rằng người con trai cháu yêu chỉ đang ở quanh cháu trong suốt quãng thời gian này, thì cậu ấy sẽ không lùi bước và đưa ra cho cháu một cơ hội để làm rõ với Hunter. Nếu như cậu ấy vẫn giữ suy nghĩ là người con trai mà cháu yêu chẳng để tâm chút nào tới cháu nữa, cậu ấy sẽ làm tất cả những gì có thể để thắng được cháu cho chính cậu ấy. Nhưng nếu cậu ấy nhận ra là cậu ấy đang ngăn đường cháu để tới hạnh phúc thực sự của mình... cậu ấy có thể sẽ để cháu được tự do.”

Tôi nghĩ về Chaise và tất cả những điều tốt đẹp cậu ấy đã làm. Tôi muốn dành cho cậu ấy một cơ hội... nhưng tôi không thể. Bởi vì tất cả con người tôi... và tất cả những tình yêu tôi có thể gửi gắm trong trái tim mình, tôi đã dành hết cho Hunter rồi.

“Và cháu cũng cần phải thành thật với Hunter nữa.” Meredith tiếp tục nói. “Cậu ấy cần phải biết được là trái tim cậu ấy đang tan vỡ chẳng vì một lý do nào cả. Rằng cậu ấy vẫn luôn là người cháu yêu và với cháu Chaise chỉ là một người bạn không hơn. Cậu ấy xứng đáng được biết điều đó. Cậu ấy xứng đáng để không phải chịu đựng nỗi đau này nữa. Cậu ấy cần phải biết mối quan hệ thực sự giữa cháu và Chaise để cậu ấy có thể đưa ra quyết định dựa theo những gì

trái tim cậu ấy thực sự mong muốn.”

Tôi nghĩ về điều ấy thật lâu. Khi Meredith rời khỏi phòng tôi, tôi vẫn còn đang suy tư về những gì mình cần phải làm. Tôi biết rằng dì ấy đã đúng. Tôi phải nói với Chaise về Hunter. Cậu ấy muốn ở bên cạnh tôi bởi vì cậu ấy đã nghĩ rằng người con trai tôi yêu không ở gần tôi để chăm sóc cho tôi. Nhưng nếu như cậu ấy biết đó là Hunter... rồi thì cậu ấy có lẽ sẽ lui bước và để cho tôi và Hunter bất cứ cơ hội nào chúng tôi có được để tiếp nối câu chuyện của chúng tôi.

Rồi thì, nếu Hunter không còn muốn ở bên tôi nữa, thì ít nhất anh ấy cũng làm điều đó vì những lý do chính đáng. Ít nhất anh ấy tránh xa khỏi tôi bởi vì anh ấy thực sự không còn yêu tôi nữa, và không sử dụng Chaise như một cái cớ để không ở cạnh tôi.

Việc Hunter biết rằng tôi đã chờ đợi anh ấy quay về với tôi thế nào là một điều quan trọng. Anh ấy cần phải hiểu những gì Chaise đã làm cho tôi để anh ấy biết được tôi đã nợ Chaise cuộc sống của tôi ra sao và tại sao cậu ấy lại trở thành người bạn thân thiết của tôi.

Tôi biết là tôi không thể nói với Hunter mọi thứ trong khoảng thời gian chỉ 10 phút, cái mà tôi chắc là quãng thời gian anh ấy sẵn sàng chia sẻ với tôi nếu như tôi yêu cầu được nói chuyện với anh. Một Hunter ghen tuông có thể thật vô lý cho dù anh ấy thông minh tới cỡ nào. Nhưng anh ấy phải biết mọi điều. Kể từ ngày anh ấy rời đi, cho tới ngày anh ấy quay trở lại. Anh ấy phải biết Chaise đã mạo hiểm cuộc sống cậu ấy thế nào để cứu tôi và tại sao tôi lại biết ơn cậu ấy... tại sao tôi lại gọi cậu ấy là Thiên thần Hộ mệnh của mình.

Tôi nhận ra rằng chỉ có một cách duy nhất tôi có thể nói với Hunter mọi thứ. Đã đến lúc để cho anh ấy đọc cuốn nhật ký của tôi... cuối nhật ký mà anh ấy đã khiến tôi hứa viết ra kể từ ngày anh ấy rời khỏi tôi với những hy vọng rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ quay lại với tôi.

Tôi đứng lên khỏi giường và cầm lấy túi xách của mình. Cho dù là tôi đã không viết lên nó kể từ ngày Hunter quay trở lại, tôi vẫn luôn mang cuốn nhật ký của mình theo bên người trong mọi lúc. Tôi đã nhét vội nó vào túi của tôi trước khi đi tới ngôi nhà bên hồ của Hunter.

Tôi lấy mọi thứ ở trong túi ra. Tôi rà soát kỹ lưỡng trong mấy bộ đồ mang theo, tuy nhiên, tôi không thể tìm ra thứ tôi đang tìm kiếm. Tôi lộn ngược cả cái túi xách từ trong ra ngoài chỉ để chắc chắn là tôi không bỏ sót nó.

Tôi cố gắng nhớ lại lần cuối cùng tôi nhìn thấy nó là vào lúc nào và ở đâu. Và tôi nhớ rõ ràng là đã để nó lại trong túi trước khi đi tới ngôi nhà bên hồ. Và tôi nhớ là tôi đã để nó lại ở đó, khi tôi lấy vài thứ để thay đồ trước khi đi tới ngôi nhà gỗ. Khi chúng tôi quay lại ngôi nhà chính, tôi không nhớ là mình đã lấy nó ra khỏi túi... tôi thậm chí không nhớ là đã nhìn thấy nó hay là nghĩ tới nó. Tôi đã quá bị phân tâm bởi tình trạng lộn xộn của tôi với Hunter và Chaise để nghĩ về bất cứ thứ gì khác.

Khi tôi nhìn vào đồng hồ đặc vất rải rác trên giường ngủ của mình, tôi hoảng hốt nhận ra rằng nó không ở đây... cuốn nhật ký của Hunter đã bị thất lạc.

o O o

Suốt ngày thứ hai tôi không nhìn thấy Chaise. Cậu ấy không có mặt ở tủ đồ của tôi vào giờ

ngủ giữa những tiết học, không tham gia cùng tôi và Denise trong giờ ăn trưa. Thậm chí khi tôi tới chỗ làm việc vào buổi chiều tôi cũng không nhìn thấy cậu ấy.

Thật là không may, trong cả ngày dài, tôi cũng không nhìn thấy Hunter. Tôi đoán đây chỉ là một ngày rảnh rang không phải lo lắng về bất cứ ai trong hai người họ. Chỉ một lần thôi, tôi có hẳn một ngày cho riêng mình và ngắm nghĩ xem tôi cần phải làm gì.

Khi tôi hôn Hunter một lần nữa... cảm giác thật giống như trước kia. Tĩnh điện từ đôi môi anh ấy lan truyền sang đôi môi tôi. Tôi thấy thật vui tươi và phấn khích... sự dày vò và đau lòng cùng hiện diện một lúc. Nó mang lại tất cả những ký ức về quãng thời gian chúng tôi ở bên nhau. Anh ấy khiến cho tôi cảm thấy an toàn và được bảo vệ... và cho dù thế giới xung quanh chúng tôi ngập đầy hiểm nguy, anh ấy vẫn khiến cho tôi cảm thấy mình không cần phải bận tâm. Cho tới khi tôi còn ở trong vòng tay của anh ấy... mọi thứ rồi sẽ ổn.

Meredith yêu cầu tôi nghỉ làm ở Alibri. Dì ấy nói nếu tôi muốn, dì sẽ giúp đỡ tôi tìm một công việc, chỉ cần tôi làm công việc ấy trong suốt những ngày nghỉ cuối tuần và tôi có thể ở trong nhà vào buổi tối. Tôi vẫn còn tranh cãi với dì ấy về chuyện này và chúng tôi vẫn chưa đưa ra được kết luận nào. Nhưng vào tối thứ hai, dì ấy đón tôi sau giờ làm việc. Tôi biết ơn vô cùng vì chẳng thấy Chaise ở đâu cả.

Ngày hôm say, khi Chaise không có mặt ở trường học, cuối cùng tôi cũng gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy không nghe máy. Tôi chắc phải đã gọi cho ấy hơn cả tá lần, những cậu ấy chỉ là từ chối những cuộc gọi của tôi. Điều đó thực sự khiến tôi thấy lo lắng. Tôi chỉ muốn biết rằng cậu ấy ổn cả, rằng cậu ấy đang bình an.

Tôi viết một tin nhắn cho cậu ấy:

Chaise, mình tự hỏi cậu đang ở đâu. Bắt đầu thấy lo lắng rồi đấy. Mọi thứ ổn cả chứ?

Tôi đợi khoảng 10 phút nhưng chẳng nhận được phản hồi nào từ cậu ấy. Tôi không biết là cậu bị ốm hay là đang giận dữ với tôi. Nhưng ngay lúc này, cho tới khi tôi biết được cậu ấy bình an thì mọi thứ khác đều có thể thu xếp được cả.

Ngày sau nữa, tôi lại vẫn không thấy Chaise hay là Hunter đâu cả. Tôi đoán là lại thêm một ngày thư giãn nữa cho tôi. Tôi ước gì mình có thể đưa cho Hunter cuốn nhật ký của tôi. Tôi không chỉ muốn anh ấy biết rằng tôi chỉ có tình bạn dành cho Chaise... tôi còn muốn anh ấy hiểu tại sao. Nhưng ngay lúc này, tôi thậm chí còn không biết cuốn nhật ký của mình đang ở đâu. Tôi đã dành hầu như mọi ngày của cả một năm rưỡi qua để viết cho Hunter lên cuốn nhật ký đó. Và giờ... tôi thậm chí còn chưa đưa nó cho anh ấy mà đã đánh mất nó.

Nó khiến cho tôi lo ngại rằng mình có thể đã đánh rơi nó ở đâu đó và cuối cùng nó rơi vào tay một người nào đó không có thiện chí với tôi. Thế thật là không công bằng. Ngoài chính tôi ra, chỉ có Hunter là người duy nhất có quyền đọc cuốn nhật ký đó. Và thật là đáng lo ngại cho tôi rằng ngay lúc này, có lẽ nó đang ở trong tay một ai đó... đang đọc về những nỗi sợ hãi thầm sâu, tâm tốt nhất của tôi... hầu hết những xúc cảm chân thật của tôi. Đọc những từ ngữ mà tôi có ý dành cho người con trai tôi đã đợi chờ. Người con trai tôi vẫn muốn sẽ quay lại với tôi.

Chaise vẫn tiếp tục vắng mặt vào những ngày tiếp sau đó. Và tôi biết rằng thực sự có điều gì

đó đã xảy ra. Việc không có mặt ở trường như thế này chỉ là không giống kiểu của cậu ấy, từ chối những cuộc gọi hay là những tin nhắn của tôi.

“Cậu có nghe được tin gì về cậu ấy không?” Tôi hỏi Denise.

Cô ấy lắc đầu. Tôi có thể nói rằng cô ấy cũng đang lo lắng.

“Mình chỉ hy vọng là không có chuyện gì xấu xảy ra.” Tôi nói.

“Để mình gọi tới nhà của cậu ấy.” Denise nói, mở điện thoại của cô ấy ra rồi lướt tới thông tin liên lạc chi tiết của Chaise. Rồi cô ấy ấn số và tôi bồn chồn chờ đợi bên cạnh cô ấy.

“Xin chào. Cháu có thể nói chuyện với Chaise được không ạ?”

Denise ngừng lại một lúc rồi cô ấy nói, “Vâng ạ, cảm ơn!”

Tôi nhướn một bên mày lên với cô ấy ngay khi cô ấy tắt điện thoại.

Cô ấy lắc đầu. “Cậu ấy không có ở nhà. Người giúp việc của cậu ấy nói là cậu ấy đã ra khỏi nhà khoảng hai tiếng trước.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Tạ ơn Chúa!”

“Giờ cậu có thể thở được rồi đấy.” Denise mỉm cười nói. “Ít nhất thì bọn mình cũng biết được là cậu ấy không bị mất tích. Rằng chúng ra vẫn đang tìm kiếm một người đang còn sống và không phải đang chờ đợi một thi thể được phát hiện.”

Tôi nhìn cô ấy không tán thành và cô ấy bật cười. “Cậu đúng. Mình thực sự thấy nhớ anh chàng của chúng ta. Nếu cậu ta có ở đây, cậu ấy sẽ nói điều gì đó thật khôi hài.” Cô ấy nói.

“Mình chỉ ước là mình biết có chuyện gì đang xảy ra với cậu ấy. Cậu ấy thậm chí còn không trả lời tin nhắn của mình.”

“Bọn cậu có cãi nhau khi ở ngôi nhà bên hồ không?”

Tôi lắc đầu. “Theo như mình nhớ thì không. Nhưng cậu ấy hoàn toàn im lặng trên đường quay về.”

“Mình nghĩ cậu ấy thực sự thấy khó chịu với Hunter. Cậu ấy không thích sự thật là cậu và Hunter bị bỏ lại ngôi nhà gỗ với nhau.” Denise nói. Rồi cô ấy thận trọng nhìn chằm chằm vào tôi, khiến cho tôi cảm thấy không dễ chịu chút nào.

“Sao nào?” Tôi hỏi cô ấy, hy vọng rằng mặt mình đã không quá ửng đỏ lên.

“Cậu sẽ kể cho mình mà, đúng chứ?” Cô ấy hỏi. “Nếu có chuyện gì đó xảy ra giữa cậu và Hunter... cậu sẽ nói cho mình biết.”

Tôi hít vào thật sâu và nhẹ gật đầu với cô ấy. Tôi không muốn nói dối cô. Nhưng tôi cũng không thể nào nói với cô ấy về Hunter... vẫn chưa. Tôi cần phải thành thực với hai người. Và Denise đứng thứ ba trong danh sách đó.

Ngày hôm đó khi tôi trở về nhà, Meredith có vài thông tin dành cho tôi.

“Dì được thăng chức.” Dì ấy reo lên.

Tôi nhảy lên vì vui mừng và ôm lấy dì ấy. “Cháu thật mừng cho dì, Mer!”

Dì ấy nhìn chăm chú vào tôi một lúc. “Và vì thế... cháu không cần phải tiếp tục làm việc ở Alibri nữa.”

“Meredith à, dì là người được thăng chức, chứ đâu có phải là cháu.”

“Việc thăng tiến của dì có nghĩa là dì có thể chia sẻ được nhiều hơn với việc học lên đại học của cháu. Nếu cháu đạt được học bổng, vậy thì chúng ta sẽ ổn cả thôi. Việc cháu phải mạo hiểm đi về muộn vào buổi tối sẽ không còn cần thiết nữa.”

“Nhưng Meredith, học phí ở trường đại học của cháu không phải là vấn đề duy nhất cần lo lắng. Và bên cạnh đó... cháu còn lo lắng cho cả cuộc sống riêng của chính dì nữa.”

Meredith cười với tôi thật dịu dàng. “Và cháu chính là cuộc sống của dì, Alice.” Dì ấy nói. “Ban đầu, dì ghét mẹ cháu vì đã buộc dì vào hoàn cảnh này. Dì hoàn toàn gục ngã khi chị ấy tự tử. Dì đã nghĩ là chị ấy thật ích kỷ khi làm như thế. Dì còn trẻ... thậm chí dì không thể tự chăm sóc cho chính bản thân mình... Dì đã nghĩ là cháu sẽ trở nên khó bảo, Alice. Dì đã nghĩ là dì sẽ phải đương đầu với chứng trầm cảm hay là sự nổi loạn.”

Dì ấy lắc đầu. “Nhưng không. Cháu thật tĩnh lặng. Cháu cố gắng mỉm cười và đùa vui thật nhiều. Cháu tỏ ra như thể mọi thứ đều đang dần ổn cả. Và điều đó... thậm chí còn làm dì thấy sợ hãi hơn nữa. Dì đã nghĩ là... cháu sẽ đánh mất cảm giác... hoặc là bùng nổ bất cứ lúc nào. Dì nhìn vào cháu giống như là... một quả bom di động sẵn sàng phát nổ bất cứ lúc nào. Nhưng cháu không như thế. Và rồi cháu gặp Hunter và yêu cậu ấy. Cháu chỉ đơn giản là ổn cả. Dì nhận ra rằng cháu đã mạnh mẽ tới mức nào. Cháu đã mạnh mẽ hơn dì rất nhiều. Dì sẽ không bao giờ chịu đựng được những gì đã xảy ra với cháu. Dì nhận ra rằng thật khó để dần dần chấp nhận được việc mất đi người chị gái của mình. Nhưng với cháu... đó là Mẹ cháu và Cha dượng cháu. Dì không nghĩ là dì đã từng gặp ai mạnh mẽ hơn cháu. Và cháu không bao giờ muốn ai phải bận tâm lo lắng cho mình. Cháu không đòi hỏi phải được đặc biệt chú ý tới hoặc là thương cảm vì những gì đã xảy ra với cháu. Bất chấp những gì trong quá khứ, cháu vẫn nghĩ về cảm xúc của những người xung quanh cháu. Cháu luôn quan tâm tới người khác, chu đáo... và không hề nghĩ cho riêng mình.”

Dì ấy thở dài. “Nếu cả Hunter và Chaise đều cố gắng dành được cháu... thậm chí là tranh đấu để có được cháu... hay là tan vỡ trái tim vì cháu... đừng cố gắng tự hỏi tại sao, Alice. Cháu là một cô gái tuyệt vời. Cháu chứng chắc hơn so với lứa tuổi của mình và mạnh mẽ hơn bất kỳ cơn giông tố nào ngáng con đường cháu đi. Ban đầu cháu đã là một cô gái xinh đẹp... những vết sẹo của cháu chỉ làm cho vẻ đẹp của cháu thêm mạnh mẽ hơn mà thôi. Những cậu bé đó đã đúng khi phải phát điên lên vì cháu.”

Tôi nhìn xuống những ngón tay của mình khi lắng nghe những lời Meredith nói. Tôi đã chưa bao giờ thực sự biết về những suy nghĩ của Meredith về tôi. Và nghe dì ấy nói những lời đó, tôi đã hiểu nhiều hơn về chính mình. Tôi đã sai khi đánh giá quá thấp bản thân mình. Thật là không đúng khi không tự hào về chính mình chỉ bởi vì tôi có quá khứ tăm tối và làn da bị phá hủy để nhắc nhở tôi về những cơn ác mộng của mình.

Meredith lại mỉm cười với tôi. “Dì đã hỏi ở trung tâm CRC nếu họ có việc làm cho cháu. Họ trả lời rằng họ đang tìm kiếm một trợ lý thư viện làm việc vào những ngày thứ bảy. Dì biết là họ có thể không trả cho cháu nhiều như cháu nhận được khi làm ở Alibri, nhưng nó sẽ giúp cháu được an toàn nếu đó là điều cháu muốn. Bên cạnh đó, một khi cháu đã lên đại học, cháu có thể làm việc với lịch tốt hơn nếu cháu muốn có một việc làm.”

Tôi mỉm cười với dì. Dì ấy đúng. Công việc của tôi ở Alibri quá mạo hiểm. Tôi có thể nhận làm nó lâu vậy là do Chaise đã tốt bụng đón tôi sau giờ làm mỗi tối. Tôi đã may mắn vì thoát khỏi những kẻ lang thang kia là vì cậu ấy đã đi theo tôi, đảm bảo rằng tôi được an toàn. Nhưng tôi không thể giữ cho Chaise làm việc đó thêm nữa. Tôi không thể tiếp tục sử dụng cậu ấy... chấp nhận cậu ấy chăm sóc cho tôi... khiến cho cậu ấy hy vọng rằng có một cơ hội để tôi yêu cậu ấy. Tôi thậm chí còn không biết phải bắt đầu bước qua Hunter thế nào. Và đến tận bây giờ, tôi vẫn còn hy vọng rằng Hunter và tôi có thể vượt qua được chuyện này... cùng nhau.

Tối hôm đó, khi tôi tới chỗ làm, tôi đưa cho cô Bailey thư xin nghỉ việc của tôi. Cô ấy buồn vì tôi phải nghỉ làm nhưng tôi giải thích với cô ấy về sự khó khăn của tôi khi phải đi về nhà muộn vào mỗi tối. Tôi kể với cô ấy về cái đêm tôi bị tấn công và nếu như Chaise đã không có ở đó để cứu tôi, tôi có lẽ đã không còn nữa. Cô ấy thực sự cảm thấy tiếc cho tôi và cô ấy nói với tôi rằng cô hiểu về quyết định của tôi.

Tới thứ sáu, Chaise vẫn chẳng thấy đâu. Tôi bắt đầu nghe thấy những tin đồn xung quanh rằng cậu ấy đang rời đi. Nhưng tôi từ chối việc tin vào chúng cho tới khi tôi nghe được trực tiếp từ chính cậu ấy. Ít nhất thì Chaise sẽ phải chào từ biệt tôi chứ, đúng không?

Sau tiết học cuối cùng, tôi đi tới tủ đồ của mình và thấy một tờ giấy nhẵn dính ở trên cửa. Tôi đọc một lá thư mà tôi chắc chắn rằng được viết bởi những chữ viết tay của chính Chaise.

Alice,

Đây chắc phải là một trong những lá thư khó khăn nhất mà mình đã từng viết ra.

Mình đã không tới gặp cậu cả tuần vừa rồi. Mình muốn được như thế. Nhưng không biết sao, mình không tìm được can đảm để đối mặt với cậu.

Mình muốn nói rằng mình xin lỗi về tất cả mọi thứ. Tất cả những gì mình đã nghĩ tới chỉ là cho chính bản thân mình và mong muốn được ở bên cạnh cậu tới mức nào, mình đã quên là lẽ ra mình nên suy nghĩ cho hạnh phúc của cậu thay vì cho bản thân mình. Và mình thực sự không lấy làm tự hào về những gì mình đã làm.

Mình biết là ngay lúc này mình không nói rõ gì cả, nhưng sớm thôi cậu sẽ hiểu mình đang nói về điều gì.

Mình vui lòng làm rõ mọi thứ. Vào tối nay.

Trong thị trấn có một khu vườn. Quan sát từ xa sẽ thấy có một cái hồ mà ở đó ban ngày sẽ có những chú thiên nga... và ban đêm có những con đom đóm. Mình nghĩ là cậu biết mình đang nói tới khu vườn nào.

Hãy tới đó, Alice. Bây giờ, ngay khi cậu đọc được tờ ghi chú này. Hãy cho mình cơ hội để làm

rõ những gì mình đã làm... về việc đã chen ngang vào... về việc đã trở nên thật ích kỷ.

Mình xin lỗi.

Mãi mãi là của cậu,

Chaise.

Đôi bàn tay run rẩy khi tôi đọc lá thư của cậu ấy. Những câu hỏi đua nhau hiện ra trong đầu tôi. Tôi nhìn xung quanh mình để tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của Chaise. Nhưng trừ hai học sinh đang lấy đồ từ tủ đồ của mình ra, ở đó chỉ còn lại tôi. Tôi đặt tờ ghi chú vào trong túi xách và rời khỏi trường học.

Chaise đang có ý định làm điều gì? Cậu ấy đang ở đâu? Và thế quái nào mà cậu ấy lại biết được khu vườn ở trung tâm CRC? Chỉ có tôi và Hunter biết về nó. Trừ khi...

Trái tim tôi đập dồn dập trong lồng ngực và tôi cảm thấy tóc gáy mình dựng đứng cả lên. Trừ khi... Chaise đã tìm thấy cuốn nhật ký của tôi.

Khi tôi quay về từ ngôi nhà bên hồ, cuốn nhật ký đã biến mất. Chaise đã có cả đêm ấy để xem xét những món đồ của tôi nếu như Denise đã không tìm kiếm. Cậu ấy đã từng thấy tôi viết nó trước đó. Cậu ấy chắc phải nhận ra nó. Tôi đoán là tính tò mò đã chiến thắng cậu ấy.

Nếu như cậu ấy bắt đầu đọc nó, rồi thì cậu ấy sẽ biết... cậu ấy sẽ biết ai là người tôi viết nhật ký cho. Cậu ấy sẽ biết tên người con trai vẫn còn đang ở trong trái tim tôi, người con trai mà cậu ấy muốn thay thế trong cuộc đời tôi... người con trai sở hữu chiếc vòng cổ mà tôi đang đeo.

Chà, đúng là tò mò quá thì sẽ gặp nguy hiểm, tôi buồn bã nghĩ. Tôi biết là trong suốt khoảng thời gian cậu ấy không có mặt ở trường, cậu ấy đang bị tổn thương. Trái tim của cậu ấy đang tan vỡ. Nếu tôi có một sự lựa chọn, tôi sẽ không làm thế với cậu ấy. Nhưng tôi không có. Tâm trí có thể học được nhiều điều. Nhưng bạn không thể dạy cho trái tim phải yêu ai và phải quên ai đi.

Tôi bắt xe buýt tới trung tâm CRC và tới nơi sau 15 phút. Vào phút tôi bước vào trong khuôn viên, những kỷ niệm ào về trong tôi. Những ký ức về Hunter và chúng tôi đã yêu nhau thế nào ở nơi không ngờ tới này. Tại đây, cả hai chúng tôi đều tìm thấy mục đích để chiến đấu và sống tiếp cuộc đời của chúng tôi. Tại đây tồn tại một thế giới nơi mà chỉ có hai chúng tôi hiện diện... những tâm hồn già cỗi, những trái tim trẻ trung.

Tôi bước lên con đường dẫn tới khu vườn. Tôi thấy ngạc nhiên rằng mình vẫn nhớ mỗi bước đi dẫn tới nó. Sự thân thuộc của khung cảnh gần như khiến tôi bật khóc. Đã rất lâu rồi... và tôi vẫn còn nhớ người con trai đã từng bước bên cạnh tôi mỗi bước đi trên con đường dẫn tới khu vườn này. Người con trai không thể nhìn thấy gì nhưng là người đã dẫn dắt tôi, che chở cho tôi trong khi chúng tôi thật không dễ gì để bước đi được dễ dàng.

Khi tôi tới khu vườn, không có ai ở đó cả. Giống như cái ngày tôi tới đây và nhận ra rằng Hunter đã rời đi.

"Chaise!" Tôi gọi. Không có tiếng trả lời. Tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng những chú chim

đang hát từ đằng xa.

Tôi ngồi xuống băng ghế và quyết định chờ đợi. Khi tôi đặt khuỷu tay lên bàn, tôi va phải thứ gì đó cứng và rắn chắc. Tôi quay người lại và thấy một cái hộp gỗ đặt trên mặt bàn.

Tôi thấy nhột nhạo cả bụng. Lần cuối cùng tôi tìm thấy một chiếc hộp gỗ trên chiếc bàn này, trái tim tôi đã bị cắt thành hàng triệu mảnh. Ai đó thân thiết với tôi đã ra đi và vẫn còn xa lắm, anh ấy vẫn chưa tìm thấy đường quay trở lại với tôi... về với khu vườn của chúng tôi.

Với đôi bàn tay run rẩy, tôi mở nắp hộp ra. Và ở bên trong nó, tôi thấy một cuốn sổ quen thuộc với lớp da bọc màu nâu sẫm và những trang giấy bị gấp lại. Đây là cuốn nhật ký của tôi.

Tôi lấy nó ra khỏi chiếc hộp và lướt qua những trang giấy để đảm bảo là nó đúng là của tôi, và không có trang nào bị xé mất.

Khi tôi giở tới trang cuối cùng, tôi tìm thấy thứ gì đó mới. Nó là một đoạn không phải được viết bởi tôi. Nó là vào 3 ngày trước... và được viết bởi những nét chữ quen thuộc của Chaise.

Alice,

Khi cậu đọc được trang này, mình cần phải nói rằng mình xin lỗi.

Mình lấy cuốn nhật ký khỏi túi của cậu vào cái đêm cậu bị bỏ lại với Hunter trong căn nhà nhỏ. Mình lúc nào cũng thấy cậu viết câu chuyện cuộc đời cậu lên những trang giấy này, và mình luôn luôn tò mò về nội dung của nó. Sẽ là nói dối nếu mình nói với cậu rằng việc mình tìm thấy nó là một tai nạn, bởi vì không phải thế. Có những câu hỏi trong đầu mình cần được trả lời... những câu trả lời mà mình không thể đòi hỏi trực tiếp từ cậu. Thế nên khi mình tìm kiếm trong đồ đạc của cậu và tìm thấy cuốn nhật ký... mình biết là những câu trả lời của mình sẽ ở đây.

Buổi chiều mà Hunter nhảy xuống nước... chỉ hai giây ngay sau khi Mica đẩy cậu, mình cảm thấy có điều gì đó không đúng. Anh ta hành động quá vô thức tới mức có thể gọi là hành động theo bản năng.

Mình luôn luôn nhìn thấy Hunter quan sát cậu, nhìn vào cậu thật lạ kỳ mỗi khi anh ta nhìn thấy cậu. Mình không thực sự để tâm tới nó cho tới buổi chiều hôm ấy. Anh ta nghe có vẻ như chắc chắn rằng cậu không biết bơi điều mà mình nghĩ là anh ta không chỉ phỏng đoán hay là giả định như thế... anh ta đã biết trước điều ấy.

Khi anh ấy ở ngoài hàng hiên và chơi ghi ta. Mình nghe được anh ta chơi hai bài hát quen thuộc. Một là bài hát mà cậu đã dạy cho em gái mình. Bài kia là bài hát mà cậu đã chơi ở Strung khi lần đầu tiên mình nhận ra mình đã say mê cậu. Có thể đó chỉ là sự trùng hợp. Nhưng mặt khác, mình nghĩ, nếu nó không phải là trùng hợp thì sao?

Và rồi vào buổi sáng khi bọn mình quay lại ngôi nhà nhỏ để đón cậu, mình biết là cậu đã khóc và hai người bọn cậu đã có một cuộc tranh cãi. Khi mình chạm vào chiếc vòng cổ của cậu... mình đã xác nhận được điều mà mình đã biết.

Chữ H trên mặt dây chính là Hunter. Những từ được khắc nổi ở mặt sau của nó là chữ nổi Braille. Vậy là 2 cộng 2 bằng bốn. Hunter Vaughn chính là lý do mà cậu không thể có tình yêu

đối với mình.

Nhưng khi mình đọc cuốn nhật ký của cậu, mình nhận ra rằng mình mới là lý do tại sao anh ấy không thể ở bên cạnh cậu.

Đã đến lúc mình ngừng việc giả vờ rằng mình có thể đánh cắp cậu khỏi anh ấy, Alice. Mình chỉ là đang chặn đường cậu đi tới hạnh phúc của chính mình. Đã đến lúc mình dừng việc nói dối chính bản thân mình và nói dối cậu.

Alice... mình không xứng đáng với cậu. Mình không xứng đáng với lòng biết ơn của cậu. Mình không xứng đáng được là người hùng của cậu. Có lẽ thậm chí mình không xứng đáng được có tình bạn của cậu.

Khi cậu đọc được dòng này, mình đang trên đường quay về Đức. Mình không thể ở lại đây và giả vờ rằng mình sẽ ổn thôi, bởi vì mình sẽ không bao giờ thấy thế. Hãy gọi mình là một kẻ hèn nhát vì đã bỏ chạy. Nhưng mình cần phải thế. Bởi vì mình không có can đảm để đối mặt với cậu... và trái tim để buông cậu ra. Với việc trốn chạy, mình biết mình sẽ thả tự do cho cậu để cậu có thể thực sự được hạnh phúc.

Mình trả lại cuốn nhật ký này cho người chính thức sở hữu nó. Và cùng với nó, mình trả lại cậu cho người thực sự xứng đáng dành cho cậu và tất cả tình yêu cậu có trong trái tim mình.

Cảm ơn cậu vì ít nhất đã cho mình một cơ hội. Cho dù mình đã thất bại, mình vẫn cảm ơn cậu đã chấp nhận làm bạn với mình. Trong một khoảng thời gian ngắn, cậu đã nghĩ về mình như là Thiên thần Hộ mệnh của cậu và chấp nhận để cho mình được chăm sóc cho cậu.

Mình sẽ ổn thôi, Alice. Mình sẽ vượt qua chuyện này, vì thế đừng cảm thấy có lỗi. Đừng giữ chân chính cậu lại và nghĩ rằng cậu làm tổn thương mình khi mà cậu cuối cùng đã có thể để chính mình được yêu người con trai định mệnh dành cho cậu ngay từ ban đầu.

Khi mình rời đi, mình muốn cậu biết là mình hạnh phúc với suy nghĩ mình đã rời khỏi cậu cho một ai đó mà tình yêu của họ dành cho cậu còn vĩ đại hơn của mình rất nhiều.

Cho dù mình đã đi xa, nhưng cậu không cần phải lo lắng, Alice. Mình hứa với cậu... cậu sẽ không bao giờ đánh mất Thiên thần Hộ mệnh của mình.

Yêu cậu,

Chaise.

Những giọt nước mắt lăn dài xuống hai bên má khi tôi đọc lá thư của cậu ấy. Rất nhiều điều cậu ấy viết không mang lại ý nghĩa nào với tôi.

Tôi không hiểu tại sao cậu ấy phải rời đi và không tự mình giải thích thật thích đáng. Tôi đã nghĩ là cậu ấy là bạn của tôi. Và bây giờ, cậu ấy rời đi trong khi nói là cậu ấy không thể bảo vệ tôi được nữa, không thể làm bạn của tôi được nữa.

Sao cậu ấy có thể rời đi và bỏ tôi lại với tình trạng không rõ ràng như thế này? Cậu ấy thậm chí không giải thích thật rõ ràng khi chính cậu ấy nói là mọi thứ suy cho cùng thật khó hiểu với tôi. Lá thư của cậu ấy chỉ để lại cho tôi những câu hỏi không có lời giải đáp. Cậu ấy thậm chí

khiến cho tôi còn thấy bối rối nhiều hơn nữa.

Tôi ước chi cậu ấy có thể chỉ là nói hăn nó ra. Tôi ước chi cậu ấy tự mình nói lời tạm biệt với tôi để tôi có thể hỏi cậu ấy ý của cậu ấy là thế nào với những từ mà cậu ấy đã viết ra trong lá thư cậu để lại.

Ngay từ đầu, tôi chẳng muốn gì từ Chaise ngoài việc hãy để cho tôi được yên. Nhưng cậu ấy không nghe theo lời tôi. Và tôi đã vui vì cậu ấy không làm thế. Tôi nhớ lại những buổi tối khi cậu ấy đi theo tôi khi tôi đi bộ về nhà. Giờ tôi biết là cậu ấy không có ý định làm tổn thương tôi hoặc là dọa nạt tôi. Cậu ấy muốn bảo vệ tôi nhưng tôi từ chối để cho cậu ấy đến gần bên mình. Tôi từ chối cậu ấy mọi lúc nhưng cậu ấy có ý định tốt đối với tôi và chỉ đảm bảo rằng tôi được an toàn. Tôi không thể đáp trả lại tình yêu của cậu ấy, thế nên cậu ấy yêu tôi từ đằng xa. Cậu ấy làm điều cậu ấy có thể để đảm bảo tôi không gặp nguy hiểm cho tính mạng của mình. Và tôi sẽ mãi biết ơn cậu ấy vì những buổi tối đó. Đặc biệt là cái đêm mà cậu ấy đã mạo hiểm cuộc sống của mình để cứu tôi.

Nhưng bây giờ... cậu ấy cũng rời đi. Làm sao mà cậu ấy có thể nói rằng tôi sẽ không đánh mất Thiên thần Hộ mệnh của mình khi mà cậu ấy không còn là người bạn còn ở xung quanh tôi nữa?

Những con đom đóm bắt đầu nhảy múa xung quanh tôi, nhắc cho tôi rằng trời đã tối rồi. Nhưng tôi chẳng bận tâm chút nào. Tôi không thấy mình cần phải rời đi.

Ngay lúc này... chẳng có nơi nào khác tôi muốn ở hơn, cho dù là tôi đang ở một mình. Nơi này khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu và được bảo vệ nhiều như khi ở bên cạnh người con trai đã từng cùng tôi chia sẻ khu vườn này. Nó là nơi ẩn náu... là nơi tôi thấy yên tâm khi trở nên yếu đuối.

Tôi biết rằng trong trái tim tôi sẽ mãi mãi là Hunter. Nhưng tôi sẽ luôn giữ Chaise thật gần nơi đó vì đã cứu sống tôi. Tôi sẽ luôn biết ơn cậu ấy vì những điều cậu ấy đã làm cho tôi. Hunter đã xua đi những cơn ác mộng xưa cũ. Chaise khiến cho tôi không phải có thêm những cơn ác mộng mới phải bỏ chạy.

Cậu ấy đã làm được điều ý nghĩa trong cuộc đời tôi. Tôi có thể không yêu cậu ấy nhiều như tôi yêu Hunter, nhưng tôi yêu cậu ấy như một người bạn thân thiết. Và tôi sẽ luôn tin tưởng vào cậu ấy với cả cuộc đời mình.

Tôi đọc lại bức thư của cậu. Tôi không ngừng nghĩ về những gì cậu ấy đã làm... trái tim tan vỡ và ấm áp cùng một lúc. Cậu ấy để tôi đi. Và nói với tôi rằng cậu ấy sẽ thấy hạnh phúc cho tôi. Rằng tôi sẽ không phải ngăn mình khỏi tình yêu dành cho Hunter. Cậu ấy để cho tôi được cho tự do cho dù là tôi không phải là của cậu ấy. Cậu ấy để tôi đi để tôi không phải cảm thấy có lỗi... để tôi có thể ở bên cạnh Hunter không một chút e dè.

Tôi đọc lại phần cuối lá thư của cậu. Cậu ấy nói rằng tôi sẽ không bao giờ mất đi Thiên thần Hộ mệnh của mình.

Tôi nhắm mắt lại một lúc. Trong ký ức của tôi, tôi nhìn thấy người con trai đứng ở đó trong bóng tối... quan sát tôi, đi theo tôi... cứu mạng tôi. Nhờ người ấy, tôi cảm thấy như không ai có

thể chạm vào tôi, tổn hại tôi... ám ảnh tôi.

Nhưng cậu ấy đi rồi. Cậu ấy không còn ở đây nữa. Sao cậu ấy có thể hứa lá tôi sẽ không mất cậu ấy?

Bỗng nhiên, tôi có cảm giác là mình không còn ở đây một mình nữa. Tôi cảm thấy có ai đó đang quan sát tôi. Tôi quay người và nhìn thấy một bóng người đang đứng đằng sau tôi vài mét. Anh ta mặc một chiếc áo khoác màu xám với chiếc mũ trùm đầu che kín khuôn mặt.

Ngay lập tức, tôi nhớ lại rằng người ấy đã đứng đó trong bóng tối và quan sát tôi như thế nào, đi theo tôi cho tới khi tôi an toàn ở trong nhà và cứu tôi khỏi những cơn ác mộng mới.

Thiên thần Hộ mệnh của tôi.

Tôi thực không hiểu. Tôi nghĩ là cậu ấy đã nói cậu ấy đã rời đi. Cậu ấy thay đổi ý định ư? Cậu ấy chọn việc ở lại chẳng?

Tôi quan sát người ấy đưa tay lên và chậm rãi đẩy chiếc mũ trùm ra khỏi đầu, cuối cùng cũng để lộ ra khuôn mặt của người ấy.

Trái tim tôi nghẹn lại khi tôi nhìn vào đôi mắt thân thuộc của anh. Nước mắt trào dâng và nhận thức trườn dọc người tôi. Mọi thứ rơi vào đúng chỗ của nó... giống như những gì Chaise đã nói.

Tôi ngay lập tức hiểu tại sao Chaise lại nói là cậu ấy không xứng đáng được là người hùng của tôi, có lẽ thậm chí không xứng đáng là bạn tôi. Tôi nhận ra tại sao cậu ấy nói rằng cậu ấy đang ngăn đường tôi đi tới hạnh phúc của mình và cậu ấy muốn làm rõ mọi thứ như thế nào. Tôi cũng hiểu tại sao cậu ấy nói rằng tôi sẽ không bao giờ mất đi người con trai ấy... người đã mạo hiểm cuộc sống của mình để cứu cuộc sống của chính tôi.

Bởi vì người con trai tôi gọi là Thiên Thần Hộ Mệnh của mình trong suốt thời gian qua... đó không phải là Chaise.

Đó là Hunter.

Chương 13

Tôi không nói được lên lời. Những giọt nước mắt lăn dài xuống hai bên má. Tôi không thể hiểu tại sao hoặc làm thế nào mà điều ấy có thể xảy ra. Nhưng sự thật đang ở ngay trước mắt tôi. Chaise đã nói dối tôi. Cậu ấy đã giả vờ là một ai đó khác mà cậu ấy không phải là.

Hunter bước lại gần tôi. Biểu cảm trên gương mặt anh ấy thật dịu dàng và trầm tĩnh. Ánh mắt khinh ghét hay là giận dữ đã mà anh ấy thường xuyên đeo lên khuôn mặt mình mỗi khi nhìn thấy tôi đã không còn nữa.

“Đấy đã là... anh ư?” Tôi hỏi giọng yếu ớt.

Anh ấy đưa tay ra gạt đi những giọt nước mắt của tôi bằng những ngón tay của mình. Rồi anh ấy nhẹ nhàng gạt đầu.

“Làm thế nào mà?”

Anh hít một hơi thở sâu. “Khi anh trở về, điều đầu tiên anh làm là tìm kiếm em. Anh biết tên em nhưng anh không biết nơi em sống, và cũng không có số điện thoại của em. Anh có một ý tưởng mờ nhạt rằng trông em như thế nào. Khi Denise đề cập tới việc em ấy có một người bạn tên là Alice và rằng cô ấy có một vết sẹo trên khuôn mặt, anh biết rằng em ấy đang nói tới em. Khi em ấy nói rằng em đang làm việc tại Alibri, anh đã không để phí thời gian mà đi tới đó ngay lập tức để có thể gặp được em.” Có nỗi buồn vương trong giọng nói của anh khi anh tiếp tục kể, “Nhưng khi anh bước vào tiệm sách, anh đã nhìn thấy cô gái tóc vàng xinh đẹp với một vết sẹo trên má này đang ở giữa những giá sách. Cô ấy đang bên cạnh một người con trai, cô ấy đã không nhận thấy sự hiện diện của anh. Và anh đã nhìn thấy cậu ta hôn cô ấy.” Anh ấy mặc kệ trong một hơi thở sâu. “Anh đã nghĩ là em đã bước tiếp trên đường đời... mà không có anh. Anh đã nghĩ là em đã không chờ đợi anh.”

Tôi lục lại trí nhớ tới tình huống đó. Đó là cái đêm khi Chaise tới hiệu sách và hôn tôi bất chấp rằng tôi đã không đồng ý. Tôi thực sự có nghe thấy tiếng chuông gió đã kêu lên ở cửa ra vào. Một lần, báo hiệu rằng có ai đó đã bước vào cửa hiệu. Nhưng đôi bàn tay tôi bị giữ chặt bởi đôi cánh tay của Chaise và tôi không thể vùng ra được. Chuông gió đã kêu lần nữa sau khi Chaise hôn tôi, báo hiệu rằng bất cứ ai đã bước vào lúc trước, đã ngay lập tức rời đi.

Chúa ơi! Người đã bỏ đi nhanh như khi lúc bước vào và nhìn thấy tôi cùng với Chaise chính là Hunter.

“Nhưng mà em đã không hôn cậu ấy.” Tôi nói, lắc lắc đầu. “Cậu ấy đã hôn trộm em.”

Hunter gạt đầu. “Giờ thì anh biết điều đó. Anh đã đọc cuốn nhật ký của em.” Anh ấy mỉm cười buồn bã với tôi. “Đêm hôm đó sau khi anh bước ra khỏi tiệm sách, anh ở lại trong xe ô tô của mình. Anh đã chờ em. Anh muốn chắc chắn đó chính là em. Rồi anh nhìn thấy người con trai kia rời đi mà không có em và anh đã nghĩ bạn trai của em đúng là kẻ ngu ngốc. Sao hắn ta có thể bỏ em đi bộ về nhà một mình chứ?”

“Thậm chí khi anh đã nghĩ em đang cùng với một ai đó khác rồi, anh không ngừng được

những cảm xúc về em. Anh vẫn yêu em... và không ngăn được bản thân mình lo lắng cho em. Vậy nên anh đã tới hiệu sách mỗi tối, trong suốt khoảng thời gian lúc nó đóng cửa. Anh đã... đi bộ phía sau em, quan sát em... đảm bảo rằng em về nhà được an toàn. Anh đã nói với em rằng anh sẽ lấy lại thị lực để anh có thể bảo vệ em mà, nhớ không?" Trái tim tôi reo ca và tan vỡ cùng một lúc. Tôi không ngăn được bật khóc trong khi lắng nghe câu chuyện của Hunter. "Anh đã nghĩ, sao thằng đểu cáng đó không đảm bảo cho em được về nhà an toàn mỗi tối chứ? Anh đã hình dung ra là nếu hắn không thể làm thế... vậy thì anh sẽ làm. Cho dù là anh chẳng còn ý nghĩ gì với em nữa."

Tôi nhắm mắt lại và lắc đầu. Tôi muốn nói với anh ấy rằng anh ấy có ý nghĩa như cả thế giới đối với tôi... rằng hiện giờ anh ấy vẫn là cả thế giới đối với tôi.

"Chắc là anh đã làm em sợ chết khiếp. Nhưng anh đã hy vọng sau vài tối, em sẽ có thể đoán ra được rằng anh không có ý làm hại em. Thỉnh thoảng, anh đi theo em khi vẫn đang ngồi trong xe, dừng lại ở những góc phố để em không nhận ra anh. Rồi một đêm... khi anh đi theo em trong xe của mình, anh dừng lại ở một góc và chờ đợi em rẽ tới. Em đã không thấy đâu. Anh hoảng sợ lên và quay lại con đường. Anh tìm thấy em ở trên phố với hai gã đang tấn công em. Anh... giận điên lên. Anh biết anh sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân mình nếu có điều gì tồi tệ xảy đến với em. Anh thà chết trước khi anh khi phép chúng chạm vào em."

"Hunter..." Tôi khóc thút thít. "Những gì anh đã làm thật nguy hiểm cho anh. Những gã đó đã có thể đánh vào đầu anh và điều đó sẽ làm tổn hại mắt anh lần nữa." Tôi nói trong nước mắt, không thể tin được là anh ấy đã thực sự mạo hiểm mọi thứ vì tôi.

"Anh không quan tâm. Em là lý do anh lựa chọn việc cấy ghép giác mạc. Em là lý do tại sao anh muốn được nhìn thấy trở lại. Còn có ý nghĩa gì nữa khi mà được nhìn thấy thế giới trở lại nếu như em đã đi xa? Sự an toàn của em... cuộc sống của em là thứ quan trọng hơn hết với anh đêm hôm đó."

"Anh không phải làm thế đâu."

"Anh phải." Anh ấy nói. "Anh vui mừng vì mình đã làm thế. Nếu như việc cứu em để đổi lấy thị lực của mình... đổi cả mạng sống của mình... vậy thì thế cũng đủ rồi."

Nhưng tôi biết tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình nếu có điều gì xảy đến với Hunter. Trong suốt quãng thời gian đó, tôi đã tuyệt vọng chờ đợi anh ấy quay lại với tôi. Nếu như anh ấy từ bỏ mạng sống để cứu mạng tôi... vậy thì trên đời này còn có gì có nghĩa nữa?

"Tại sao anh đã không ra mặt gặp em?" Tôi hỏi.

"Khi những kẻ lập dị đó bỏ chạy, anh quay lại và nhận ra em đã bỏ đi." Anh ấy trả lời. "Anh lái xe về hướng ngôi nhà của em, hy vọng anh sẽ tìm thấy em ở trên đường, nhưng chẳng thấy em ở đấy nữa. Anh chỉ có thể hít thở trở lại khi thấy được ánh đèn trong ngôi nhà của em. Khi đó anh biết là em đã được an toàn ở bên trong."

Hunter đẩy một lọn tóc ra khỏi khuôn mặt tôi. "Anh đã phải đi xa hai tuần sau đó. Bố anh đề nghị anh quay lại Boston, nơi anh đã làm phẫu thuật ghép mắt. Những bác sĩ sẽ đã làm việc với anh ngay khi anh nhập viện. Họ chạy những cuộc kiểm tra và theo dõi anh trong hai tuần để

đảm bảo chắc chắn rằng ca phẫu thuật được hoàn tất đúng như cần phải thế, rằng mọi thứ đều ổn cả. Khi anh ở trong bệnh viện, anh đã lo lắng về việc em đi về nhà mỗi tối thế nào. Anh đã lo lắng rằng sẽ không có ai bảo vệ em. Khi anh quay về, anh quay lại cửa hiệu... và anh nhìn thấy em ở bên Anderson. Anh đã vui mừng vì cuối cùng thì sau buổi tối hôm đó, cậu ta đã đẩy mạnh vai trò của mình và cuối cùng thì cũng đảm bảo cho em được về nhà an toàn.” Anh ấy hít vào thật sâu. “Việc nhìn thấy ai đó khác chăm sóc cho em như giết chết anh. Anh đã luôn luôn nghĩ rằng em là của anh để chăm sóc... là của anh để bảo vệ. Và nó làm anh tan vỡ khi nhìn thấy em cùng với một tên con trai khác làm những điều mà anh muốn làm cùng với em.”

“Chaise... ngày hôm sau đó cậu ấy đã hỏi em rằng em có ổn không. Đây là khi em đã nghĩ là mình chắc chắn cậu ấy là người đã giải cứu cho em. Bởi vì... làm thế nào mà cậu ấy biết được về chuyện xảy ra đêm hôm đó chứ?”

Hunter hít và thật sâu rồi anh ấy nói, “Cậu ta... đã ở đó.”

Tôi chớp mắt bối rối nhìn anh. “Sao kia?”

“Anh không biết tại sao hay là làm thế nào. Nhưng cậu ta tình cờ đi ngang qua và nhìn thấy những gì xảy ra với em. Có lẽ là cậu ta đã muốn giúp đỡ nhưng anh đã nhanh chân hơn. Vì thế cậu ta đã ngồi lại trong xe và quan sát. Đó là lý do vì sao cậu ta biết mọi thứ đã diễn ra vào đêm hôm đó.”

Tôi không thể tin vào những lời anh ấy vừa nói. Chaise? Sao cậu ấy có thể? Sao cậu ấy có thể chỉ ngồi đó và quan sát trong khi tôi chìm trong hoảng loạn và ai đó khác đang mạo hiểm mạng sống của anh ấy vì tôi? Và sau đó khi tôi phỏng đoán đó là cậu ta... cậu ấy đã không phủ nhận điều ấy. Cậu ấy đã nắm lấy cơ hội ấy!

“Anh đã muốn đâm cho cậu ta gãy hết răng và tống nó xuống cổ họng cậu ta khi cậu ta thú nhận điều này với anh.” Anh ấy nói. “Cậu ta đã đoán ra anh là ai trong cuộc đời em. Cậu ta đã đoán ra anh là người đã cứu em tối hôm đó. Anh đã muốn đâm cậu ta vì chiếm mất chỗ của anh, và nói dối em về việc cứu em... anh đã muốn làm tổn thương cậu ta bởi vì cậu ta đòi có được tình yêu của em và đúng vậy, khi em ở trong nguy hiểm, cậu ta chỉ ngồi đó và quan sát.”

Tôi cũng không thể tin được điều đó. Nhưng bây giờ, tôi nhận ra những gì Chaise muốn nói xin lỗi tới và tại sao cậu ấy đã nói cậu là một kẻ hèn nhát vì đã không thể nói trực tiếp với tôi. Cậu ấy không chỉ sợ phản ứng của tôi. Cậu ấy còn thấy xấu hổ... và không thể đối mặt với tôi khi tôi biết hết những chuyện này.

“Khi em cảm ơn cậu ấy vì đã cứu mạng em, cậu ấy đã không từ chối điều ấy. Em đã đoán là... làm sao mà cậu ấy biết về buổi tối hôm đó nếu như cậu ta đã không ở đó? Lúc xảy ra những chuyện điên rồ đó ở bên cạnh em chỉ có một người khác nữa thôi đó là người con trai đã cứu em.”

“Thật là may mắn cho cậu ta và quá tệ cho anh, hử.” Hunter nói và tôi không bỏ lỡ ẩn ý trong giọng nói của anh.

“Em xin lỗi, Hunter.” Tôi nói. “Em đã cởi mở hơn với Chaise vì em nghĩ là cậu ấy đã cứu mạng em. Bởi vì em đã nghĩ là cậu ấy là Thiên thần Hộ mệnh của em. Nhưng mà ngay từ đầu đó

chính là anh.”

“Nhưng ít nhất thì anh mừng vì cậu ta đã bảo vệ em khi anh không thể ở đây.” Hunter nói. “Mặc dù là anh không thấy vui, khi cậu ta đã nắm lấy cơ hội đó để có được em.”

“Nhưng sau tất cả những điều đó, em cũng nợ Chaise rất nhiều, Hunter.” Tôi nói. “Đúng, Chaise đã nói dối em về buổi tối đó. Nhưng sau đó, cậu ấy thực sự đã chăm sóc em, cậu ấy đón em mỗi tối sau giờ làm để đảm bảo em được về nhà an toàn.”

“Anh biết.” Hunter gật đầu. “Vì điều đó, anh nên thấy biết ơn. Nhưng nếu như cậu ta không ngáng đường... thì anh đã có thể ở bên cạnh em. Và vì thế, anh vẫn muốn đấm cho cậu ta sưng xía mặt mày lên.”

“Em đã nghĩ là anh ghét em.” Tôi thì thầm.

Anh ấy lắc đầu. “Anh sẽ không bao giờ có thể ghét em. Anh xin lỗi, Thiên thần, nếu anh đã có những biểu hiện giận dữ và khắc nghiệt đối với em. Anh xin lỗi vì đã giả vờ là không biết em. Nhưng anh đã luôn luôn biết em là ai. Như chuyện anh sẽ không bao giờ có thể quên được em. Giọng nói của em là một giai điệu được anh mở đi mở lại trong đầu mỗi tối trước khi đi ngủ. Mùi hương của em đã khắc sâu trong tâm hồn của anh, anh không thể thoát ra cho dù nếu như anh muốn thế.”

“Cái ngày ai đó ngáng đường em ở hành lang và anh đỡ em, anh đã nhận ra em là ai. Nhưng anh đã quá lạnh lùng, em đã nghĩ là anh nhìn xuyên thẳng qua người em.”

Anh ấy thở dài và mỉm cười buồn bã. “Anh phải trở nên lạnh lùng. Bởi vì nếu anh không làm thế, anh sẽ không thể kháng cự lại được việc ôm chặt lấy em và hôn em tới bất tỉnh.” Anh ấy hít một hơi thở sâu khác. “Mọi lúc, anh luôn luôn phải chiến đấu lại thôi thúc kéo em vào vòng tay mình và hôn em... cầu xin em lựa chọn anh... yêu cầu em rời bỏ Anderson và quay về với anh.”

Tôi nhìn xuống chân mình và mất một lúc để hấp thụ những điều anh nói. Trong mọi lúc, cơn giận dữ của anh, sự khinh ghét của anh, sự ghen tức của anh... anh đã không biết là chúng chẳng dành cho thứ gì cả. Anh ấy bị tổn thương khi mà trong trái tim tôi, điều tôi muốn hơn hết thấy là được ở cùng anh... đó sẽ luôn là anh ấy. Tôi nhìn lên và cười thẹn thùng với anh. “Chẳng có gì ngăn cản anh lúc này... khỏi việc kéo em vào vòng tay anh và hôn em cả, đúng không?”

Hunter nhìn vào mắt tôi một lúc rồi anh ấy cong môi lên cười. “Đó.” Anh ấy nói. “Nụ cười đó. Anh vượt qua cả địa ngục và quay trở lại chỉ để được nhìn thấy nụ cười đó.”

Nước mắt lại ngập tràn lên và tôi bật ra một tiếng cười nhỏ. Những giọt nước mắt vui sướng chảy xuống đôi gò má tôi và Hunter tiến tới dùng những ngón tay mình gạt chúng đi.

“Anh đã không nói với em anh thực sự cảm thấy như thế nào về em, cho dù là em đã biết về chúng rồi.” Anh ấy nói với giọng điệu được bao phủ bởi quá nhiều cảm xúc mà tôi bắt đầu không thể gọi tên. “Bây giờ, anh có thể nói những lời này với em và nhìn vào khuôn mặt em, phản ứng của em.”

Tôi cắn môi và chờ đợi anh nói những lời mà tôi đã chờ đợi bao lâu kể từ ngày anh ấy rời đi

cho ca phẫu thuật.

“Anh yêu em, Allisson Harley.” Anh ấy nói. “Trước khi em tới, anh thậm chí không bao giờ tin rằng tình yêu này có thể tồn tại. Tình yêu mà có thể thay đổi con người ta, khiến cho ta làm những việc... khiến cho ta hy vọng vào một phép màu, mạo hiểm mọi thứ... khiến cho ta quên đi ta là ai... khiến cho ta tin rằng bất chấp tất cả những nỗi đau phải trải qua và mọi thứ ta đã đánh mất, cuộc sống vẫn đáng để bước tiếp, vẫn đáng để mỉm cười với nó, vẫn đáng để tranh đấu. Khi anh nghĩ rằng mình đã bị ném thẳng vào địa ngục... em khiến cho anh bám giữ lấy một mảnh nhỏ của thiên đường... và đưa ra cho anh một lý do để đứng lên... hít thở trở lại, sống trở lại... và hạnh phúc trở lại.”

Tôi vừa khóc vừa cười khi tôi đắm chìm vào những lời anh nói với tôi. Tôi muốn khoanh khắc này sẽ đứng lại vĩnh viễn. Tôi muốn ghi nhớ từng lời, từng câu và nhắc lại chúng trước khi chìm vào giấc ngủ mỗi tối.

Tôi cố gắng lấy lại giọng nói. Tôi hít vào thật sâu và nói, “Cuộc sống của em giống như... một chuỗi những bi kịch... một tập phim kinh dị hoàn chỉnh và những bộ phim gây ám ảnh. Ngoài Meredith ra, bố mẹ em đã rời bỏ em lại với những cơn ác mộng khiến em la hét hàng đêm... lẩn tránh giấc ngủ bất cứ khi nào có thể. Em đã mỉm cười trên mọi lời đồn nhảm và những cái nhìn thương cảm. Em cố gắng giữ bình tĩnh, vững vàng và tỉnh táo... em đã cố gắng để nhìn sao cho thật ổn, thể hiện sự mạnh mẽ trước mặt những người mà nói rằng hiểu cho em nhưng thực ra là không phải thế. Rồi anh đến... anh không cố gắng khiến cho em cảm thấy ổn. Anh không nói với em là mình mạnh mẽ và bền bỉ... thay vào đó, anh khiến cho em cảm thấy rằng việc trở nên yếu đuối cũng ổn thôi. Bởi vì em không cô đơn... em không phải là kẻ duy nhất đang ở trong nỗi đau. Em không phải là người duy nhất đang phải vật lộn để sống mỗi ngày. Khi em gặp anh, em đã cảm thấy được trở lại là chính mình. Và vì điều đó, em tìm ra cách để hàn gắn lại tâm hồn bị tan vỡ của mình... em tìm ra cách để chấp nhận những gì đã xảy ra với em và rồi có thể bước tiếp cuộc sống của mình.”

Tôi nhìn vào đôi mắt Hunter và mỉm cười với anh. “Anh đã là người duy nhất đuổi được những cơn ác mộng của em đi xa. Ngay cả khi anh không thể nhìn thấy... em vẫn cảm thấy như anh là người duy nhất có thể thực sự nhìn thấy em... con người mà em che giấu dưới lớp khiên kiên cường và những nụ cười giả mạo. Khi em nghĩ là mình bị mắc kẹt lại ở một góc của địa ngục, anh đã kéo em ra, giải thoát em và khiến cho em tin tưởng rằng những thiên thần đang bước đi trên mặt đất... không đôi cánh và đẹp đẽ dưới hình dáng con người.” Tôi hít vào thật sâu. “Và em cũng yêu anh, Hunter Vaughn. Em sẽ luôn cảm ơn Chúa mỗi ngày vì đã gửi anh tới cho em... Thiên thần Hộ mệnh của em.

Nước mắt cũng dâng đầy trong đôi mắt của Hunter. Anh ấy lại đưa tay ra gạt đi những giọt nước mắt của tôi. Và rồi anh bao bọc khuôn mặt tôi giữa đôi bàn tay anh và nhẹ nhàng kéo tôi vào anh. Anh ấy cúi tới trước và từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai chúng tôi. Trước khi đôi môi anh chạm vào môi tôi, anh ấy thì thầm, “Anh yêu em, Thiên thần.” Và rồi anh hôn tôi... với tất cả những lời anh không thể nói ra và với tất cả tình yêu anh ấy có trong trái tim mình. Tôi hôn lại anh, với tất cả tình yêu tôi có thể đáp trả lại cho anh.

Khi nụ hôn qua đi, anh ấy kéo tôi vào vòng tay và bao bọc tôi trong một cái ôm thật chặt.

“Anh yêu em.” Anh ấy thì thầm lần nữa.

Tôi cười khúc khích trong nước mắt, “Em cũng yêu anh.”

Hunter cúi xuống và nhấc bổng tôi lên. Anh ấy bước vài bước tới băng ghế và ngồi xuống đó với tôi ở trên đùi anh. Tôi dựa đầu lên bờ vai anh. Tôi cảm thấy anh ấy hít vào trong mái tóc tôi, giống như cách anh ấy đã từng trước khi anh ấy rời đi.

Chúng tôi ngồi như thế một lúc, ngắm nhìn những con đóm đóm soi sáng khu vườn quanh chúng tôi, đắm mình trong khoảng khắc hoàn hảo khi mà cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy con đường quay lại trong vòng tay nhau, biết rằng giờ đây không gì có thể chia rẽ chúng tôi và tình yêu của chúng tôi trở nên kiên cường hơn bao giờ hết.

“Hunter...”

“Gì thế, Thiên thần?”

“Khi anh còn bị mù, anh thường xuyên chạm vào khuôn mặt em để anh có thể hình dung ra trông em thế nào. Và khi cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy em... nhìn thấy những vết sẹo của em thực sự trông ra sao... điều đầu tiên anh nghĩ về em là gì?”

Anh ấy siết chặt hơn vòng tay quanh tôi và hôn lên đỉnh đầu tôi. “Anh đã nghĩ là trí tưởng tượng của anh hóa ra không tốt như anh đã tưởng.” Tôi kéo người ra khỏi anh để tôi có thể nhìn vào mắt anh. “Em còn đẹp hơn rất nhiều những gì anh đã hình dung ra em như thế nào. Không khó hiểu tại sao Anderson lại làm mọi thứ để đánh cắp em khỏi anh.” Anh ấy vươn tay ra và chạm vào vết sẹo của tôi lần nữa. “Trông chúng không tệ như em đã khiến anh hình dung ra chúng.” Anh ấy nói. “Em đã nói dối anh khi em nói là em nhìn rất khủng khiếp.” Anh ấy lắc đầu. “Nhìn em không có gì ngoài tuyệt đẹp, Thiên thần. Anh vui vì mình đã quyết định trải qua quá trình điều trị của anh. Khuôn mặt này thật đáng được nhìn thấy, đáng để ngắm nhìn...” Anh ấy cúi tới trước và nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. “Thật đáng để ghi nhớ.”

“Anh đã căm ghét hiện thực rằng đó không phải là anh, người đang bước đi bên cạnh em, khiến cho em mỉm cười, nghe thấy tiếng em cười... bảo vệ em, chăm sóc cho em. Và anh đã muốn bẻ gãy cẳng chân tên Anderson đi.”

“Tại sao?”

Anh ấy thở dài. “Bởi vì nếu như cậu ta đã không đánh cắp một nụ hôn từ em, thì anh đã là tên con trai duy nhất trên đời này được phép hôn em.”

Tôi cười khúc khích. “Chaise đã đánh cắp nụ hôn từ em. Em đã không sẵn sàng cho nó đi. Vậy thì hãy chỉ nói là, anh vẫn là tên con trai duy nhất em cho phép được hôn mình.”

Khi tôi nhìn lên Hunter, có một tia sáng lóe lên trong đôi mắt anh và một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt anh. Rồi anh nói, “Tốt. Chúng ta hãy cứ giữ mọi thứ theo cách đó chứ?” Rồi anh ấy cúi tới trước và hôn tôi lần nữa... đầy yêu thương và trọn vẹn.

Điện thoại của tôi đổ chuông, chen vào khoảng khắc của chúng tôi. Đó là Denise.

“Này!” Cô ấy chào. “Cậu có nghe thấy chưa? Chaise đã quay về Đức. Và có vẻ như cậu ấy sẽ

hoàn thành nốt việc học tập ở đó. Cậu ấy sẽ không quay lại.”

Tôi thở dài. “Ừ, mình biết. Cậu ấy đã viết cho mình một lá thư.”

Có một khoảng ngừng ở đâu đây bên kia. “Cậu ổn chứ?”

“Ừ. Mình sẽ tìm cách để liên lạc với cậu ấy sau để mình có thể mắng mỏ cậu ta.” Tôi nói. “Nhưng bây giờ thì... mình chỉ là đang tận hưởng buổi hẹn hò của mình.”

“Cái gì cơ? Buổi hẹn hò á? Với ai?”

Tôi nhìn thấy đôi môi Hunter cong lên trong một nụ cười.

“Ừmmmm...” Tôi nhận ra rằng Denise là một người nữa mà tôi cần thú tội. “Bạn trai cũ của mình.” Tôi trả lời.

Đầu dây bên kia im lặng. Hunter nhướn một bên mày lên với tôi, thể hiện rõ ràng rằng anh ấy không thấy vui về cái danh hiệu mà tôi đặt cho anh ấy.

“Ý mình là... chà... mình nghĩ là anh ấy lại là bạn trai của mình.” Tôi nói, chỉnh lại chính mình.

Cuối cùng thì Hunter cũng cười toe toét trở lại. Anh ấy cúi tới trước và tôi cảm thấy đôi môi của anh ấy trên những vết sẹo của tôi, đặt một đường dài những nụ hôn xuống cổ tôi và tôi cố gắng hít thở khi cảm thấy mọi dây thần kinh trong mình trở nên thật sống động.

“H ư?” Cô ấy hỏi.

“Ừ.” Tôi nói giọng yếu ớt khi tôi cảm thấy mũi của Hunter ở phía cuối cổ mình.

“Anh ta đã quay lại thị trấn ư?”

“Ừ. Được một thời gian rồi.” Tôi cố gắng đẩy Hunter ra. Với những thứ anh ấy đang làm với tôi, tôi thấy hoàn toàn khó để hít thở được, không thể suy nghĩ mạch lạc.

“Thế cái gì khiến cho anh ta phải mất nhiều thời gian thế để tới với cậu?” Có vẻ buộc tội trong giọng của cậu ấy.

Tôi thở dài. “Chaise.”

“Ồ. Ý cậu là, anh ấy đã nghĩ là cậu và Chaise đã có gì đó hơn cả tình bạn và vì thế anh ấy đã giữ khoảng cách với cậu?”

“Ừ.” Tôi trả lời.

“Ồ chà. Mình hy vọng là mình sẽ được gặp mặt anh ta sớm thôi. Mình mong muốn chết được gặp mặt cái gã khiến cho Allison Harley vĩ đại phải si mê, cô ấy đã không thể mở rộng trái tim mình với gã trai nào khác, thậm chí là với một tên nông bồng như Chaise.”

Tôi nhìn thấy Hunter cười toe toét với câu nói ấy. Giọng của Denise quá to nên Hunter có thể nghe thấy mọi từ. Tôi không ngăn được đỏ bừng mặt và tôi hoàn toàn thấy biết ơn rằng trời đã tối trong khu vườn của chúng tôi.

“Thực ra thì, Denise... cậu đã gặp anh ấy rồi.” Tôi nói.

“Gì cơ?” Giọng cô ấy thực sự bối rối. “Gặp anh ta rồi á? Ở đâu?”

Tôi hít vào một hơi thật sâu và hỏi, “Có bao nhiêu tên con trai cậu biết mà có tên bắt đầu với chữ H?”

Đầu dây bên kia im lặng và có vẻ giống như là cô ấy đang suy nghĩ. Rồi cô ấy nói, “Thực ra thì, mình không thể nghĩ ra tên con trai nào mình biết mà có tên bắt đầu với chữ H cả, rằng cậu có ...” Cô ấy ngừng lại và rồi hét lên, “Khônngggg!!!”

Và thế, Hunter cầm lấy chiếc điện thoại khỏi tay tôi và nói, “Dừng việc chen vào buổi hẹn hò của anh đi, em họ. Nói với mẹ em là anh sẽ về nhà muộn. Sẽ nói chuyện với em sau.” Và anh ngắt máy với cô ấy.

Tôi rên rỉ. “Cô ấy sẽ giết em mất thôi!”

Anh ấy cười vang. “Con bé ấy đã cố gắng là thế với anh trong suốt 17 năm rồi nhưng còn lâu nó mới thành công. Đừng lo lắng. Nó không thực sự tốt với vai trò là một kẻ ám sát đâu.”

Tôi bật cười và rồi tôi dựa đầu trở lại lên bờ vai anh. Sau một phút, điện thoại của tôi kêu Bíp.

Đó là Denise: Không đùa chứ, Alice? Hunter á?

Tôi mỉm cười. Hunter cầm lấy điện thoại từ tôi và nhắn một tin nhắn: Không đùa đâu, em họ ạ. Tôi đây. – H

Denise: Hai người thật sự có vài thứ phải giải thích rõ với tôi đấy. Tôi muốn giết chết cả hai người!

Hunter tắc lưỡi.

“Anh không định trả lời giùm em à?”

Anh ấy lắc đầu. “Giờ nó là của em đấy.” Anh ấy nháy mắt.

Tôi véo vào cánh tay anh ấy và anh ấy bật ra một tiếng Ái chà. Rồi anh ấy siết chặt vòng tay quanh tôi và hôn lên má tôi.

Tôi gõ vài chữ vào điện thoại cho Denise: Được rồi, mình sẽ giải thích mọi thứ sau. Chỉ là không gọi vào lúc này được thôi. – Alice.

Tôi chăm chú nhìn lên Hunter. Anh ấy cúi xuống và hôn lên đôi môi tôi.

“Hunter, anh đã có một trận ẩu đả với Don Winston vào buổi chiều nọ. Anh cứ thế đâm vào hắn. Tại sao thế?”

Khuôn mặt anh trở lại nghiêm trang. Rồi anh ấy hít sâu và hôn lên trán tôi. “Anh đã không ở trong tâm trạng tốt lắm. Em nhìn thật ấm cúng bên cạnh Anderson. Anh đã ngồi bên cạnh Winston và bạn bè của cậu ta bởi vì họ đã đề nghị anh. Anh tình cờ nghe được chúng nói về em và Winston đã đổ nước sốt cà chua lên hết người em, khiến cho em bị mất việc như thế nào.

Thằng đó khoe khoang về việc nói điều gì đó... khiếm nhã với em, đó là lý do vì sao em mất bình tĩnh và tát vào mặt hắn. Nhưng hắn đã có thể đáp trả lại em và thay vào đó em đã có một kết cục không ra gì khi trận đấu kết thúc. Anh không chịu được. Thằng đó đáng bị nhiều hơn là một cú đấm nếu như em hỏi anh."

"Anh... làm thế vì em ư?"

"Không ai được phép làm tổn thương em và bỏ đi với điều đó." Anh ấy nói. "Không, cho tới khi nào anh có thể chặn được điều đó."

Những lời anh nói khiến tôi rung động. Thậm chí ngay cả khi anh nghĩ là tôi đã ở bên người nào khác, anh vẫn bảo vệ tôi, che chở cho tôi. Hunter khiến cho tôi cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết. Anh ấy không chỉ mang những cơn ác mộng của tôi đi xa. Anh ấy cũng chiến đấu lại với những con sói mà chúng đã định ninh sẽ biến tôi thành con mồi của chúng.

"Em là một thói nam châm thu hút rắc rối, Hunter." Tôi thở dài. "Anh không thể nhảy vào mọi cuộc ẩu đả chỉ vì em được."

"Thế lợi ích để có một người bạn trai là gì chứ, nếu như hắn không thể bảo vệ được em? Báo thù cho danh dự của em?" Anh ấy trả lời với một nụ cười ngạo nghễ.

"Nhưng mà có một cô bạn gái bất lực thật là độc hại cho anh. Anh không thể cứ mãi đương đầu mạo hiểm vì em được."

"Tại sao không?" Anh hỏi ngược lại. "Và em không phải là kẻ bất lực. Anh cá là cú tát mạnh mẽ của em đã để lại dấu vết trên má của Winston. Nhưng thế không có nghĩa là anh có thể ngăn được mong muốn báo thù cho em bất kể lúc nào."

Tôi lắc đầu. "Đừng làm thế, Hunter. Vào cuối ngày, những lời nói và chơi khăm chẳng còn là gì cả. Gậy gộc và đá không làm tổn thương em được. Nhưng mất anh em... sẽ tan vỡ. Vì thế làm ơn... ngừng việc mạo hiểm vì em."

Anh mỉm cười và hôn lên trán tôi. "Anh không yếu ớt như em nghĩ đâu."

"Em biết." Tôi lắc đầu. "Nhưng làm ơn... ngừng việc chơi đùa với số phận chỉ vì em. Anh được chào đón để bảo vệ em, đón em ở bất cứ đâu và đảm bảo em an toàn ở nhà... nhưng em không muốn anh tham gia vào bất cứ vụ ẩu đả nào nữa vì em. Giờ anh đã có thể nhìn trở lại rồi... đừng thúc ép vận may của anh, nhé?"

Anh nhìn tôi một lúc và rồi thật miễn cưỡng, anh gật đầu. Tôi mỉm cười và vươn tới hôn lên đôi môi anh. Rồi tôi cúi đầu mình tựa lên bờ vai anh và cả hai chúng tôi ngắm nhìn những con đom đóm nhảy múa xung quanh mình.

"Anh có gặp Chaise không?" Tôi hỏi.

"Có." Anh trả lời. "Hôm trước, cậu ấy... nói rằng cậu ta có một thứ thuộc về anh."

"Anh đã nói gì?"

"Anh nói rằng nếu như cậu ta đang nói về bạn gái của anh, vậy thì anh yêu cầu cậu ta trả lại cô ấy ngay lập tức. Sau chuyến đi tới ngôi nhà bên hồ đó, anh có thể thấy trong đôi mắt cậu ta

rằng cậu ta đã biết về chúng ta.” Anh nói giọng nghiêm túc. “Anh đã ngạc nhiên khi cậu ta đưa cho anh cuốn nhật ký của em.”

“Nó bị mất sau buổi hôm ấy. Cậu ấy đã đánh cắp nó của em.”

“Ừ. Cậu ta đã viết lên trang cuối cùng. Anh cũng đọc được phần đó. Chiều nay, khi cậu ta đề nghị gặp mặt anh, cậu ta đã không nói gì nhiều. Cậu ta nói anh tới gặp em tại đây tối nay. Nhưng để lại cuốn nhật ký cho em tìm thấy trước để em có thể đọc được lá thư của cậu ta. Rồi cậu ta nói với anh rằng hãy chăm sóc tốt tới em. Cậu ta đe dọa sẽ đánh gục anh nếu như anh có khi nào làm em bị tổn thương.”

Tôi mỉm cười buồn bã. Có gì đó bên trong tôi cũng thấy đau lòng vì Chaise. Không phải quá khủng khiếp về việc cậu đã đánh cắp cuốn nhật ký của tôi...mà tệ hơn cả là cậu đã khiến cho tôi nghĩ cậu là người đã làm mọi hành động anh hùng mà thực ra là Hunter đã làm cho tôi... nhưng tôi đoán là, tình yêu khiến cho người ta làm những thứ điên rồ. Và tôi biết... tôi sẽ tha thứ cho Chaise vì những gì cậu ấy làm. Tôi biết ơn tình bạn của cậu ấy. Và tôi thấy biết ơn cậu vì đã để tôi đi và đưa Hunter lại bên tôi; khiến tôi yên lòng khi nghĩ là cậu ấy sẽ thấy hạnh phúc cho chúng tôi.

Chúng tôi ngồi đó trong một lúc, khóa trong vòng tay ôm chặt của nhau, mỉm cười với chính mình khi chúng tôi hòa mình vào khung cảnh được rọi sáng quanh chúng tôi. Còn hơn thế, chúng tôi tận hưởng khoảnh khắc khi cuối cùng chúng tôi lại được ở bên nhau... tại đây trong khu vườn của mình, nơi chúng tôi lần đầu gặp gỡ... và tìm thấy tình yêu nơi nhau.

Chúng tôi đã trở về từ một quãng đường dài kể từ ngày đầu tiên chúng tôi ngồi trên băng ghế này. Tôi như mới chỉ thức dậy từ những cơn ác mộng của mình. Hunter thậm chí không thể nghìn thấy vẻ đẹp của thế giới mà anh ấy mang lại cho tôi. Nhưng hiện giờ... những cơn ác mộng còn lâu mới ám ảnh được tôi. Và Hunter thì ở thật gần. Anh ấy không những có thể nhìn thấy những ánh sáng bao quanh chúng tôi... anh ấy còn có thể nhìn thấy tôi... và anh ấy yêu tôi như trước kia anh ấy đã thế.

“Ca ghép giác mạc của anh có là mãi mãi không?” Tôi hỏi. Lần này có chút nỗi buồn vương trong giọng nói của tôi.

Anh thở dài. “Chẳng có gì là mãi mãi, Thiên thần.” Anh ấy nói. Rồi anh mỉm cười với tôi. “Chà, có lẽ ngoại trừ hai chúng ta.”

“Vậy nó được bao lâu?” Tôi hỏi lại, nhìn vào đôi mắt anh.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cằm tôi. “Có lẽ là 15, 20 năm nữa. Được hoặc là mất.”

“20 năm nữa anh mới 38 thôi.” Tôi nói.

Anh ấy gật đầu. “Anh có thể làm lại điều đó một lần nữa. Anh sẽ làm lại nó.” Anh nói. “Anh đã ký kết cho điều ấy. Anh sẽ không muốn bỏ lỡ cơ hội được nhìn thấy những đứa con của chúng ta trưởng thành, đúng không?”

Tôi mỉm cười với suy nghĩ đó. Những gì anh ấy nói không chỉ là câu trả lời cho câu hỏi của tôi. Nó là một lời tuyên bố mang theo rất nhiều lời hứa mà tôi biết là anh sẽ giữ lời.

Anh đẩy cằm tôi lên để tôi có thể nhìn vào anh. “Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, Thiên thần.”

Tôi gật đầu, ngực tôi cảm thấy dữ dội những cảm xúc dâng trào... những xúc cảm của tình yêu dành cho người con trai này.

“Hứa nhé?” Tôi nhẹ nhàng hỏi anh.

Anh cúi tới và hôn lên môi tôi. “Anh hứa.” Anh nói. “Giờ thì, em cũng phải hứa với anh một điều.”

Tôi gật đầu. “Bất cứ điều gì.”

Anh hít vào thật sâu. “Vì rằng anh chỉ có chút thời gian ngắn ngủi được nhìn thấy vẻ đẹp của cuộc sống mà chúng ta sẽ gây dựng cùng nhau, em sẽ hứa với anh rằng sẽ đưa cho chúng ta một khởi đầu sớm chứ?”

Tôi nhú mào. “Ý anh là gì với một khởi đầu sớm?”

Anh mỉm cười. “Ý anh là bắt đầu một cuộc đời sớm ngay khi có thể. Em biết đó... kết hôn, xây dựng một gia đình, có bầu... sớm hơn những cặp đôi khác bình thường vẫn làm.”

Tôi thận trọng nhìn anh. “Nó còn tùy. Thế lịch trình có trong đầu ngài là gì, ngài Vaughn?”

Anh ấy cười toe toét với tôi. “Có lẽ là sau khi tốt nghiệp đại học.”

“Sớm thế ư?”

“Sớm hơn nữa nếu có thể.” Anh nói. Anh hít sâu. “Anh đã may mắn vì ca phẫu thuật này đã thành công cao. Anh sẽ làm lại nó để đảm bảo. Nhưng chỉ trong trường hợp ca phẫu thuật thứ hai không làm việc... vậy thì mọi thứ vẫn ổn. Anh đã được nhìn thấy khuôn mặt em và sẽ ghi nhớ nó cho tới khi nào anh còn sống trên đời. Anh sẽ muốn được nhìn ngắm và ghi nhớ khuôn mặt của những đứa con của chúng ta nữa. Anh sẽ ở đó với chúng đầy đủ, trọn vẹn... cho tới khi nào anh có thể... trước khi thế giới của anh lại bị bao trùm bởi bóng tối.”

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt tôi. Trái tim tôi ngay tức thì thấy nặng trĩu. Tôi thậm chí không muốn nghĩ tới điều đó. Tôi biết sẽ thật đau đớn với Hunter khi thời khắc đó tới.

Anh ôm tôi vào người anh. “Suyt...” Anh nói. “Những ca phẫu thuật giác mạc thường xuyên thành công mà. Trong suốt năm đầu tiên và những tháng sau đó, những hiện tượng đào thải có thể xảy ra. Anh đã không ngay lập tức quay về với em cho tới khi anh chắc chắn là mình có thể bên em, có khả năng chăm sóc cho em cho tới khi những ca cấy ghép tiếp theo thành công. Và cho dù lần tiếp theo không có tác dụng như chúng ta mong muốn, anh sẽ không còn bận tâm nữa. Em chắc đã cho anh thấy những điều tốt đẹp nhất trên đời. Và anh biết rằng nếu như anh không thể nhìn thấy em, anh sẽ vẫn giữ chặt em trong vòng tay, hôn em... yêu em. Chúng ta đã ở thời điểm đó trước rồi, Thiên thần. Và điều đó chỉ có thể tốt đẹp hơn với chúng ta mà thôi.”

Tôi thẫn thức trong vòng tay anh. Rồi tôi vòng tay mình quanh cổ anh. Tôi tự hứa với bản thân rằng trong 15 hay 20 năm tới, tôi sẽ dành cho Hunter những kỷ niệm tuyệt vời nhất trong đời anh. Để khi ánh sáng lại một lần nữa tắt đi trên đời, anh sẽ có những kỷ niệm đó lưu giữ

trong trí nhớ, giữ cho anh được hạnh phúc. Và tôi sẽ vẫn ở đó bên cạnh anh. Như lời anh ấy hứa với tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.

“Vâng thì vâng, Hunter.” Tôi nói. “Chúng ta sẽ khởi đầu cuộc sống của chúng ta cùng nhau, ngay khi nào anh nghĩ là chúng ta đã sẵn sàng. Em sẽ nói vâng ngay khi anh hỏi em.”

Anh ôm tôi thật chặt vào người anh. “Đừng hứa những lời mà em không thể giữ, Thiên thần. Bởi vì anh rất nóng lòng được hỏi em ngay bây giờ.”

Tôi cười vang. Tôi đẩy người ra khỏi anh và nhìn chăm chú vào mắt anh. “Em cũng đã nói là ngay khi chúng ta sẵn sàng mà, nhớ không?”

“Thế điều gì khiến cho em nghĩ là chúng ta chưa sẵn sàng lúc này?”

“Hunter... chúng ta vẫn chỉ là những đứa trẻ. Chúng ta phải có được việc làm. Và vâng, chúng ta sẽ là những vị phụ huynh vĩ đại. Nhưng chúng ta cần phải chăm lo cho con cái nữa mà, đúng không?”

Anh ấy nhìn chăm chăm vào tôi một lúc rồi mỉm cười. “Em không biết anh rõ lắm, đúng không?”

Tôi ngẩn người ra nhìn lại anh, cố gắng để hiểu được anh đang cố gắng nói điều gì. Rồi tôi nhớ ra, Hunter Vaughn là một đứa trẻ giàu có. Nhưng điều đó không hẳn là vấn đề, đúng chứ?

Tôi lắc đầu. “Em biết là anh được thừa kế.” Tôi nói. “Nhưng mà tiền bạc tiêu tốn nhanh chóng, Hunter. Và bên cạnh đó, chúng ta sẽ nuôi lớn những đứa trẻ của chúng ta thế nào nếu như chúng ta chỉ biết tiêu tiền chứ không biết kiếm tiền?”

“Em đúng.” Anh mỉm cười. “Nhưng mà... càng sớm chừng nào, càng tốt chừng ấy, nhé? Bởi vì anh cũng muốn có một gia đình thật lớn. Là con một có thể thật buồn chán và cô đơn.”

Tôi bật cười. “Em biết. Em cũng là con một mà.”

Tôi cúi người tới trước và chúng tôi hôn nhau thật lâu. Rồi anh ấy tựa trán lên trán tôi. “Anh yêu em.” Anh nói.

“Em cũng yêu anh.”

Anh kéo người ra khỏi tôi. “Nào.” Anh nói. “Em chắc là đói rồi. Về cơ bản đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta kể từ khi anh trở lại. Anh không muốn làm cho em chết đói.”

Tôi cười vang. “Em không đói. Nhưng từ lúc anh hỏi, em bỗng nhiên thấy thèm những chiếc bánh kẹp.”

Tôi đứng lên trên đôi chân mình và kéo theo Hunter. Anh đặt tay vòng quanh vai tôi và chúng tôi đi ra khỏi khu vườn.

Khi chúng tôi ra tới bãi đỗ xe, anh dẫn tôi đi tới xe của anh. Tôi nhìn lại nó. Chiếc Porsche màu đen anh ấy đã dùng trong buổi tối anh cứu mạng tôi. Tôi nhìn lên mui và thấy một vết xước dài gầy ra bởi một con dao sắc nhọn.

“Anh đã không mang nó đi sửa.”

Anh lắc đầu. “Anh đoán là mình có lẽ cần bằng chứng để em tin đó là anh - người đã giải cứu em.”

“Chaise có một chiếc xe giống như thế này, anh biết không? Cậu ấy... không còn lái nó tới trường sau đêm đó. Em tưởng đó là vì cậu ấy đang mang nó đi sửa.”

Anh ấy mở cửa xe bên ghế hành khách cho tôi. “Anh bắt đầu thực sự thấy ghét vận may của tên đó.”

Tôi bật cười. “Chà, cho dù với vận may của cậu ấy, cậu cũng không khiến cho em phải lòng mình, đúng không nào?”

Hunter nhăn răng cười với tôi vẻ dọa nạt. “Đấy không phải là do vận may của cậu ta. Đấy hoàn toàn là do sự quyết rũ của anh.”

Tôi đảo tròn mắt và cười to. “Ồ, nó đây rồi!” Tôi chỉ một ngón tay vào anh.

Anh ngậy người ra nhìn chăm chăm lại tôi. “Gì chứ?”

“Cài đồ tự mãn nhà anh. Em đã bắt đầu tự hỏi nếu anh đã đánh mất nó ở đâu đó.”

Anh ấy cười và không kiềm được cúi người xuống hôn chụt lên môi tôi. “Anh suýt thì quên mất rằng một trong những điều khiến anh bị lôi cuốn bởi em chính là tính hài hước của em.”

“Đấy là bởi vì anh đã dùng 99% quãng thời gian của mình kể từ lúc trở về để giận dữ với em.”

“Anh đã không chỉ nổi giận.” Anh thêm vào. “Anh cũng nổi điên lên vì ghen tức. Và anh đã không bao giờ nghĩ rằng mình lại là một tên ghen tuông đấy.”

“Lần tới khi anh quyết định ghen tuông, hãy tìm hiểu rõ sự thật trước đã, nhớ?”

Anh mỉm cười và hôn tôi. “Vâng, thưa quý bà.”

Hunter lái xe tới Burger Inn. Tôi miễn cưỡng bước ra khỏi xe và anh ấy nhận ra điều đó.

“Em đã nói là em thèm mấy cái bánh kẹp.”

“Một nửa cư dân của Trường trung học Leighton có lẽ đang ở đây.” Tôi nói với anh.

Hunter cười toe toét. “Vậy thì không có nơi nào tốt hơn chỗ này để ra một tuyên bố, đúng chứ?”

Anh ấy đi vòng quanh xe và mở cửa cho tôi. Điều đó thật mới lạ với tôi. Tôi nhận ra rằng tôi đã ở trong một chiếc xe với Chaise và cậu ấy chưa bao giờ mở cửa cho tôi. Tôi đoán là Hunter là một anh chàng cổ điển hơn cậu ấy. Và tôi thấy điều đó thực sự quyến rũ.

“Tuyên bố gì vậy?” Tôi hỏi anh ngay khi bước xuống khỏi xe.

Mắt anh ấy lóe sáng. “Rằng cô nàng xinh đẹp nhất trường học giờ chính thức không được động tới.” Anh cười toe toét.

“Em không...” Tôi bắt đầu nói nhưng anh ấy làm cho tôi im lặng với một nụ hôn.

“Em có.” Anh nói. “Em nghĩ vì sao mà ngay từ đầu anh lại đấm tên Don Winston?”

“Hắn đổ nước sốt tương cả lên người em.”

“Và hắn không chỉ làm thế để quấy rầy em. Những tên con trai có nhiều cách khác nhau trong việc thể hiện rằng đã phải lòng ai, Thiên thần. Não của Winston chỉ nhỏ tí hìn. Hắn vẫn chưa tốt nghiệp mấy khóa học mưu mẹo từ hồi mẫu giáo.”

Hunter nắm tay tôi trong tay anh và đan những ngón tay chúng tôi vào nhau. Khi anh ấy mở cửa vào Burger Inn, anh ấy đưa tay chúng tôi lên môi anh và hôn lên những ngón tay tôi. Tôi cảm thấy như thể thế giới ngừng quay theo đúng nghĩa đen. Nói ấy trở lên yên tĩnh nhường cho tiếng nhạc nổi lên. Ngoài ra, tôi cảm thấy như hầu hết mọi người trong đó ngừng nói chuyện và chỉ nhìn chăm chăm và chúng tôi.

Tôi thấy không thoải mái. Tôi đã đúng. Hơn một nửa những người tới ăn tối là từ trường học của chúng tôi. Tôi lẽ ra nên biết. Tôi đã từng làm việc ở đây và nó là nơi lang thang ưa thích trong suốt những tối thứ sáu.

Khi tôi nhìn lên Hunter, anh ấy có một nụ cười toét toét trên mặt như thể anh không thể xóa nó đi được ấy. Anh nhìn thật ranh mãnh, trêu người và bất cần. Anh dẫn tôi tới một cái bàn còn trống ở trong góc.

Khi mắt anh gặp mắt tôi, chúng đang nhảy múa, như thể anh đang cố gắng để ngăn mình khỏi phá ra cười. Tôi lén nhìn ra quanh mình và thấy rất nhiều đôi mắt đang chiếu lên chúng tôi. Rất nhiều cô nàng đang trợn mắt lên và đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

“Thế đấy. Em toi rồi.” Tôi thì thầm với anh. “Thứ hai đến, những đứa trẻ kia chắc chắn sẽ lại đóng cọc em lên thành một mục tiêu.”

“Một nửa bọn chúng là bọn ngớ ngẩn. Chúng không thể làm tổn thương em được.”

Tôi đảo tròn mắt. “Đơn độc thì chúng vô hại. Nhưng em đã ở Trường Trung học Leighton đủ lâu để học được là không được đánh giá thấp sức mạnh của những kẻ ngớ ngẩn khi chúng đặt những cái đầu đó bên cạnh nhau.”

Hunter cười vang. “Thế thật. Nhưng hãy nhớ là, người ta không thể đẩy em xuống nếu như họ không ở phía trên em trước.” Rồi anh ấy lắc đầu. “Khi chúng nghĩ là em ở bên cạnh Anderson, chúng có thể sẽ cố gắng làm điều đó. Nhưng từ lúc em ở bên cạnh anh, anh thật sự nghi ngờ điều đó có thể xảy ra.”

Tôi nhướn một bên mày lên với anh. “Làm thế nào anh có thể nói thế?”

“Anh có chút đáng sợ hơn tên con trai cuối cùng đã lượn lơ xung quanh em đấy, Thiên thần.” Anh nói giọng bảnh chọe. “Và không giống Anderson... anh nói đi đôi với làm... không dấu hiệu, không cảnh báo. Và bên cạnh đó, anh sẽ không bao giờ ở xa khỏi em, đúng chứ?”

“Anh có chắc anh là bạn trai của em không thế? Hay là vệ sỹ của em?”

Anh ấy kéo tay tôi và nhẹ nhàng đưa lên đôi môi anh, hôn lên những ngón tay tôi cho mọi

người đều thấy. “Anh là Thiên thần Hộ mệnh của em. Và không giống như cái tên cuối cùng kia, anh có một lưỡi gươm, không phải một vầng hào quang. Và những đôi cánh của anh có màu đen, không phải màu trắng. Đã đến lúc chúng nhận ra rằng chúng sẽ gây chuyện với ai nếu lần tới chúng gây trở ngại cho em.”

Hunter nói điều đó có chút to hơn anh ấy nên thế và tôi chắc là rất nhiều người đã nghe thấy chúng. Tôi đếm được khoảng 15 giây và rồi nhà hàng quay trở lại ồn ào. Mọi người ngừng nhìn ngó chúng tôi, và họ quay lại với việc riêng của họ, như thể họ e dè khi nhìn lại phía tôi.

Chương 14

Tôi vừa nhắm nháp sô cô la nóng, vừa nhìn chăm chú vào mặt nước phía trước mặt và bóng của những cái cây xung quanh chúng tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng những chú chim ca hát và những âm thanh ấy nghe như tiếng nhạc bên tai tôi. Bóng tối bắt đầu tan dần và chỉ vài giờ nữa thôi, sẽ tới bình minh.

Tôi được bao bọc bởi một chiếc váy màu trắng dày dặn, dễ chịu. Đêm qua tôi đã đi ngủ muộn nên lẽ thường tôi sẽ ngủ rất say vào những ngày như thế. Nhưng không phải hôm nay. Đêm hôm qua, tôi thậm chí không thực sự đã ngủ. Tôi có một nụ cười to bự ở trên mặt mà tôi thậm chí không thể che dấu nó đi.

Tôi nhớ lại mấy tháng gần đây trong cuộc đời mình. Từ thời khắc khi tôi bước vào tiệm Burger Inn cùng với đôi cánh tay Hunter vòng quanh người, cuộc sống của tôi đã trở nên thật yên bình. Tôi là người vô hình. Nếu như chúng có nhận ra tôi, chà, chúng đã học được cách giữ kín lại những suy nghĩ của chúng ở với chính mình thôi. (bao gồm cả những cánh tay và cẳng chân của chúng nữa)

Có lẽ rất nhiều đứa trong số chúng vẫn không thể tin được là Hunter và tôi đang ở bên nhau, nhưng đó là những gì mà chúng không thể nhận biết được. Tình yêu đến khi mà bạn ít ngờ tới nhất. Nó xảy ra theo những cách tuyệt vời nhất và tới với những người ít may mắn nhất. Thậm chí khi Hunter còn bị mù, và anh ấy đã nghĩ là sẽ trở thành gánh nặng cho người nào ở bên anh ấy, tôi vẫn phải lòng anh. Thậm chí ngay khi tôi đã nghĩ rằng những vết sẹo của mình khiến cho tôi nhìn thật xấu xí và gớm ghiếc và không ai thậm chí có thể thích tôi, nhưng Hunter đã nhìn thấy con người thực tôi và nghĩ rằng tôi thật xinh đẹp để mến thương, bao bọc, và yêu.

Phải mất hẳn 24 giờ để Denise có thể bình tĩnh lại khỏi cơn sốc khi Hunter và tôi xuất hiện trong ngôi nhà của họ, tay trong tay. Chúng tôi cuối cùng cũng giải thích với cô ấy rằng bọn tôi ban đầu đã gặp nhau như thế nào và yêu nhau ra sao. Hunter kể với cô ấy rằng tôi là lý do tại sao anh ấy tìm thấy mong muốn được lấy lại thị lực và tiếp tục tiến lên trong cuộc sống của anh ấy. Ban đầu cô ấy không thích cái ý rằng cô bạn gái thân nhất của cô lại yêu ông anh họ mà cô chả bao giờ ưa từ nhỏ tới giờ, cũng không thích cái việc tôi đã không kể cho cô ấy về Hunter ngay từ đầu, nhưng cuối cùng, cô ấy đã trở nên sôi nổi với suy nghĩ ấy. Cô ấy và Hunter tìm được cách để qua chuyện đó và cô thấy hứng khởi với cái ý tưởng là tôi sẽ không chỉ là cô bạn thân nhất của cô ấy, mà còn có thể trở thành người trong gia đình. Cá 10 xèng là cô ấy đang có kế hoạch bí mật về đám cưới của chúng tôi trong đầu.

Cô ấy cuối cùng cũng quay lại là con người lý trí và nhận ra rằng cô không thực sự đã yêu Arthur Buckley. Cô đã mê đắm ông ta. Đây là vấn đề mê say mà không dễ kiềm chế được. Cô đã chia tay ông ta và tôi đã ở đó bên cô khi cô ủ rũ và cuối cùng cũng vượt qua được nó.

Có một ngày, khi chúng tôi cùng nhau ở trong khu vườn của chúng tôi, Hunter đưa cho tôi điện thoại của anh ấy. Có một dãy số đã được bấm trên màn hình. Nó có hai số 0 ở đằng trước, cho biết rằng đó là một số quốc tế.

“Gi thế?” Tôi ngây người hỏi anh.

“Anh đã tìm được số của Anderson.” Anh trả lời và mắt tôi mở to. “Tiến lên nào. Gọi cho cậu ta đi.” Anh ấy nói vẻ miễn cưỡng.

Tôi nhướn một bên mày với anh. “Anh có chắc là thế với anh sẽ ổn chứ?”

Anh ấy hít sâu vào. “Anh vẫn đang cố gắng để làm quen với việc này... chuyện ghen tuông ấy. Nhưng anh sẽ ổn thôi.”

“Hunter... Chaise cũng là bạn em. Cho dù cậu ấy đã làm gì với em... với chúng ta... cậu ấy vẫn đã làm rất nhiều việc khiến em thấy biết ơn.” Tôi nói nhẹ nhàng nhất có thể. Hunter thật ngọt ngào như thiên đường. Nhưng anh ấy chỉ là con người thôi... và anh ấy có thể ghen tuông và chiếm hữu nữa. Nhưng theo một lẽ nào đó, tôi thấy điều ấy thật hãnh diện và được mền mội. Tôi biết là tôi cũng sẽ cảm thấy giống thế nếu có một vài cô nàng khác lượn lờ xung quanh cố gắng quyến rũ anh.

Anh ấy mỉm cười dịu dàng với tôi. Rồi anh cúi người tới trước đặt lên môi tôi một nụ hôn dịu nhẹ. “Anh biết.” Anh nói. “Và em đang ở bên anh. Vậy thì Anderson không thực sự còn là vấn đề với anh nữa.”

Tôi lắc đầu. “Cậu ta chưa bao giờ là vấn đề với anh.”

“Giờ anh biết điều đó rồi. Nào, gọi cậu ta đi. Tiếng la hét của em với cậu ta vì những gì cậu ta đã làm đã bị quá hạn lâu quá rồi đấy.” Anh cười toe toét. Anh hôn lên trán tôi thêm một lần nữa rồi quay người và đi về phía góc hồ, để cho tôi một chút riêng tư.

Tôi gọi theo số đó và chờ đợi sau năm hồi chuông reo trước khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Chaise ở phía đầu dây bên kia. Tôi mỉm cười khi lại nghe thấy giọng nói của cậu. Tôi nhận ra... tôi không muốn mất cậu ấy nữa. Sau tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng tôi, sau tất cả những lời thú tội của cậu ấy... Chaise vẫn là bạn của tôi. Và tôi cũng nhớ cậu nữa.

“Xin chào.” Cậu ấy nói lần thứ hai.

“Chaise.” Tôi thì thào nói.

Đầu dây bên kia im lặng và rồi tôi nghe thấy cậu ấy nói gì đó nghe như thể ‘Sheizen.’

“Cũng nồng nhiệt gửi lời chào tới cậu.” Tôi nói giọng châm biếm.

“Rất... xin lỗi.” Cậu ấy nói. “Chỉ là... mình không... mình...” Cậu ấy nghe giọng vẻ chân thật như thể cậu không biết phải nói gì.

“Chaise!” Tôi ngắt lời cậu. “Hít thở nào, nhé?”

Cuối đầu dây bên kia im lặng. Rồi cuối cùng, cậu ấy hỏi, “Cậu thế nào, Alice?”

“Mình... thấy tuyệt!” Tôi trả lời.

“Vaughn chăm sóc cho cậu tốt chứ?” Cậu ấy hỏi.

“Nhiều hơn mình có thể hình dung.” Tôi trả lời.

Cậu ấy hít vào thật sâu. “Vậy thì mình rất mừng.” Lại im lặng. Rồi cậu nói, “Alice... mình thực sự, thực sự xin lỗi.”

“Cậu nên thế.” Tôi nói nhẹ nhàng hết mức có thể.

“Mình đã không có ý làm thế. Mình thật là ngu ngốc.”

“Đúng đấy.”

“Nếu như mình biết đấy là Vaughn, mình sẽ ngay lập tức rút lui.” Cậu ấy nói. “Mình xin lỗi vì đã ngáng đường, Alice.”

“Cậu lẽ ra không nên nói dối hoặc là làm những việc cậu đã làm, nhưng mình biết là cậu chỉ có ý tốt với mình thôi, Chaise.” Tôi nói.

“Vậy thì... chúng ta vẫn ổn chứ?” Cậu ấy hỏi.

“Chà, nếu cậu hứa là từ giờ trở đi vẫn giữ liên lạc, vậy thì ừ, chúng ta vẫn là bạn tốt.” Tôi nói, mỉm cười.

Khi cậu ấy thở ra, tôi cảm thấy cấu ấy đã thực sự thấy nhẹ nhõm. “Ok, mình có thể làm được điều đó.”

Hunter trở lại bên cạnh tôi. Anh ấy ngồi trên băng ghế và kéo tôi ngồi trên lòng anh.

“Nói với Vaughn rằng tớ vẫn có ý như tớ đã nói.” Cậu ấy nói. “Nếu anh ta làm tổn thương cậu... mình đảm bảo là anh ta sẽ tàn đời.”

Điều đó khiến tôi ngạc nhiên. Tôi đã nghĩ là cậu ta chỉ đe dọa bẻ gãy chân Hunter thôi. Nhưng tôi mỉm cười. “Mình sẽ nói với anh ấy. Tạm biệt, Chaise. Sẽ sớm nói chuyện lại với cậu.”

“Gửi lời chào của mình tới Denise nữa nhé. Thật là buồn chán khi không có ai đó để cãi lộn.”

Tôi bật cười. “Mình chắc là cô ấy sẽ thích thú khi nghe thấy thế.”

Tôi tắt máy và tựa đầu mình lên ngực Hunter. Tôi cảm thấy như một trong những gánh nặng khác ở ngực mình đã được gỡ bỏ. Tôi thấy dễ chịu khi có thể tha thứ cho Chaise và cho cậu ấy biết là chúng tôi vẫn là bạn bè tốt.

Tôi chăm chú nhìn lên Hunter.

“Em ổn chứ?” Anh ấy hỏi.

Tôi mỉm cười. “Cảm ơn anh. Điều đó có ý nghĩa rất nhiều với em. Anh thật là ngọt ngào.”

Anh cười toe toét. “10 điểm cho Hunter Vaughn.”

Tôi nhướn một bên mày lên. “Anh đã làm thế để ghi điểm với em ư?”

Anh ấy cười vang. “Đùa thôi mà.”

Tôi tựa lại đầu lên vai anh. “Vậy Chaise đã thực sự đe dọa anh điều gì?”

“Anh không biết. Lúc ấy anh chỉ lắng nghe cậu ta nửa vờ. Lúc đó anh đang tự cân nhắc xem

không biết cậu ta sẽ nhìn tốt hơn không với hai mắt bị bầm đen hay là một bên mắt bầm đen và một cái răng bị mất. Nhưng anh nghĩ cậu ta đã nói gì đó về việc đảm bảo chắc là anh sẽ bị bẻ gãy chân và bất lực nếu anh làm em bị tổn thương.”

Tôi cười vang. “Và điều đó có làm cho anh sợ không?”

“Không.” Anh nói. “Em biết là nếu anh làm em tổn thương, Anderson không phải làm bất cứ điều gì với anh. Anh sẽ là người tự giết chết mình, anh sẽ chẳng còn lại gì để lại cho cậu ta cần phải làm cả.”

Tôi mỉm cười. “Anh lẽ ra nên dạy em một vài thế võ của anh để em có thể tự sử dụng chúng với anh.”

“Em không cần phải thế.” Anh nói một cách chân thành. Anh ấy lắc đầu. “Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em, Thiên thần. Bởi vì điều đó sẽ giết chết anh hơn bất cứ điều gì khác. Anh không vượt qua cả địa ngục với việc chấp nhận ca phẫu thuật mắt vì em, chỉ để lại kết thúc bằng một hành động ngu ngốc nào đó có thể khiến cho anh bị mất em. Anh không có ngu ngốc đâu. Và anh yêu em.”

Những lời anh nói làm tôi rung động. Không chỉ bởi vì tôi nghĩ rằng chúng thật quá đôi ngọt ngào, mà còn bởi vì tôi biết anh ấy thực sự có ý như thế.

Tôi được nhận được học bổng tại Harvard và Meredith đã vô cùng nhẹ nhõm và hạnh phúc. Dì ấy thực sự muốn điều tốt nhất dành cho tôi bởi vì dì nghĩ rằng tôi đã rất giỏi và xứng đáng những điều tốt đẹp trong cuộc sống, nhưng dì đã sợ là dì không thể hỗ trợ việc gửi tôi đi học ở một trường đại học tốt được.

Trước khi tôi nhận được thông báo về học bổng của mình, Hunter và tôi cũng đã có vài tranh cãi về nó. Anh ấy đưa ra đề nghị cho tôi mượn tiền để trả học phí, nhưng tôi từ chối để anh ấy giúp đỡ tôi về mặt tài chính. Cho tới khi tôi là Bà Hunter Vaughn, tôi sẽ vẫn phải tự lo liệu cho bản thân. Đây không chỉ là vấn đề về nguyên tắc. Đây là vấn đề về việc lớn lên, trưởng thành và học hỏi những điều trong cuộc sống để khiến tôi mạnh mẽ hơn trong tương lai. Tôi muốn mình có thể mắc những sai lầm và học hỏi từ chúng, làm việc vất vả và tự mình kiếm tiền. Tôi muốn trở lên thành công trong cuộc đời bởi vì tôi đã lao động vất vả cho nó. Không phải bởi vì tôi có một người bạn trai giàu có, người luôn luôn để tâm chăm lo cho tôi.

Chúng tôi có vài tuần trước khi chuyển tới Cambridge. Hunter, Denise và tôi sẽ ở chung trong một căn hộ. Tất cả chúng tôi sẽ đi tới đó trong mấy ngày nữa để tìm kiếm một căn hộ có ba phòng ngủ ở gần trường. Tôi sẽ cố gắng tìm kiếm một việc làm để có thể trả tiền thuê nhà. Hunter có vài ý tưởng trong đầu, nhưng còn lâu tôi mới để cho anh ấy khiến cho tôi sống miễn phí trong căn hộ của anh.

Năm học ở trường trung học cuối cùng cũng qua. Tôi đã tốt nghiệp trường trung học Leighton với những sắc màu bay lượn. Hai ngày trước, khi tôi tự hào đứng ở sân trường và đọc bài diễn văn từ biệt, mọi người đều lắng nghe tôi. Khi tôi kết thúc, mọi người đều đứng lên, vỗ tay và chúc mừng... bao gồm cả Don Winston và Chelsea Braxton.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy đôi cánh tay vòng quanh eo mình và đôi môi hôn lên má tôi. Tôi

tựa lưng vào bờ ngực vững chãi của Hunter, cảm nhận nhịp đập trái tim anh lên cột sống của mình. Nụ cười của tôi rộng mở hơn và tôi chắc là mặt tôi ngay lập tức ửng đỏ lên chỉ với suy nghĩ về tối hôm qua.

“Em ổn chứ, Thiên thần?” Anh thì thầm vào tai tôi.

“Ừmmm...” Tôi thì thầm một cách miễn cưỡng.

“Chắc chứ? Không có gì bất ổn? Không đau đớn gì chứ?” Anh ấy hỏi. Khi tôi nhìn lên anh, anh trông thực sự lo lắng.

Tôi khúc khích. Tôi biết tại sao giọng anh lại quá quan tâm tới thế. Tất cả những ký ức về đêm chúng tôi trải qua cùng nhau vẫn còn tươi mới trong tâm trí tôi.

Một điều đầu tiên khác.

Những cô gái khác trải qua lần đầu tiên của họ với mục đích là đánh mất nó và vượt qua điều đó. Một vài thậm chí chẳng nhớ nổi lần đầu tiên của họ hoặc là chọn việc quên nó đi. Tôi thật may mắn bởi lần đầu tiên của tôi là với người con trai tôi yêu bằng cả trái tim mình. Anh ấy đã chờ đợi cho tới khi tôi sẵn sàng. Tôi không bao giờ cảm thấy áp lực hay là sợ hãi. Thay vào đó, tôi thấy được nâng niu và yêu thương.

Hunter là tất cả những gì tôi đã có thể mơ lần đầu tiên của mình sẽ được. Anh ấy đưa tôi tới ngôi nhà bên hồ của anh và chúng tôi qua đêm ở ngôi nhà gỗ nhỏ. Lần cuối cùng chúng tôi qua đêm ở đây, đã có một cơn bão ở bên ngoài. Nó thật dữ dội. Đau khổ. Hành hạ chúng tôi bởi nỗi đau... bây giờ chúng tôi trong sự giận dữ của mình.

Nhưng đêm qua, có một vầng trăng tình yêu bao phủ ánh sáng lên toàn mặt nước lung linh, kỳ ảo của chiếc hồ. Lò sưởi giữ ấm cho chúng tôi và Hunter thắp sáng những ngọn nến xung quanh nhà, khiến cho khoảng khắc càng thêm hoàn hảo. Chẳng có chút giận giữ hay là đau khổ nào nữa. Thay vào đó, tôi được bao bọc trong tình yêu và bao trùm trong đam mê. Tôi cũng mê say bởi ham muốn, khi tôi thậm chí đã không biết nó là gì.

Khi tôi nghĩ là trái tim mình đã căng tràn bởi tình yêu dành cho Hunter, người con trai tôi chắc chắn sẽ muốn dành trọn đời ở bên, tôi không biết là mối quan hệ của chúng tôi có thể đạt tới một mức độ trọn vẹn khác. Sự xúc động rộn ràng mà tôi cảm thấy mỗi khi mắt chúng tôi gặp nhau, luồng điện mang đến sức sống cho những dây thần kinh của tôi mỗi khi chúng tôi chạm vào nhau, và cái cách anh ấy khiến tôi ngạt thở mỗi lúc đôi môi anh chạm vào môi tôi thực sự đang nâng tình yêu của chúng tôi tới những tầm cao mới.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế này trước kia. Từ lúc tôi gặp anh, Hunter đã là người duy nhất có thể khiến cho mọi thứ trong đời tôi có nghĩa... tôi đã không biết rằng anh ấy cũng là người duy nhất có thể lấy hết mọi ý nghĩ khỏi tôi, cho tới khi tôi không thể suy nghĩ được gì, không biết gì, không thể thấy gì... chỉ có anh ấy và cách anh ấy khiến cho mọi thứ cảm thấy thật yên ổn.

Hunter đã chờ đợi thật lâu. Thậm chí cho tới thời điểm cuối cùng, anh ấy vẫn chờ đợi... đảm bảo rằng tôi biết mình đang làm gì, và rằng tôi đã sẵn sàng. Anh ấy ôm lấy tôi khi nỗi đau không tránh được xé toạc người tôi và rồi anh ấy đuổi kịp tôi khi tôi vượt qua bờ vực của sự

tỉnh táo. Và trong khoảnh khắc cuối cùng khi niềm hạnh phúc hân hoan bao trùm toàn con người anh, anh thì thầm vào tai tôi, “Anh yêu em, Thiên thần. Anh là của em mãi mãi.”

Chúng tôi âu yếm nhau trong bóng tối. Tôi cảm thấy ấm áp và an toàn trong vòng ôm của anh. Những nụ hôn uể oải anh ấy dành cho tôi khiến tôi cảm thấy mình như bảo bối và được yêu thương. Và tôi biết, chúng tôi đã gần gũi hơn trước, mối quan hệ của chúng tôi đã sâu sắc hơn và tình yêu của chúng tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Giờ đây, khi anh ấy ôm tôi thật gần trong vòng tay của anh, tôi không ngăn được bản thân cảm thấy thật mãn nguyện.

“Quay lại giường thôi, Thiên thần.” Anh thì thầm vào tai tôi.

Tôi quay người nhìn vào đôi mắt xanh đẹp đẽ của anh. “Em yêu anh.” Tôi thì thầm.

Anh mỉm cười với tôi. “Anh yêu em nhiều hơn nữa.” Anh nói. Rồi anh cúi xuống, nhấc bổng tôi lên trên cánh tay và bế tôi quay về giường.

Anh nhẹ để tôi xuống phía chân giường. Tôi cởi bỏ váy choàng, để lộ ra chiếc áo ngủ Victoria Secret bằng lụa mà tôi đang mặc ở bên dưới.

Hunter nhìn đắm đắm vào tôi một lúc và tôi bồn chồn nhìn lại anh.

“Hunter, có gì không ổn ư?”

Anh ấy lắc đầu và nằm xuống giường, kéo theo tôi vào trong vòng tay anh. “Chẳng có gì không ổn cả.” Anh trả lời. “Em thật hoàn hảo.” Anh hít vào thật sâu và nói thêm, “Và thật nóng bỏng.”

Tôi cười vang, “Cái váy ngủ thật tuyệt!”

“Và trí tưởng tượng của anh đang đi hoang.” Anh nói.

“Em đã nghĩ là anh vẫn lo lắng rằng em còn đau.”

Anh ấy hôn lên đỉnh đầu tôi và hít vào trong tóc tôi. “Thật là không may rằng một lần tắm nước lạnh không có hiệu quả.” Anh ấy nói và tôi lại bật cười. Anh cúi đầu tới và hôn lên môi tôi. Rồi anh nhìn tôi chăm chú. Tôi có thể thấy không phải là sự ham muốn trong đôi mắt mê hoặc của anh. Tôi thấy tình yêu. Và tôi biết anh có thể nhìn thấy điều tương tự trong mắt tôi. “Chúng ta vẫn còn hai tiếng đồng hồ để ngủ thêm nữa.” Anh nói.

“Thế anh có kế hoạch gì nào?”

Anh đẩy một lọn tóc ra khỏi mặt tôi. “Trước đây có vài thứ anh ước anh có thể làm cho em, nhưng không thể vì anh đã bị mù.” Anh nói. “Anh không còn bị mù nữa, nên anh có thể làm nó bây giờ.”

Tôi nhú mày lại và hỏi anh. “Đó là gì thế?”

Anh ấy mỉm cười dịu dàng. “Anh sẽ dạy em bơi.”

Tôi nhìn chăm chú vào anh, nhớ lại buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi khi anh biết được là

tôi không biết bơi để cứu sống mình nếu có rơi xuống nước. Tôi đã thấy nỗi đau tràn qua khuôn mặt anh khi anh nói rằng anh ước chi được gặp tôi trước khi tai nạn xảy ra bởi vì thế anh sẽ sẵn lòng dạy bơi cho tôi. Rồi sau đó, tôi đã không biết rằng việc đó là khả thi và tôi cũng chẳng hề quan tâm tới. Nhưng giờ đây ở bên cạnh anh, ở trong góc nhỏ thiên đường này, nơi không có gì ngăn cản anh nhìn thấy tôi... bảo vệ tôi, chăm sóc cho tôi, tôi hoàn toàn thấy biết ơn rằng chúng tôi được ban tặng cơ hội này. Chúng tôi được ban tặng cho cơ hội xây dựng câu chuyện tình yêu của chúng tôi thêm tuyệt vời hơn nó đã có.

“Anh có biết ai là người đã hiến tặng cho anh không?” Tôi hỏi.

Anh ấy lắc đầu. “Anh không nghĩ là mình được phép biết. Hầu hết ca cấy ghép bộ phận đều được hiến tặng ẩn danh. Nhưng cho dù người ấy là ai... anh sẽ mãi biết ơn rằng người đó đã đưa ra quyết định cứu vớt tương lai của anh.”

Tôi mỉm cười, nước mắt trào dâng. Người hiến tặng cho Hunter có thể đã qua đời, nhưng giác mạc của anh ấy hay là cô ấy vẫn sống và dành cho Hunter món quà tặng quý giá nhất trên đời... muốn quà được ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới xung quanh anh.

Tôi nghĩ về những người đã đi xa nhưng một phần của chính họ tiếp tục sống bởi vì họ đã lựa chọn không phải là những người vị kỷ. Cuộc sống của họ có lẽ đã kết thúc nhưng bởi vì họ đã hết mình.. đã không ích kỷ... họ đã sẵn sàng cứu giúp cuộc sống của những người khác.

Bỗng nhiên một suy nghĩ lóe sáng trong tâm trí tôi. Không phải ai cũng muốn đối mặt với ý tưởng như thế này bởi vì họ đã sợ hãi... bởi vì họ nghĩ rằng không nghĩ tới hay là nói về cái chết sẽ tránh được nó xảy ra. Nhưng thực ra không phải thế. Và ngay lúc này... tôi đi tới quyết định rằng nếu như có gì đó xảy đến với tôi và tôi không thể tiếp bước trên cuộc đời này... vậy thì tôi sẽ hiến tặng bất cứ gì tôi có thể để đảm bảo rằng người nào khác cần một phần nào của tôi có thể vẫn có cơ hội được sống sót... được kéo dài cuộc sống này để họ vẫn có thể ở bên những người họ yêu thương.

Giống như người hiến tặng của Hunter. Nếu anh người ấy không lựa chọn cho đi giác mạc của người ấy khi họ ra đi, thì Hunter đã không thể ở đây bên tôi. Bởi vì người đó, Hunter có thể có được những ký ức tốt đẹp nhất trên đời... những bức tranh tươi đẹp nhất về tôi và cuộc sống chúng tôi sẽ có với nhau. Bởi vì sự lựa chọn không vị kỷ đó, Hunter và tôi được ban tặng một cơ hội được tiếp tục câu chuyện tình yêu phi thường của chúng tôi.

“Em cũng biết ơn người ấy nữa.” Tôi thì thầm với anh. “Bởi vì người đó đã ban cho em một cơ hội được cho anh thấy tình yêu của chúng ta đẹp để thế nào, và cuộc sống bên nhau của chúng ta sẽ tuyệt vời ra sao.”

Hunter đắm đắm nhìn tôi một lúc lâu và rồi anh hít vào một hơi thật sâu và dời chỗ để tôi đặt lưng xuống và anh ấy ở phía trên tôi.

“Anh sẽ luôn luôn cảm tạ người hiến tặng của anh bởi vì người đó đã ban cho anh cơ hội được chăm sóc em và bảo vệ em bằng cả cuộc đời mình.”

Anh cúi xuống và đặt lên một tôi một nụ hôn tròn vẹn. Khi nụ hôn qua đi, tôi nhìn vào đôi mắt tràn đầy yêu thương của anh.

“Anh là Thiên thần Hộ mệnh của em trong lốt của một con người Hunter. Anh có thể không có cánh... nhưng anh thực lòng lấy, thực đẹp đẽ tựa như một thiên thần. Em yêu anh.”

“Anh yêu em nhiều hơn nữa.” Anh ấy nói và nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tôi.

Tôi nhướn một bên mày lên. “Thật á? Làm sao anh có thể chắc chắn được?”

Anh cười với tôi một nụ cười toe toét trêu chọc. Rồi với giọng nghiêm túc, anh nói, “Bởi vì anh đã trao đổi đôi cánh của mình chỉ được ở bên cạnh em, người đẹp.” Với điều đó, anh ấy lại cúi xuống và hôn lên đôi môi tôi.

Khi tôi hôn lại anh, tôi nghĩ Hunter có lẽ đã phải hy sinh nhiều thứ để cho tôi thấy anh yêu tôi nhiều như thế nào và điều đó có lẽ khiến cho anh ấy như thế yêu tôi nhiều hơn. Nhưng điều đó không quan trọng. Bởi vì chúng tôi có cả cuộc đời này để tôi cho anh thấy rằng tôi yêu anh... chính xác nhiều như anh ấy yêu tôi vậy.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>